

Oktober 2024 - Jaargang 4 - Nummer 3

WAAIERS

Een elektronisch tijdschrift voor nostalgische wielerfanaten

Uitgever: Jan De Smet

Editoriaal

Beste wielerliefhebber,

Onze vierde jaargang zit er alweer op. En dat betekent dat we ondertussen aan het tiende nummer van WAAIERS zitten. De tijd vliegt en dat betekent dat ondergetekende al drie jaar met pensioen is. Het gekende cliché “gepensioneerden hebben geen tijd” is, dat kan ik als hoofdredacteur van WAAIERS getuigen, een waarheid als een koe. Onze redactie draait op volle toeren en we gunnen elkaar slechts wat rust de eerste weken na het verschijnen van een nieuw nummer.

Tussendoor kunnen we het echter niet laten om ook naar ‘de koers’ te kijken. Het was op dat gebied, voor ons Belgen, een mooie zomer. De Tour de France leverde door omstandigheden, de val van zowel Remco Evenepoel en Jonas Vingegaard in het voorjaar hypothekeerde hun voorbereiding, misschien niet de hoogste spanning op, hij was wel leuk om naar te kijken. Vijf ritoverwinningen voor onze landgenoten en het jongerenklassement. En als extraatje de mogelijkheid om te dromen van een eindoverwinning in de toekomst. Ook de tegenstanders van Remco Evenepoel zullen moeten toegeven dat hij een schitterende Tour de France reed. Hij was in feite de enige die de twee dubbele ex-winnaars min of meer kon volgen.

Daarna kwam de demonstratie tijdens de Olympische Spelen met dubbel goud. Was de tegenstand misschien iets minder, binnen een aantal jaren herinnert niemand zich dat nog. Olympisch kampioen blijf je voor het leven.

De Vuelta gaf ons aanvankelijk de wedergeboorte van Wout van Aert. Drie ritoverwinningen, groene trui en de bolletjestrui leken de eindbalans te worden. Maar Wout ontmoette weer, voor de zoveelste keer, de ongeluksfee. Terug naar af en opnieuw opbouwen naar het volgende seizoen. De verbetenheid van Wout verdient respect.

Tim Merlier zorgde voor een mooi aperitief voor het wereldkampioenschap door Europees kampioen te worden. Op het WK zelf behaalden we zes medailles maar ‘slechts’ twee titels. Opnieuw Remco en een fantastische Lotte.

Maar dit tijdschrift oriënteert zich op andere tijden, vroegere tijden. Toen we nog naar de koers keken met kinderogen, vol bewondering voor onze ‘goden’. Deze keer staat er weer een uitgebreid menu op de kaart.

We beginnen klassiek met de Maple Leaf-reeks die deze keer drie renners bevat: Jos Wouters, Leo van Dongen en Martin Van den Bossche. Deze laatste moet, voor een uitgebreide beschrijving, echter wachten tot de FAEMA-saga tot bij hem geraakt.

Colofon

4de jaargang - Nr. 3

Eindredacteur
Jan De Smet

Redactie:
Stefaan Degryse
Patrick Feyaerts
Hans Vandeput

Huistekenaar:
Jan Soens

Corrector:
Bart Vancoillie

Contact:
https://www.waaierstijdschrift.be
redactie@waaierstijdschrift.be

Adres:
Centrumlaan 147
9800 Deinze
België

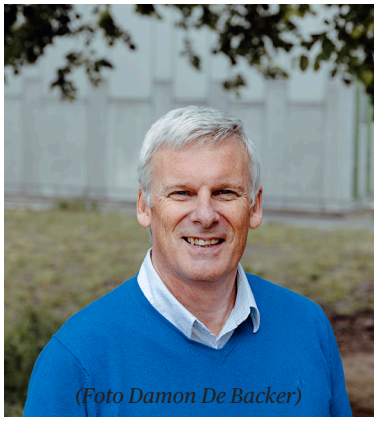

(Foto Damon De Backer)

Redactielid Hans graaft weer in het verleden met het verhaal over Fausto Coppi die verschillende keren naar de overkant van het kanaal trok.

Redactielid Patrick graaft in zijn eigen verleden en vertelt hoe hij voor de eerste keer in contact kwam met profwielrenners en dan nog wel bij hem thuis. Daarnaast geeft hij verder uitleg over de Velo Chewing Gum reeks.

Marcel Baetens schreef het slotstuk over het na-Tourcriterium van Aalst, en is volop bezig aan enkele nieuwe artikelen.

ROKADO en FAEMA gaan verder. Bij ROKADO bespreken we het tweede deel van het seizoen 1975 en bij FAEMA blijven we nog even in 1961.

We gaan in de Baggerbox in achtervolging, meer bepaald de Australische en Italiaanse achtervolging. Het Europees Criterium op de winterbanen in 1950-1951 wordt uit de doeken gedaan, de Wereldbeker Intermerken 1962 wordt in detail uitgespit en daarnaast natuurlijk de klassieke rubrieken zoals de pubkaarten, de reeks, enz. …

Nieuw in dit nummer is de bijdrage van Bart Vancoillie. ‘Filatelie en de wielersport’ wordt een reeks die de postzegelfanaten zeker zal interesseren. Samen met ondergetekende schrijft Bart ook verder aan de samenstelling van de Belgische ploegen van 1965.

Tot slot is de rubriek ‘Gazettenpraat’ er weer, deze keer met een artikel over Miel Coppens.

U ziet, beste lezer, een hele boterham. Het heeft de redactieraad genoodzaakt om drastisch op te treden en artikelreeksen te splitsen. We willen namelijk onze WAAIERS nog altijd bij dezelfde ‘drukker’ op papier kunnen uitgeven en daardoor zijn we beperkt in aantal blz. Vandaar dat bv. FAEMA 1961 niet eindigt in dit nummer, maar nog een derde deel zal krijgen in WAAIERS 5-1. We hebben gewoon te veel onderwerpen om over te schrijven. En we zijn zeker nog niet aan het einde van ons latijn. Tot en met jaargang 10 staan de inhoudstafels al zo goed als vast.

Wij van de redactieraad zijn er vrij zeker van dat jullie opnieuw zullen genieten van ons werk. Wij danken jullie voor de appreciatie die we krijgen en we danken ook degenen die ons Steunfonds spijzen.

Geniet ervan en hou vol tot volgend jaar, 1 februari.

Jan De Smet, Petegem-aan-de-Leie donderdag 1 oktober 2024 redactie@waaierstijdschrift.be

Inhoud

6 Maple Leaf Chewing Gum

6 Nummer 10: JOS WOUTERS

7 Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

7 Belangrijkste prestaties

16 Palmares in de ‘grote’ wedstrijden

17 Achteraf bekeken

33 Nummer 10: LEO VAN DONGEN

33 Zijn ploegen als profrenner

34 Belangrijkste prestaties

39 Palmares in de ‘grote’ wedstrijden

41 Achteraf bekeken

47 Nummer 10: MARTIN VAN DEN BOSSCHE

47 Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

48 Palmares in de ‘grote’ wedstrijden

51 Yes Coppi arrives

51 London 1951

52 Herne Hill 1958 (London)

56 Dublin 1959 (Noord-Ierland)

58 Manx Premier Race 1959 (Eiland Man)

62 Herne Hill 1959 (London)

68 De reeks

69 Een fiets, een trui en een broek (deel 7)

69 VERBEECK Marc

71 EYERS Maurice

72 ROBEET Patrick

73 ROKADO (deel 5b: 1975)

73 Het middenseizoen

79 Het naseizoen

84 De trui

84 Ploegsamenstelling ROKADO 1975

85 Overwinningen

86 De truien van Royal Antwerp Bicycle Club (R.A.B.C.)

87 Je had erbij moeten zijn .... Of hoe het er zestig jaar geleden bij de liefhebbers aan toeging

91 De Protagonisten: 1. Noël De Pauw

95 De Protagonisten: 2. Willy Vekemans

99 Chromoreeks Velo Chewing Gum 1962 deel 2

119 Uit het rijke verleden van het wielercriterium van Aalst (slot)

119 DEEL 4 Van 1969 tot 1979

139 FAEMA (deel 7b)

139 De FAEMA-Spanjaard van het seizoen: Angelino Soler Romaguero

160 Internetlinks

161 Baggerbox: Australische en Italiaanse achtervolging

165 Europese kampioenschappen op de piste (1950-51)

165 1950-51

165 Ploegkoers

177 Halve fond

177 Overzicht van de winnaars

178 De pubkaarten

178 Max Meyer

179 Mercier-BP

180 Molteni

181 Pepsi

182 Peugeot-BP-Michelin

183 Ploegfoto's

185 Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

190 Weetjes

190 Beurzen

191 Boeken

195 Wielersport in de filatelie (deel 1)

205 Ploegensamenstellingen 1965 (deel 2)

205 Lamot-Libertas

209 Goldor-M. Kint

211 Reno-M. Kint

212 Okay Whisky-De Torens

213 Noël Vanclooster in 1965

216 Factcheck

218 Posters in Miroir du Cyclisme (4)

220 Wereldbeker Intermerken 1962

221 Milano-Sanremo 19 maart 1962

223 Giro di Campania 29 maart 1962

225 Ronde van Vlaanderen 1 april 1962

227 Paris-Roubaix 8 april 1962

229 Paris-Bruxelles 29 april 1962

231 G.P. Stan Ockers 1 mei 1962

234 Liège-Bastogne-Liège 6 mei 1962

236 Flèche Wallonne 7 mei 1962

238 G.P. Parisien 30 september 1962

240 Giro dell'Emilia 4 oktober 1962

242 Paris-Tours 7 oktober 1962

245 Bayonne-Bilbao 12 oktober 1962

248 Giro di Lombardia 21 oktober 1962

250 Eindstand

252 Renners

260 Gazettenpraat

260 Zoveel jaren later: Reacties na het lezen van enkele artikelen in Sport '67

266 Reacties

Maple Leaf Chewing Gum

Nummer 10: JOS WOUTERS

door Jan De Smet

1965 *1966*

Jos Wouters (°21/02/1942 in Keerbergen) was een Belgisch profwielrenner van 1962-1965 die in totaal 42 overwinningen bij de profs behaalde.

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965-1966
Werd in 1961 kampioen van België der onafhankelijken en won in datzelfde jaar Parijs-Tours. In 1962 won hij Parijs-Brussel en kaapte ereplaatsen weg in alle klassiekers. Maar dan liet "Dame Fortuna" deze 100% klasserenner in de steek. Het begon met een zware val in het criterium van Daumesnil. Wouters liep hierbij een zeer zware schedelbreuk op. Pas hersteld viel hij opnieuw in de zesdaagse van Frankfort. Daarna ging het Wouters niet meer voor de wind. Voor 1965 hoopt hij echter op een "come back".
Werd in 1961 kampioen van België der onafhankelijken en won in datzelfde jaar Parijs-Tours. In 1962 won hij Parijs-Brussel en kaapte ereplaatsen weg in alle klassiekers. Maar dan liet "Dame Fortuna" deze 100% klasserenner in de steek. Het begon met een zware val in het criterium van Daumesnil. Wouters liep hierbij een zeer zware schedelbreuk op. Pas hersteld viel hij opnieuw in de zesdaagse van Frankfort. Hij zweefde een week tussen leven en dood en poogt sindsdien, vergeefs, terug op de voorgrond te komen.

Jos Wouters werd net Belgisch kampioen bij de onafhankelijken. (Fotobron onbekend)

Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

Onafhankelijke: vanaf 8 mei 1961	
1961	Solo-Van Steenbergen
Profrenner	
1962	Solo-Van Steenbergen
1963	Solo-Terrot-Van Steenbergen
1964	Solo-Superia
1965	Lamot-Libertas

Belangrijkste prestaties

Onderbeginnelingen 1957 (21)[1]
Nieuweling 1958 (16)[2]
Nieuweling 1959 (32)[3]
Amateur 1959 (3)[4]
Amateur 1960 (36)
Amateur 1961 (18): o.a. de Zesbergenprijs in Harelbeke (11/3), Antwerpen-Gent (15/4), Bruxelles-La Louvière-Bruxelles (23/4) en de 3de, 7de en 8ste rit in de Ronde van België

1 Volgens het boek 'Wielerparels uit de Regio Haacht' van Jozef Hamels, 2008, Hagok, p. 121 waren het er 19.
2 Het aantal overwinningen in de jeugdcategorieën varieert van bron tot bron. De cijfers hier weergegeven komen uit het boek 'Rik Van Looy – De val van een (wieler)keizer, 1963 & 1964 Anni Horribiles' van Jan De Smet en Patrick Feyaerts, uitgegeven in eigen beheer. De bron is Miroir du Cyclisme 12, november 1961, p. 28, aangevuld met diverse Velo-jaargangen. Jozef Hamels schrijft in zijn boek 'Wielerparels uit de Regio Haacht', 2008, Hagok p. 121 dat de Jokke in 1958, 1959 en 1960, bij de nieuwelingen en liefhebbers samen, 109 overwinningen behaalde. WAAIERS komt aan 99. Er waren in die tijd drie renners in die categorieën met de naam J. Wouters hetgeen het moeilijk maakt. Voor 1958 werden bijvoorbeeld in de Gazet van Antwerpen en Het Belang van Limburg slechts acht overwinningen met zekerheid aan Jos Wouters toegewezen.
3 Er konden 14 overwinningen met zekerheid aan Jos Wouters toegewezen worden in de Gazet van Antwerpen.
4 Dat was in Gelrode op 21/9 en Bierbeek op 29/9. In deze laatste wedstrijd won hij de 1ste reeks en de beslissing (20 ronden).

Onafhankelijke 1961 (15 + 6)	
1ste	Belgisch kampioenschap (23/7)

Uit de Gazet van Mechelen van 24 juli 1961, p. 12

ZEGE VAN VERNUFT, DOORZICHT EN ... SPURTERSTALENT
Jos Wouters kampioen der Onafhankelijken

"Toen de renners na drie kleine ronden te Hannut afgelegd te hebben allen tezamen aan de laatste bocht opdaagden, herkenden we Wouters' Solo-trui in tweede stelling. Wij wisten het toen reeds, iedereen wist het: Jos Wouters zou Belgisch kampioen der onafhankelijken worden. Tot op ongeveer dertig meter van de eindstreep bleef de Wakkerzelenaar in het wiel van Jos Geurts, die uit volle macht naar het spandoek toeflitste. Eén jump, een wiel voorsprong, een lengte, met anderhalve lengte flitste de 20-jarige poulain[5] van Rik Van Steenbergens Soloploeg over de eindmeet. Het delirium, van de supporters van de sympathieke 'Jokke' kon losbarsten.

…

Jos Wouters wordt in Hannut Belgisch kampioen bij de onafhankelijken. Een grote carrière leek zich aan te dienen. (Foto Gazet van Mechelen)

Dat de lokale vedette Laurent Christiaens niet te lang zou wachten om zijn pretenties ten toon te spreiden, kon algemeen verwacht worden. Zijn haarkleur wijst nu eenmaal op tamelijk agressief en ontembaar karakter. Maar aan km 18 wist iedereen reeds hoe laat het was. In gezelschap van Van den Eynde en van Simon trok hij ervanonder. Juist op dat ogenblik leed Hespeel een bandbreuk en verloor een 200-tal meter op de groep. Waarom wij er die tamelijk onbekende renner bijsleuren? Wij hebben die jacht van Hespeel achter het peloton gevolgd, en op het ogenblik dat Christiaens een eerste maal bijgehaald was, kwam ook Hespeel op de groep. In één ruk slingerde de bijgekomen renner zich door het peloton en zette zich vooraan toen Christiaens zijn tweede jump plaatste. De Waal kreeg Deferm mee en het tweetal nam een honderdtal meter. Nu ik toch bezig ben, moet Hespeel gefilosofeerd hebben en hij ging resoluut in de achtervolging en sleurde Ponnet mee. Zo kregen wij na 62 km te Ferrières, vier leiders. Te Harzé ontsnapten nog Demaer, Cartigny, A. Declerck en Malfait, en het viertal kreeg nog voor Aywaille aansluiting. De 8 verhoogden nu gestadig hun voorsprong en te Louveigné hadden ze reeds 1'45". In dat groepje zaten 3 flandria's en 2 Thompsons en geen Mann's of Solo's.

5 Eigenlijk was Jos Wouters op dat ogenblik nog maar 19 jaar. De wedstrijd ging door op 23 juli 1961 en Wouters werd geboren op 21 februari 1942.

Onafhankelijke 1961 (15 + 6)	
	Op de brug van Engis, waarover het peloton met een sneltreinvaartje snelde onder de leiding van 'maestro' Wouters, had het peloton nog slechts één min. goed te maken. Geleidelijk slonk de voorsprong van de acht, maar een ontembare Christiaens bleef trekken en sleuren, maar bij de anderen was de fut eruit. Herhaaldelijk zagen wij hem de anderen vragen, smeken, om er nog eens op los te gaan. VAN SCHIL ALLEEN OP DE ACHT Het begin van het einde tekende zich voor de acht moedigen af wanneer Van Schil hevig begon te reageren en enkele meters kon lospeuteren. Die enkele meters werden er honderd, later telde men met seconden en te Villers kreeg de Schildenaar aansluiting. Onmiddellijk begon Christiaens naast de nieuw bijgekomen te fietsen om hem te vragen mee te helpen aan zijn, thans hopeloze onderneming. Maar Victor rustte eerst even uit en toen hij zich opnieuw kromde en mee vooraan ging, hadden de 9 vluchters nog slechts 200 meter op het peloton waarvan de rode trui van Jos Wouters 'gangmaker' speelde. Het kon niet lang meer duren. Maar het duurde langer dan verwacht. De negen namen zowaar opnieuw voorsprong en hadden nog 45" wanneer de Solo's, de Mann's, Libertas de handen in elkaar sloegen. Op 10 km was het dan gebeurd. Te Moxhe (166 km) was alles terug bij elkaar. Ongeveer 75 renners stormden aldus Hannut binnen om aan de drie kleine ronden van 7 km te beginnen. EEN MASSASPURT In de drie kleine ronden gebeurde er bijna niets. In de volgorde probeerden Stevens - Van Schil het tijdens nr. 1 en Henckaerts – Ludo Janssens tijdens de tweede ronde. Het bracht alles geen baat. Het kwam tot de verwachte massaspurt, welke wij hierboven reeds beschreven. Toen wij ons door de massa naar de wagen drumden, hoorden we de zielsgelukkige Wouters door de micro zeggen: "Ik ben blij dat ik kampioen ben, ik bedank mijn maats die voor mij gereden hebben, ik bedank mijn supporters die voor mij gekomen waren, en dat zal wel alles zijn denk ik …" Dat denken wij ook, want voor de twintigjarige Belgische kampioen der onafhankelijken, begint zijn loopbaan nog maar pas. Een loopbaan die zich even schitterend schijnt af te tekenen als die van zijn huidige baas, Rik I, destijds …" DE UITSLAG: 1. Jos Wouters, de 200 km in 4h45'04" 2. Jos Geurts 3. Antoon Declerck 4. Emiel Lambrecht 5. Willy Verbinnen 6. Sylvain Henckaerts 7. Maurice Englebert 8. Frans Van Immerseel 9. Marcel Bostoen 10. Roland Aper
1ste	Ronde van België (3/6), Rit 5 en 7 Ronde van België, Wielsbeke (12/6), Lens (2/7), Lubbeek (3/7), Reningelst (30/7), Rotselaar (13/8), Haasdonk (21/8), Kaprijke (27/8), Heule (2/9), Doornik (16/9), Bierbeek (24/9), en de Omloop der Vlaamse Gewesten (30/9)
Bij de profs	
1ste	Paris-Tours (8/10)

Onafhankelijke 1961 (15 + 6)

Uit de Gazet van Mechelen van 09 oktober 1961, p. 14

Uitzonderlijk sterke Jos Wouters beantwoordde laatste aanval van Gilbert Desmet (tweede) en Novak (derde) om roemrijke Parijs-Tours te winnen

Jos Wouters wint als onafhankelijke Paris-Tours. (Foto Miroir Sprint)

"De 'gamins' zijn niet te houden
Toen zich na 20 km het aanvallersgroepje van 14 renners had gevormd met Schroeders, Huot, Vely, Simon, Bihouée, Novak, Seneca, Cazala, Gilbert Desmet, Planckaert, Impanis. Wouters, Thomas en Ludo Janssens, waartussen men de 3 jongeren van de sportgroep Van Steenbergen ontwaarde, was de eerste repliek van sportbestuurder Robert Naeye: "Die gamins zijn niet te houden, ik kan ze toch niet tegenhouden. Enfin, zo leren ze hun stiel". Naeye scheen inderdaad met de forse tegenwind niet te willen geloven in een wellukken van een dergelijke lange raid. Mogelijk was het ook omdat hij 13 als volgnummer van zijn volgwagen had gekregen, zodat alles zich tegen hem en zijn ploeg scheen te willen stellen. Het was inderdaad zo dat de overtuiging welke de 14 aanvallers unaniem in hun aanval legden toch niet voldoende kon zijn om dergelijk zwaar werk tot een goed einde te brengen. En nochtans hadden ze na 60 km hun voorsprong op 4 min. 30 gebracht, en zouden te Chartres (km 85) doortrekken met ruim 5 min. voordeel en hadden ze na 128 km te Châteaudun, die voorsprong reeds tot boven de 6 min. gebracht.
Ondanks een paar tegenaanvallen en een nieuwe regenvlaag, zouden ze na 160 km de hoogste voorsprong van hun onderneming bereiken: 6 min. 45. Toen scheen de grote groep plots met schrik geslagen en na Vendôme volgden de tegenaanvallen zich op, eerst met Busto alleen, dan met een groepje bestaande uit Delort, Duez, Foucher, Bar, Piet van Est en Baens, die het voordeel van de aanvallers in een paar km tot 3 min. 50 deden teruglopen.
Lange tijd bleef dan het verschil tussen de 3 en de 4 min. schommelen en het scheen er werkelijk naar uit te zien dat pessimisten gelijk zouden krijgen, zo de sterke wind in het nadeel bleef aanhouden.

Suspense, suspense, suspense ...

Te Château-Renault keerde echter plots de plaat: Men sloeg er naar ouderwetse gewoonte links en meteen kwam de wind van het nadeel in het voordeel blazen. Dat riep de aanvalskracht van de overmoedige jeugd weer wakker bij de aanvallers. Het tempo dat voordien lange tijd rond de 35 schommelde, werd meteen de hoogte in gesmeten en men draaide nu regelmatig aan 45 km gemiddelde. Zulks bracht hen wel niet veel voordeel ten overstaan van de achtervolgende groep, die op haar beurt, aan een sneller tempo begon te rijden, maar het was opvallend dat, zelfs toen Huot was weggevallen bij de leiders, de voorsprong van 3 min. 30 lange tijd ongerept bleef.
Eens echter de kaap van de 200 km voorbij, scheen het dat men achteraan de zaken ernstig ging aanpakken en zienderogen zagen we de voordelige seconden wegzinken. Te Amboise, waar we de Loire vervoegden, bedroeg de voorsprong nog 3 min. 25 op enkele tegenaanvallers waaronder Hellemans, Derboven, Rentmeester, enz... Maar 10 km verder bleven er nog slechts 2 min. 50 over en die daalden nog verder af tot amper 2 min. eer we op 30 km van de eindmeet gekomen waren.

Onafhankelijke 1961 (15 + 6)	
	Elkeen scheen er spijt over te gaan hebben dat de lange, koene aanval toch zou mislukken. Maar elkeen leefde intens de suspense mee, welke men in de tegenwoordige tijd nog zelden kan beleven in een wegklassieker van dergelijke aard als Parijs-Tours. De suspense bleef voortleven op de omloop van Allouette te Tours, waar bij de eerste doortocht de 13 overgebleven leiders slechts 1 min. 50 overhielden op de voltallige groep, met immers nog 16 km koers voor de boeg. Maar ook dan kreeg de groep niet genoegzaam vrijheid om nog doelmatig te kunnen terugslaan en behielden de meeste elementen in die grote, logge groep trouwens niet meer de gewenste krachten over om de aanvallers te kunnen gaan kortwieken. Men aarzelde nog om in het wellukken van de aanvallers te geloven, toen tijdens de tweede doortocht Novak en Desmet zich hadden losgerukt, maar achteraan ook Ignolin, Mahé en De Roo de stormklok luidden. Maar daarop antwoordde Jos Wouters met een tweede tegenstoot en van dan af was het bijna zeker dat de sterke knaap uit Wakkerzeel-Werchter naar een roemrijk internationaal debuut fietste. De eindsprint nam meteen alle twijfel weg en plaatste Jos Wouters bij zijn eerste optreden in de galerij van de groten van de wielersport. Hij, maar ook zijn jeugdige medevluchters in de lange aanvalsgroep, Vely, Simon, Seneca, Thomas en Ludo Janssens, hebben van deze herfstklassieker de koers van de jeugd en van de toekomst gemaakt. Dat is het dat we van dit eenvoudige maar pakkende verhaal van Parijs-Tours bewaren." DE UITSLAG: 1. Jos Wouters (Bel), de 267,5 km in 6h57'53" 2. Gilbert Desmet (Bel) op 1 lengte 3. Anatole Novak (Fra) op 2" 4. Raymond Impanis (Bel) 5. Ludo Janssens (Bel) op 5" 6. Tuur Decabooter (Bel) op 15" 7. Mies Stolker (Ned) 8. Staf De Smet (Bel) op 19" 9. Nino Defilippis (Ita) 10. Jo de Roo (Ned)
1ste	G.P. Fleurus (8/6), G.P. Hoegaarden (11/7), Ronde van Brabant in Lubbeek (16/7), Tour du Brabant (16/8), G.P. Orchies (14/9) en Haacht (2/10)

Profrenner 1962 (17)[6]		
1ste	Paris-Bruxelles (29/4)	
	Uit de Gazet van Mechelen van 30 april 1962, p. 16 **Vroege aanval van 13 renners pas in laatste kilometers verijdeld** **J. WOUTERS SPURTWINNAAR** **vóór Foré en Vangeneugden, in zeer lastige en incidentrijke Parijs - Brussel** **Van Looy-Van Aerde-Daems door val, reeds vóór de grens, uitgeschakeld** "De dag dat Rik Van Steenbergen forfait verklaarde voor Parijs-Brussel sprintte een andere 'Van Steenbergen' eerst door de finish van deze wedstrijd. Jos Wouters heeft zijn tweede klassieker gewonnen... Misschien zal het Van Steenbergen pijn doen, bijna voorgoed moeten afscheid nemen van het internationaal wielerleven, maar dat één van de zijnen, meer dan een ploegmaat, een vriend en poulain zijn plaats nu heeft ingenomen zal hem een troost zijn, en vooral, innige vreugde verschaffen. Want Jos Wouters won Parijs-Brussel zoals hij vorig seizoen Parijs-Tours won: Als een grote mijnheer, die op twintigjarige leeftijd bijna de rijpheid van een	

6 Velo63 geeft ook een overwinning in Saint-Nazaire (10/6). Gezien Jos Wouters echter op 10 juni derde werd in de Omloop van Limburg, lijkt ons dit onmogelijk te zijn.

Profrenner 1962 (17)[6]

dertiger heeft.
Want wanneer wij lange tijd hebben getwijfeld aan de overwinning van de man uit Wakkerzeel, dan ging Jos Wouters in de ultieme kilometers van deze zeer boeiende Parijs-Brussel resoluut mee aan de spits van het achtervolgend groepje rijden om in de laatste honderd meter te ontploffen zoals alleen de allergrootsten het kunnen.
In deze bijzonder incidentrijke Parijs-Brussel zijn er zoveel verrassende wendingen geweest, hebben talrijke favorieten met zoveel pech af te rekenen gehad, dat sommige insiders de zege van Jos Wouters reeds willen minimaliseren.
En eerlijk: Jos Wouters heeft wel enige meeval gekend. Van Looy, Van Aerde, Daems, Cerami, Vannitsen, en nog zovele anderen werden om een of andere reden alle winstkansen uit de handen geslagen.
Het neemt niet weg dat in de lastige finale Jos Wouters nog genoeg hindernissen en tegenstanders hoefde te overwinnen en heeft overwonnen om als een zeer verdienstelijk triomfator te worden gehuldigd. Vergeten we immers niet dat Wouters vorig jaar de satellietkoers won bij de… liefhebbers en dat hij misschien wel de enige renner is die dit seizoen, als beschaamd neoprofje, een ereplaats bemachtigde in de vier klassiekers, waarin zijn uitslagen trouwens crescendo gingen: 29e in Milaan-Sanremo, 10e in de Ronde van Vlaanderen, 6e in Parijs-Roubaix, nu eerste in Parijs-Brussel. Hoed af voor zulk een jonge snaak die praktisch geen overgangsperiode nodig had om ook in een hogere categorie te bewijzen uit welk hout hij gesneden is.

Ze ontdekten een nieuwe wereld

Voor de eerste maal dit seizoen geloven we hebben we een grote klassieker beleefd die zijn geheimen tot op de meet wist te bewaren.
Daems won op zijn sokken Milaan-Sanremo en in de Ronde van Vlaanderen en in Parijs Roubaix stond op het meesterschap van Rik Van Looy geen maat.
Nu volstond het om de man die niet kon verliezen door een val even voor de grens te zien uitgeschakeld worden en met de slag werd deze wedstrijd ultraspannend en boeiend, omdat hij tot de allerlaatste minuten aan meer dan tien renners kans liet met de palm te zwaaien.
We hebben vele renners ook zelden met zulk een nijdigheid, zulk een zelfzekerheid, zulk een totale overgave hun krachten in de strijd zien gooien als gisteren van aan de grens tot aan de eindmeet, alover 91 Belgische kilometers, waar de publieke belangstelling op sommige ogenblikken ongelooflijk groot was en die er trouwens mee voor zorgde dat vele tegenstanders zich overtroffen.
Van Rik Van Looy verlost te zijn was een pak van hun hart. De ene zijn dood is werkelijk de andere zijn brood want de val van de wereldkampioen opende voor een paar tientallen verrassende en lang niet meer gekende horizonten.

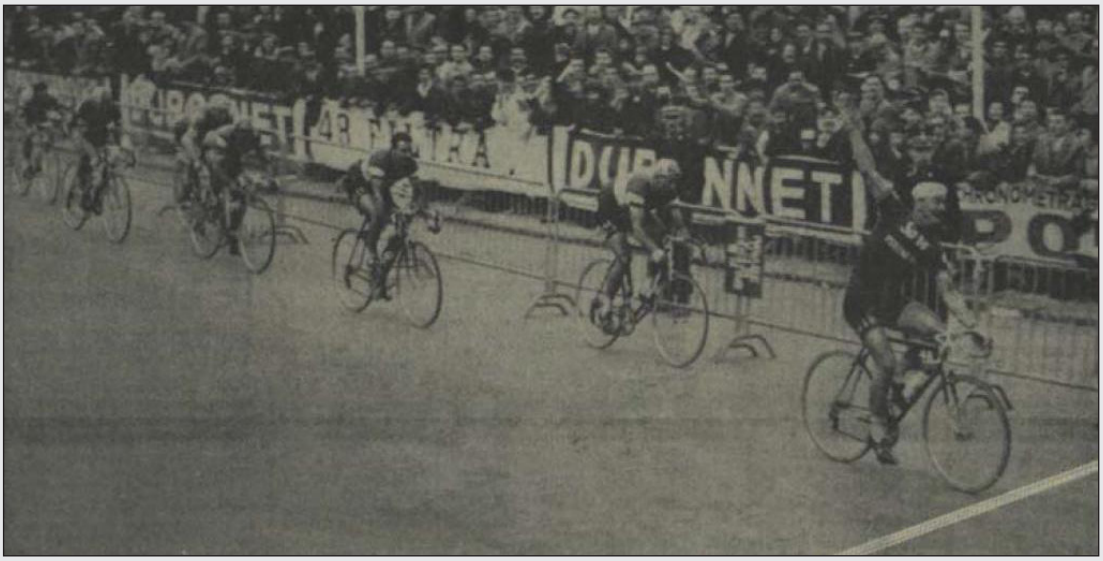

Jos Wouters wint Paris-Bruxelles (Foto Gazet van Mechelen)

Profrenner 1962 (17)[6]

Gisteren hebben we voor de eerste keer kunnen vaststellen hoe zwaar het Van Looy-complex in de pelotons doorweegt, want voor de eerste keer sinds lang hebben we weer onvervalste, boeiende en spannende strijd meegemaakt tot het einde, zonder stopperswerk of zonder een overheersende ploeg.
De maats van Van Looy hebben nog wel getracht de zaken recht te zetten. Bijna waren ze daarin geslaagd, want vooraan in de uitslag treffen we nog genoeg rode truien aan. De daverende spurt van Jos Wouters velde een andere beslissing.

Jos Wouters, een mooie carrière ligt in het verschiet.
(Foto Archives Photos Mirroir Sprint)

Laatste rit van de Ronde van België

Toen even over de grens, hetzij op een goede 100 km van het einde, een geweldige tegenaanval losbarstte op het leidend vijftal Ramsbottom, Vandaele, Marcarini, Simpson, Adorni en op Belgisch grondgebied een stevig tiental naar de Brabantse hel trok, met meer dan drie minuten voorsprong het peloton – een peloton zonder Van Looy, dit heeft zijn betekenis – dachten vele volgers en wij met hen dat de koers bijna in haar beslissende plooi was gevallen.
Enkele Italiaanse vechtjassen die de Brabantse heuvels zeker naar de tand zouden vallen; Bailletti, Brugnami, Magni, Adorni plus de Fransman in forme, Huiart en de Britten Ramsbottom en Simpson die altijd wat te zien geven, dreigden het Belgisch wielerheir zelfs te overrompelen.
Wij dachten toen onwillekeurig aan onze vooruitzichten waarin we voorspelden dat de Ronde van België van doorslaggevende aard zou zijn en dat de buitenlanders weer met de kruimels zouden moeten vrede nemen.
Was de wielersport dan op geen enkel gebied een juiste wetenschap?
Na een zeer spannende finale wonnen de Belgen echter toch nog de slag, ook al vielen mannen als Van Aerde, Van Looy, Daems, Cerami en andere Vannitsen's wegens pech uit. Eerst was het De Middeleir, die in de Ronde van België zijn kaarten niet op tafel had gegooid, die het kopgroepje waarin de buitenlanders de volstrekte meerderheid genoten, nog van een trage verstikkingsdood wilde redden.
Maar het is curieus hoe in vele wielerwedstrijden vele renners het altijd zo weten uit te kienen dat ze de beslissing pas in de ultieme kilometers weten af te dwingen.
De mannen die het best konden weerstand bieden aan de lange afstand, dus de mannen van de Ronde van België, hadden gisteren het laatste woord.
Bekijk even de uitslag en U stelt vast dat Jos Wouters zich tiptop in orde reed in de vierdaagse rond België, dat Noël Foré, de winnaar van de Ronde ei zo na opnieuw zegevierde, dat Vangeneugden zich klaar maakte in Dwars door België. De anderen, Zagers, Armand Desmet, Fons Schoubben en Henri De Wolf? Het waren ook bijna allemaal uitblinkers, in elk geval deelnemers aan de Ronde van België, waarin Arthur Decabooter tweemaal de spurt aantrok en verloor, en gisteren nu in een wanhoopsoffensief het scherpe mes van Jos Wouters wilde ontwijken.
Al die renners die zich niet beter hadden kunnen voorbereiden dan in de Ronde van België, kaapten de ereplaatsen weg.
Parijs-Brussel was er de laatste rit van als U wil."

Profrenner 1962 (17)[6]	
	DE UITSLAG: 1. Jos Wouters (Bel), de 289 km in 8h09'15" 2. Noël Foré (Bel) 3. Martin Vangeneugden (Bel) 4. Jan Zagers (Bel) 5. Armand Desmet (Bel) 6. Frans Schoubben (Bel) 7. Henri De Wolf (Bel) 8. Piet Rentmeester (Ned) 9. Staf Van Vaerenbergh (Bel) 10. André Noyelle (Bel)
1ste	Rit 7 Vuelta a Levante (3/3), Neuvic (13/5), Poiré-sur-Vie (20/5), Wakkerzeel (26/5), Ciney (11/6), Tienen (2/7), Gistel (12/7), Ronde van Brabant in Lubbeek (15/7), Rijmenant (23/7), Florenville (14/8), Rummen (30/8), Eke (1/9), Zeebrugge (2/9), Brasschaat (4/9), Prix de la Libération Armentières (15/9), en Stekene (20/9)
6de	Paris-Roubaix
10de	Ronde van Vlaanderen

Profrenner 1963 (19)	
1ste	Flèche Brabançonne (3/4)
	Uit de Gazet van Mechelen van 04 april 1963, p. 29 **E. Daems, laatste aanvaller in Brabantse Pijl door Jos Wouters in spurt geklopt** "Het werd niet bepaald een 'aangrijpende' Brabantse Pijl. De meeste der 108 deelnemers hebben er, tot in de bergzone althans, een oefenrit van willen maken. Wij beleefden uiteindelijk wel een zeer aangrijpende finale, met Miel Daems als laatste aanvaller – op een paar kilometer van de aankomst – en met Jos Wouters als spurtwinnaar, die de kleine renner van 'Peugeot' onmiddellijk 'gecounterd' had en met hem, in een machtige rush naar de finish was gerend, onder de aanmoedigingen van duizenden begeesterende toeschouwers. "Zonder de bandbreuk die mij van wiel deed verwisselen en mij van mijn grootste versnelling beroofde, had ik misschien toch gewonnen", aldus de enigszins ontgoochelde Daems. "Heeft men nu gezien dat ik wel aanval? Ik reed de gehele namiddag in de voorste gelederen", aldus de gelukkige Jos Wouters die, zoals in deze kolommen voorspeld, uit de greep van Van Looy en Vannitsen een veel rustiger race mocht rijden. Er kwam uiteindelijk heel wat 'groot volk' bij de start van deze doorgaans sympathieke wedstrijd, bleven Van Looy, Foré, Planckaert, Wolfshohl, Simpson, De Haan en Melckenbeeck o.m. afwezig, dan kwamen daarentegen wereldkampioen Stablinski en zijn landgenoot Graczyk, een complete Italiaanse Carpanoploeg met Defilippis en Balmamion, Schroeders en Willy Vannitsen (die zich bedacht en liever dichter bij huis koerste) toch opzetten. De inleiding was betrekkelijk rustig en werd aangevoerd door de Italianen Francesco Miele en Balmamion, die te Vollezele (km 31) uitliepen en tot 1'20" voorsprong telden te Ternat (km 57). Vannitsen beproefde dan een lotje, maar kreeg geen repliek. Een uitlopertje van Derboven te Grimbergen (182 km), stelde ten slotte een einde aan het Italiaans offensief dat, ondanks het betrekkelijk goed weder, de echte strijd niet kon aanvuren. Willy Schroeders trok door zijn geboortestreek (Tervuren na 106 km) met een kleine minuut voorsprong. Dolf De Waele sprong hem achterna, maar na de eerste klim te Terhulpen (km 131) reden de twee aanvallers een verkeerde weg in en werden zij achterhaald. (Tot overmaat van ramp werd De Waele nog – zonder erg – aangereden). Wij waren inmiddels op 45 km van de aankomst genaderd en de steile bergjes zouden elkaar nu opvolgen.

Profrenner 1963 (19)

Jos Wouters wint de Brabantse Pijl (Foto Gazet van Mechelen)

GEWESTRENNERS DAEMS EN LELANGUE

Daems en Lelangue, de gewestrenners zouden nu hun krachten samenbundelen om in de aanval te trekken. Zij voerden het peloton aan over de hellingen van Rosières en Bierges. Zij waren het ook die Theo Nijs zouden counteren toen deze over de Berg van Lasnes (km. 154) ten aanval trok.
Nijs moest even voorbij St.-Jan (km 162) de duimen leggen. Daems, Lelangue, Troonbeeckx hadden zulks bewerkt.
Te Alsemberg (km. 173) waar hij zijn woonst passeerde, rukte Daems nogmaals vooruit in de klim van 'Parijs-Brussel', door De Waele, Lelangue, Troonbeeckx en Ludo Janssens achterna gezet.
Van Schil beproefde nog zijn kans in de afzink naar Linkebeek. Post viel aan op zes kilometer van de aankomst, maar Daems repliceerde uit volle macht en reed de vliegende Hollander voorbij.
Daems kon zich uiteindelijk, bij een laatste bergje, op 2 kilometer van de aankomst, losrukken. Wouters reageerde echter onmiddellijk en beide renners sloegen de handen in elkaar om aan het tegenoffensief van het peloton te weerstaan, dat uiteindelijk tot op 30 meter zou naderen.
Wouters zette de spurt van betrekkelijk ver op kop in en keek herhaalde malen achter zich om elke verrassing te voorkomen.
Daems heeft het ons gezegd: "Hij had zijn grootste versnelling niet meer op de fiets en kon niets meer ondernemen". Jos Wouters had een meesterlijke zege behaald.

DE UITSLAG:
1. Jos Wouters (Bel), de 185 km in 4h42'
2. Emile Daems (Bel) op 1"
3. Staf De Smet (Bel) op 2"
4. Michel Van Aerde (Bel)
5. Benoni Beheyt (Bel)
6. Robert Seneca (Bel)

Profrenner 1963 (19)	
	7. Jan Janssen (Ned) 8. Lode Troonbeeckx (Bel) 9. Jos De Wit (Bel) 10. Willy Raes (Bel)
1ste	Ronde van Limburg (3/3), Rit 3 Paris-Nice (12/3), La Limouzinière (11/4), Rit 2 en 4 Tour de Belgique (24&26/4), Poiré-sur-Vie (17/5), Ploneour-Lanvern (23/5), Bornem (18/6), De Panne (19/6), Dendermonde (19/7), Buggenhout (8/8), Denderhoutem (9/8), Rit 1 van Mi-août Bretonne (18/8), Putte (28/8), Eke (31/8), Leuven (2/9), Laval (8/9)[7] en Issoire (10/9)
4de	Paris-Bruxelles
5de	Ronde van Vlaanderen
9de	Gent-Wevelgem

Profrenner 1964 (0)

Profrenner 1965 (0)

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 42[8]

Palmares in de 'grote' wedstrijden

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1962	-	-	-
1963	DNF (rit 2a)	-	-
1964	-	-	-
1965	-	-	-

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1962	29ste	10de	6de	4de	-
1963	27ste	5de	19de	30ste	-
1964	11de	23ste	79ste	DNF	-
1965	-	DNS of DNF[9]	DNS of DNF	-	-

7 In de Gazet van Antwerpen van 10 september 1963 p. 13 stond dat de overwinning in Laval toegekend werd aan Rik Van Looy na beslissing van de jury. Er was toen een 'zware' strijd bezig tussen Van Looy en Wouters voor de titel van zegekoning. De stand voor Laval was, volgens de Gazet van Antwerpen, 18 tegen 17 in het voordeel van Rik II. Het Internationale Criterium van Laval eindigde met een 'Belgische' sprint, gewonnen door Wouters voor Van Looy, Miel Daems en Gilbert Desmet. De stand werd dus 18-18 ... voor enkele minuten. Want even later kwamen de koerscommissarissen tot de vaststelling dat Wouters het vooropgestelde aantal ronden (125) niet had afgelegd. Jokke won dus wel de sprint, niet de wedstrijd. Maar een dag eerder, op 9 september 1963 had Het Belang van Limburg op p. 13 al gemeld dat de koerscommissarissen op hun beslissing waren teruggekomen en de overwinning alsnog aan Wouters toegekend hadden.
Maar zoals in WAAIERS 3-2 reeds aangetoond werd stond Rik Van Looy voor de start in Laval op 17 en niet op 18 overwinningen. Een overwinning in Madrid die door de Gazet van Antwerpen geclaimd werd, was een overwinning op de piste.
Deze 'tijdelijke' declassering is waarschijnlijk de oorzaak dat veel bronnen, waaronder al die welke op Rik zijn persoonlijke archieven gebaseerd zijn, de zege aan Rik toekennen.
8 Op basis van de erelijst in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme en de Velo jaarboeken. Hierbij zitten zes overwinningen als onafhankelijke in 1961.
9 Met DNS of DNF wordt aangeduid dat de renner wel op een deelnemerslijst terug te vinden was, maar niet in de uitslag. Ofwel nam de renner de start niet, ofwel gaf hij op tijdens de wedstrijd maar kon daarvan niks teruggevonden worden.

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1962	DNF	-	DNF
1963	9de	-	DNS of DNF
1964	8ste	-	DNS
1965	-	-	-

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1962	-	23ste
1963	-	33ste
1964	-	DNS
1965	-	DNS of DNF

Achteraf bekeken

Gezien de carrière van Jos Wouters uitgebreid aan bod kwam in het Boek “Rik Van Looy - De val van een (wieler)Keizer - 1963 & 1964 Anni Horribiles” van Jan de Smet en Patrick Feyaerts (2018), p. 158 e.v., wordt hierna een door de auteurs bijgewerkte versie van die tekst hernomen.

Jos ‘Jokke’ Wouters, een fenomeen geknakt door valpartijen.

Het zag er allemaal zo mooi uit eind 1961. Als een komeet was de ‘Jokke’ uit Wakkerzeel (Werchter), een gehucht grenzend aan Haacht, dat seizoen aan het wielerfirmament omhooggeschoten. Voor wie de jeugdwedstrijden volgde, was hij al lang geen onbekende meer, de renner van de Stoempersclub uit Leuven was al een paar seizoenen de te kloppen man in de jeugdreeksen.

Jos Wouters werd geboren te Keerbergen op 21 februari 1942 in een gezin van zes kinderen[10], maar groeide op in Wakkerzeel[11]. In zijn beste periode was hij een herculisch gebouwde renner van 1m78.

Zoals zovele generatiegenoten en voorgangers begon hij zijn carrière bij de niet-aangeslotenen of onderbeginnelingen waarbij hij in 1957 21 overwinningen behaalde. In 1958 nam hij een vergunning en won zestien keer bij de nieuwelingen. Het volgende jaar behaalde hij in dezelfde categorie 32 zeges en werd hij 4de in het nationaal kampioenschap. Op het einde van het seizoen stapte Jos Wouters over naar de liefhebbers en deed er nog drie overwinningen bij in zijn nieuwe categorie.

In 1960, amper 18 jaar oud, was hij al onmiddellijk een van de grote toonaangevers bij de liefhebbers. Hij won in totaal 36 keer waaronder de 2de rit en 5de rit a van de Ronde van België. Hij werd verder 9de in de eindstand en winnaar van het puntenklassement. Jos Wouters werd vervolgens geselecteerd voor een aantal wedstrijden in Duitsland. In de Grossen Daimon Preis te Berlijn werd hij 2de, waarna hij in de Vierdaagse van Berlijn achtereenvolgens 6de werd in de 1ste rit, beide gedeelten van de 2de rit (waaronder een tijdrit over 27,5 km) won en opnieuw 6de werd in de 3de rit. In de 4de rit gaf hij op. Terug in eigen land gaf hij in de Ronde van Limburg op na een val in de 1ste rit.

10 Jos Wouters verloor al op veertienjarige leeftijd zijn moeder. Haar rol werd door zijn grootmoeder (‘Ons Peet’) overgenomen. Hij zou al vroeg aan het werk gaan als metserknecht en helper-biersteker.

11 Wakkerzeel is een gehucht van de gemeente Werchter tot 31/12/1975. Op 1/1/1976 kwamen de fusies van de gemeenten en werd Wakkerzeel een deelgehucht van Haacht (samen met Wespelaar en Tildonk). Werchter daarentegen fusioneerde met Rotselaar, dat sindsdien daar de nieuwe hoofdgemeente is. Jos Wouters woonde na zijn wielercarrière aan de Rigessel in Wezemaal.

Jos Wouters werd ook geselecteerd voor het wereldkampioenschap der liefhebbers, waar hij zich in de aanloop naar de finale een aantal keer in een ontsnapping mengde, maar op het heuvelachtige parcours overschatte hij zijn krachten en werd slechts 60ste. Voor de Olympische Spelen te Rome, op een parcours dat hem nochtans veel beter moest liggen, werd hij dan weer thuisgelaten.

Ook op de wielerbaan kon de jongeman vlot uit de voeten en hij werd al meteen begin 1961 Belgisch kampioen achter derny bij de liefhebbers. Sterpotentieel in overvloed en dat viel ook manager Jean Van Buggenhout op, die al snel de Brabantse belofte onder zijn vleugels nam. Samen met Ludo Janssens, dikwijls zijn ploegmaat op de wielerbaan, werd Jos Wouters begin 1961 dan ook al aangekondigd bij de nieuwe Solo-Van Steenbergen-ploeg, met de melding 'zodra zij onafhankelijke worden'.

Een zoveelste zege van Jokke voor de Stoempersclub bij de liefhebbers. (Foto Het Nieuwsblad)

Maar eerst vatte Jokke het nieuwe seizoen nog aan bij de liefhebbers, waar hij meteen als de te kloppen man aanzien en bewaakt werd[12]. Toch behaalde hij twaalf overwinningen, waaronder de Zesbergenprijs in Harelbeke (Harelbeke-Poperinge-Harelbeke), Antwerpen-Gent, Bruxelles-La Louvière-Bruxelles (de satellietkoers van Paris-Bruxelles voor liefhebbers) en drie ritzeges in de Ronde van België. Deze Ronde van België kreeg echter een minder aangenaam staartje en we vinden na afloop het volgende communiqué in de pers: "JOS WOUTERS GESCHORST: Renner Jos Wouters wordt na onderzoek der feiten wegens gezochte beschutting beboet met geldboete van 250 BEF plus 15 dagen schorsing, (periode wordt in eerstvolgend bondsblad B.W.B. medegedeeld).[13]"

12 Van de acht renners die België in 1960 op de wereldkampioenschappen of Olympische Spelen in de rit in lijn op de weg vertegenwoordigden (Willy Vanden Berghen, Gilbert Maes, Robert Lelangue, Albert Covens, Jos Wouters, Jean Baptiste Claes, Benoni Beheyt en Joseph Geurts), waren enkel Jos Wouters, Benoni Beheyt, Albert Covens en de eerder verrassende nationale kampioen Joseph Geurts nog liefhebber.

13 Het Belang van Limburg van 8 mei 1961, p. 11: "JOS WOUTERS GESCHORST"

Die schorsing hielp hem om de knoop door te hakken, te meer daar hij het al lang beu was dat iedereen vooral op zijn wiel reed. Hij werd dan ook met onmiddellijke ingang onafhankelijke, waar hij ook al meteen de te kloppen man was. Het begon met, opnieuw, de Tour de Belgique, waar hij, flink gesteund door zijn Solo-Van Steenbergen ploegmaats Ludo Janssens en Robert Seneca, twee ritten en het eindklassement won. Het kon niet op, want amper vijf dagen later won hij bij de beroepsrenners in Fleurus.

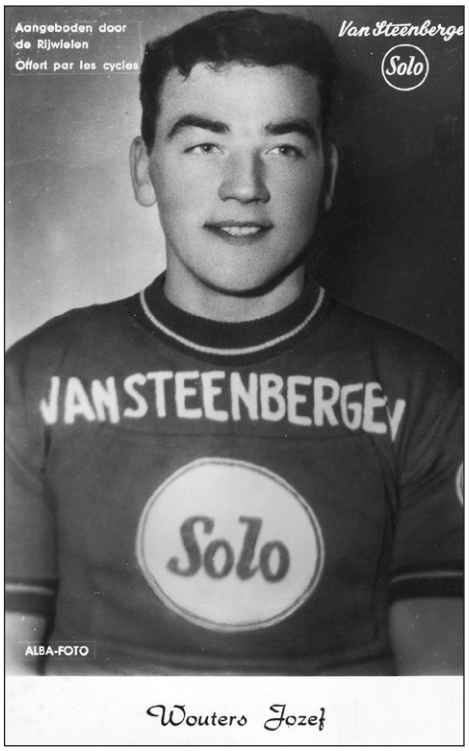

De nieuwe ster van Solo-Van Steenbergen.

Jos Wouters bleef winnen, ook in het Belgisch kampioenschap stond er geen maat op zijn eindrush en er gingen in de pers zelfs stemmen op om hem toe te staan vervroegd beroepsrenner te worden[14], zodat hij mee zou kunnen gaan naar het wereldkampioenschap van de beroepsrenners! Zover kwam het niet, dus voegde Jokke er nog de Grand Prix d'Orchies in Frankrijk (voor Jean Graczyk) evenals de laatste klassieker van de onafhankelijken (de Omloop van de Vlaamse Gewesten[15]) aan toe, alvorens met zijn jonge ploegmaats naar Paris-Tours af te zakken.

Tot ieders verbazing namen ze meteen de koers in handen. Al van kort na de start waren Robert Seneca en Ludo Janssens mee in een ontsnapping van 13 renners[16] en toen weinig later ook Jos Wouters aansloot, werd er niet geaarzeld mee de vlucht te animeren. De wedstrijd lag meteen al na 25 km in een beslissende plooi, de vluchters liepen uit tot meer dan 6' waarvan ze bij het bereiken van de plaatselijke omloop in Tours nog 1'30" overhielden. Daar ging Anatole Novak in de aanval, werd eerst bijgehaald door Gilbert Desmet, vervolgens door Jos Wouters en tot slot nog door Ludo Janssens en Raymond Impanis. Gilbert Desmet zette de sprint in, leek even kans op de zege te hebben, maar werd dan onweerstaanbaar geremonteerd door

14 De nationale kampioen der onafhankelijken moest reglementair tot 31 december in deze categorie blijven.
15 Ludo Janssens had ondertussen die andere klassieker Bruxelles-Liège gewonnen.
16 De ontsnapping kwam in drie fasen tot stand, na 6 km trokken eerst Willy Schroeders (die niet lang zou aandringen) en Valentin Huot op avontuur, vervolgens werden ze na 19 km eerst vervoegd door Raymond Impanis, Guy Thomas, Jo Velly, Robert Seneca, Jacques Simon en Edouard Bihouée en onmiddellijk daarna in een derde fase door Anatole Novak, Ludo Janssens, Jef Planckaert, Gilbert Desmet en Robert Cazala. Jos Wouters, eerst nog vergezeld door Roger Baens en Roger Deconinck, zou als laatste de sprong maken.

Jokke Wouters. Deze reed eerst het gat toe met een 'normaal' verzet van 6m53 (52 X 17) om het in de laatste driehonderd meter met een voor die tijd waanzinnig verzet van 8m54 (52 X 13) af te maken[17]. Een nieuwe (internationale) ster was geboren. Jacques Goddet had het er in L'Équipe zelfs over dat België nu twee Van Looy's had. Daarmee zat het wegseizoen er voor Jos Wouters op, de Giro di Lombardia werd te zwaar geacht. Hij totaliseerde 33 overwinningen, 12 bij de liefhebbers, 15 bij de onafhankelijken en 6 bij de beroepsrenners.

De nieuwe Belgisch kampioen bij de onafhankelijken. (Fotobron onbbekend)

Voor de familie was deze zege een godsgeschenk. Vader Philemon hield al een tijd café, maar kreeg nu de kans een prima gelegen zaak te openen langs de steenweg van Haacht naar Rotselaar, ter hoogte van de (ondertussen verdwenen) Dijlebrug in Werchter, met de toepasselijke naam 'Parijs-Tours'. Voor de jonge renner zelf was het tijd om de roem op de winterbanen te verzilveren. Voor het echte zesdaagsencircuit was hij nog wat jong, maar wat ploegkoersen met Ludo Janssens, een Criterium der Azen achter derny (gewonnen door Rik I voor Arthur Decabooter, Peter Post en Jokke), een ploegenomnium met Rik Van Steenbergen tegen Rik Van Looy (gewonnen) of met Solo-Van Steenbergen tegen FAEMA (ook al gewonnen), daarmee kon je het Brussels Sportpaleis laten vollopen. Ook in de Zesdaagse van Brussel moest hij er natuurlijk bijzijn[18]. Op voorspraak van Rik Van Steenbergen kreeg hij Palle Lykke Jensen als ploegmaat[19], waarmee hij knap 4de werd. Ook al was dat op 8 ronden van de winnaars Rik Van Looy-Peter Post, dan gaven ze slechts 2 ronden toe aan Klaus Bugdahl-Fritz Pfenninger en hadden ze 6 ronden voor op Rudi Altig-Reginald Arnold. Zeker een knappe prestatie, des te meer als we weten dat Rik Van Looy geen enkel cadeau gaf aan de man die al als zijn opvolger aangekondigd werd.

Voor de Zesdaagse van Antwerpen werd dan weer gepast om het komende wegseizoen niet te compromitteren. 1962 moest immers het jaar van de bevestiging worden. En Jos Wouters stond er al van het seizoenbegin. In de Vuelta a Levante won hij alvast de 7de rit en na een 21ste plaats in de Omloop Het Volk werd hij 2de in de Ronde van Limburg (gewonnen door Peter Post). In de klassiekers ging het vervolgens steeds beter. Het gewriemel van Milano-Sanremo lag hem niet echt (slechts 29ste), maar in de Ronde van Vlaanderen werd hij al 10de, als winnaar van de sprint van een derde groepje op 4'25" van winnaar Rik Van Looy.

En toen kwam Paris-Roubaix. Jos Wouters reed een prachtige koers, maar werd afgeremd door meerdere bandbreuken. Toch werd hij nog 6de op 2'40" van Keizer Rik Van Looy. Deze was onder de indruk van de sterke prestatie van zijn jonge rivaal en liet hem weten dat als hij even

17 Paris-Tours maakte in 1961 deel uit van de eerste Wereldbeker intermerken. Deelname was in principe voorbehouden aan beroepsrenners. M.a.w. Jos Wouters had in principe niet mogen deelnemen aan deze wedstrijd. Er werd echter door niemand klacht ingediend en de A.I.O.C.C., inrichter van de Wereldbeker, kon alle controverse missen als kiespijn gezien de Wereldbeker alles behalve positief ontvangen was.

18 Solo-Van Steenbergen was sterk vertegenwoordigd in deze zesdaagse, met verder uiteraard Rik Van Steenbergen-Miel Severeyns, maar ook Ludo Janssens gekoppeld aan Oscar Plattner, Robert Lelangue gekoppeld aan Pino Cerami, Maurice Joosen gekoppeld aan Gustaaf Van Vaerenbergh en René Vanderveken-Robert Seneca.

19 Rik Van Steenbergen vond het, naar ons inzien terecht, onverantwoord om een jonge ploeg als Jos Wouters-Ludo Janssens samen voor de leeuwen te gooien, ook al hadden ze dan de selectiekoppelrit over 100 km samen gewonnen.

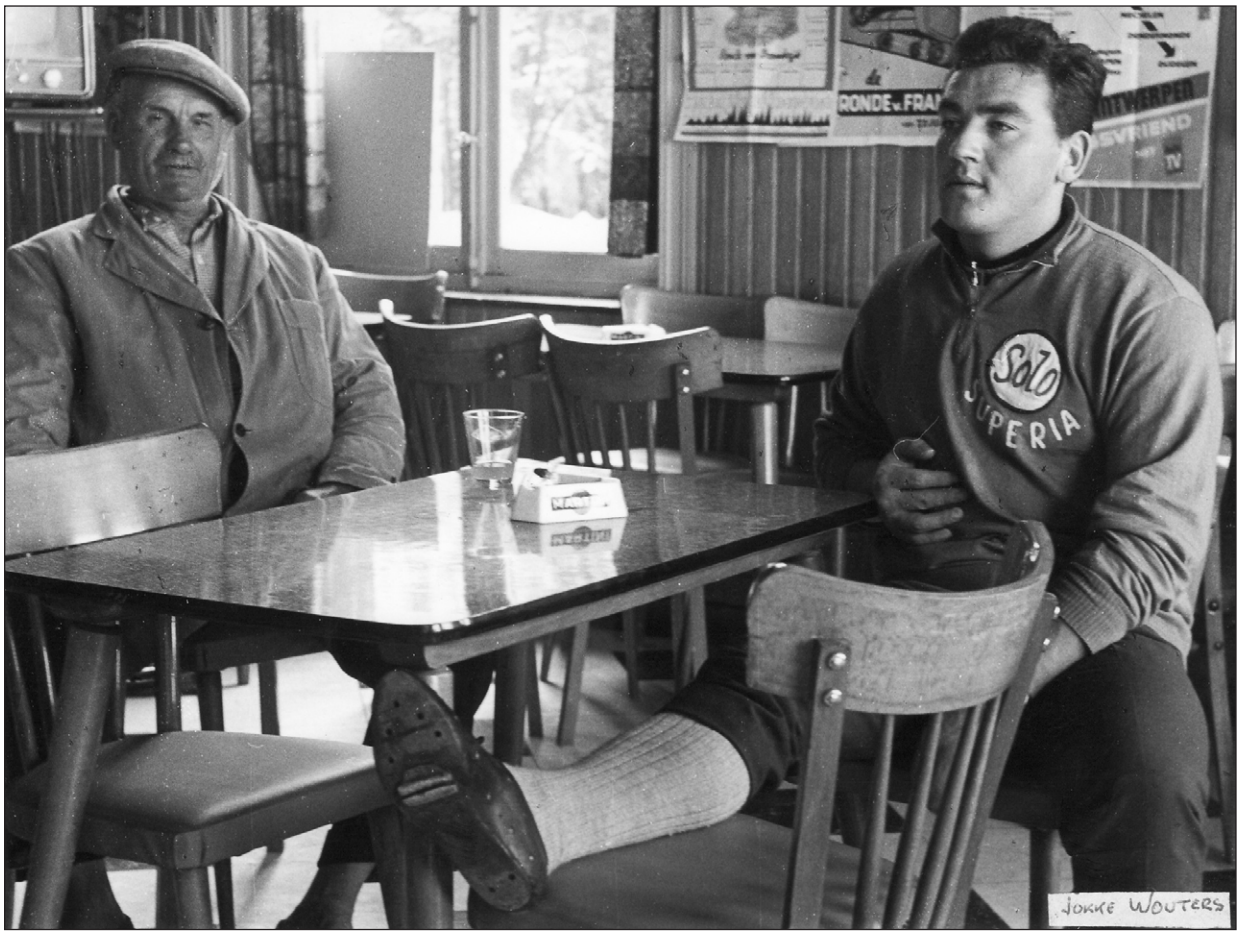

In vaders café. (Foto Frans Vanderwildt, Brusselsestraat 142 Leuven)

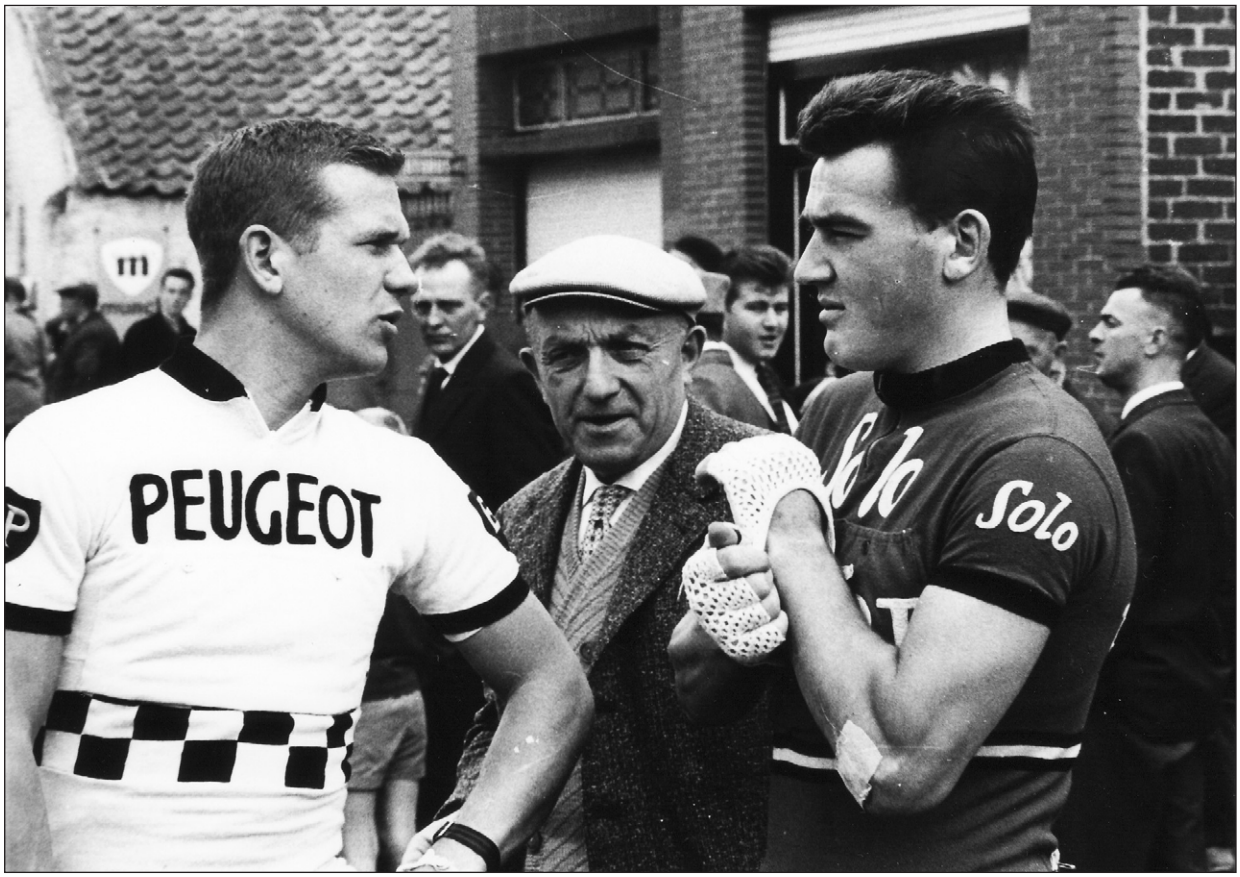

Miel Daems en Jos Wouters tijdens een nabespreking van de wedstrijd. (Foto collectie Patrick Feyaerts)

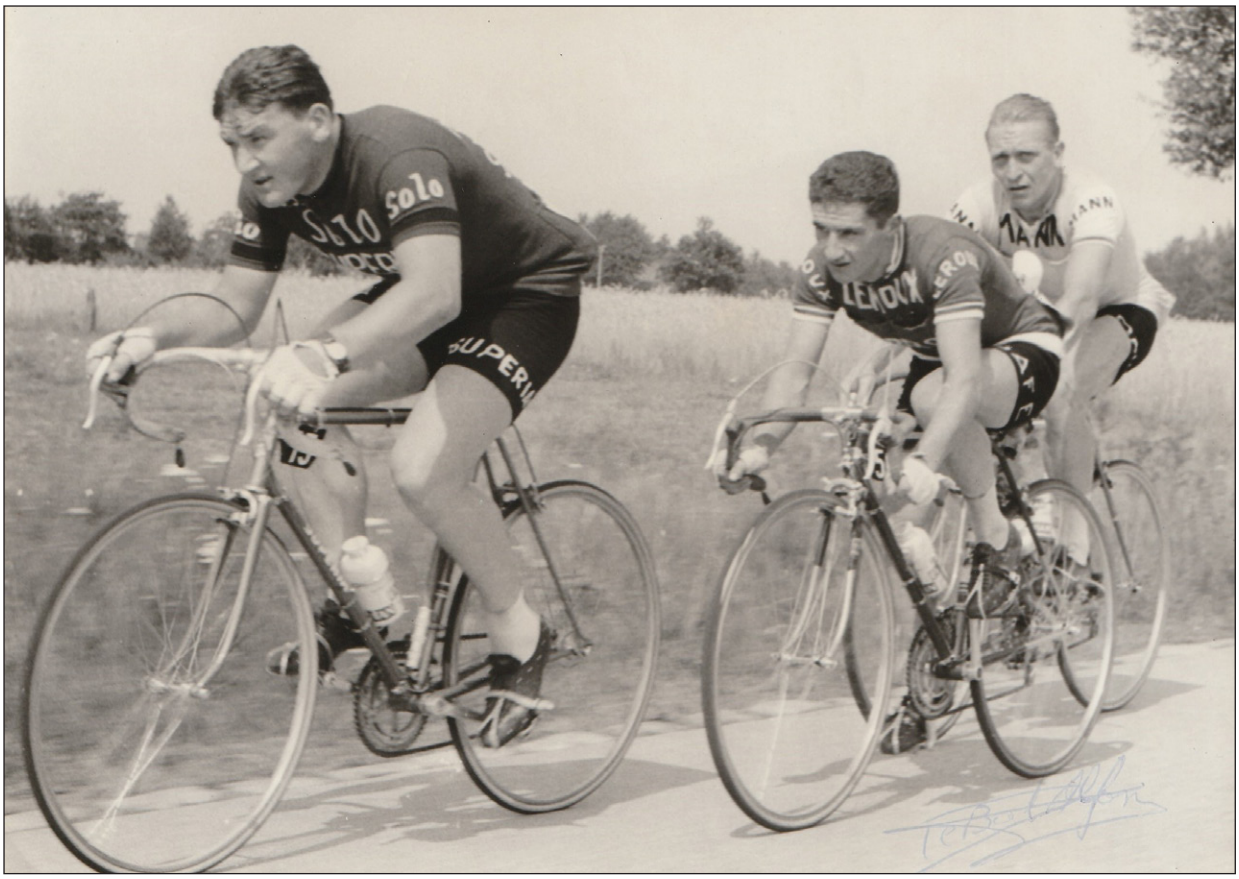

Jos Wouters, Fons De Bal en Jos Haeseldonckx. (Foto: Gazet van Antwerpen, bureel Turnhout)

goed in Paris-Bruxelles zou rijden, hij daar onklopbaar zou zijn. De Tour de Belgique was de laatste voorbereiding op de 'Course des deux Capitales' en Jokke vergenoegde er zich vooral mee de vorm verder aan te scherpen. De wedstrijd werd door de sterke FAEMA-flandria-ploeg gedomineerd, maar hij werd toch eenmaal 3de en tweemaal 5de. Dan kwam Paris-Bruxelles. De jonge Brabander maakte de voorspelling van Rik Van Looy (evenals Miel Daems door een val uitgeschakeld) waar en hield in een koninklijke spurt Noël Foré en Martin Vangeneugden af. Toen daar nog een 4de plaats in Liège-Bastogne-Liège bijkwam, waardoor hij 2de werd in de Challenge Laurens[20], op amper 1 puntje van Noël Foré, leek zijn seizoen niet meer stuk te kunnen.

Een eerste ontgoocheling kwam er echter bij de selectie voor het wereldkampioenschap: Jos Wouters moest thuisblijven, terwijl Frans De Mulder en Willy Vanden Berghen, die toch een veel minder seizoen achter de rug hadden, wel mee mochten. Maar die behoorden tot het kamp van titelverdediger Rik Van Looy en die vond dat de aanwezigheid van het duo Miel Daems-Jos Hoevenaers al ruimschoots volstond, nog een extra rivaal kon hij missen als kiespijn. Dit belette niet dat de plaatselijke populariteit van de jonge renner ondertussen zo groot geworden was dat enkele Werchtenaren een wieler- en supportersclub "Dijle- en Demerspurters" oprichtten, met als clublokaal het reeds vermelde café van vader Philemon Wouters. Prompt werd er ook een eerste internationaal wielercriterium georganiseerd, met de steun van de plaatselijke brouwerij Jack-Op. De wedstrijd had plaats op 18 augustus 1962 met een bepaald indrukwekkend deelnemersveld van 31 renners, allemaal Belgen: uiteraard Jokke Wouters zelf, maar ook Rik Van Looy, Rik Van Steenbergen, Jef Planckaert, Miel Daems, Willy Vannitsen, Benoni Beheyt, Vic Van Schil, Louis Proost, Willy Vanden Berghen, Frans De Mulder, Michel Van Aerde, Arthur Decabooter, Frans Melckenbeeck, Willy Schroeders, Eddy

20 De Challenge Laurens was een toenmalig regelmatigheidscriterium over de vier Belgische klassiekers: de Ronde van Vlaanderen, Paris-Bruxelles, Flèche Wallonne en Liège-Bastogne-Liège.

Pauwels, Edgard Sorgeloos, Ludo Janssens, Raymond Impanis, Jos Hoevenaers en Pino Cerami, kortom zowat het volledige kruim van de toenmalige Belgische wielersport, waaronder dus ook de volledige Belgische ploeg voor het komende wereldkampioenschap, naast uiteraard enkele plaatselijke renners als Jozef Scherens (Werchter) en Richard Everaerts (Haacht). De wedstrijd zelf verliep ontgoochelend voor de plaatselijke supporters van de Jokke: hij moest na bandbreuk opgeven en Miel Daems klopte Frans De Mulder en Michel Van Aerde in een massaspurt.

Rik Van Looy faalde echter in het wereldkampioenschap, net zoals de hele Belgische ploeg en zo was het criterium van Leuven, ingericht door zijn eigen Stoempersclub, en betwist de dag na het wereldkampioenschap, de ideale gelegenheid om het ongelijk van de wielerbonzen aan te tonen. Een eerzuchtige Rik Van Looy had het echter zo niet begrepen en klopte zijn jonge uitdager met 10 cm in een spannende sprint (Frans Melckenbeeck werd 3de)[21].

En toen moest het ergste nog komen, in het fameuze 'Roue d'Or de Daumesnil', een aflossingswedstrijd achter derny op 23 september. Jokke vormde er samen met Rik Van Steenbergen ploeg als voornaamste uitdagers van de favoriete teams Rik Van Looy-Peter Post (de toekomstige winnaars) en Jacques Anquetil-Jean Stablinski (2de). Jos Wouters had op dat moment al 17 overwinningen behaald en was nog altijd in strijd met Rik Van Looy om zegekoning te worden. Rik Van Looy zou het uiteindelijk halen met 18 overwinningen tegen 17 (overwinningen op wielerbanen en in ploegentijdritten niet meegerekend), waarvan twee behaald na de val van Jos Wouters[22]. Bij een aflossing liep het echter verkeerd. Aan meer dan 60 km/uur reed hij tegen ploegmaat Rik Van Steenbergen. De gevolgen waren erg: een gebroken linkerschouder en vooral een breuk van het rotsbeen. Meteen zat niet alleen het seizoen erop, ook van zijn winterseizoen zou niet veel overblijven, en, maar dat was toen nog niet geweten, ook zijn carrière zou van dan af in neerwaartse lijn gaan.

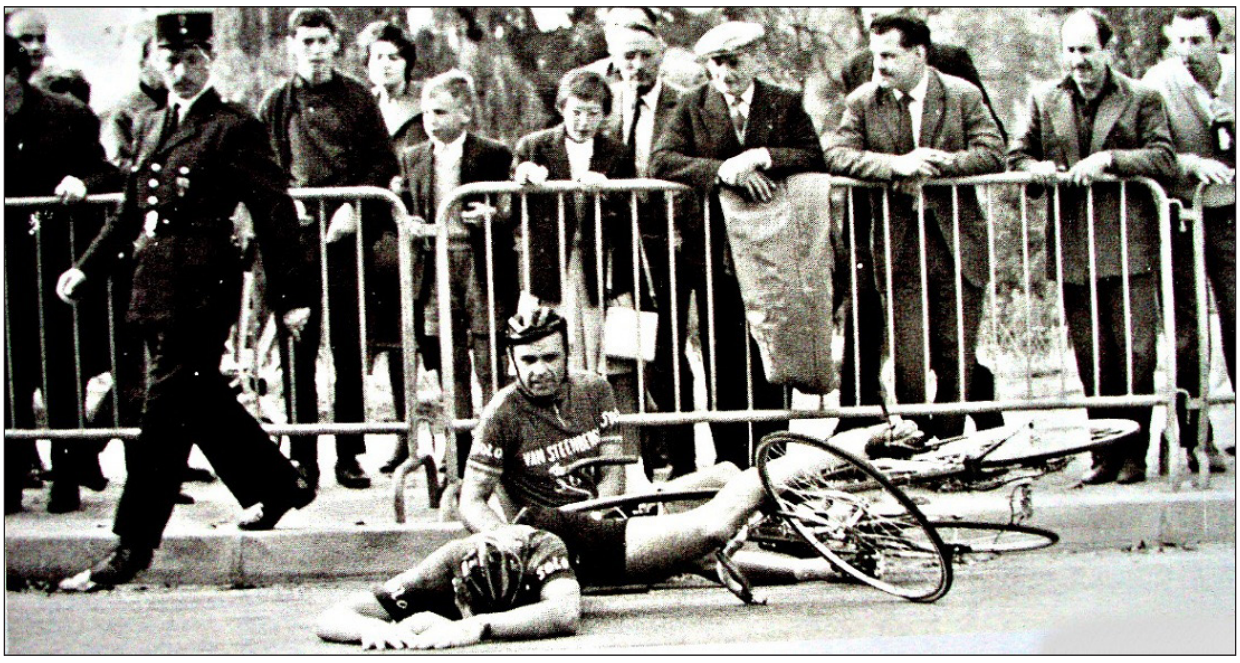

De val in Daumesnil die eigenlijk het begin van het einde was voor Jos Wouters. (Fotobron onbekend)

21 Nog onafhankelijke had Jos Wouters al in 1961 deelgenomen, ook toen eindigde hij net achter Rik Van Looy, maar wel helemaal achteraan, ze werden respectievelijk 20ste en 21ste.

22 In het boek "Rik Van Looy - De val van een (wieler)Keizer - 1963 & 1964 Anni Horribiles" van Jan De Smet en Patrick Feyaerts (2018), p. 162 voetnoot 277 stond dat Rik het haalde met 19 overwinningen waarvan drie behaald na de val van Jos Wouters. Maar in het kader van een artikel 'De overwinningen van Rik Van Looy en Eddy Merckx: Een kritische analyse' door Jan De Smet & Patrick Feyaerts, verschenen in WAAIERS 3-2, p. 157 e.v. kwamen de auteurs tot de bevinding dat Rik Van Looy in 1962 'slechts' 18 overwinningen behaalde die vielen onder de noemer 'overwinningen op de weg'.

Jos Wouters moest uiteindelijk tot 3 oktober in een Parijse kliniek blijven en kon dan voorzichtig beginnen terug op te bouwen. Een nieuwe deelname aan de Zesdaagse van Brussel zat er niet in, maar in Antwerpen kwam hij aan de start met zijn nieuwe ploegmaats Michel Van Aerde en Tuur Decabooter. De ploeg kon echter geen rol van betekenis spelen, werd van in het begin op achterstand geplaatst en eindigde uiteindelijk 11de op 29 ronden, onvoldoende om zich te kwalificeren voor de finale over een uur achter derny. En misschien was dat maar goed ook, want Jos Wouters, amper een jaar geleden nog de uitdager van Rik Van Steenbergen en Peter Post in deze discipline, werd nu telkens op ettelijke ronden gereden. En wat erger was, hij kwam ook een aantal keren ten val, blijkbaar was zijn evenwichtsgevoel na de breuk aan het rotsbeen nog niet helemaal terug.

Jos Wouters ook op de piste actief. (Foto links: collectie Patrick Feyaerts, rechts: F. De Hert)

Jos Wouters in betere tijden als grote belofte van het Belgische wielrennen. (Foto: Collectie Hans Vandeput)

Nochtans leek bij het begin van het wegseizoen alles in orde te komen. In de Omloop Het Volk kwam hij net als het jaar voordien te kort (27ste), maar de volgende dag won hij al de Ronde van Limburg. In Paris-Nice won hij een rit en zo leek hij klaar voor het klassieke voorseizoen, te meer daar de ploeg, die nu onder de naam Solo-Terrot-Van Steenbergen optrad, aanzienlijk versterkt was met de komst van Michel Van Aerde, Tuur Decabooter, Henri De Wolf, Louis Proost, Marcel Seynaeve, Jacques De Boever en Marcel Janssens.

Het verliep echter niet zoals verhoopt. In Gent-Wevelgem (9de) en de Ronde van Vlaanderen (5de) liet hij zich meeslepen in een 'als gij niet rijdt, rijd ik ook niet' duel met Rik Van Looy en Willy Vannitsen en vergooide zo niet alleen zijn zegekansen, maar werd telkenmale in de prestigesprint geklopt, in Gent-Wevelgem door Willy Vannitsen en Rik Van Looy en in de Ronde van Vlaanderen door Willy Vannitsen.

Een overwinning in de Flèche Brabançonne voor Miel Daems en Staf De Smet liet dan weer beterschap verhopen, maar in Paris-Roubaix werd Jos Wouters anoniem 19de ex aequo in de buik van het grote peloton waarvan Benoni Beheyt de sprint won op 1'28" van winnaar Miel Daems en de rest van de kopgroep. En zo ging het verder met hoogten en laagten. In de Tour de Belgique won hij twee ritten, alvorens 4de te worden in Paris-Bruxelles, uiteindelijk zijn beste klassieke resultaat.

Jos Wouters na zijn overwinning in de Flèche Brabançonne. (Foto Coups de Pédales n° 202 p.89)

En toen was het beste er weer af. In Liège-Bastogne-Liège, waar hij vorig jaar nog knap 4de werd, was nu een anonieme 30ste plaats zijn deel. Ook in de Quatre Jours de Dunkerque speelde hij geen rol van betekenis en zo ging het via kleinere wedstrijden naar de Tour de France. Eigenlijk had de Jokke op zijn leeftijd (nog altijd maar 21 jaar oud) en met zijn postuur daar niets verloren, maar de sponsor rekende op zijn snelle benen voor ritzeges. Het werd een fiasco. Na een nog aanvaardbare 11de plaats in de openingsrit (geklopt in de sprint voor de 6de plaats door Rik Van Looy, Benoni Beheyt, Gilbert Desmet, Jean Graczyk en Martin Vangeneugden), liep het, de volgende dag, helemaal verkeerd in de rit naar Jambes. Hij verachterde al snel en toen

hij op een twintigtal km van de aankomst, getroffen door felle hoofdpijn, over de weg begon te zwijmelen, moest hij op bevel van Tourdokter Pierre Dumas de strijd staken, naar het hotel gevoerd worden en in bed gestoken en warm gehouden worden. Er werd geen verklaring voor de aanval van hoofdpijn gevonden, maar de eerste twijfels over het vervolg van zijn carrière staken de kop op.

Valpartijen in de Zesdaagse van Antwerpen. (Links Foto Marten, Mechelen, rechts Foto Het Nieuwsblad)

Na de Tour de France draaide hij wel vlot mee in de criteriumdans en hij won onder meer in Dendermonde en Denderhoutem. In het Belgisch kampioenschap ontgoochelde hij echter. Jos Wouters kon niet mee met de beslissende ontsnapping en werd in de buik van het grote peloton slechts 33ste. Een bandbreuk in de aanvangsfase van het kampioenschap volstond niet om deze mindere prestaties uit te leggen en de selectieheren hadden, met zijn opgave in de Tour de France in gedachte, de ideale aanleiding om hem voor het tweede jaar op rij over het hoofd te zien voor het wereldkampioenschap, dat dit jaar in eigen land doorging. Rik Van Looy zelf zal daar zeker niet rouwig om geweest zijn, de volgzame Benoni Beheyt, of zo dacht hij toch, was een veel veiligere keuze als 'reserve'sprinter.

Dat Rik Van Looy uiteindelijk afgetroefd werd door diezelfde Benoni Beheyt, terwijl hij zelf bij zijn derde poging het criterium van Leuven kon winnen, zal voor Jokke een schrale troost geweest zijn. Hij moest door het verloop van het wereldkampioenschap immers een stap terugzetten in de hiërarchie, de nieuwe uitdager en gedoodverfde opvolger van de Keizer heette nu immers Benoni Beheyt. Om zijn reputatie en seizoen te redden, had hij dringend nood aan een grote overwinning en Paris-Tours leek daarvoor het meest aangewezen.

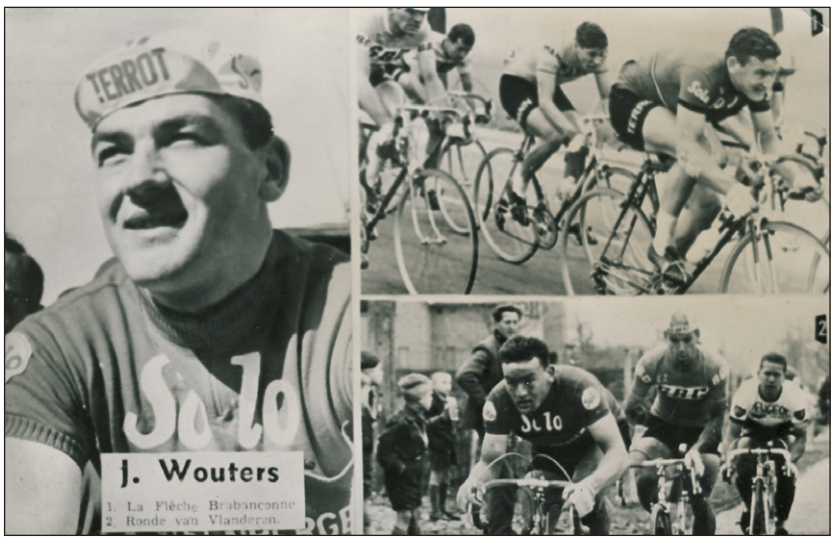

Jos Wouters in 1963.

Jos Wouters wint de Ronde van Limburg in 1963. (Foto Gazet van Antwerpen)

De gevolgen van zijn val in Daumesnil en het noodlot bleven de sympathieke Brabander echter achtervolgen. De ene valpartij volgde op de andere, eerst in de Grand Prix d'Orchies, dan in de Tour de Picardie en tot slot in de kermiskoers van Gembloux. In de kermiskoers te Berlare, een volgende stap in zijn voorbereiding op Paris-Tours, voelde hij in de sprint voor de 4de plaats een gekraak in de reeds uiterst pijnlijke linkerschouder. Radiografisch onderzoek wees een breuk bovenaan het linkerschouderblad aan en drie weken rust was het resultaat. Weg was Paris-Tours en weg waren zijn kansen in de strijd met Rik Van Looy[23] om het meeste zegepralen[24]. Op dat moment was de stand 18-19 in het voordeel van Jos Wouters, de eindstand werd echter 20-19 in het voordeel van zijn rivaal.

Weldra volgde een nieuwe mokerslag, ditmaal van zijn sponsors en manager. Het was al een tijd duidelijk dat Rik Van Looy een nieuwe sponsor zocht en de geruchtenmolen had hem al aan Solo en Rik Van Steenbergen gelinkt. Nog tijdens zijn herstelperiode had Jos Wouters al officieel moeten ontkennen dat hij in dat geval van ploeg zou veranderen. Zo kon men al snel de bui zien hangen: Jean Van Buggenhout en de bazen van Solo hadden door zijn gebrek aan regelmaat gedurende het voorbije seizoen, zijn onverklaarbare opgave in de Tour de France en zijn reeks valpartijen een groot deel van hun vertrouwen in de toekomstmogelijkheden van hun kopman verloren en Rik Van Looy, toch de publicitaire trekpleister nummer één, was vrij.

23 Rik Van Looy hechtte groot belang aan deze symbolische trofee, die de officieuze titel van "Koning der Kermiskoersen" opleverde. Hij zou die van 1956 tot 1965 tienmaal op rij behalen, alvorens in 1966 de fakkel door te geven aan Eddy Merckx die toen "zijn decade" inzette.

24 In het boek "Rik Van Looy - De val van een (wieler)Keizer - 1963 & 1964 Anni Horribiles" van Jan De Smet en Patrick Feyaerts (2018), p. 162 voetnoot 277 stond "Op dat moment was de stand 22-19 in het voordeel van Rik Van Looy, meteen ook de eindstand". Maar in het kader van een artikel 'De overwinningen van Rik Van Looy en Eddy Merckx: Een kritische analyse' door Jan De Smet & Patrick Feyaerts, verschenen in WAAIERS 3-2, p. 157 e.v. kwamen de auteurs tot de bevinding dat Rik Van Looy in 1963 'slechts' 20 overwinningen behaalde die vielen onder de noemer 'overwinningen op de weg'.

Op 22 oktober werd het nieuws 'officieus' officieel en op 30 oktober helemaal officieel: Rik Van Looy zou in 1964 voor de Solo-ploeg rijden (een constructeur moest nog gevonden worden). Een zware slag voor Jokke, die aan de pers mocht uitleggen dat hij het allemaal zo erg niet vond. Als 'troostprijs' (en om het bondgenootschap te verzegelen) zou hij wel de komende Zesdaagse van Brussel met Rik Van Looy mogen betwisten (van 19 tot 25 november).

Eerst kwam er echter nog als rodage de Zesdaagse van Frankfurt van 8 tot 14 november. Zijn verminderde status bleek al vast uit de hem toegewezen ploegmaat. In plaats van een ervaren vedette van het houten ovaal, moest hij aanzetten met de jonge neoprof Klemens Grossimlinghaus, na een 12de plaats aan de zijde van die andere debutant Winfried Bölke in Berlijn en een 11de plaats aan de zijde van Günther Ziegler in Dortmund, aan zijn derde zesdaagse toe[25]. In deze zesdaagse zou het noodlot echter onverbiddelijk toeslaan. Tijdens een mislukte aflossing (een gesprongen of loskomende tube zou aan de grond gelegen hebben) gedurende het openingsweekend kwam Jos Wouters zwaar ten val en werd met een dubbele schedelbeuk afgevoerd. Een geluk bij een ongeluk, vlakbij was er een kliniek, gespecialiseerd in schedel- en hersentrauma's. Toch zou de renner enkele dagen tussen leven en dood zweven. Uiteindelijk zou hij tot 26 november in de kliniek van Frankfurt verblijven, alvorens voor verdere behandeling naar de kliniek in Leuven getransporteerd te worden. Uiteraard zat daarmee het winterseizoen erop voor Jokke en er waren zelfs serieuze twijfels of hij klaar zou geraken voor de klassiekers van het komende voorjaar. Eigenlijk had hij best gewoon een jaar rust genomen om te herstellen van deze nieuwe zware blessure[26].

Zo ging het toen echter niet en veel te vroeg werd er toch aan een wederoptreden gedacht. Zo trok hij op 15 januari 1964 al mee op oefenkamp naar het Gardameer met de rest van de basiskern van Solo-Superia. Als hij een rol wou spelen in het komende seizoen had een met zwaar overgewicht kampende Jos Wouters vooral trainingskilometers en liefst in goed weer nodig, maar dat zat er alvast niet in. Zoals bijna gedurende het hele latere voorseizoen was goed weer niet van de partij en Jokke begon dan ook aan de Giro di Sardegna met nog altijd serieus overgewicht. Het was meteen het begin van een seizoen met (steeds schaarsere en minder hoge) pieken en (steeds frequentere en diepere) dalen.

In 1964 bij Solo-Superia en bij 'aartsvijand' Rik Van Looy hier achter Wereldkampioen Beheyt. (Fotobron onbekend)

Hij gaf al op in de 3de rit waar hij vanaf het begin in de achtergrond vertoefde. Onmiddellijk werden er al parallellen getrokken met zijn inzinking in de 2de rit van de voorbije Tour de France, maar manager Jean Van Buggenhout maakte zich (nog) geen zorgen en gaf hem opdracht in

25 Klemens Grossimlinghaus werd in Duitsland als een belofte voor de wielerbaan aanzien. Bij de liefhebbers was hij reeds nationaal kampioen ploegkoers (met Lothar Claesges in 1961) en ploegenachtervolging (met Lothar Claesges, Ernst Streng en Hans-Peter Kanters) geworden en tevens maakte hij deel uit van het kwartet dat in Rocourt vicewereldkampioen ploegenachtervolging geworden was (met Lothar Claesges, Ernst Streng en Karl-Heinz Heinrichs). Hij zou een vijftal jaren op de weg en de piste meedraaien, met als uitschieters een overwinning in de Zesdaagse van Québec (in 1965 met Klaus Bugdahl) een nationale titel ploegkoers (met Winfried Bölke) en omnium (beide in 1967), wat ereplaatsen in Duitse zesdaagsen, een derde plaats in het nationaal wegkampioenschap (1967) en een deelname aan de Tour de France 1968 (buiten de tijdsgrens binnen gekomen in het tweede deel van de 3de rit, Vorst-Roubaix). In 1963 moest hij echter nog veel leergeld betalen in het zesdaagsenwereldje en zijn oorspronkelijke ploegmaat in de Zesdaagse van Dortmund, Willy Vannitsen, was er helemaal niet rouwig om toen hij na 4 dagen naar huis gestuurd werd, wegens te veel betaald voor wat hij presteerde en om Günther Ziegler aan een nieuwe ploegmaat te helpen.

26 De vraag kan nochtans gesteld worden of Jos Wouters het karakter gehad zou hebben om gedurende een zo lange periode van inactiviteit toch als een sportman te leven. Als we merken dat hij begin 1964 al 13 kilo overgewicht had, wat zou dat dan na een volledig jaar inactiviteit geweest zijn, zeker als we geloof hechten aan zijn voorliefde voor goed eten (volgens hemzelf) en chocolade (volgens zijn latere sportdirecteur Willy Riem)?

Sardinië bij te trainen. Zijn plaats voor Paris-Nice kwam niet in het gedrang, maar ook daar liep het, ondanks een paar ereplaatsen, verkeerd. Ditmaal kwam hij niet meer aan de start van de voorlaatste rit. Sportbestuurder Robert Naeye zag het niet meer zitten en verweet hem gebrek aan karakter, maar liet zich uiteindelijk overtuigen Jos Wouters toch te laten starten in Milano-Sanremo.

Daar leek eensklaps beterschap op komst. Jos Wouters reed met het peloton over de Poggio en werd uiteindelijk 11de, als 8ste van de pelotonsprint en was hij niet opgehouden geweest in de afdaling van de Poggio door een val van Frans Melckenbeeck, had er zeker meer ingezeten en had hij misschien kopman Rik Van Looy kunnen bedreigen of zelfs kloppen in die sprint. Meteen was het ook ruimschoots zijn beste resultaat ooit in de Primavera, zodat het beste verhoopt werd voor de komende klassiekers. In eerste instantie leek Jokke trouwens te bevestigen, met een 8ste plaats in Gent-Wevelgem (6de van de sprint van het peloton) en een 5de plaats in de massaprint van de Grote Prijs van de Bank van Roeselare, achter Frans Melckenbeeck, Tuur Decabooter, Benoni Beheyt en Ward Sels, maar voor Miel Daems, Roger De Coninck, Leon Vandaele, Noël Foré en Jos Verachtert. Helaas bleek het echter maar een strovuur. In de daaropvolgende klassiekers en rittenkoersen speelde hij geen rol van betekenis, verzeilde in de achtergrond zodra de weg omhoog ging en beëindigde zomin de Tour de Belgique als het Circuit du Provençal. Na een nieuwe zware val in Liège-Bastogne-Liège en hospitalisatie was zijn rol bij Solo-Superia uitgespeeld.

Jokke Wouters weet stilaan hoe laat het is. Het einde van de carrière nadert. (Foto Ant. Corbeel - Rega Meester uutwerkmaker Mechelsesteenweg 462, Herent)

Einde verhaal bij Lamot-Libertas.

Jos Wouters kwam nog even aan de oppervlakte in de tweede editie van het criterium in zijn eigen Werchter, waar hij 16de werd[27], maar verdere uitslagen als een 33ste plaats in de Ronde van

27 Voor zover we konden nagaan was er geen criterium in 1963. Ook in 1964 was er een mooi deelnemersveld, met onder meer Benoni Beheyt, Ward Sels, de gebroeders Rudi en Willi Altig, Fernando Manzaneque Sanchéz, Arthur Decabooter, Gustaaf De Smet, Georges Vanconingsloo, Jef Planckaert, Miel Daems, Peter Post, Bernard Van de Kerckhove, Gilbert Desmet, Willy Bocklant en Ferdinand Bracke. Roger De Coninck won deze editie voor Robert Lelangue en Willy Monty.

Brabant en een 22ste in de Schaal Sels waren al even weinig hoopgevend. Zo sloot hij voor het eerst in zijn loopbaan een seizoen af zonder een enkele zegepraal. Toch kreeg hij van manager Jean Van Buggenhout nog zijn kansen op de wielerbaan van Brussel. Ondanks alles was Jokke nog uiterst populair in eigen streek.

Hij werd hiervoor herenigd met zijn vroegere ploegmaat Ludo Janssens, die aan een uitgebreid winterprogramma bezig was[28]. In het Belgisch kampioenschap werden zij 8ste en zij werden ook geselecteerd voor de Zesdaagse van Brussel. Daar draaiden ze de eerste avond zelfs mee met de topploegen alvorens snel verder en verder in de achtergrond te verzeilen. Halfweg de zesdaagse gebeurde het bijna onvermijdelijke: Jos Wouters werd verrast door een uitwijkmanoeuvre van Fritz Pfenninger, reed tegen de Zwitser aan, kwam samen met hem ten val en werd met een sleutelbeenbreuk naar het ziekenhuis afgevoerd. Pech bleef Jokke achtervolgen, maar het was ondertussen ook overduidelijk dat zijn verschillende valpartijen en dan vooral die in Daumesnil een nefast gevolg op zijn stuurvaardigheid en evenwichtsgevoel gehad hadden.

Toch weigerde Jos Wouters nog altijd zich bij het onvermijdelijke neer te leggen. En toen Willy Riem laattijdig met de brouwerij Lamot een extra-sportieve sponsor vond om zijn Libertas-ploeg uit te bouwen, werd hij samen met andere min of meer vergane gloriën als Charly Gaul,

De voorstelling van de Lamot-Libertas-ploeg in 1965 met centraal vooraan Jos Wouters als 'kopman'.

Hugo Scrayen, Willy Vanden Berghen, Jos Schils, Roger De Breuker, Alfons Hermans, Staf Van Vaerenbergh en Marcel Janssens het uithangbord van de nieuwe Lamot-Libertas-ploeg. Het zou echt het jaar te veel worden voor de meer en meer met zijn gewicht sukkelende Brabander, sommige foto's uit die periode waren meer dan veelzeggend. De klad zat er alvast vanaf het begin in tussen sportbestuurder Willy Riem en Jos Wouters, maar eigenlijk op bijna alle gebied. Het begon al in het oefenkamp waar de sportbestuurder zijn renners een gebrek aan beroepsernst verweet, waarbij Willy Vanden Berghen al ontslagen werd nog voor het seizoen begon. Ook Jos Wouters kreeg al eens een veeg uit de pan, vooral voor zijn te grote eetlust en zijn gebrek aan trainingsijver. In Paris-Nice zou echter de bom barsten. Net zoals in de zuiderse voorbereidingswedstrijden moest Jos Wouters dagelijks krasselen om mee te kunnen met het peloton alvorens in de 7de rit leeggereden op te geven. Willy Riem was razend, riep uit dat zijn renner niet eens meer een liefhebberskoers kon winnen en dat men ook niet anders kon verwachten van een renner die een pak sigaretten per dag rookte en daarbij een kilo chocolade at[29]. Hij schorste prompt zijn renner en gaf met de ploeg forfait voor Milano-Sanremo.

28 Ludo Janssens was die winter ook actief in de Armband van Antwerpen, waar hij zes keer op rij won, alvorens door Dieter Kemper uitgeschakeld te worden.

29 Het Belang van Limburg, 16 maart 1965, p. 11, "Na zijn ontgoochelingen van de laatste dagen PLOEG WILLY RIEM: FORFAIT voor MILAAN-SANREMO"

Beterschap kwam er echter niet. Ook in de Tour de Belgique was Jos Wouters enkel achteraan te vinden alvorens op te geven. Een verder dieptepunt was de kermiskoers op 22 mei in het eigen Wakkerzeel, waar hij, toen het tempo onder impuls van de andere lokale renners opgedreven werd, al in de eerste plaatselijke ronde gelost werd. Toch bleef hij nog een aantal maanden aanmodderen, zonder enig noemenswaardig resultaat. Uiteindelijk zouden zijn beste prestaties dat seizoen nog een 9de plaats in Vilvoorde-Houtem, zijn enige uitslag binnen de eerste tien, en een 14de plaats in de Scheldeprijs, zijn enig noemenswaardige resultaat in een koers van niveau zijn. En zo moest Jokke zich dan toch bij het onontkoombare neerleggen: zijn carrière was voorbij. Ook al was dit voor hem een zware ontgoocheling, hij bleef niet bij de pakken zitten en werd autobuschauffeur. Toen bleek dat de vele en langdurige internationale verplaatsingen te zwaar op het gezinsleven van de recent gehuwde ex-renner wogen[30], werd hij eerst leverancier van petroleumproducten en vervolgens leverancier in dienst van een grossist in vleeswaren. Later was hij ook nog even brouwer in opvolging van zijn schoonvader

Jos Wouters aan de start van de E3-Prijs Harelbeke in 1965. (Foto Jan Himpe)

en vertegenwoordiger bij een producent van bloem.

30 Jos Wouters was getrouwd in 1964.

1962

1963

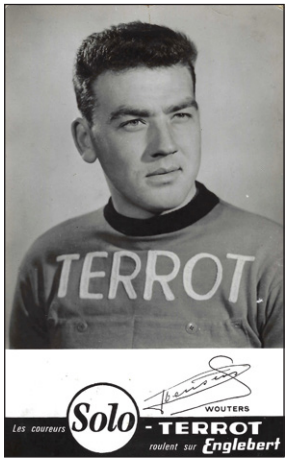

1964

1965

Nummer 10: LEO VAN DONGEN

Leo van Dongen (° 02/01/1942 in Made (Drimmelen) en † 17/06/2011 in Oosterhout) was een Nederlandse profwielrenner van 1964-1969 die in totaal 5 overwinningen behaalde.

1967 *1968*

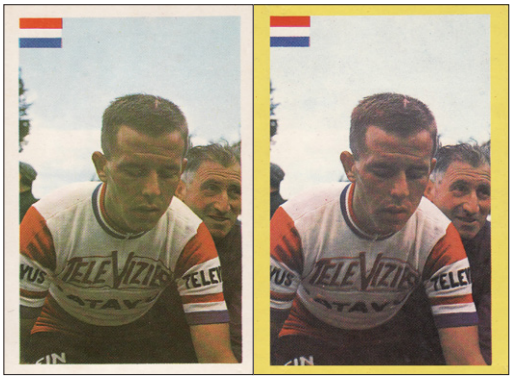

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1967-1968
Is vooral de helper van Cees Haast in de rittenkoersen, waarin hij zich dan toch nog onderscheidt door een knappe spurt. Werd, sinds 1964, tweemaal uitgeschakeld in de Tour, reed enkel in 1965 deze Tour uit. In datzelfde jaar werd hij ook 10e in Parijs-Tours.
Is vooral de helper van Cees Haast in de rittenkoersen, waarin hij zich dan toch nog onderscheidt door een knappe spurt. Werd, sinds 1964, tweemaal uitgeschakeld in de Tour, reed enkel in 1965 deze Tour uit. In datzelfde jaar werd hij ook 10e in Parijs-Tours. In 1966 werd hij uitgeschakeld in de 16e rit.

Zijn ploegen als profrenner

1964	TeleVizier
1965	TeleVizier
1966	TeleVizier
1967	TeleVizier
1968	Batavus-Continental
1969	Batavus-Alcina
1970	aangekondigd bij Peycom[1]

1 Deze ploeg ging uiteindelijk niet door.

Belangrijkste prestaties

Nieuweling 1958 (1)[2]**:** Dinteloord	
Nieuweling 1959 (13)[3]	
Amateur 1960 (6)	
Amateur 1961 (?)[4]**:** o.a. Hoeven	
Amateur 1962 (?): o.a. Made en Rit 2 van de Ronde van Brabant	
Amateur 1963 (34): o.a. Ronde van Midden-Zeeland (+ rit 2), Ronde van Overijssel, Ronde van Limburg	
2de	Rit 1 Olympia Tour, Ronde van Haarlemmermeer

Profrenner 1964 (2)	
1ste	Sint-Niklaas (8/7)

Uit de Gazet van Antwerpen van 09 juli 1964, p. 19

Leo van Dongen winnaar te Sint-Niklaas

Leo van Dongen wint in Sint-Niklaas. (Foto Gazet van Antwerpen)

"Theo Verschueren uit Sint-Janssteen kwam in soldatenpak aan de inschrijvingstafel. Hij werd er joviaal begroet en velen hadden een beetje medelijden met de soldaat die het zou moeten opnemen tegen een bende gerodeerde renners. Theo bewees echter overduidelijk dat hij dit medelijden niet nodig had. De veertig deelnemers waren immers pas de weg opgestormd of hij maakte zich uit het peloton los. Hij werd vervoegd, demarreerde opnieuw en zorgde ervoor dat de koers bestendig kleurvol was, ook al kwam hij nooit aan een voorsprong die veel om het lijf had. In de vierde van de acht ronden namen Huysmans, Joosen en Preziosi zijn aanvallende taak over.

Zij hadden niet meer succes dan de soldaat-grensbewoner, die echter onvermoeibaar bleek te zijn en opnieuw zijn batterijen in werking bracht. Hij kreeg het gezelschap en de hulp van Vandeweyer en al kregen ze nooit meer dan één minuut voorsprong, ze haalden toch een mooie buit op aan premiën, iets wat een soldaat weet te waarderen. Bij het ingaan van de laatste ronde ontsnapten uit het peloton Lauwers, Van Driessche en Leo van Dongen en Verberckmoes voor wie dit een heroptreden was. Het viertal maakte vlug een deel van het verlies goed en toen de jagers op 20 sec. van de twee leiders waren gekomen, reed Vandeweyer plat. Dat deed ook voor Theo Verschueren de deur dicht. Hij verloor nog een beetje van zijn voorsprong omdat hij opgehouden werd door een barreel en op enkele

2 Op basis van het boek 'WEST-BRABANTSE TOURRENNERS' van Rein Lambregts, J.A.C. Kuijper en Hans Kuijper, Stichting West-Brabants Wielergenootschap, 2007, ISBN 9789081154611 op p. 130.

3 Op basis van het boek 'WEST-BRABANTSE TOURRENNERS' van Rein Lambregts, J.A.C. Kuijper en Hans Kuijper, Stichting West-Brabants Wielergenootschap, 2007, ISBN 9789081154611 op p. 130.

4 In het boek 'WEST-BRABANTSE TOURRENNERS' van Rein Lambregts, J.A.C. Kuijper en Hans Kuijper, Stichting West-Brabants Wielergenootschap, 2007, ISBN 9789081154611 op p. 130 staat dat hij bij de amateurs 'zo'n zestig' overwinningen behaalde (in 1960 zouden dat er 6 zijn, in 1961 en 1962 een 20-tal en in 1963 waren dat er 34). Volgens een interview in De Stem van 21 september 1963 op p. 7 was dat respectievelijk: 2-7-8 in 1960-62, zijnde 17. In De Nieuwe Limburger van 17 juni 1963 (geen pagina bekend) wordt er gesproken van 25 overwinningen op dat ogenblik. Het doorbladeren van de Wielersport jaargangen 1961 en 1962 leverde respectievelijk 7 en 6 overwinningen op. Dus heel duidelijk is het allemaal niet.

Profrenner 1964 (2)

kilometer van de aankomst vielen van Dongen en Huysmans hem op de rug. Dit trio spurtte dan om de overwinning, en Verschueren die in de vlucht met Vandeweyer wel een beetje van zijn snelheid had gelaten, kon tegen de anderen niet meer op. Leo van Dongen haalde het zeer nipt voor Huysmans en Theo werd derde. Daar ze zich nog tijdig uit het peloton hadden kunnen loswerken, konden P. Dekkers en Staf De Smet spurten voor de vierde plaats. Maar in het peloton werd het dan een Waaslandse aangelegenheid, aangelegenheid die uitviel in het voordeel van Gilbert Maes voor Etienne Vercauteren en Walter Muylaert."

DE UITSLAG:
41 deelnemers.
1. Leo van Dongen (Ned) de 160 km in 3h 56'
2. Jos Huysmans (Bel)
3. Theo Verschueren (Bel)
4. Petrus Dekkers (Bel) op 20"
5. Gustaaf De Smet (Bel) op 25"
6. Gilbert Maes (Bel) op 30"
7. Etienne Vercauteren (Bel)
8. Walter Muylaert (Bel)
9. Carmine Preziosi (Ita)
10. Jan Van Gompel (Bel)

1ste	Zandhoven (12/8)

Uit Het Belang van Limburg van 13 augustus 1964 p. 10

Leo van Dongen spurtwinnaar

"De wedstrijd te Zandhoven werd fel gehandicapt door de aanhoudende regenbuien, in zoverre zelfs dat van de 48 renners, die hun rugnummer kwamen afhalen, er enkelen toch niet startten. Onder hen bevond zich Zilverberg, die wellicht geen risico wenste te nemen in verband met het wereldkampioenschap. De renners hebben het dan ook niet onder de markt gehad en na geringe tijd leken ze wel slijkduivels. Dat er in die omstandigheden geen levendige wedstrijd kon worden verwacht is normaal. Tijdens het ganse koersverloop kwam het nooit tot een poging met allure.

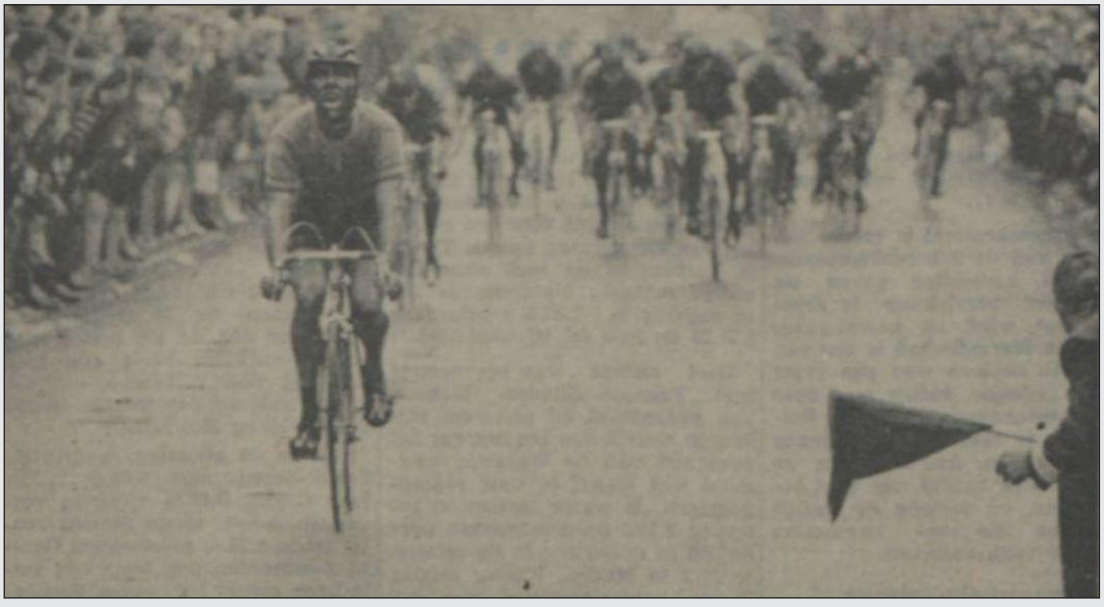

Leo van Dongen wint in Zandhoven. (Foto Gazet van Antwerpen)

Men moest tot in de derde ronde wachten om een drietal in de aanval te zien gaan. De Nederlanders, die met negentien in de strijd waren, waren in dit trio vertegenwoordigd door Maliepaard en De Jong, terwijl ze het gezelschap moesten dulden van Theo Verschueren.

Profrenner 1964 (2)

Gedurende twee ronden kon dit trio standhouden, maar hoger dan 40 seconden liep die voorsprong toch niet op. De twee lieten zich afzakken en Verschueren trachtte het nog een tijdje alleen te bolwerken. Zelfs nadat hij versterking van Dekkers had gekregen, konden ze toch de groep niet op afstand houden. Omstreeks halfkoers waren er nog dertig renners in wedstrijd. Het levendigste evenement kreeg men in de negende ronde: Gust Verhaegen had zich pas even getoond toen hij plat reed. In de hoop ergens een wiel te vinden stormde hij verder, op een aan flarden gereden bandje. Heel ver moest hij het peloton niet laten gaan, maar na de herstelling was de kloof toch onoverbrugbaar gebleken.
Gedurende twee ronden perste Verhaegen al zijn krachten uit zijn body, maar het peloton kon hij niet meer achterhalen, ook al kwam hij op een bepaald moment zeer dicht. In de laatste ronden klom de agressiviteit. De Nederlanders Van de Ven en Sannen[5], beproefden het verschillende keren, maar nooit kregen ze de kans een werkelijke voorsprong te verwerven. Tijdens de laatste ronde werd het een vuurwerk van demarrages, maar niemand bleek autoritair genoeg om iets te forceren. Tot plots Herman Vanspringel wegdook. De opening kwam er nu en slechts van Dongen kon op zijn wiel springen. De Nederlander nam geen enkele keer over, maar in de laatste bocht voor de aankomst stormde hij dan achter het wiel van Vanspringel weg. Herman kon nog nipt het peloton achter zich houden, dat op de meet al op zijn wiel gespurt was."

DE UITSLAG:
48 deelnemers
1. Leo van Dongen (Ned) de 182 km in 4h15'
2. Herman Vanspringel (Bel) op 5 m
3. Hugo De Thaey (Bel)
4. Jaap Kersten (Ned)
5. Willy Butzen (Bel)
6. Rein de Jong (Ned)
7. Piet van Est (Ned)
8. Marcel Sannen (Bel)
9. Leo Coehorst (Ned)
10. René Heuvelmans (Bel)

Profrenner 1965 (2)

1ste Omloop van Oost-Vlaanderen (7/6)

Uit de Gazet van Antwerpen van 8 juni 1965, p. 14

Van Dongen won 21e Omloop van Oost-Vlaanderen te Ertvelde

"Er zijn heel wat renners die zich overtroffen hebben om van de 21e Omloop van Oost-Vlaanderen, die ook dit jaar te Ertvelde de grote massa had bijeengebracht, een stuk te maken dat nooit gelegenheid liet tot verveling. Er waren eerst W. Van Hove en Vale[6] die verdienstelijk waren omdat ze van bij de start voor animatie en 45 sekonden voorsprong zorgden. Het waren vervolgens Haast, Cooreman en Kersten die het hunne bijbrachten om de twee initiale aanvallers een helpende hand te reiken, maar het waren vooral degenen die na hen in het offensief kwamen, die de hoogste verdiensten mochten op eisen. Het duurde tot km 70 voor we eens van een 74-koppig peloton konden gewagen.
Wat daarvoor gekomen was konden we spektakulair noemen, wat daarop volgde was echt koersen. G. Havn[7], die te Overmere zelf op de loop ging en omdat iedereen hem liet gaan aan ruime voorsprong kwam, zal wel nooit gedacht hebben dat hij de basislegger zou worden van een zeer mooie ontsnapping. De Deen werd door niemand gevreesd en ook

5 Dit is heel waarschijnlijk de Belgische onafhankelijke Marcel Sannen (°11/07/1942 in Retie) en niet te verwarren met Marcel Sannen (°28/06/1949 in Mol).
6 Dit is heel waarschijnlijk de Australiër Neville Veale.
7 Het is niet duidelijk of het om Erik of Jens Havn gaat.

Profrenner 1965 (2)

door niemand benijd. Hij was immers een uitzichtloze onderneming begonnen. Het veranderde, toen, nadat hij aan een minuut boni gekomen was, Haelterman, Van de Wiele en Tolhoek naar de leider sprongen en gemeend begonnen mee te werken. Vooral Haelterman was bewonderenswaardig. Hij ging dubbel zo lang en bijna nog eens zo snel als de anderen en de voorsprong van de koprijders schoof alsmaar de hoogte in. Vandecaveye, Roman en Nijdam, deze laatste weer knap, poogden de vier vooraan gezelschap te gaan houden, maar ditmaal zag het peloton wel het dreigend gevaar in, en dit trio werd weer op geslorpt.

RAMSBOTTOM DEED HET

Wij hadden herhaaldelijk en vele kilometers lang gelegenheid gekregen Julien Haeltermans' werk te waarderen, maar Ramsbottom trok onze ogen van de Herzelenaar af om zelf gedurende 20 km onze volle aandacht op te eisen. In de omgeving van Ophasselt, het regende toen fel en het heuvelachtig parkoers leende zich daartoe, schoof hij alsmaar verder van de lodderende groep weg en in 20 kilometer maakte hij zijn achterstand goed. Toen men in de groep echter vernam hoe snedig Ramsbottom te werk ging kwam er reaktie. Messelis, Kerckhove, Decabooter. Nijdam en vele anderen nog verhoogden de snelheid en toen de Brit na 145 km koers de aansluiting met de leiders had bewerkt, volgde het peloton nog slechts op 1'25". Toen begon er een spervuur in de groep, nadat er eerst wat herrie was gekomen omdat de beroepsrenners verzeild geraakten in een koers voor liefhebbers. Stevens poogde herhaaldelijk om weg te gaan, maar dat had alleen voor gevolg dat de voorsprong van de leiders, waar Van de Wiele eerst en later ook Tolhoek losten, gaandeweg slonk. Dit voelend poogden Haelterman en Ramsbottom hun krachten in een nieuwe aanval samen te bundelen, maar de groep was te dichtbij om nog sukses te hebben en te Ouwegem kon de koers een nieuwe fase ingaan. Alles was te herdoen.

AANVAL EN VAL VAN BOCKLANT

Nadat Mathys, Decabooter, Nijdam en Kerckhove het samen hadden beproefd. sloeg bij het ingaan van Gent Willy Bocklant gepast toe. De Westvlaming was nog zo fris en nog zo boordevol dat hij vlug aan 30" boni kwam. Zijn kansen werden door alle volgers hoog aangeslagen, maar kort nadat Staf De Smet in aanraking was gekomen met een onvoorzichtige toeschouwster en daardoor waarschijnlijk een schouderbreuk opliep, kwam Bocklant op 15 km van de aankomst op het glad wegdek te Meulestede ten val en hij kon nog juist weer vertrekken met het peloton. Hij was de enige niet die in de finale pech had. Godefroot en enkele anderen die nog met volle kansen naar Ertvelde stoomden, werden een verkeerde baan opgestuurd en moesten een supplementaire inspanning doen. Miel Lambrecht en nog een paar anderen maakten hetzelfde avontuur door, maar in de laatste twee van de drie kleine ronden van 1.700 m werkten van Dongen en Hugo De Thaey zich uit het kluwen los. Die twee haalden er alles uit en hoewel Haelterman, Godefroot, Stevens, Vandecaveye en andere Kerckhovens hun laatste greintje snelheid aanwendden, slaagden ze er niet in het duo nog bij te benen. Wie op de volledig herboren Hugo De Thaey tipte verloor. Van Dongen was in de spurt onweerstaanbaar."

DE UITSLAG:
74 deelnemers
1. Leo van Dongen (Ned) de 198 km in 4h50'
2. Hugo De Thaey (Bel)
3. Julien Haelterman (Bel)
4. Lode Troonbeeckx (Bel)
5. Norbert Kerckhove (Bel)
6. Tuur Decabooter (Bel)
7. Walter Muylaert (Bel)
8. Jos Haeseldonckx (Bel)
9. Guido Reybrouck (Bel)
10. Walter Godefroot (Bel)

Profrenner 1965 (2)	
1ste	Beverlo (3/5)

Uit de Gazet van Antwerpen 04 mei 1965, p. 15

HOLLANDS AKKOORDJE EN VAN DONGEN PRIMUS TE BEVERLO

"Er waren 93 renners opgekomen, waaronder heel wat Nederlanders om één grote ronde van stad tot stad en zes plaatselijke ronden te betwisten. De grote ronde over een afstand van 105 km verliep zonder geschiedenis en de renners bleven in elkaars gezelschap. Ontsnappingen werden niet genoteerd en het waren slechts enkelen, o.w. Jan Boonen, Ludo Janssens en Decraeye die wegens val de pijp aan Maarten dienden te geven. Een der favorieten zou nog voor het ingaan van de zes lokale ronden de gelederen verlaten. Staf De Smet had met een lekke band af te rekenen en zou niet meer aandringen. Bij het ingaan van de plaatselijke ronden zou er dan eindelijk wat leven in de brouwerij komen. Raymond Vrancken en Jos Haezeldonckx waagden een eerste uitloper, maar Eddy Merckx trok de groep terug bij. Het zou trouwens Eddy Merckx zijn die zich als enige Belg in de kijker fietste. Bij de tweede omloop ging Kees Haast alleen zijn gang, maar nog voor deze ronde voorbij was gingen hem drie man achterna: Julien Stevens, Rentmeester en van Dongen.

Haast had een 20-tal seconden voorsprong bij het ingaan van de derde ronde, maar werd dan vlug ingerekend door het achtervolgend trio. Tijdens de derde omloop werd de voorsprong van het viertal opgedreven tot 1 min. 15" en waren de vluchters buiten schot. Men zou hen slechts aan de meet terug zien. Tijdens de vierde ronde was de voorsprong opgelopen tot anderhalve minuut en toen zette weer Eddy Merckx zich aan de kop van het peloton. Hij sleurde er geweldig, aan, zodat hij zich met nog vier anderen even afzonderde, waarbij natuurlijk de Nederlander Van de Klundert niet overnam. Zijn ploegmakkers waren immers vooraan. Ondertussen poogden aan de leiding de drie Nederlanders de Belg kwijt te spelen, maar Stevens volgde goed tot het hem op den duur te machtig werd. Van Dongen kreeg dan de eer van zijn maats en zou licht afgescheiden de zege binnenpalmen. Rentmeester werd tweede en Stevens derde, gevolgd door Haast. Merckx kreeg tenslotte nog een verdienstelijke vijfde plaats."

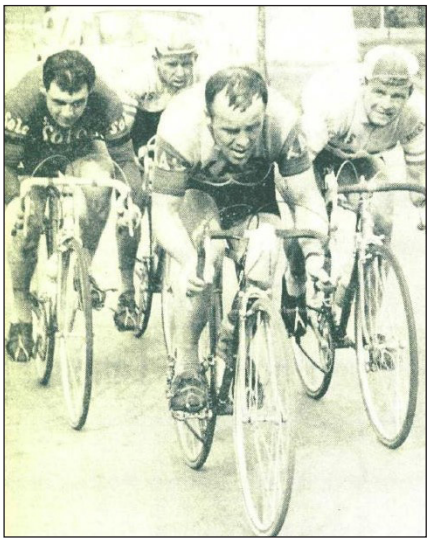

De koplopers in Beverlo. V.l.n.r.: Julien Stevens, Leo van Dongen, Piet Rentmeester en Cees Haast. (Foto Belang van Limburg)

DE UITSLAG:
93 deelnemers
1. Leo van Dongen (Ned), de 167 km in 3h58'
2. Piet Rentmeester (Ned) op 7"
3. Julien Stevens (Bel)
4. Cees Haast (Ned)
5. Eddy Merckx (Bel) op 1'30"
6. Jaak van de Klundert (Ned)
7. Jos Haezeldonckx (Bel) op 1'40"
8. Georges Vandenberghe (Bel)
9. André van Aert (Ned)
10. Cees Snepvangers (Ned)

2de	Rit 5 Tour de France
3de	G.P. L'Équipe (TTT)
10de	Paris-Tours

Profrenner 1966 (1)	
1ste	Maarheeze (15/8)

Uit de Gazet van Antwerpen van 16 augustus 1966, p. 16

Sterke Leo van Dongen ontliep zijn medevluchters te Maarheeze

"De Ronde van Maarheeze werd gisteren betwist door een flink lot van 63 deelnemers die voor een goede wedstrijd zouden instaan. Het bleef vooreerst bij wat schifting naarmate de koers vorderde kwam er toch meer schot in de aanvallen. Rond halfkoers kregen we een afscheiding en onder druk van de TeleVizier-renners konden zich inderdaad elf renners afzonderen. Er werd vooraan niet gewandeld en niemand zou er zich dan ook over verwonderen dat de voorsprong gestadig opliep en spoedig meer dan twee minuten bedroeg. Het werd verder een koers zonder veel animo, want de ploegmaats van TeleVizier lieten niemand los behalve dan hun eigen makker, Leo van Dongen, die zich op enkele kilometers van het einde wist los te werken en alleen naar de zege snelde. Achter de sterke Leo van Dongen was het de Duitse achtervolgingskampioen Dieter Kemper die de sprint voor de tweede plaats won voor de Nederlander Huib Harings. De grote groep kreeg drie minuten aan de broek en hierbij won Van der Klundert de sprint voor Rein de Jong."

DE UITSLAG:
63 deelnemers
1. Leo van Dongen (Ned), de 140 km in 3h16'23"
2. Dieter Kemper (Dui) op 12"
3. Huub Harings (Ned)
4. Marinus Paul (Ned)
5. Cees van Espen (Ned)
6. Maarten Breure (Ned)
7. Bart Zoet (Ned)
8. Piet Cooremans (Ned)
9. Jos van der Vleuten (Ned)
10. Jan Fransen (Ned)

Profrenner 1967 (0)

Profrenner 1968 (0)

Profrenner 1969 (0)

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 5[8]

Palmares in de 'grote' wedstrijden

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1964	DNF (9de rit)	-	-
1965	89ste	-	-
1966	DNF (16de rit b.t.)	-	DNF (8ste rit)[9]
1967	-	-	66ste
1968	-	-	-
1969	-	-	-

8 Op basis van de erelijst in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme.
9 Opgave na zware val.

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1964	-	-	48ste	DNF	-
1965	-	DNS	DNS of DNF[10]	DNS of DNF	DNS of DNF
1966	-	42ste	DNF	-	-
1967	-	-	DNS of DNF	-	-
1968	-	-	-	DSQ[11]	-

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1964	57ste	-	DNS of DNF
1965	12de	-	-
1966	44ste	-	-
1967	DNS of DNF	49ste	-
1968	DNS of DNF	-	-
1969	DNS of DNF	DNS of DNF	DNS of DNF

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1964	-	DNS
1965	-	12de
1966	-	27ste
1967	-	DNS of DNF
1968	-	20ste
1969	-	DNS of DNF

10 Met DNS of DNF wordt aangeduid dat de renner wel op een deelnemerslijst terug te vinden was, maar niet in de uitslag. Ofwel nam de renner de start niet, ofwel gaf hij op tijdens de wedstrijd maar kon daarvan niks teruggevonden worden.

11 Leo van Dongen eindigde als 32ste maar werd gediskwalificeerd. In Cyclo Sprint nr. 15 van 2 mei 1969 stond het volgende:

- Colombo Ugo (2191), Passuelo Adriano (2095), René Pijnen (43), G.V.D. Winden (17), Hugo Hellemans (36), Georges Pintens (4) en Wim Deelen (16) worden uit de wedstrijd gesloten, beboet met 1.000 frank en lopen bovendien een voorwaardelijke schorsing op van 15 dagen wegens inbreuk op artikel 209.
- Van Dongen Léon [sic] (H. 49) wordt uit de wedstrijd gesloten, beboet met 1.000 frank en geschorst van 29 april tot en met 13 mei.

Artikel 209: "Het is de renners verboden vrijwillig een kortere weg te gebruiken, met bedrieglijk inzicht in een auto of op een motorfiets plaats te nemen, er een steunpunt op te zoeken of in het zog van deze voertuigen te rijden."

N.v.d.r.:

- Gé van der Winden (Willem II) stond oorspronkelijk niet op de deelnemerslijst, de anderen wel.
- Leo van Dongen zou twee dagen ervoor in de Flèche Wallonne op dezelfde feiten betrapt zijn, vandaar de effectieve schorsing i.p.v. voorwaardelijke.

Achteraf bekeken

Leo van Dongen werd geboren op 2 januari 1942 te Made. Overbuur, rijwielzaak De Jongh waar zoon Pieter driemaal in de Tour startte, bracht de wielermicrobe over.

Vanaf 1958 rijdt Leo bij de nieuwelingen waar hij één wedstrijd, in Dinteloord, weet te winnen. Er volgen in 1959 nog eens 13 zeges in dezelfde categorie.

Vanaf 1960 rijdt Van Dongen bij de amateurs waar hij ± 60 overwinningen behaalt. Vanaf 1961 rijdt hij voor de Breda-ploeg. In zijn laatste jaar, 1963, wint hij de Ronde van Midden-Zeeland (+ 2de rit), de Ronde van Overijssel en de Ronde van Limburg. Hij is ook primus in de jaarcompetities die de trofee Het Zilveren Stuur en de San Pellegrino Trofee opleveren. Hij wint ook het over-all klassement der criteriums, het Drie Hoefijzers Klassement.

Via Toon Simmons, ploegleider bij de Breda-ploeg kan Leo in 1964 tekenen bij de TeleVizier-ploeg van Kees Pellenaars. TeleVizier betaalt voor die tijd niet onaardig, namelijk *f* 500,- per maand[12] gedurende 12 maanden plus materiaal en kleding. Daarnaast kwamen dan natuurlijk nog de verdiende prijzen en premies.

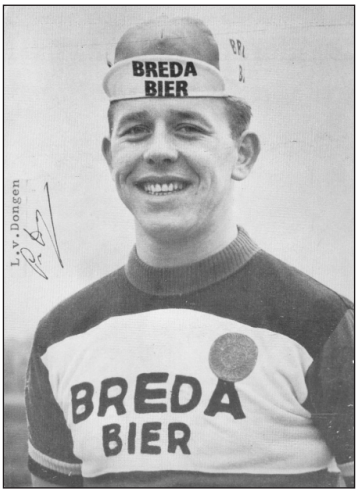

Leo van Dongen als amateur bij de Breda-ploeg van 1961 t.e.m. 1963.

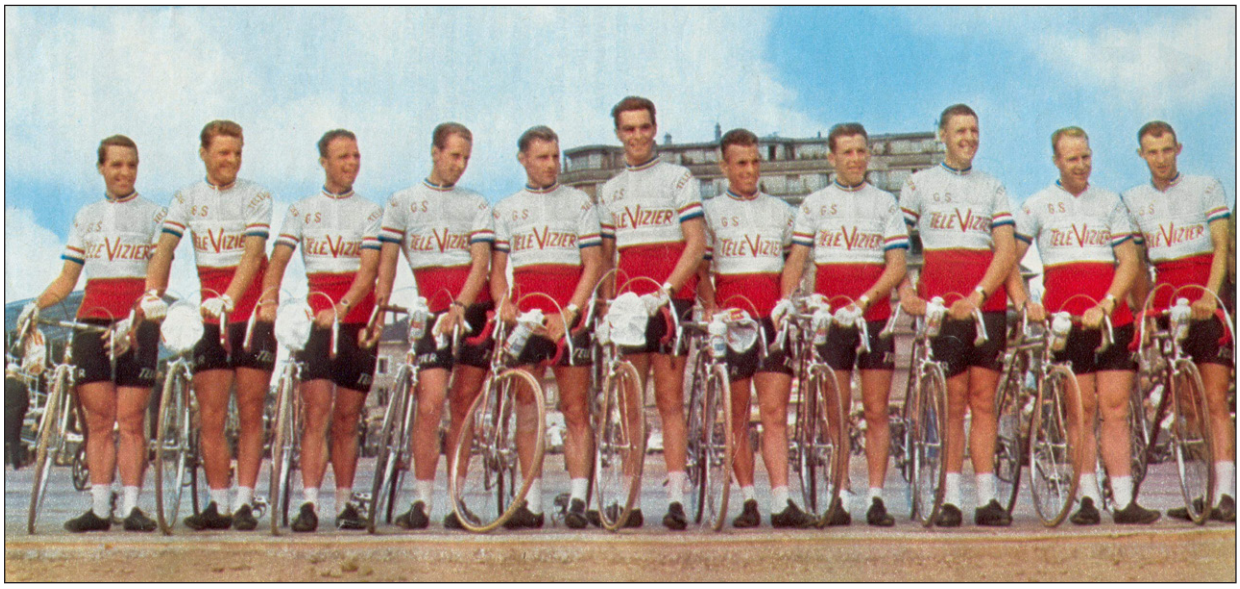

De TeleVizier-ploeg voor de Tour de France 1964. V.l.n.r.: Piet Damen, Jo de Haan, Cees Haast, Alfons Steuten, Henk Nijdam, André van Aert, Jaak van der Klundert, Leo van Dongen, Cees van Espen, Piet van Est en Rik Wouters. (Foto Miroir du Cyclisme)

12 Dat was toen ± 10 000 BEF per maand (± € 250) hetgeen nu ± € 3600 zou zijn (https://www.cbs.nl/nl-nl/visualisaties/prijzen-toen-en-nu).

Van Dongen behaalt op 8 juli zijn eerste profoverwinning in Sint-Niklaas waar hij de twee Mann-renners Jos Huysmans en Theo Verschueren achter zich laat.

Leo mag, of misschien eerder moet, direct mee naar de Tour de France. De ploeg bestaat uit een aantal eerder ervaren renners en verder naast Leo de 'nieuwelingen' Cees Haast, Rik Wouters, André van Aert, Cees van Espen en Alfons Steuten. De meesten van hen hadden nog geen col van dichtbij gezien en van een voorbereiding op een drie weken durende ronde was er geen sprake. De gevolgen spreken voor zich.

Het regent opgaven en uitsluitingen. Van Espen, opgave in rit 6, Alfons Steuten, André van Aert, Jaak van der Klundert (buiten tijd na rit 7), Leo van Dongen (buiten tijd na rit 9)[13], Piet Damen (niet meer vertrokken in rit 13) en Piet van Est (buiten tijd na rit 16), zien Parijs niet. Enkel Jo de Haan, Cees Haast, Henk Nijdam en Rik Wouters halen het einde.

Na de Tour toont Van Dongen toch wel dat hij meekan bij de profs en op 12 augustus behaalt hij zijn tweede zege in Zandhoven. Deze keer verslaat hij opnieuw een Mann-renner nl. Herman Vanspringel.

Rudi Altig klopt Leo van Dongen in de eerste rit van Paris-Nice 1965. (Foto Gazet van Antwerpen)

In 1965, nog altijd bij de TeleVizier-ploeg, in Paris-Nice, wordt Leo in de eerste rit enkel geklopt door Rudi Altig. In de eindstand wordt hij 30ste. In de Tour de Belgique wordt hij 56ste, in de Ronde van Nederland wordt hij 4de in rit 4b en 27ste in het eindklassement.

13 Op de site van Mémoire du Cyclisme staat "ab. 9°". In het boek 'WEST-BRABANTSE TOURRENNERS' van Rein Lambregts, J.A.C. Kuijper en Hans Kuijper, Stichting West-Brabants Wielergenootschap, 2007, ISBN 9789081154611 op p. 130 staat: "Mijn versnellingsapparaat had het in deze etappe begeven en ik kreeg de reservefiets van Cees Haast. Deze fiets was voor mij veel te klein, waardoor ik veel tijd verloor, met het fatale gevolg." Deze versie klopt ook met hetgeen in de kranten stond.

Op 13 mei wint Leo het criterium in Beverlo. Het werd er een Nederlands onderonsje waarbij de Belg Julien Stevens het gelag betaalde. Piet Rentmeester werd tweede, Cees Haast 4de.

Op 7 juni wint Leo van Dongen zijn 'grootste' koers bij de profs nl. de Omloop van Oost-Vlaanderen in Ertvelde waar hij nog maar eens de Belgen een neus zette. Plaatsen twee tot en met 10 zijn allemaal Belgen maar het is de eerste plaats die telt en die is voor Leo.

Leo mag opnieuw mee naar de Tour de France die nu toch beter voorbereid wordt. Enerzijds is de ploeg versterkt met Jo de Roo, Huub Harings, Gerben Karstens en Bas Maliepaard, anderzijds worden ook Paris-Nice, de Tour de Belgique en de Ronde van Nederland[14] gereden.

De TeleVizier-ploeg voor de Tour de France 1965. V.l.n.r.: Kees Pellenaars, Jo de Haan, Jo de Roo, Cees Haast, Huub Harings, Gerben Karstens, Bas Maliepaard, Henk Nijdam, Leo van Dongen, Cees van Espen en Rik Wouters. (Foto Miroir du Cyclisme)

De 5de rit van de Tour de France, van Saint-Brieuc naar Châteaulin is Leo mee in een vijfkoppige vluchtersgroep. Daarbij ook Cees van Espen zijn ploegmaat. De twee Nederlanders spelen het spel perfect en demarreren elk om beurt. Het is Cees van Espen die het winnende lotje trekt en ervandoor kan gaan. Hij wint de etappe, Leo van Dongen wordt mooi tweede. Een ware triomf voor de TeleVizier-ploeg. De Belgen Michel Van Aerde en Frans Brands zijn de slachtoffers samen met de Fransman Pierre Everaert.

In diezelfde Tour weet Van Dongen nog een 4de (rit 6) en een 6de (rit 15) plaats te behalen. Hij bereikt deze keer wel Parijs, op de 89ste plaats. Even had de ploeg uitzicht op een mooie ereplaats met de toenmalige zwager van Leo, Cees Haast, maar deze laatste kwam ten val waarbij zijn remgreep de slagader in zijn bovenbeen doorboorde wat tot de opgave leidde van Haast. In elk geval werd er goed geld verdiend tijdens de Tour en in de criteriums achteraf. Jammer genoeg breekt Leo bij een val in een van die criteriums zijn sleutelbeen, maar vier dagen later rijdt hij al weer mee[15].

1966 staat opnieuw in het teken van de Tour de France. Ter voorbereiding rijdt Van Dongen de Vuelta a España. De rittenwedstrijd start redelijk voor Leo. Hij wordt 8ste in rit 2a, 7de in rit 3 en 10de in rit 4. In rit 8 sprint hij ook mee voor een ereplaats op 2'33" van ritwinnaar en

14 In het boek 'WEST-BRABANTSE TOURRENNERS' van Rein Lambregts, J.A.C. Kuijper en Hans Kuijper, Stichting West-Brabants Wielergenootschap, 2007, ISBN 9789081154611 op p. 130. staat dat ook het Critérium du Dauphiné Libéré gereden werd. Op de site van Mémoire du Cyclisme staat de TeleVizier-ploeg niet bij de deelnemers van het Critérium du Dauphiné Libéré. Ook in 1964 en 1966 is er geen TeleVizier-ploeg aan de start.

15 Een echte 'breuk' van het sleutelbeen zal dit wel niet geweest zijn. Als we zien dat nu, ondanks alle geavanceerde medische technieken, renners met een sleutelbeenbreuk toch nog een tijdje buiten strijd zijn, dan zal het waarschijnlijk eerder een barst geweest zijn.

ploegmaat Henk Nijdam. Net na de streep komt hij echter ten val en komt met zijn hoofd, zonder valhelm, tegen een lantaarnpaal terecht. Het gevolg is een schedelbasisfractuur en 45 hechtingen in de hoofdhuid. Hij vertoeft even in kritieke toestand, in zoverre dat er zelfs een priester bij geroepen wordt die de laatste sacramenten toedient. Maar alles keert ten gunste en vier dagen later vliegt Leo via Barcelona naar huis om verder te herstellen.

De TeleVizier-ploeg voor de Tour de France 1966. V.l.n.r.: Kees Pellenaars, Jo de Roo, Cees Haast, Huub Harings, Gerben Karstens, Bas Maliepaard, Henk Nijdam, Jos van der Vleuten, Leo van Dongen, Rik Wouters en Huub Zilverberg. (Foto Miroir du Cyclisme)

Zes weken later staat Leo weer aan de start van de Tour de France. Of dit verantwoord was, is nog maar de vraag.

Tour de France 1966, 3de etappe A, Tournai ploegentijdrit van 20,8 km. Leo van Dongen is de tweede renner van links. (Fotobron onbekend)

De derde rit A is een ploegentijdrit en die wordt gewonnen door TeleVizier. Zijn beste individuele resultaten zijn een 14de en 15de plaats in respectievelijk de 8ste en 6de rit. Hij houdt het vol tot de 16de etappe waar hij samen met nog 27 renners (o.a. Rik Van Looy) buiten tijd binnen komt.

Terug thuis wint hij op 15 augustus het criterium van Maarheeze voor Dieter Kemper en Huub Harings.

Ook in 1967 rijdt Leo van Dongen nog voor TeleVizier en opnieuw gaat hij naar de Vuelta die hij zal beëindigen als 66ste met slechts drie top twintig plaatsen. De Tour de France wordt in 1967 weer met landenploegen verreden en Van Dongen wordt niet geselecteerd door Wout Wagtmans om deel uit te maken van de Nederlandse ploeg. Eind 1967 is er nog slecht nieuws want TeleVizier stopt de sponsoring en dus moet Leo op zoek naar een nieuwe ploeg, een nieuw gegeven voor hem. Niet eenvoudig want de resultaten in 1967 waren allesbehalve. Een derde plaats in de Memorial Thijssen in Strombeek-Bever was zowat zijn beste resultaat. Gelukkig gaat cosponsor Batavus verder met Continental en mag Leo bij die ploeg een bescheiden contractje tekenen. De resultaten bij Batavus-Continental blijven echter uit, ook in 1969 bij Batavus-Continental-Alcina.

Leo van Dongen in 1967. (Foto Wiki Commons)

Even is er voor 1970 nog sprake dat hij deel zou uitmaken van de Peycom-ploeg, maar dat team kwam nooit van de grond en dus besloot Leo, 28 jaar oud, de carrière te beëindigen. Hij wordt verkoper van textiel op de markten en blijft dit doen tot 1980 waarna hij voor zijn zwager Hennie de Vos in een recyclagebedrijf gaat werken als ambassadeur.

In 2001 treft een gezichtsverlamming Leo en moet hij de actieve loopbaan stoppen. In 2003 volgt er nog een hartoperatie maar ook hiervan herstelt Leo en zo kan hij supporteren voor kleinzoon Ricardo van Dongen. Op 17 juni 2011 verlaat Leo van Dongen ons echter voorgoed.

Leo van Dongen was snel, maar niet snel genoeg. In het regionale circuit kon hij geregeld zijn graantje meepikken onder de vorm van een paar overwinningen en waarschijnlijk meerdere keren ‘in de slag’ zitten. Op het allerhoogste niveau kwam hij echter te kort. De zware val in de Vuelta zal er ook wel voor gezorgd hebben dat Van Dongen zich niet verder kon ontwikkelen want tenslotte was hij pas 28 jaar oud toen hij er mee stopte.

Vijf overwinningen bij de profs, Tour de France en Vuelta a España uitgereden, er zijn ex-profs die het met minder moeten stellen.

Leo van Dongen was ook op de piste actief.
(Foto Gazet van Antwerpen)

Leo van Dongen tijdens de Tour de France 1964.
(Foto Wikicommons)

1964

1965

1966

1967

1968

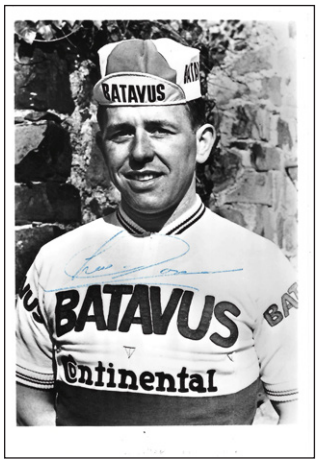

1969

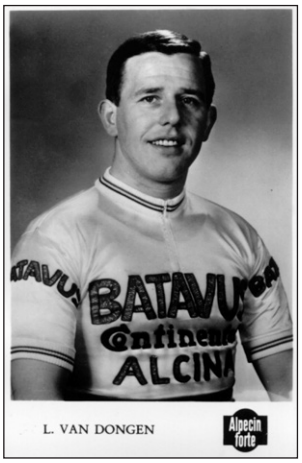

Nummer 10: MARTIN VAN DEN BOSSCHE

Martin Van den Bossche (° 10/03/1941 in Hingene (Bornem))

Voor een beschrijving van zijn carrière wordt verwezen naar de geschiedenis van FAEMA 1968 (voorzien voor WAAIERS 6-1), waar zijn carrière uitgebreid zal besproken worden.

1969

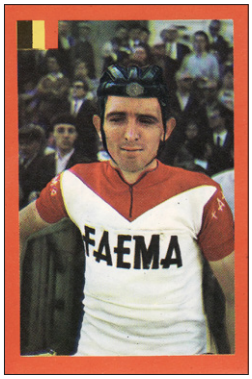

Tekst op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1969
Uitstekend helper voor Eddy Merckx. Zeer veelzijdige renner zoals blijkt uit zijn palmares: 1964: 5e Luik-Bastenaken-Luik 4e Landenprijs 1965: 3e Luik-Bastenaken-Luik 1966: 10e Ronde van Frankrijk 1968: 5e Landenprijs

Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

Onafhankelijke: vanaf 13 augustus 1962	
1962	Solo-Van Steenbergen
1963	Solo-Terrot-Van Steenbergen
Profrenner: vanaf 23 augustus 1963	
1963	Solo-Terrot-Van Steenbergen
1964	Wiel's-Groene Leeuw
1965	Wiel's-Groene Leeuw
1966	Romeo-Smiths
1967	Romeo-Smiths
1968	FAEMA
1969	FAEMA
1970	Molteni
1971	Molteni
1972	Molteni
1973	Molteni
1974	Jollj-Ceramica

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 21[1]

Palmares in de 'grote' wedstrijden

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1963	-	-	-
1964	-	-	-
1965	-	-	-
1966	10de	-	-
1967	59ste	-	-
1968	-	DNF (20ste rit)	38ste
1969	23ste	DNF[2]	-
1970	4de	3de	
1971	-	-	-
1972	15de	29ste	-
1973	-	-	-
1974	-	-	-

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1963	-	-	15de	-	-
1964	102de	21ste	-	5de	DNS of DNF[3]
1965	-	-	-	3de	-
1966	-	-	18de	DNS of DNF	DNS of DNF
1967	-	13de	23ste	16de	-
1968	-	-	93ste	-	5de
1969	DNS of DNF	DNS of DNF	DNS of DNF	21ste	4de
1970	DNS of DNF	DNS of DNF	-	-	-
1971	-	-	-	DNS of DNF	DNS of DNF
1972	DNF	-	DNF	DNS of DNF	DNS of DNF
1973	-	-	-	DNS of DNF	DNS of DNF
1974	111de	DNS of DNF	-	-	-

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1963	-	-	-
1964	DNS of DNF	-	35ste
1965	-	-	DNS of DNF
1966	-	-	32ste

1 Op basis van de erelijst in de Encyclopédie du Monde du Cyclisme.
2 De FAEMA-ploeg verliet de Giro d'Italia na de positieve dopingcontrole van Eddy Merckx in Savona.
3 Met DNS of DNF wordt aangeduid dat de renner wel op een deelnemerslijst terug te vinden was, maar niet in de uitslag. Ofwel nam de renner de start niet, ofwel gaf hij op tijdens de wedstrijd maar kon daarvan niks teruggevonden worden.

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1967	DNF[4]	-	DNS of DNF
1968	DNS of DNF	-	DNS of DNF
1969	21ste	DNS of DNF	-
1970	-	-	-
1971	-	-	-
1972	DNS of DNF	-	-
1973	DNS of DNF	-	-
1974	DNS of DNF	-	DNS of DNF

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1963	-	DNS of DNF
1964	-	5de
1965	-	DNS of DNF
1966	10de	9de
1967	-	DNS of DNF
1968	DNF	DNS of DNF
1969	-	DNS of DNF
1970	-	7de
1971	-	DNS of DNF
1972	-	DNS of DNF
1973	-	DNF
1974	-	DNS of DNF

4 Martin Van den Bossche werd wel 4de in het bergklassement, punten die hij behaalde bij de doortocht op de Kemmelberg.

1963

1964

1965

1966

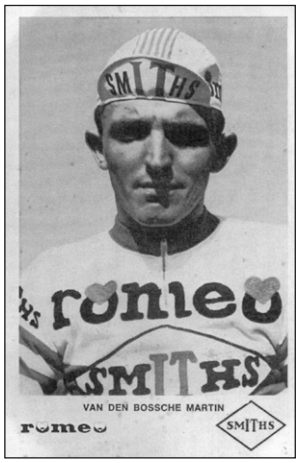

1967

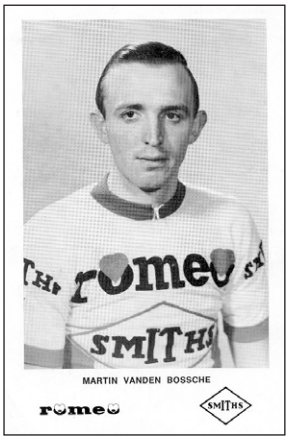

1968

1969

1970

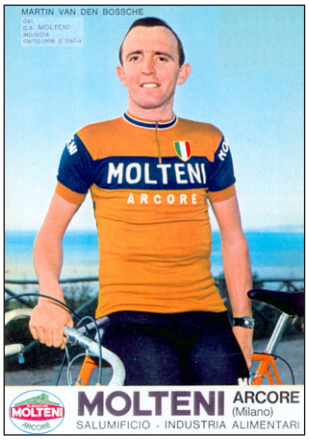

1971

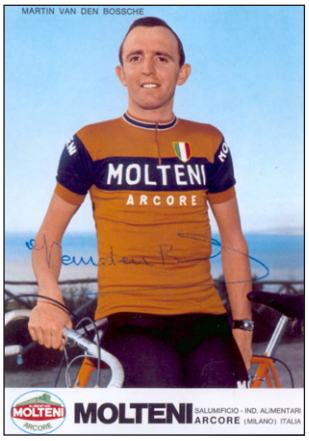

1972

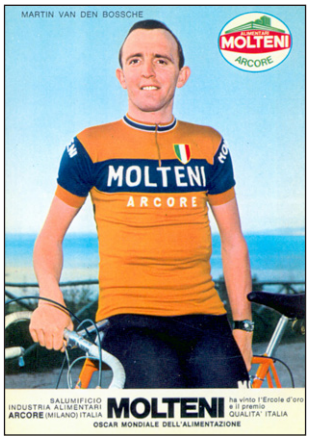

1973

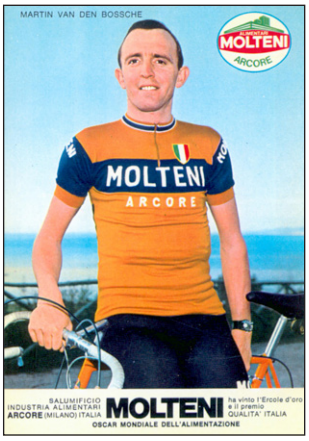

1974

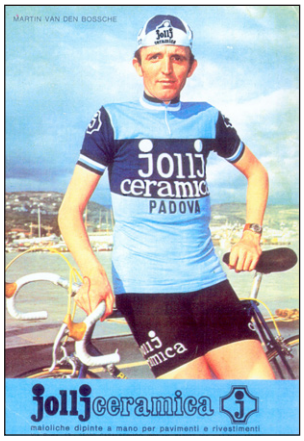

Yes Coppi arrives

door Hans Vandeput

In WAAIERS 3-2 werden de optredens van Fausto Coppi tijdens zijn wielerloopbaan op het Duitse grondgebied belicht via het artikel Het Omnium der Zes Naties. De optredens van de Campionissimo op Britse en Noord-Ierse bodem waren nog zeldzamer. Coppi maakte de overtocht als renner naar Groot-Brittannië en Noord-Ierland vijf keer, waarvan viermaal met een competitief karakter en eenmaal onder de vorm van een 'acte de présence'.

London 1951

De eerste keer was op zaterdag 17 februari 1951. Ter gelegenheid van het diamanten jubileum van het Britse wielerweekblad Cycling, werd er een gala-avond gehouden in de befaamde Royal Albert Hall te London. Coppi was er als eregast op uitnodiging van Cycling en onder impuls van de Britse invoerder van de rijwielen Bianchi. Het was eveneens de eerste keer in zijn leven dat Coppi afgereisd was naar Groot-Brittannië.

Toen hij zijn intrede deed in de imposante hal werd hij uitbundig verwelkomd door de 7000 aanwezigen. Coppi voelde zich wat onwennig midden het Britse publiek. In een ietwat gebrekkig Engels beantwoordde hij enkele vragen van de aanwezige journalisten. Maar toen hij aantrad voor een demonstratie op de rollen, zag men de mooie en krachtige pedaalslag van Coppi. De werkelijke aard van de Campionissimo kwam hier naar boven, tot groot jolijt van de aanwezige gasten.

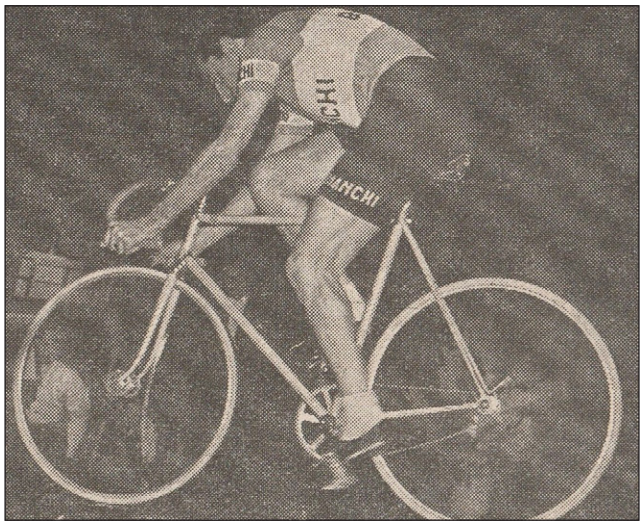

Coppi op de rollen in de Royal Albert Hall. (Foto The Bicycle)

Na het optreden op de rollen werd hem een gouden polshorloge aangeboden als aandenken aan de geslaagde avond en vervolgens spoedde hij zich naar de kleedkamers, een horde journalisten en fotografen van zich afschuddend tot op het ogenblik dat een klaarstaande wagen hem op weg naar een nachtferry bracht voor een overtocht naar Frankrijk[1]. In de marge van Coppi's optreden werden er die avond nog enkele Britse renners gehuldigd waaronder Reg Harris, de Wereldkampioen sprint bij de profs in 1950. Er was eveneens een competitie op rollen voorzien. Harris haalde het bij de profs voor Sid Patterson en Maurice Verdeun in een proef over 2 miles (3,286 km).

Het zou vervolgens tot in de herfst van zijn wielercarrière duren alvorens Coppi nog eens zijn opwachting maakte in het Verenigd Koninkrijk, Noord-Ierland en het eiland Man: één wegwedstrijd - de Manx Premier Race in 1959 - en drie pistewedstrijden: twee te Herne Hill - 1958 en 1959 - en één te Dublin in 1959.

1 Daags nadien, op zondag 18 februari 1951, was Coppi van de partij in de Parijse velodroom Vel d'Hiv in het kader van een interland Frankrijk-Italië. De Fransen Louison Bobet, Roger Queugnet, Raymond Goussot en Paul Matteoli versloegen er de Italianen Fausto en Serse Coppi, Fiorenzo Magni en Antonio Bevilacqua met 4-0 en op maandag 19 februari was Coppi aanwezig bij de inhuldiging van de fietsenwinkel Cycles Coppi, Rue de Bagneux, Montrouge-Paris. Van een druk weekend gesproken!

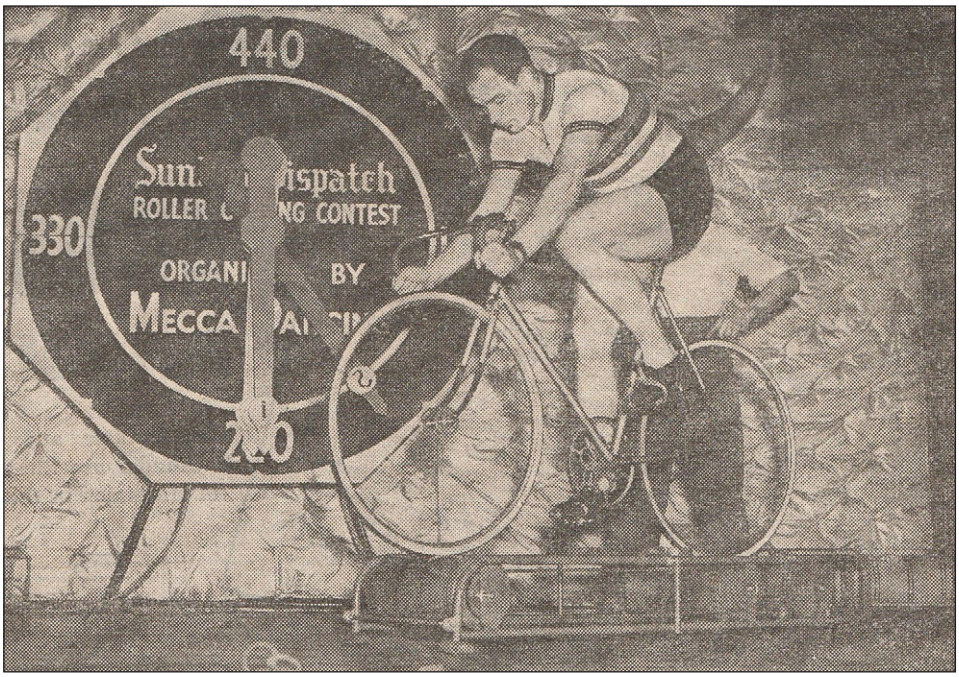

Reg Harris tijdens zijn optreden op de rollen. (Foto The Bicycle)

Herne Hill 1958 (London)

Op 14 september 1958 werd Coppi aangeworven voor een internationaal omnium op de wielerbaan van Herne Hill te London. De organisatie was in handen van Velo Club Sacchi onder voorzitterschap van signore Berigliano, eigenaar van de firma Beriano: een groothandel gespecialiseerd in de invoer en verdeling van fietsen en fietsonderdelen. Onder de titel “Italy against the Rest” – Italië tegen de Rest – ging de meeting van start om 14u45 voor ongeveer 10 000 toeschouwers. Italië was vertegenwoordigd door Fausto Coppi, Nino Defilippis, Guglielmo Pesenti en Enzo Sacchi naar wiens naam de organiserende club vernoemd werd.

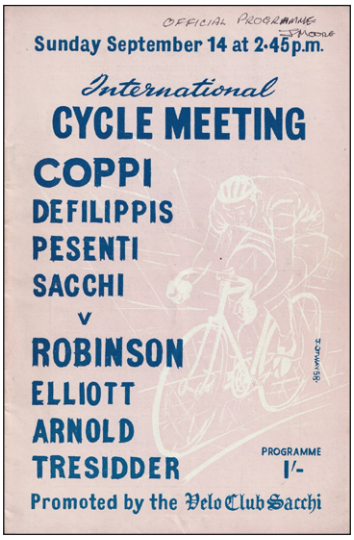

Programma Herne Hill 1958.

‘De Rest’ werd samengesteld door de Brit Brian Robinson, de Ier Seamus Elliott en de Australiërs Reg Arnold en John Tressider.

Op het programma: twee proeven snelheid over 500 m, 2 proeven snelheid over 700 m, 2 proeven snelheid over 1000 m, een achtervolging per twee over 5 km, een puntenrit over 6 km en een wedstrijd achter scooters van het merk Lambretta over 10 km.

Sacchi ontmoet Tressider in de openingsmatch, een snelheidsmanche over 500 m. De Australiër trekt onmiddellijk na het vertrek ten aanval, doch Sacchi remonteert hem in de laatste bocht, spurt hem voorbij en wint in een tijd van 12,05” voor de laatste 200m. In de tweede van de vier snelheidsproeven klopt Pesenti met vier lengten Arnold die aan kop vertrok en dit in een tijd van 13,00” voor de laatste 200m.

De derde proef omvatte een achtervolging per twee over 5 km tussen de koppels Coppi-Defilippis en Robinson-Elliott. Fel aangemoedigd door het publiek nemen beide duo’s om beurten de leiding gedurende ongeveer 6’30”. Coppi neemt de eerste halve ronde voor zijn rekening, Defilippis de volgende terwijl aan de overkant Elliott het heft in handen neemt na het vertreksignaal. Met een aanval die meer weg heeft van een spurt beëindigen Elliott-Robinson de eerste ronde met vijf en een halve meter voorsprong op de Italianen. Ze kunnen hun ritme

Ereronde van Coppi te Herne Hill 1958. (Foto Kennedy bros publishing)

blijven aanhouden gedurende de volgende ronde, maar verliezen vervolgens langzamerhand hun voorsprong. Tijdens de zevende van de tien af te leggen ronden komen ze op gelijke hoogte. De Italiaanse tifosi afkomstig uit de regio London roepen constant “Coppi, Coppi, Coppi” en deze aanmoedigingen helpen Coppi een drietal meter voorsprong te nemen op Robinson-Elliott met nog twee ronden te gaan. Het was dan de beurt aan Elliott, voor het eerst ook in actie op een Britse velodroom, om de zaken op punt te stellen en tijdens de bel komen de beide duo’s op gelijke hoogte. Defilippis neemt vervolgens de ‘oude’ Coppi op sleeptouw en met een laatste krachtinspanning nemen ze 2” voorsprong om te winnen in een tijd van 6’36,06”.

Met signore Berigliano, organisator Herne Hill 1958. (Foto Duker)

In de volgende snelheidswedstrijden over 700 m verrast Tressider Pesenti en wint Sacchi gemakkelijk van Arnold. De eerste reeks 1000 m snelheid wordt betwist onder de vier ‘sprinters’ samen. Sacchi komt voorbij Arnold alvorens zelf ingelopen te worden door Pesenti die weerstaat aan een

laattijdige aanval van Tressider. Pesenti haalt het in een tijd van 12,05" voor de laatste 200m. Wanneer de vier 'wegrenners' zich op de piste begeven voor de tweede reeks van 1000 m snelheid zijn alle ogen gericht op Coppi. Hij wordt echter nooit een serieuze tegenstander voor de snellere mannen en wanneer Robinson ten aanval trekt stelt Coppi zich tevreden om op zijn manier de 'show' te verzekeren terwijl Defilippis blijft aanvallen en de manche wint voor Elliott.

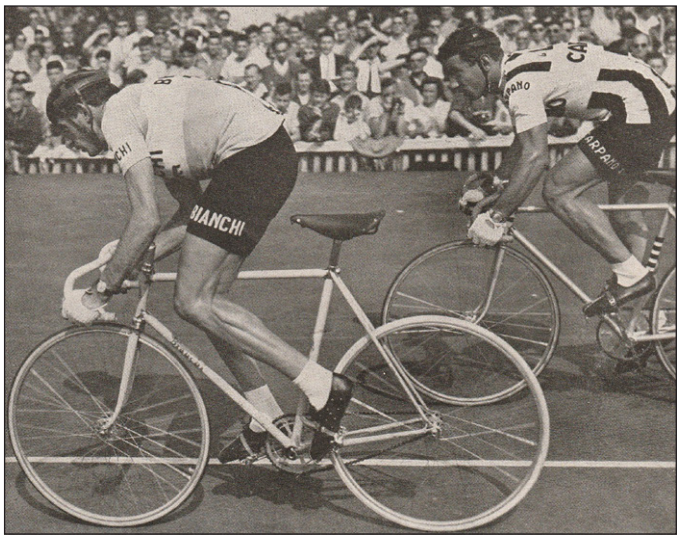

Het duo Coppi-Defilippis bij de start van het achtervolgingsnummer tegen Robinson-Elliott. (Foto Coureur Sporting Cyclist)

Met zes van de negen proeven afgewerkt staat Italië aan kop met 14 punten tegen 11 voor 'De Rest'.

De meest spectaculaire manche wordt de puntenrit over 6 km of 13 ronden. De eerste drie ronden zijn respectievelijk voor Robinson, Elliott en Defilippis terwijl Coppi hier driemaal als derde over de meet komt. Op zeven ronden van het einde komt er een aanval van het duo Elliott-Defilippis. Coppi neemt hierop de koers in eigen handen en met Robinson in zijn wiel haalt hij de twee eersten in, steekt hen voorbij en neemt vliegensvlug een halve ronde voorsprong. Vanaf dat ogenblik en met nog vijf ronden te gaan zijn het Coppi en Robinson die gaan spurten voor de 4 en 3 punten, en Elliott en Defilippis voor de punten 2 en 1 toegekend tijdens iedere ronde. Tijdens de voorlaatste ronde lopen Robinson en Coppi de andere twee in en Coppi gaat op zoek naar puntengewin. Elliott laat ook nog Defilippis ter plaatse en eindigt derde.

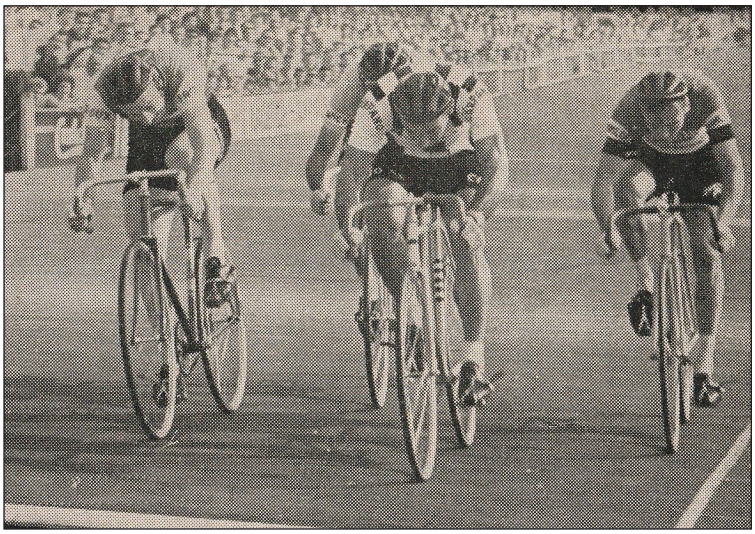

1ste reeks 1000m snelheid: Defilippis wint voor Elliott, Robinson en Coppi. (Foto Coureur Sporting Cyclist)

Robinson toont zich van zijn sterkste zijde en overschrijdt de finishlijn met een halve wiellengte voor Coppi en kroont zich tot eindwinnaar van deze puntenrit met 42 punten voor Coppi die 34 punten totaliseert.

Voor de laatste proef op het programma moeten de acht renners 10 km of 22 ronden afleggen achter scooters van het Italiaanse merk Lambretta. Coppi neemt onmiddellijk na het vertrek de leiding alvorens afgelost te worden door Elliott. Na drie ronden rijdt Elliott nog steeds aan kop gevolgd door Pesenti. Met een snelheid van 60 km per uur wordt Sacchi gedubbeld door Elliott, verliest het contact met zijn gangmaker en verlaat de wedstrijd. Kort erna wordt Pesenti, op dat ogenblik in tweede positie, slachtoffer van een lekke band en verlaat eveneens de wedstrijd. Tressider, in vierde positie, kan het door zijn gangmaker opgelegde hoge tempo niet aan maar weert zich als een duivel in een wijwatervat. Beetje bij beetje laveert Arnold zich op zijn manier naar de voorste gelederen en neemt op zes ronden van het einde de leiding. Achter de rug van Defilippis – op

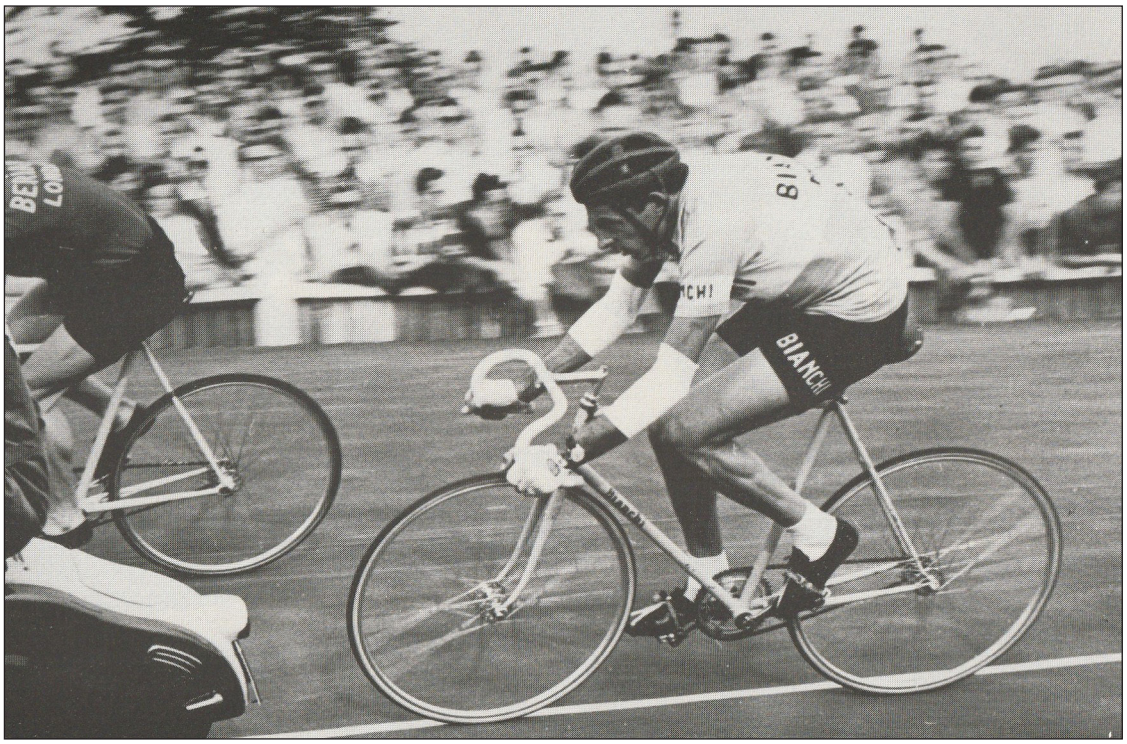

Coppi achter de scooter Lambretta. (Foto Duker)

dat ogenblik in vierde positie – vechten Coppi en Robinson een heroïsch duel uit, zij aan zij, en ronde na ronde, dat uiteindelijk beslecht wordt in het voordeel van Coppi die Robinson voor blijft voor de derde plaats – op 45 m van de tweede Elliott – terwijl Robinson Defilippis eveneens nog voorbij snelt op twee ronden van het einde. Tressider sluit als laatste af met een zesde plaats.

Dankzij de overwinning van Arnold wordt 'De Rest' gekroond tot winnaar van het omnium met 28 punten tegen 27 voor Italië.

Uitslagen omnium:

1ste reeks 500 m snelheid:	1. Sacchi	2 pnt.
	2. Tressider	1 pnt.
2de reeks 500 m snelheid:	1. Pesenti	2 pnt.
	2. Arnold	1 pnt.
Achtervolging per twee over 5 km:	1. Coppi-Defilippis in 6'33,06"	2 pnt.
	2. Robinson-Elliott in 6'35,06"	1 pnt.
1ste reeks 700 m snelheid:	1. Tressider	2 pnt.
	2. Pesenti	1 pnt.
2de reeks 700 m snelheid:	1. Sacchi	2 pnt.
	2. Arnold	1 pnt.
1ste reeks 1000 m snelheid:	1. Defilippis	4 pnt.
	2. Elliott	3 pnt.
	3. Robinson	2 pnt.

	4. Coppi	1 pnt.
Puntenrit over 6 km:	1. Robinson	4 pnt. in 9'49,04"
	2. Coppi	3 pnt.
	3. Defilippis	2 pnt.
	4. Elliott	1 pnt.
2de reeks 1000 m snelheid:	1. Pesenti	4 pnt.
	2. Tressider	3 pnt.
	3. Sacchi	2 pnt.
	4. Arnold	1 pnt.

10 km achter scooter Lambretta:	1. Arnold achter Saunders	4 pnt. in 10'47,04"
	2. Elliott achter Paterson	3 pnt.
	3. Coppi achter Hubble	2 pnt.
	4. Robinson (gangmaker niet gekend)	1 pnt.
	5. Defilippis achter Jury	0 pnt.
	6. Tressider achter Bowle	0 pnt.

3de ronde: opgave van Sacchi achter Christie na verlies contact met gangmaker

4de ronde: opgave van Pesenti achter Mortimer wegens bandbreuk

Deze meeting werd nadien bekend onder de naam 'Coppi Meeting' en maakte deel uit van de Britse wielerfolklore.

Dublin 1959 (Noord-Ierland)

Een zekere Billy Morton, secretaris van de Dublin Athletics Club, had het idee opgevat om in het Santry Stadium te Dublin een wielerpiste aan te leggen rond de reeds bestaande atletiekpiste. Het resultaat was een vrij lange – 470 m – mooie lichtlopende piste uit tarmac.

Het project werd medegefinancierd door brouwerij Guiness. Morton, ook gekend als een beetje een 'showman', besloot dat de openingsmeeting een memorabel iets moest worden dat nog lange tijd zou nazinderen bij het Ierse publiek. Hij had de Ierse prof Seamus Elliott gevraagd hem te helpen om een behoorlijk buitenlands deelnemersveld samen te stellen. Elliott kon Brian Robinson, Albert Bouvet, Jean Bobet, André Darrigade, Roger Hassenforder en ..... Fausto Coppi vastleggen voor de openingsceremonie te Dublin.

De wielercompetities vonden plaats tijdens de avonden van 15 en 16 juni 1959. Coppi's aanwezigheid bracht hem volgens Elliott een slordige som op van 400 Britse Pond, plus een onkostenvergoeding. Coppi teerde toen reeds op vergane glorie en was in de herfst van zijn wielercarrière. Het was niet meer 'Il Grande Fausto' van weleer, maar hij wist wel waar de mosterd moest gehaald worden. De andere profs naast Coppi moesten het stellen met 1100 Britse Ponden, te verdelen onder elkaar. Eén van Coppi's voorwaarden tot deelname was een voorafbetaling van de overeengekomen som wat uiteraard ook gebeurde. Bij aankomst op de luchthaven van Dublin werd hij na de check-out door twee medewerkers van organisator Morton naar zijn hotel gereden, het Groome's Hotel in Parnell Street in Dublin. Het hotel was niet naar de zin van Coppi. Er was voor hem een kamer gereserveerd op een bovenverdieping en Coppi eiste een kamer op het gelijkvloers. Promotor Morton werd hiervan onmiddellijk op

de hoogte gebracht en was woedend. Zijn eerste reactie was “Fuck up met die duivenborst van een Coppi als hij geen trappen wil oplopen”, maar hij wist dat hij voor Coppi een oplossing moest zoeken want dat hij anders op de makkelijkste manier ooit weg was met zijn geld!

Louison Bobet werd door Elliott ook aangezocht tot deelname aan het evenement maar eiste eveneens de aanwezigheid van zijn trainer en masseur en de organisator moest bovendien ook hun onkosten betalen. Morton ging in op zijn voorstellen, maar uiteindelijk besliste Bobet niet af te zakken naar Dublin zonder enige reden op te geven.

Gerry Duffin, een man van het organisatiecomité, had Coppi zijn wagen uitgeleend voor de tijd van diens verblijf in Dublin en werd hiervoor door Coppi beloond met een mooi geschenk: Coppi schonk hem één van zijn fietsen. Elliott arriveerde op zijn beurt met Brian Robinson in Dublin. Hij nodigde zijn ploegmaat Darrigade, Robinson en Coppi uit voor een bezoek aan zijn familie in Kilmacanogue.

Coppi maakte kennis met Elliott’s familie en werd er onthaald als een prins. Vervolgens begaf het viertal zich naar een kleiduifschieting in de buurt. Onnodig te zeggen dat het ‘competitiebeestje’ opkwam onder onze renners en het werd algauw een wedstrijd onder de vier. Robinson zegevierde en Coppi klopte Elliott voor de tweede plaats.

In de vroege morgen van 15 juni 1959, om 4u15, ontploften twee bommen in het Santry Stadium. De explosie was te horen in gans Noord-Dublin. Er werd een gat geslagen in de wielerpiste en er was ook een inslag op de tribune. Wie de aanslag pleegde werd nooit opgehelderd, maar waarschijnlijk waren het leden van de N.C.A.[2]. Elliott vermoedde dat men aanstoot nam aan de aanwezigheid van de Brit Brian Robinson. In de loop van 15 juni werd met man en macht gewerkt om de schade te herstellen zodat de velodroom opnieuw berijdbaar was voor de avondmeeting. Tot genoegen van het talrijk opgekomen Ierse publiek won Elliott zowel de snelheid als de achtervolging en werd nipt geklopt door Darrigade in de puntenrit. Darrigade won de eindsprint van deze rit en werd hierdoor eindwinnaar met één punt verschil op Elliott. Elliott was in goeden doen en klopte eveneens Coppi in het achtervolgingsnummer over 4 km met 15” verschil in een tijd van 5’07”.

De volgende dag, 16 juni, won Elliott opnieuw het sprintnummer door Hassenforder te verslaan in de finale. De afvallingsrace was een kolfje naar de hand van Coppi. Coppi was hierin oppermachtig en versloeg uiteindelijk Jean Bobet als laatste tegenstander. Coppi en Elliott hadden een akkefietje tijdens de meeting. Coppi vond dat hij alle proeven moest winnen, terwijl Elliott het bij een faire competitie hield.

Aansluitend op de eerdere strubbelingen kreeg organisator Morton nog kritiek te verwerken van het publiek met als argument dat men niet de beste pistiers aan het werk zag, maar wegrenners die niet zo vertrouwd waren met het pistegebeuren. Morton zwoer dat hij nooit meer enige vorm van wielrennen zou promoten in het Santry Stadium.

2 N.C.A. of National Cycling Association: de toenmalige Ierse Wielerbond die een splitsing van Ierland niet aanvaardde en niet erkend werd door de U.C.I. Deze bond werd ervan verdacht banden te hebben met de I.R.A. (Irish Republican Army of Iers Republikeins Leger), een splintergroep die een volledige Ierse staat nastreefde zonder banden met het Verenigd Koninkrijk en tussen 1919 en 1996 verscheidene aanslagen pleegde. Via het bekende Goede Vrijdagakkoord van 10 april 1998 kwam het uiteindelijk tot een vredesverdrag.

Manx Premier Race 1959 (Eiland Man)

Na het Dublinavontuur was Coppi op woensdag 17 juni 1959 doorgereisd naar het eiland Man voor deelname aan de eerste editie van de Manx Premier Race[3]. Deze wedstrijd trok in de daaropvolgende jaren een aantal continentale vedetten aan. In 1959 stuurden de ploegen Tricofilina (Coppi), Mercier (Bobet), Helyett-Leroux (Anquetil), St Raphaël (Geminiani) en Peugeot (Walkowiak) een afvaardiging naar Man.

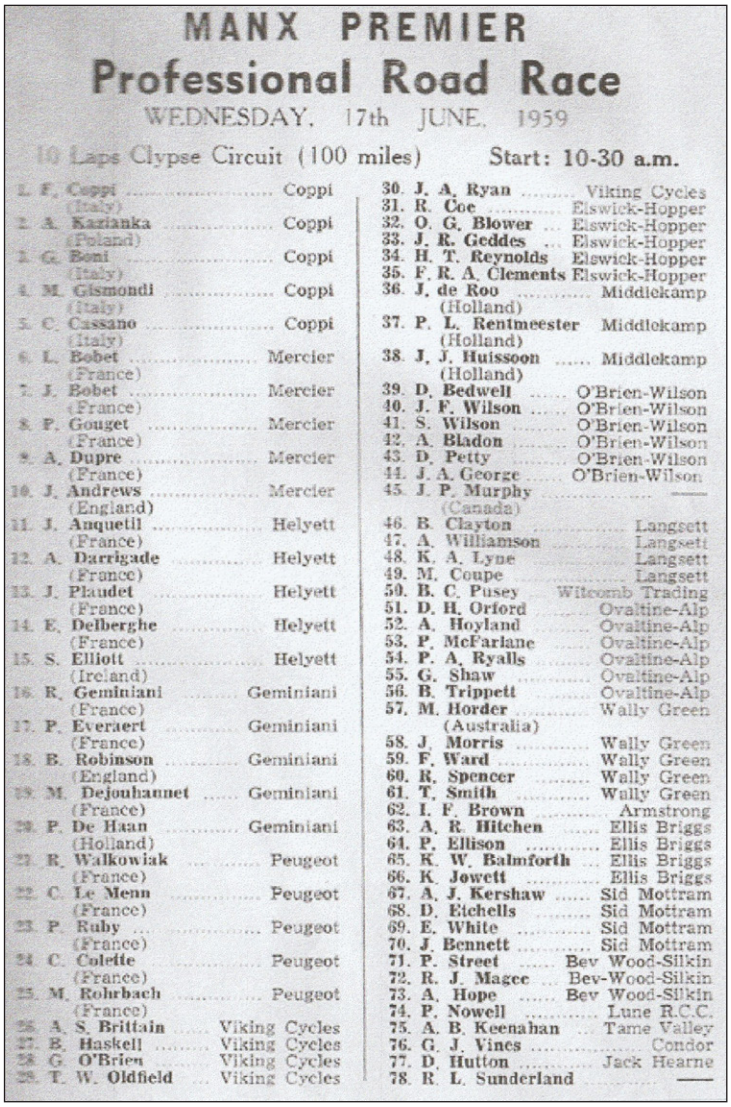

MANX PREMIER

Professional Road Race

WEDNESDAY, 17th JUNE, 1959

10 Laps Clypse Circuit (100 miles) Start: 10-30 a.m.

1. F. Coppi (Italy)	Coppi	30. J. A. Ryan	Viking Cycles
2. A. Kazianka (Poland)	Coppi	31. R. Coe	Elswick-Hopper
3. G. Boni (Italy)	Coppi	32. O. G. Blower	Elswick-Hopper
4. M. Gismondi (Italy)	Coppi	33. J. R. Geddes	Elswick-Hopper
5. C. Cassano (Italy)	Coppi	34. H. T. Reynolds	Elswick-Hopper
6. L. Bobet (France)	Mercier	35. F. R. A. Clements	Elswick-Hopper
7. J. Bobet (France)	Mercier	36. J. de Roo (Holland)	Middlekamp
8. P. Gouget (France)	Mercier	37. P. L. Rentmeester (Holland)	Middlekamp
9. A. Dupre (France)	Mercier	38. J. J. Huissoon (Holland)	Middlekamp
10. J. Andrews (England)	Mercier	39. D. Bedwell	O'Brien-Wilson
11. J. Anquetil (France)	Helyett	40. J. F. Wilson	O'Brien-Wilson
12. A. Darrigade (France)	Helyett	41. S. Wilson	O'Brien-Wilson
13. J. Plaudet (France)	Helyett	42. A. Bladon	O'Brien-Wilson
14. E. Delberghe (France)	Helyett	43. D. Petty	O'Brien-Wilson
15. S. Elliott (Ireland)	Helyett	44. J. A. George	O'Brien-Wilson
16. R. Geminiani (France)	Geminiani	45. J. P. Murphy (Canada)	——
17. P. Everaert (France)	Geminiani	46. B. Clayton	Langsett
18. B. Robinson (England)	Geminiani	47. A. Williamson	Langsett
19. M. Dejouhannet (France)	Geminiani	48. K. A. Lyne	Langsett
20. P. De Haan (Holland)	Geminiani	49. M. Coupe	Langsett
21. R. Walkowiak (France)	Peugeot	50. B. C. Pusey	Wilcomb Trading
22. C. Le Menn (France)	Peugeot	51. D. H. Orford	Ovaltine-Alp
23. P. Ruby (France)	Peugeot	52. A. Hoyland	Ovaltine-Alp
24. C. Colette (France)	Peugeot	53. P. McFarlane	Ovaltine-Alp
25. M. Rohrbach (France)	Peugeot	54. P. A. Ryalls	Ovaltine-Alp
26. A. S. Brittain	Viking Cycles	55. G. Shaw	Ovaltine-Alp
27. B. Haskell	Viking Cycles	56. B. Trippett	Ovaltine-Alp
28. G. O'Brien	Viking Cycles	57. M. Horder (Australia)	Wally Green
29. T. W. Oldfield	Viking Cycles	58. J. Morris	Wally Green
		59. F. Ward	Wally Green
		60. R. Spencer	Wally Green
		61. T. Smith	Wally Green
		62. I. F. Brown	Armstrong
		63. A. R. Hitchen	Ellis Briggs
		64. P. Ellison	Ellis Briggs
		65. K. W. Balmforth	Ellis Briggs
		66. K. Jowett	Ellis Briggs
		67. A. J. Kershaw	Sid Mottram
		68. D. Eichells	Sid Mottram
		69. E. White	Sid Mottram
		70. J. Bennett	Sid Mottram
		71. P. Street	Bev Wood-Silkin
		72. R. J. Magee	Bev-Wood-Silkin
		73. A. Hope	Bev Wood-Silkin
		74. P. Nowell	Lune R.C.C.
		75. A. B. Keenahan	Tame Valley
		76. G. J. Vines	Condor
		77. D. Hutton	Jack Hearne
		78. R. L. Sunderland	——

3 De Manx Premier Race vond zijn oorsprong in het feit dat in 1959 de Franse journalist René de Latour een ambitieus project lanceerde om een deel van de beste renners ter wereld naar het eiland Man te brengen. De Latour was een in New York geboren Fransman en trouwe Anglofiel. Hij koos voor het eiland Man omdat het destijds de enige plaats was waar wegwedstrijden oogluikend werden toegestaan en hij bracht renners van zijn wielerclub V.C. Levallois overzee om op Man deel te nemen aan de jaarlijkse Manx Trophy, een wedstrijd voor amateurs op het fameuze motorcircuit van het eiland. De eerste editie vond plaats in 1936 en liep over één ronde van het circuit en werd gewonnen door Charles Holland. In 1937 liep de wedstrijd over twee ronden en in 1951 werd het aantal reeds opgedreven naar drie. Toen maakte de Manx Trophy deel uit van een week vol wielerbedrijvigheid met renners uit clubs van over het gehele Verenigd Koninkrijk. De Latour was ervan overtuigd dat een profwedstrijd op het eiland Man garant stond voor succes. Hij benaderde de organisatoren van de Manx Cycling Week, die op hun beurt de toeristische dienst van het eiland ervan konden overtuigen mee te stappen in het project. Hierdoor kwamen er fondsen vrij om een profwedstrijd in te richten. De wedstrijd kreeg de naam Manx Premier Race. De Latour slaagde erin via de Franse managers Dousset en Piel om vijf vooraanstaande profs, samen met elk vier ploegmaats aan te werven voor de eerste editie: Coppi, Bobet, Anquetil, Geminiani en Walkowiak. Hij bracht het ook voor mekaar een chartervlucht heen en terug in te leggen vanop de Parijse luchthaven Le Bourget naar Man zodat de renners geen al te groot tijdverlies moesten verwerken.

Deze vijf ploegen vaardigden elk vijf renners af. De rest van het 78-koppige deelnemersveld bestond uit Britse profs en onafhankelijken[4].

Startlijn Manx Premier Race 1959. We herkennen o.a. van links naar rechts: Anquetil(1), Geminiani(2), Coppi(3), Darrigade(4), Ruby(5), Rentmeester(6), Hassenforder(7), De Haan(8). (Foto Prendas)

Een hevige wind blies die dag op het grootste deel van het Clypse Circuit in het nadeel van de renners. Tijdens de zesde van de tien af te leggen ronden kwam de eerste ontsnapping van betekenis op gang. Er vormde zich een kopgroep van veertien renners waaronder Robinson, Elliott, Blower, Geddes, Geminiani, Darrigade, Pusey, Le Menn en .... Coppi. Anquetil, Gauthier, Brittain, Kazianka, De Haan en Rentmeester misten de goede trein en volgden op 22". Het waren vooral Coppi en Robinson die het meeste werk opknapten bij de leiders. Anquetil werd er zich van bewust dat er actie moest komen. Hij zette zich op kop van de achtervolgers en de kloof met de kopgroep werd alsmaar kleiner.

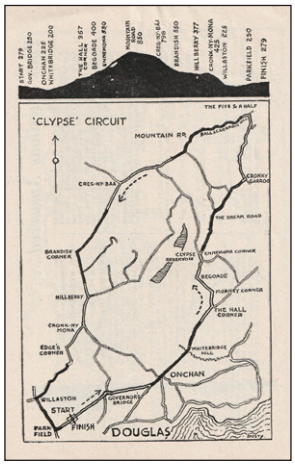

Omloop Clypse Circuit.

Men zag hier de ware Anquetil aan het werk: een tengere, jongensachtige flyer met een verzorgde haardos terwijl de anderen moeite hadden in zijn wiel te blijven. Snel, eenvoudig en zonder zich al te druk te maken volbracht hij de opdracht door een moeilijke taak op briljante wijze af te ronden. Van dan af aan bevond hij zich voor de rest van de wedstrijd in de achterste gelederen van de kopgroep, voldoende snelheid ontwikkelend om niet gelost te worden.

4 Op de foto op deze pagina staat aan de startlijn, 3de van rechts zo goed als zeker Roger Hassenforder in de grijs-oranje Gem-trui. Hij komt wel niet voor op de deelnemerslijst, maar nam daags voordien ook deel aan de wedstrijd in Dublin. Het lijkt dan ook niet onlogisch dat hij er bij was in Man. De deelnemerslijst hierboven komt uit het programmaboekje dat voor de start van de wedstrijd gedrukt werd. Laatste wijzigingen komen er dus niet in voor. Bernard Gauthier komt bv. ook voor in het wedstrijdverslag. Ook hij staat niet op de deelnemerslijst.

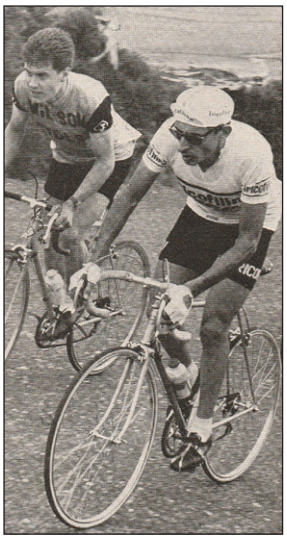

Coppi en Alan Bladon tijdens een beklimming in de buurt van Douglas. (Foto Coureur Sporting Cyclist)

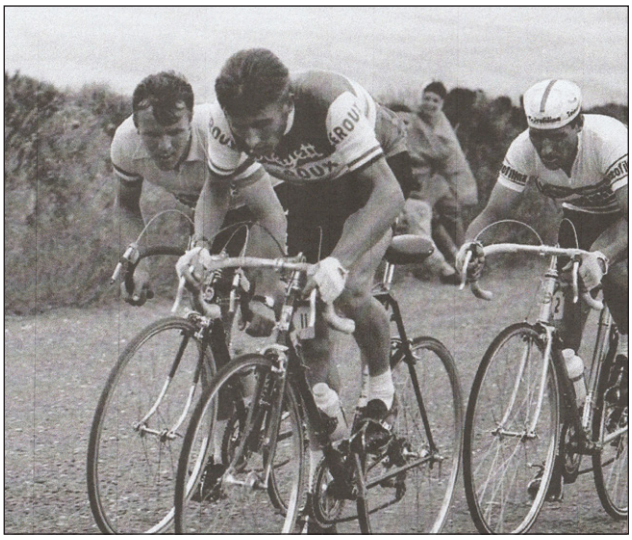

Rentmeester, Anquetil, Kazianka tijdens de achtervolging op de koplopers. (Fotobron onbekend)

Er viel veel te beleven in het peloton zoals:

- Tijdens de eerste ronde kreeg Robinson af te rekenen met een lekke band en het was opmerkelijk dat hij terug in de groep gebracht werd met de hulp van twee renners van de St Raphaël-ploeg en niet door zijn ploegmaats van het Elswick-Hopper team[5]. Robinson werd bij dit incident een wiel aangereikt door een toeschouwer en verloor alzo niet al te veel tijd.

- Coppi kwam op een bepaald moment vooraan in de problemen door een losgekomen versnellingshendel, maar werd een schroevendraaier toegereikt en kreeg hem opnieuw op de juiste plaats terwijl twee van zijn ploegmaats hem hielpen bij het sturen.

- Anquetil kreeg af te rekenen met zadelproblemen en Robinson bracht het zadel terug in de juiste positie met behulp van een moersleutel, dit te midden van de groep waar verscheidene renners het al moeilijk hadden het hoge tempo aan te houden.

- Of op het moment dat Anquetil in de snelle afdaling naar Douglas een kam uit zijn achterzak te voorschijn toverde om zijn haren in een mooie plooi te leggen voor de doortocht langs de tribune aan de aankomstlijn …

Terug naar het vervolg van de wedstrijd: Seamus Elliott won deze eerste Manx Premier Race, een populaire zege op het eiland Man met zijn sterke Ierse invloed. Elliott won zeven jaar eerder op 18-jarige leeftijd als onbekende amateur op het eiland Man de Mannin Veg. Het was zijn eerste belangrijke zege in zijn wielercarrière en een aanwijzing naar zijn veelbelovende mogelijkheden.

Elliott ontsnapte samen met De Haan, Robinson, Rentmeester, Le Menn en Coppi's ploeggenoot Boni tijdens de laatste beklimming van Ballacarrooin Hill, de beslissende factor in het koersverloop. Hij vreesde vooral Robinson in de sprint, maar toen De Haan de eindspurt te vroeg inzette en hij in zijn wiel zat was hij zegezeker. Elliott was een verdiende winnaar. Coppi eindigde 8ste en vernoemde John Geddes als de indrukwekkendste Britse renner in de wedstrijd. "Hij was zeer sterk, intelligent en bereid te werken", aldus de Campionissimo. "Ik

5 Op de deelnemerslijst was Robinson met rugnummer 18 ingeschreven bij de ploeg St Raphaël waarvoor hij eveneens uitkwam in Frankrijk en andere landen op het Europese vasteland. Hij verscheen echter in een trui van de Britse ploeg Elswick-Hopper aan de start.
Bij St Raphaël werd hij vervangen door Roger Chaussabel. Of hij bij Elswick-Hopper toegevoegd werd bovenop het oorspronkelijke voorziene vijftal of werd ingeschakeld om er een andere renner te vervangen kon niet achterhaald worden. Robinson trad in die periode meestal in Britse wedstrijden aan voor de Elswick-Hopper ploeg.

merkte hem meerdere malen op", besloot Coppi.

De uitslag:

1: Seamus Elliott, de 160 km in 4u47'56"

2: Jo de Haan

3: Brian Robinson

4: Piet Rentmeester

5: Camille Le Menn

6: Guido Boni

7: André Darrigade op 33"

8: Fausto Coppi

9: Claude Colette

10: Raphaël Geminiani

Plaudet, Ruby, Coppi en Brittain. (Foto Collectie Hans Vandeput)

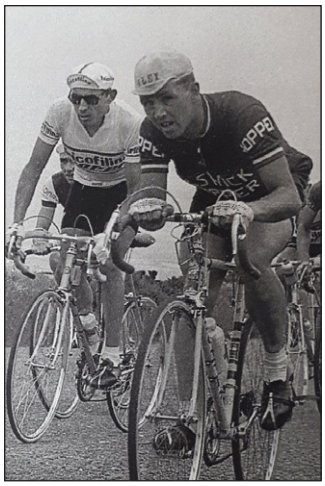

Coppi en Harry Reynolds. (Fotobron onbekend)

Links Coppi met Geminiani. (Foto Collectie Hans Vandeput)

Coppi-Boni-Kazianka. (Foto Internetlink 1)

Georges Shaw was één van de Britse deelnemers als lid van de ploeg Ovaltine-Alp. Hij verklaarde ooit aan auteur Chris Sidwells: "Eerst en vooral moesten de meeste Britse renners een dag vrijaf nemen bij hun werkgever. We werden als profs aanzien, maar dat betekende alleen dat we officieel enkel cash-prijzengeld konden innen. We kregen slechts een vergoeding voor onze reiskosten naar het eiland en met wat geluk vielen we in de cash-prijzen. We deden wat we konden in die dagen. Mijn training speelde zich af tussen een full-time job en het volgen van avondschool. We koersten hard, maar wat er gebeurde in de Manx Premier Race was dat de Britse renners – uitgezonderd Robinson met zijn opgedane ervaring in het buitenland – vooral de eerste helft van de koers in handen namen en de 'continentals' ons nadien toonden hoe het verder moest! Maar we hadden tegen Coppi gekoerst die dag, en dat was het voornaamste".

Shaw was prof van 1958 tot 1966 en werd nadien ploegleider van de Britse profploegen Raleigh-B.M.B., Carlton-B.M.B., Carlton-Truwel, TI-Carlton en TI-Raleigh tussen 1967 en 1973. In 1974 nam Peter Post de TI-Raleigh ploeg in handen. Shaw bleef nog aan boord van de Britse sectie binnen de ploeg, maar nadien werd Post heer en meester van de TI-Raleighs. Toen Raleigh na de Postperiode opnieuw een bescheiden Britse profploeg werd (1984-1988) was het opnieuw

Shaw die aan het stuur van de volgwagen zat nadat hij dat eerder ook al deed voor Carlton-Weinmann (1977-1979).

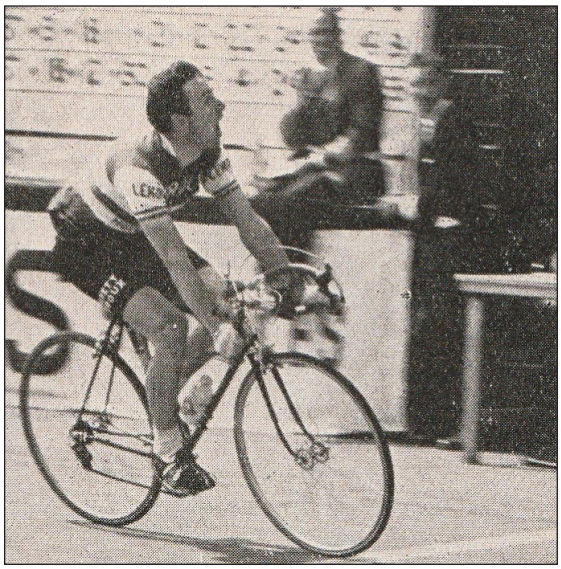

Elliott overschrijdt als 1ste de finish. (Foto Coureur Sporting Cyclist)

Herne Hill 1959 (London)

Het laatste optreden van de Campionissimo in Groot-Brittannië vond plaats op 30 augustus 1959. De Zuid-Londense wielerbaan Herne Hill was opnieuw het toneel van een internationaal omnium. Coppi had het jaar voordien reeds kennis gemaakt met deze befaamde wielerpiste en de Londonse tifosi. Het leek hem blijkbaar goed bevallen te zijn want hij twijfelde geen ogenblik om zich te engageren voor deze meeting, opnieuw ingericht door Velo Club Sacchi. Het internationaal gezelschap bestond uit Fausto Coppi en Guido Messina voor Italië, André Darrigade en Raphaël Geminiani voor Frankrijk, Rik Van Steenbergen en Fred De Bruyne voor België, aangevuld met de 'homelanders' Brian Robinson en John Geddes.

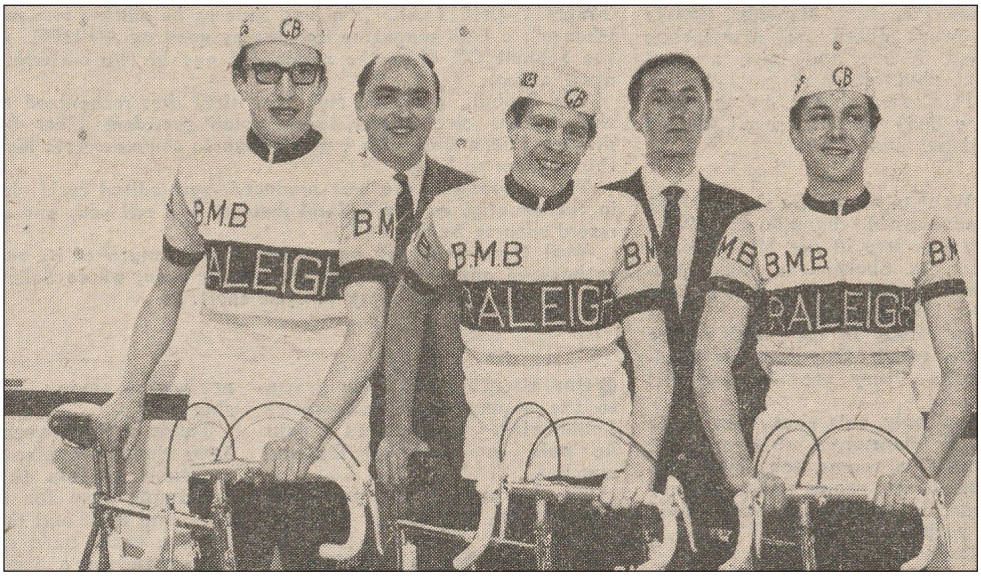

Georges Shaw als lid van de ploeg Raleigh-BMB 1966. V.l.n.r.: Mick Coupe, Georges Shaw, Benny Dobson. (Foto Cycling)

Bij de presentatie van de renners was het vooral Brian Robinson die een staande ovatie kreeg van het publiek, dit omwille van zijn ritzege in de Tour de France. De Britse ploeg Elswick-Hopper werd er eveneens voorgesteld aan de toeschouwers. De meeting werd geopend met twee reeksen snelheid over 1000 m. In de eerste reeks won Van Steenbergen voor Robinson en de tweede reeks was voor Darrigade die het haalde na een adembenemende spurt reeds ingezet op 750 m van de finishlijn. De Bruyne eindigde hier als tweede.

Robinson won de 500 yards handicaprace[6] voor Messina waarin hij als tweede startte en als laatste scratchman Darrigade.

6 Handicaprace: steunt op het principe dat 'tragere renners' een vroegere start nemen dan 'snellere renners' zodat in theorie elke deelnemer bij het einde van de rit in ongeveer dezelfde tijd eindigt en iedereen een kans op winst heeft. De 'snelste renner', ook wel de 'scratchman' genoemd, heeft dus de grootste handicap en start als laatste, de 'traagste' de kleinste handicap en start als eerste. De basis waarop de renners geselecteerd worden hangt af van o.a. hun sprintcapaciteiten, piste-ervaring, ouderdom, vroegere prestaties in een handicaprace enz. Het is de organisator van de meeting die in samenspraak met zijn medewerkers en de renners zelf beslist over de startorde van de handicaprace. In deze handicap was Darrigade de scratchman. De startorde was: Geminiani-Robinson-Geddes-Messina-De Bruyne-Coppi-Van Steenbergen-Darrigade.

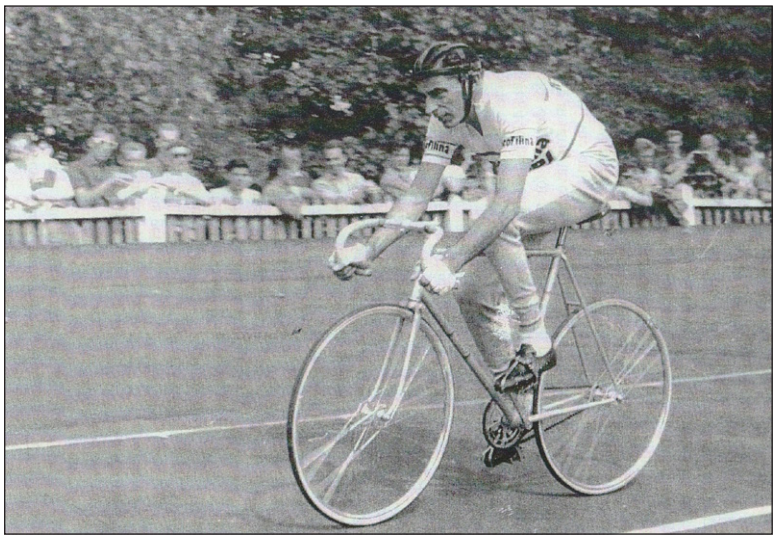

Coppi tijdens een opwarmingsronde. (Fotobron onbekend)

Programmaboekje Herne Hill 1959.

De andere Brit John Geddes eindigde hier derde en sprokkelde alzo wat punten voor het Britse duo. Van Steenbergen en Darrigade waren de overblijvers van een afvallingswedstrijd over 4 km, die uiteindelijk in het voordeel van Van Steenbergen beslecht werd.

Ondertussen had op de velodroom de aankomst plaats van de wedstrijd Brighton-London voor amateurs. Dennis Tarr won voor Alan Jacob en teamgenoot John Pound van de De Laune Cycling Club. Coppi werd uitgenodigd tot overhandiging van de bekers aan het drietal. André Darrigade mocht de wedstrijd afvlaggen. John Geddes bleef verbazen en in de 6 km lange puntenkoers eindigde hij tweede met 17 punten na winnaar Rik Van Steenbergen met 28 punten

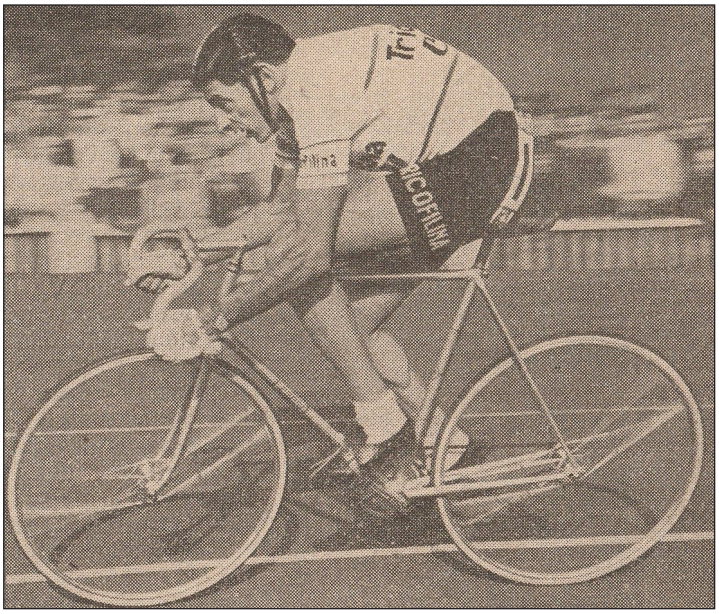

Flyer Coppi in actie. (Foto Cycling)

Vervolgens stond er een Australische achtervolging[7] per ploeg op het programma over 5 km. De onverwacht sterke Britten Robinson en Geddes haalden eerst de Fransen in en vervolgens de Italianen, doch het Belgische duo Van Steenbergen-De Bruyne bleef buiten schot en won deze discipline.

Als slot van de meeting was er een 10 km op eigen kracht (scratch) gepland en Coppi reed hier zoals in zijn beste dagen[8]. Hij won met een kwartronde voorsprong op de andere tegenstanders.

7 Australische achtervolging is oorspronkelijk een discipline op een (dikwijls open) wielerbaan of op een gesloten omloop op de weg. Op de piste gaat het eigenlijk eerder over “achtervolging op Australische wijze” en is dit een wedstrijd waarbij renners of ploegen een vaste afstand moeten afleggen, maar op afzonderlijke plaatsen op de baan starten. Een renner of ploeg die ingehaald wordt valt uit. De winnende renner of ploeg wordt bepaald zoals in een klassieke achtervolging. Normaal komt (of kwam) dit enkel voor als deel van een omnium.

8 Scratch: de renners starten gezamenlijk. Wie het eerst over de finish komt na het aantal opgelegde ronden is de winnaar. Indien één of meerdere renners gelost worden uit de groep en dan worden ingehaald worden ze uit koers genomen. De groep – het peloton – zelf kan niet op een ronde gereden worden.

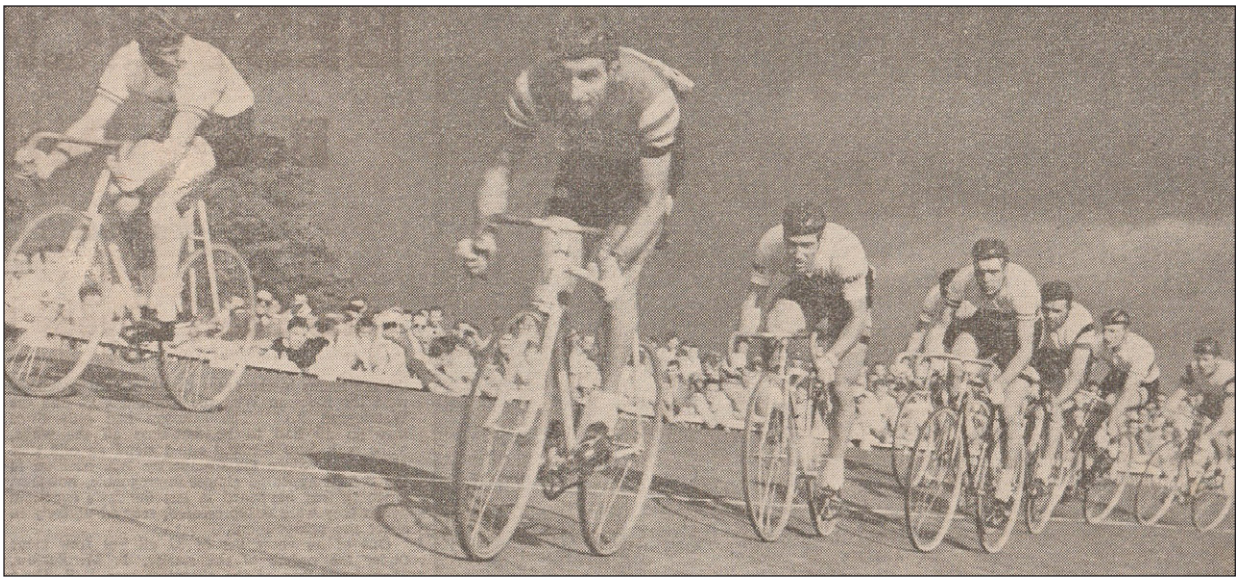

Na het vertrek tijdens de afvalling. V.l.n.r.: Geddes, Geminiani, Messina, Robinson, Coppi verscholen achter Robinson, Van Steenbergen, Darrigade, De Bruyne. (Foto Cycling)

Coppi werd uitgenodigd tot overhandiging van de bekers aan het drietal Dennis Tarr, Alan Jacob en John Pound. (Foto Coureur Sporting Cyclist)

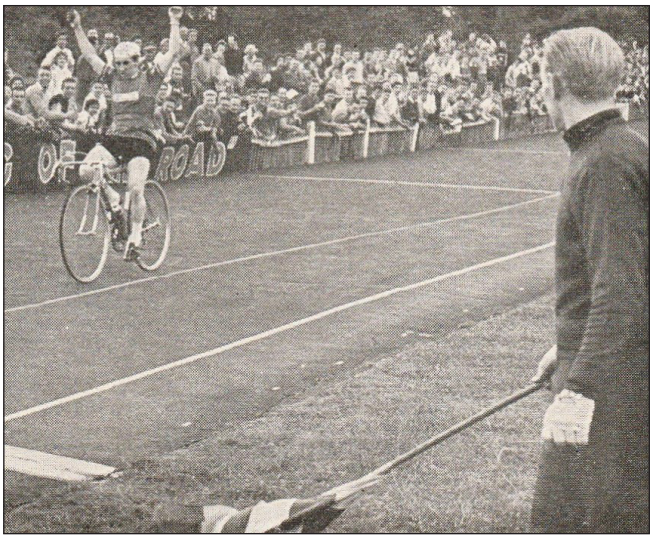

André Darrigade mocht de wedstrijd Brighton-London voor amateurs afvlaggen. (Foto Coureur Sporting Cyclist)

De einduitslag van het omnium luidde :

1.	België	9 pnt.
2.	Groot-Brittannië	16 pnt.
3.	Italië	17 pnt.
4.	Frankrijk	20 pnt.

De uitslagen per discipline:

1. 1ste reeks 1000 m snelheid:	1. Van Steenbergen	1 pnt.
	2. Robinson	2 pnt.
	3. Coppi	3 pnt.

	4. Geminiani	4 pnt.
2. 2de reeks 1000 m snelheid:	1. Darrigade	1 pnt.
	2. De Bruyne	2 pnt.
	3. Messina	3 pnt.
	4. Geddes	4 pnt.
3. 500 (457 m) yards handicap:	1. Robinson	1 pnt.
	2. Messina	2 pnt.
	3. Geddes	3 pnt.
4. 8 ronden afvalling (4 km):	1. Van Steenbergen	1 pnt.
	2. Darrigade	2 pnt.
	3. De Bruyne	3 pnt.
	4. Geddes	4 pnt.
	5. Coppi	5 pnt.
	6. Messina	6 pnt.
	7. Robinson	7 pnt.
	8. Geminiani	8 pnt.
Puntenverdeling:	1. België	(1+3) = 4 pnt.= 1 pnt.
	2. Frankrijk	(2+8) = 10 pnt.= 2 pnt.
	3. Groot-Brittannië	(4+7) = 11 pnt.= 3 pnt.
	4. Italië	(5+6) = 11 pnt.=4 pnt.
5. 6 km puntenrit (13,5 ronden):	1. Van Steenbergen	28 pnt.
	2. Geddes	17 pnt.
	3. Messina	11 pnt.
	4. Darrigade	8 pnt.
	5. Geminiani	7 pnt.
	6. De Bruyne	7 pnt.
	7. Coppi	5 pnt.
	8. Robinson	3 pnt.
Puntenverdeling:	1. België	(28+7) = 35 pnt. = 1 pnt.
	2. Groot-Brittannië	(17+3) = 20 pnt.= 2 pnt.
	3. Italië	(11+5) = 16 pnt.= 3 pnt.
	4. Frankrijk	(8+7) = 15 pnt.= 4 pnt.
6. 5 km Australische achtervolging per landenduo:	1. België	1 pnt.
	2. Groot-Brittannië	2 pnt.

	3. Italië	3 pnt.
	4. Frankrijk	4 pnt.
7. 10 km scratch (22 ronden):	1. Coppi	1 pnt.
	2. Van Steenbergen	2 pnt.
	3. Darrigade	3 pnt.
	4. De Bruyne	4 pnt.

Niemand kon op die 30ste augustus 1959 vermoeden dat Coppi vier maanden later het tijdelijke voor het eeuwige zou ruilen[9].

Geddes snoept Coppi een puntje af tijdens de puntenrit. (Foto Coureur Sporting Cyclist)

Van Steenbergen- De Bruyne. (Foto Cycling)

9 De bedoeling was dat Elswick-Hopper in 1960 een stadsfiets onder de naam Fausto Coppi voor de Britse afzetmarkt zou gaan produceren. Vandaar al een publicitaire foto van Coppi temidden het Elswick-Hopper team. Omwille van Coppi's overlijden op 2 januari 1960 werd het project afgevoerd.

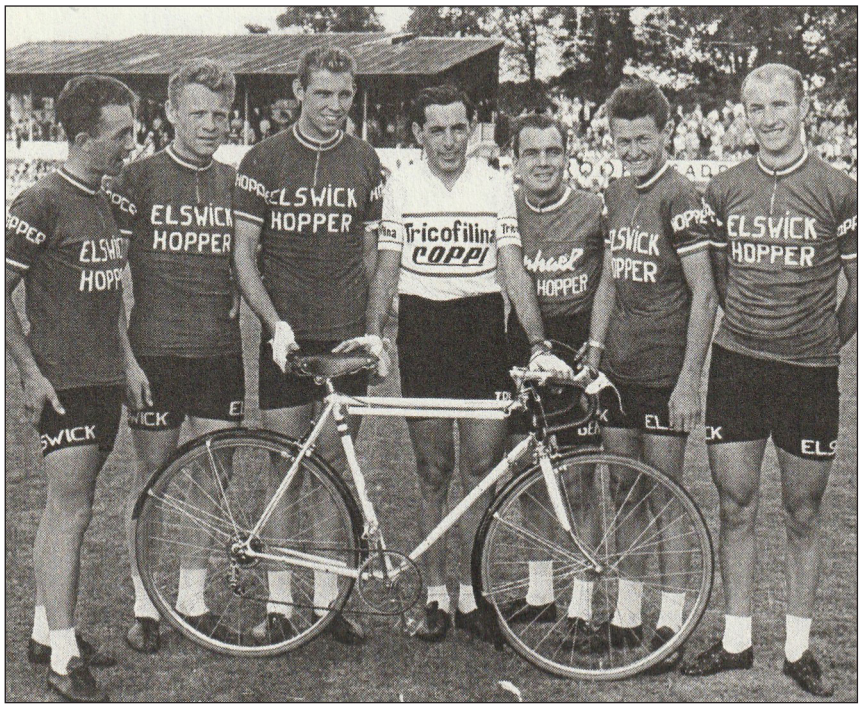

Het Elswick-Hopper team. V.l.n.r.: Harry Reynolds, Frank Clements, John Geddes, Coppi, Brian Robinson, Owen Blower en Ron Coe. (Foto A bike ride trough my life)

Bronnen:

- Cycling van 25/01/51-23/02/51- 17/09/58-02/09/59-09/09/59.
- The Bicycle van 21/02/51 en 04/04/51.
- Coureur van Augustus-September 1959, November 1959 en Maart 1960.
- Programmaboekjes Herne Hill 1958+1959.
- 'Shay Elliott' door Graham Healy en Richard Allchin, uitgegeven door Sport & Publicity en Mousehold Press in 2011.
- 'A bike ride through my life' door Frank Clements, uitgegeven door Trafford Publishing in 2011.

Fotobronnen:

- Internetlink 1: https://twitter.com/mission753/status/1113738089086820353

De reeks

Nederland:

Uitgever: Monty Gum

Zwart-wit: 13 x 9 cm

Jaar van uitgave: ?

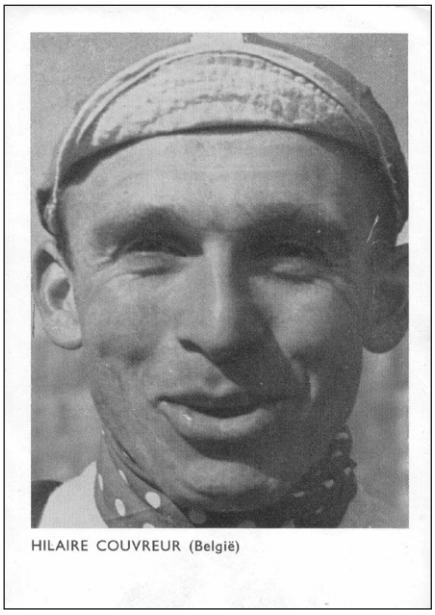

Rugzijde:

?

Opmerking:

Op de prenten van Couvreur, Darrigade en Hijzelendoorn staan de nationaliteiten.

Mogelijks zijn er meer prenten.

HILAIRE COUVREUR (België)

ANDRÉ DARRIGADE (Fr.)

PIET HAAN

JAN HIJZELENDOORN (Ned.)

LAHAYE

SCHULTE-PETERS (1)

SCHULTE-PETERS (2)

Een fiets, een trui en een broek (deel 7)

Compilatie van de bijdragen van Kristof Debecker, verschenen in de dagbladen Het Laatste Nieuws–regionale edities LEUVEN en HAGELAND–tijdens de Ronde van Frankrijk 2007, aangevuld met persoonlijke nota's.

Deze ietwat nostalgische reis naar een vervlogen jongensdroom herinnert ons aan jonge generaties die met hun krachten op de pedalen bewezen dat zij, één tegen allen, respect afdwongen en hun eigen identiteit zochten.

Deze jongens ontdekten het leven al wriemelend aan de aankomstlijnen en slaagden erin zich desondanks te integreren door zichzelf te overtreffen, zichzelf pijn te doen zonder rancunes te creëren. Voor hen was de wielersport de open deur naar het geluk.

De meesten stelden zich tevreden met een regionaal palmares, anderen slaagden erin nationale of internationale bekendheid te verwerven, een beroemde trui te dragen, hun naam op een erelijst te plaatsen, krantenkoppen te halen.

Het waren geen übermenschen, geen buitenaardse wezens afkomstig van een andere planeet. Het waren ook geen laboratoriumproducten ergens ontwikkeld in een onderzoekcentrum. Het waren gewoonweg jonge mannen die zich op een koersfiets en met de pedalen populair maakten.

Langs deze weg wil ik auteur Kristof Debecker bedanken om WAAIERS toelating te geven zijn teksten te mogen publiceren . Kristof vindt het positief dat zijn teksten 15 jaar later een nieuw leven gaan leiden.

door Hans Vandeput

originele teksten Kristof Debecker

VERBEECK Marc

° 03/01/1965 Leuven

CARRIERE

1989 Domex-Weinmann-Merckx

1990 S.E.F.B.-Gan-Saxon

1991 S.E.F.B.

"Gele trui voor Evans ligt kaar"

Marc Verbeeck

WEZEMAAL - Mark Verbeeck (42)[1] was drie jaar actief als beroepsrenner. Hij maakte deel uit van de wielerploegen Domex-Weinmann ('89) en S.E.F.B. ('90-'91) en schreef met de Omloop Hageland & Zuiderkempen in Betekom ('90) één overwinning op zijn naam.

De zoon van oud-kampioen Frans hoopte een renner van het kaliber van Nick Nuyens te worden, maar bereikte echter nooit het verhoopte niveau. "Mijn evaluatie na drie seizoenen was eenvoudig. Het was onvoldoende. Na de zware klierkoorts in mijn laatste jaar als liefhebber, ben ik eigenlijk nooit meer op mijn

1 Leeftijd op het ogenblik van verschijnen van het oorspronkelijk artikel in 2007.

best geweest. Bovendien is het geen schande om niet helemaal te slagen als prof", beseft Marc Verbeeck, die eind 1991 meteen aan de slag ging bij Vermarc Sport, het bedrijf in wieler- en sportkleding dat zijn vader in 1977 had opgericht.

"Eigenlijk ben ik er drie jaar gewoon even tussen uit geweest, want voordien werkte ik al mee in de zaak. Ik heb alvast geen spijt van mijn periode bij de beroeps. Het was de investering waard. Je komt op heel veel plaatsen, je ziet luxe en ellende en leert zodoende de wereld een beetje beter kennen", vertelt Verbeeck die ondertussen de leiding bij Vermarc Sport volledig in handen genomen heeft.

"Op onze hoofdzetel in Wezemaal werken zowat 25 mensen. We maken hier de voorbereidingen, ontwerpen en het drukwerk van wieler- en sportkleding. In de nevenbedrijven in Heldergem en Italië gebeurt de confectie. In totaal zijn zowat 80 personeelsleden bij het ganse proces betrokken. Sinds 2000 zijn we kledingsponsor van de Belgische atletiekfederatie. Als Kim Gevaert en haar collega's op de kampioenschappen in actie komen, dragen ze steevast kledij die door ons gemaakt is", zegt Marc. Toch is het bedrijf vooral bekend van de wielersport. Als leverancier van de ProTour-teams Quickstep-lnnergetic, Predictor-Lotto en 6 andere profploegen is Vermarc Sport uitgegroeid tot een vaste naam in de koers. "Veel mensen denken dat de sport in een crisis verkeert. De hele doping-heisa is daar niet vreemd aan. Toch stellen we vast dat het fietsen zelden zo populair is geweest. Hopelijk maakt de wielerfederatie snel werk van een nieuwe aanpak, want met de huidige mengeling tussen profs, beloften, semi-profs en liefhebbers door de vele continentale ploegen met slechts beperkte verplichtingen, is het gevaar dat het statuut van de renner opnieuw afzwakt naar de situatie van 20 jaar geleden heel groot", waarschuwt Verbeeck.

De sportkleding van het groeiend bedrijf uit Wezemaal is ondertussen te vinden in bijna alle uithoeken van de wereld. "We richten ons momenteel vooral op Nederland en een reeks overzeese gebieden. In eigen land staan we vrij sterk. Jaarlijks passeren hier zowat 700 clubs en sportverenigingen voor een nieuwe outfit. Als je rekent dat een gemiddeld team om de drie jaar een nieuwe uitrusting aanschaft, kom je op een totaal van 2100. Reken daarbij nog een groot aantal buitenlandse teams en je komt op een totaal van bijna 3000 clubs die in onze outfits rijden", legt Marc uit.

Met het einde van de Tour de France in zicht stijgt de spanning bij de kledingsponsor van enkele grote tenoren. "We hadden voor de Ronde al een groene outfit voor Tom Boonen en een gele kledingset voor Cadet Evans voorzien. In de Tour moeten ze weliswaar de trui van een ander merk dragen, maar de broeken komen van ons. Als ze er in slagen die leiderstruien in Parijs te veroveren, komen ze in de criteriums nadien in actie in de outfits die wij hebben klaargestoomd. We leven ontzettend mee, want we zijn best fier op onze samenwerking. Bovendien zijn de speciale leiderstruitjes binnenkort ook voor wielerliefhebbers te koop in de winkel", besluit Marc Verbeeck.

EYERS Maurice

° 15/02/1948 Kerkom (Boutersem)

CARRIERE

1970 Geens-Watneys-Diamant

1971 Watneys-Avia

1972 Flandria-Beaulieu

"Ik koesterde hoge verwachtingen"

TIENEN - Maurice Eyers behaalde tijdens zijn drie seizoenen als beroepsrenner telkens één overwinning. De renner uit Kerkom (Boutersem) was de beste in Diest ('70), Wetteren ('71) en Tessenderlo('72) en behaalde daarnaast nog een ganse reeks ereplaatsen in kermiskoersen.

Bij Geens-Watneys, Watneys-Avia en Flandria-Beaulieu moest Eyers in dienst rijden van kopmannen Frans Verbeeck en André Dierickx.

Maurice Eyers

"Ik had me voorgenomen het te proberen als beroepsrenner en te stoppen als de resultaten achterwege bleven. Stiekem koesterde ik hoge verwachtingen, maar toen ik merkte dat het vele werk als knecht niet de verhoopte erkenning opleverde, was het snel over", vertelt Maurice Eyers. "Vermoedelijk heb ik de overstap gewoon veel te vroeg gemaakt. Ik was amper 21 en wilde me meteen bewijzen. Door mijn rol als helper kwam daar weinig van in huis. Achteraf beschouwd stelde mijn carrière dan ook weinig voor. Ik won weliswaar drie koersen, maar in die tijd waren er elke week zoveel wedstrijden dat je het niet kan vergelijken met nu. Gelukkig had ik tijdens mijn periode als liefhebber drie jaar avondschool boekhouding gevolgd in Leuven. Een maand na het einde van mijn rennersbestaan had ik dan ook al een nieuwe job", zegt Maurice.

"Vanaf november 1972 ging ik aan de slag als loketbediende in het bankkantoor van de Raiffeisenkas in het centrum van Vertrijk. Het kantoor veranderde vaak van naam maar ik bleef op dezelfde locatie werken. Toen ik vijf jaar geleden op pensioen ging was ik adjunct-kantoordirecteur. Kort nadien verhuisde ons filiaal van de vertrouwde locatie naar de Leuvensesteenweg", zegt Eyers. "Ik heb die job steeds met veel plezier gedaan. Het was een leuke combinatie tussen kantoorwerk en klantenbezoeken en tussen commerciële activiteiten en mensen verder helpen. Ik werkte graag en bekommerde me nooit om de werkuren. Misschien is dat iets dat ik overgehouden heb van mijn periode als renner."

De ex-renner uit Kerkom woonde in de jaren zestig met zijn ouders in Leuven en verhuisde na zijn huwelijk eerst naar Tienen en vier jaar later naar Vertrijk. "Ondertussen wonen we al vijftien jaar opnieuw in de Suikerstad. Dat bespaart ons vooral veel verplaatsingen. Ik hou me tegenwoordig vooral bezig met de kleinkinderen. Ik maak nog regelmatig fietstochtjes van 40 á 50 km en ga ook vaak naar ons buitenverblijf aan zee. Daar kunnen we genieten van de rust en het familieleven. Ik ben tot dusver steeds gezond gebleven en hoop dat nog lang zo te houden. Ik hou het verder rustig en ga zeker de wereld niet meer verbouwen", besluit Maurice met de glimlach.

ROBEET Patrick

° 19/10/1964 Leuven

CARRIERE

1988 Lotto-Merckx

1989 Domex-Weinmann-Merckx

1990 Weinmann-SMM Uster

1991 Buckler

1992 Buckler

1993 La William

"Tevreden met wat ik tijdens mijn carrière bereikt heb"

Patrick Robeet

LEEFDAAL/ELEWIJT - Patrick Robeet was één van de weinige landgenoten die in het begin van de jaren negentig op de Ardense hellingen en in de zware cols steevast mee in de frontlinies streed. De stijlvolle klimmer uit Leefdaal (Bertem) werd onder meer vijfde in de Ronde van Zwitserland, zesde in de Ronde van Lombardije en elfde in Parijs-Nice. Hij nam twee keer deel aan de Tour de France en eindigde verdienstelijk 36ste (1990) en 51ste (1989). Maar hoewel Robeet vaak met de toppers mee naar boven reed, aan de aankomst schoot de renner die onder meer bij Lotto, Weinmann en Buckler reed steeds te kort.

"Ik was gewoon geen afwerker en dan is het moeilijk je goede prestaties om te zetten in overwinningen", legt Patrick Robeet uit. "Toch ben ik tevreden over mijn wielercarrière. Niet enkel heb ik van mijn hobby mijn beroep kunnen maken, ik heb er ook het maximum uitgehaald. Het is alvast een deel van mijn leven dat ik niet snel vergeet. Naast de Tour reed ik ook de Vuelta en ik kreeg de kans deel uit te maken van de teams van de bekende ex-renners en ploegleiders Walter Godefroot, Rudi Pevenage en Jan Raas. Ik was op mijn best in kleine rittenkoersen en Waalse klassiekers. Aan koersen als de Ronde van Namen, het Ardens drieluik en de Ronde van Guadeloupe heb ik dan ook goede herinneringen, zegt Robeet. De renner uit Leefdaal woonde eerst vijf jaar met zijn toenmalige partner in Tubeke, verhuisde nadien naar Tervuren en woont nu in Elewijt (Zemst). "Ik beschouw mezelf als een internationale Brabander. Na mijn fietscarrière ben ik in de fietsenwinkel van mijn vader (ex-renner Theophiel Robeet) beginnen werken. Vier jaar geleden is hij jammer genoeg overleden. Sindsdien run ik de (brom-)fietsenzaak Robeet Bike Style op de Brusselsesteenweg in het centrum van Tervuren, samen met mijn broers Michel en Luc. Onze winkel is de voorbije jaren fors gegroeid en ook de hoeveelheid werk neemt alsmaar toe. Het is dan ook duidelijk dat het fietsen steeds populairder wordt", weet Robeet.

De ex-renner trekt er in zijn vrije tijd graag op uit met zijn twee tienerzonen. "Zij houden allebei van mountainbiken en rijden zelfs al wedstrijden. Dat is voor hen een gezonde manier om wat stoom af te laten en voor ons een leuke gelegenheid om samen op pad te gaan."[2]

2 Zoon Ludovic Robeet werd ook profrenner en won in 2021 Nokere Koers.

ROKADO (deel 5b: 1975)

Der kleine Däumling

Klein duimpje

door Jan De Smet

tekeningen Jan Soens

Het middenseizoen

Vervolgens startte de voorbereiding op de nationale kampioenschappen hetgeen het belangrijkste objectief was voor de zomer. Nadat ROKADO geen Vuelta a España reed en ook geen Giro d'Italia zou rijden, stond ook de Tour de France niet op het programma.

ROKADO schreef zich ook niet in voor de Tour de Luxembourg die startte op 12 juni. Wel was de lokale renner Roger Gilson aanwezig in een nationale Luxemburgse ploeg samen met Jean Becker en de amateurs Lucien Didier, Norbert Fischer, Oscar Beck en Erny Kirchen (in 1974 nog prof bij M.I.C.-Ludo-de Gribaldy en nu weer amateur).

In de proloog, een ploegentijdrit, eindigden ze in dezelfde tijd als Gitane-Campagnolo op de 5de plaats. In de eerste rit werd Roger Gilson 7de, in de tweede rit werd hij 8ste, in de derde rit werd hij 9de en in de 4de rit werd hij 10de.

Enkel Erny Kirchen behaalde nog twee top tien plaatsen, derde in de derde rit en 7de in de 4de rit.

In het eindklassement werd Roger Gilson 6de op 1'33" van Frans Verbeeck. Lucien Didier werd 25ste op 20'43", Erny Kirchen 41ste op 31'33", Oscar Beck 47ste op 40'37", Norbert Fischer 48ste op 41'52" en Jean Becker 53ste op 50'49".

André Dierickx en Eddy Merckx tijdens de Tour de Suisse. (Foto Sport '70)

Ondertussen was op 12 juni de Tour de Suisse gestart met voor ROKADO Dierickx, Van de Wiele, Van Landeghem, Gaida, Küster, Muddemann, Ruch en Hellwig aan de start. André Dierickx sukkelde nog steeds met een geklemde zenuw in de voet, maar kine en aangepast schoeisel brachten soelaas. De Tour de Suisse 1975 was die waarin Roger De Vlaeminck zes van de tien ritten won naast het eindklassement, met 55" voorsprong op Eddy Merckx, en het puntenklassement. Ploegmaat Giancarlo Bellini won het bergklassement en een rit en Brooklyn won ook het ploegenklassement. Daarnaast had Roger in rit 8 de overwinning aan Merckx gelaten.

Wolfgang Hellwig werd 6de in rit drie, André Dierickx derde in rit 4 waar hij nipt geklopt werd in de spurt voor de tweede plaats door Roger De Vlaeminck, 6de in rit 5 en 4de in rit 8.

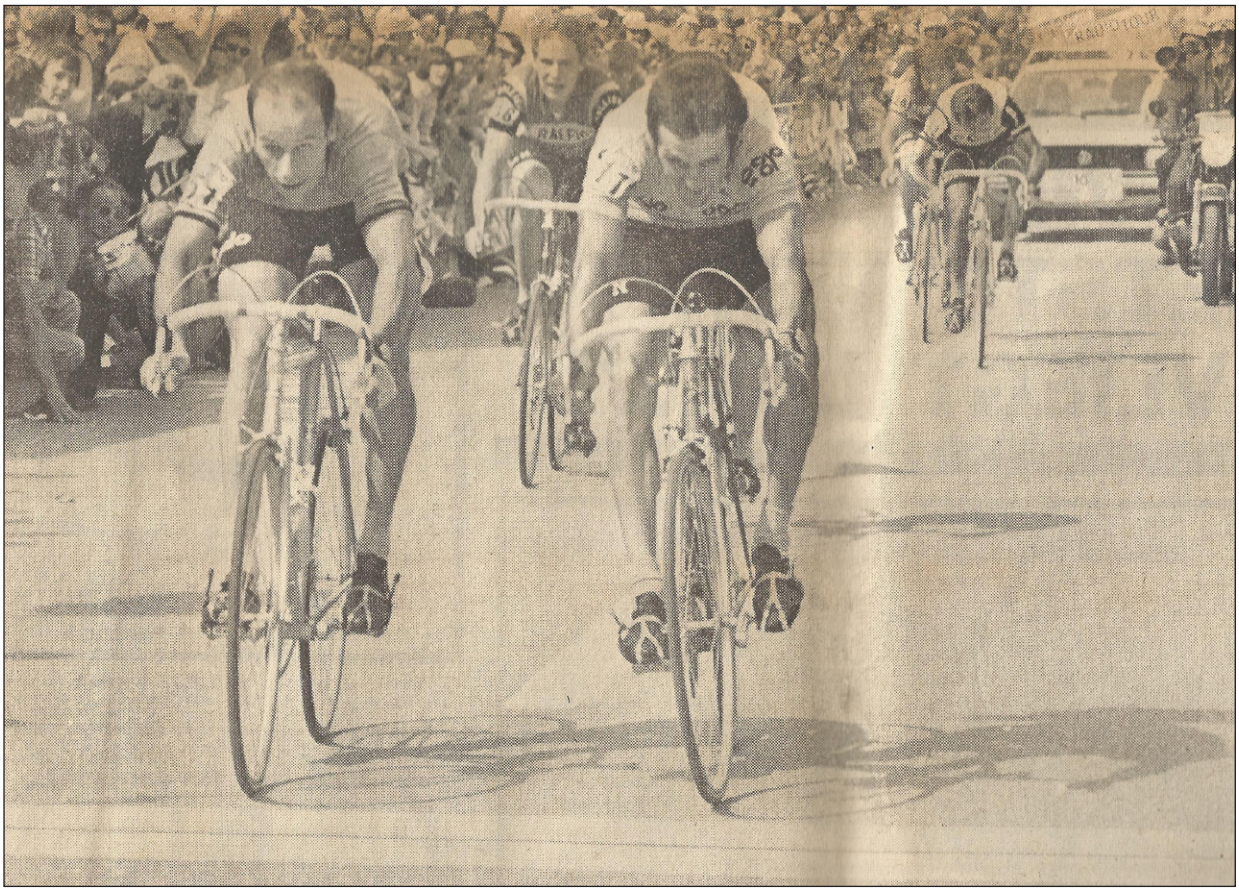

André Dierickx nipt geklopt voor de 2e plaats in de 4de rit van de Tour de Suisse. (Foto Sport '70)

In die 8ste rit was het nochtans bijna prijs. Terwijl de mensen van de Duitse tv, naar de Tour de Suisse gekomen op kosten van ROKADO-baas Kahl, zich klaarmaakten om de finale te filmen, demarreerde André Dierickx op 4 km van de aankomst. Jean-Pierre Berckmans, Luciano Conati, Vladimiro Panizza en Wilmo Francioni waren met hem mee, maar hielpen hem niet. De voorsprong liep dan ook niet hoger op dan tien seconden en op iets meer dan 1000 meter van de streep werd de aanval tenietgedaan. Dierickx was erg ontgoocheld: "Ik rijd goed maar ik kan niet meer winnen. Ik hoop nu maar dat deze enigszins mislukte test een goed teken is voor zondag. Kampioen worden is nu mijn grote wens."

In het eindklassement werd Dierickx 6de op 4'39" van De Vlaeminck. Eric Van de Wiele werd 27ste op 21'00", Ghislain Van Landeghem 28ste op 21'06", Gaida 37ste op 28'28", Ruch 38ste op 28'54" en Küster 46ste op 37'38". Opnieuw hetzelfde verhaal, André Dierickx die de eer van de ploeg hooghield dankzij de steun van zijn twee Vlaamse 'knechten' en Gaida en Ruch ver erachter de minst slechte Duitsers.

In het veldrijden kwam in 1975 ROKADO nog even voor.

Op het wereldkampioenschap in Melchnau op 26 januari werd Wolfgang Hellwig 20ste.

En op 2 februari won Roger Gilson een veldrit in het Luxemburgse Sandweiler.

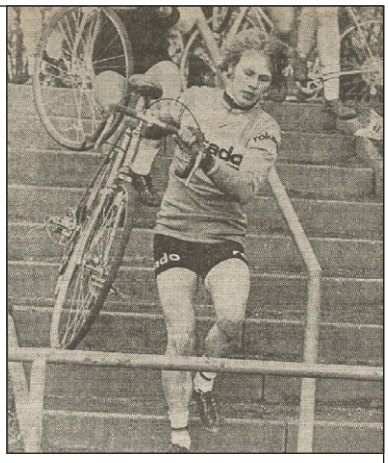

Wolfgang Hellwig als veldrijder. (Foto Radsport)

Twee dagen na het einde van de Tour de Suisse, op 22 juni, waren er de nationale kampioenschappen. ROKADO had drie pionnen in België, twee in Luxemburg en theoretisch negen in Duitsland[1]. Opnieuw reden Zwitserland, West-Duitsland en Luxemburg een gezamenlijk kampioenschap, het Dreiländermeisterschaft genoemd, bestaande uit een chronorit en een wegrit.

De 21 km lange tijdrit werd gewonnen door de Zwitser Roland Salm. Roger Gilson werd 4de en Gaida als 4de Duitser 9de. Küster werd 10de, Ruch 13de, Willi Paus 15de, Hellwig 17de en Hempel 18de.

De wegrit werd gewonnen door Roger Gilson met Wolfgang Hellwig, als 4de Duitser op de 10de plaats. In het 'eindklassement' won Roland Salm. Roger Gilson werd als eerste Luxemburger 4de.

Wolfgang Hellwig werd als 4de Duitser 12de. Willi Paus werd 13de en dus 5de Duitser, Udo Hempel 14de en dus 6de Duitser.

Dus enkel een gouden medaille voor ROKADO door Roger Gilson. Geen ROKADO op het podium bij de Duitsers. Vergeleken met de vorige jaren een duidelijke afgang.

In België kwamen de ROKADO's in de wedstrijd niet voor. Willy Teirlinck won voor Walter Planckaert en Eddy Merckx. Eric Van de Wiele werd 21ste op 1', Ghislain Van Landeghem werd op 1'40" ex aequo 30ste.

Klaus Bugdahl in een trui van 1972. (Foto eigen collectie)

Op de piste waren er ook enkele resultaten.

Op 3 oktober wonnen Patrick Sercu en Klaus Bugdahl een ploegkoers in Kopenhagen.

Op dezelfde dag en plaats werd Udo Hempel 6de in het Europees kampioenschap sprint.

En op 26 december won Udo Hempel een omnium in Dortmund.

Tijdens de Duitse pistekampioenschappen op 19 juli in Frankfurt won Udo Hempel de sprinttitel. Karl-Heinz Küster werd 4de.

1 Klaus Bugdahl nam niet deel aan de wegkampioenschappen.

Küster behaalde dezelfde plaats in de achtervolging. En in de halve fond werd Alfred Gaida derde en Karl-Heinz-Muddemann 6de. Maar daar er buitenlanders meereden, werden ze in het kampioenschap respectievelijk 2de en 3de.

Karl-Heinz Muddemann nam op 25 juli deel aan het open Belgisch kampioenschap halve fond. De wedstrijd werd gewonnen door Julien Stevens voor Willy Debosscher, Lucien Zelck, Georges Barras en Muddemann. De Amerikaan Tom Sneddon werd 6de en de Nederlander Jan Breur 7de.

Julien Stevens werd achteraf wel gedeclasseerd na een positieve dopingcontrole.

Karl-Heinz Muddeman aan de ingang van Rocourt waar op 25 juli het Open Nationaal Kampioenschap halve fond verreden werd. (Foto Hans Vandeput)

Udo Hempel, links, Duits Kampioen sprint. (Foto Radsport)

Alfred Gaida tweede op het Duits kampioenschap halve fond. (Foto Radsport)

Op 23 augustus deed Karl-Heinz Muddemann mee aan de reeksen van het wereldkampioenschap halve fond in Rocourt. Hij gaf op in die reeks.

Tijdens verschillende zesdaagsen reed Günter Haritz, gekoppeld aan Udo Hempel ook in ROKADO-trui.

Günter Haritz (R) in ROKADO-trui en Raleigh-broek, wordt afgelost door Udo Hempel (L), eveneens in ROKADO-trui. (Foto Radsport)

Günter Haritz-Udo Hempel beiden in ROKADO-trui. (Foto Radsport)

Tijdens nieuwjaarsnacht wisselt Günter Haritz van sponsor. (Foto Radsport)

Geen ROKADO in de Tour de France en dus moesten ze hun honger stillen in het regionale circuit. In de maand juli won André Dierickx vier wedstrijden. Op 2 juli won hij in Waver voor Ludo Van Stayen, op 10 juli won hij in Melle voor Walter Planckaert, op 17 juli in Sinaai voor Fons De Bal en op 24 juli in Ninove voor Herman Vrijders. Op 29 juli werd in de Scheldeprijs Eric Van de Wiele 9de op 11" van winnaar Ronald De Witte. Ghislain Van Landeghem werd 39ste.

André Dierickx
(Fotobron onbekend)

In augustus zette André Dierickx zijn zegereeks verder. Hij won de G.P. Gippingen (de G.P. Kanton Aargau) in Zwitserland. Hij versloeg in de spurt Didi Thurau en Valerio Lualdi. Eric Van de Wiele werd 21ste, Ghislain Van Landeghem 24ste. Vier dagen later won André in Peer een criterium.

Op 16 augustus was er het Internationaal Kampioenschap van Duitsland waarin Udo Hempel 3de eindigde. Roy Schuiten won de wedstrijd, Roger Gilson werd 10de. De dag erop was er de voor Herr Kahl belangrijke wedstrijd de G.P. Dortmund. De wedstrijd werd verreden over zeven ronden van 21,4 km. André Dierickx was de bezieler van de vorming van de ultieme leidersgroep. In de laatste ronde viel hij aan en kreeg Frans Van Looy en Hennie Kuiper mee. Meer dan 200 m voorsprong kregen ze echter niet en op de laatste klim sloten Didi Thurau, Ludo Delcroix, René Leuenberger, Eddy Merckx en Rik Van Linden aan. Leuenberger en Delcroix moesten lossen en dus spurtten de anderen voor de overwinning. Met Rik Van Linden, niet geselecteerd voor het wereldkampioenschap en dus serieus op zijn pik getrapt, viel niet 'te praten'[2]. Van Linden won dus, voor André Dierickx en Dietrich Thurau. Eddy Merckx eindigde zesde.

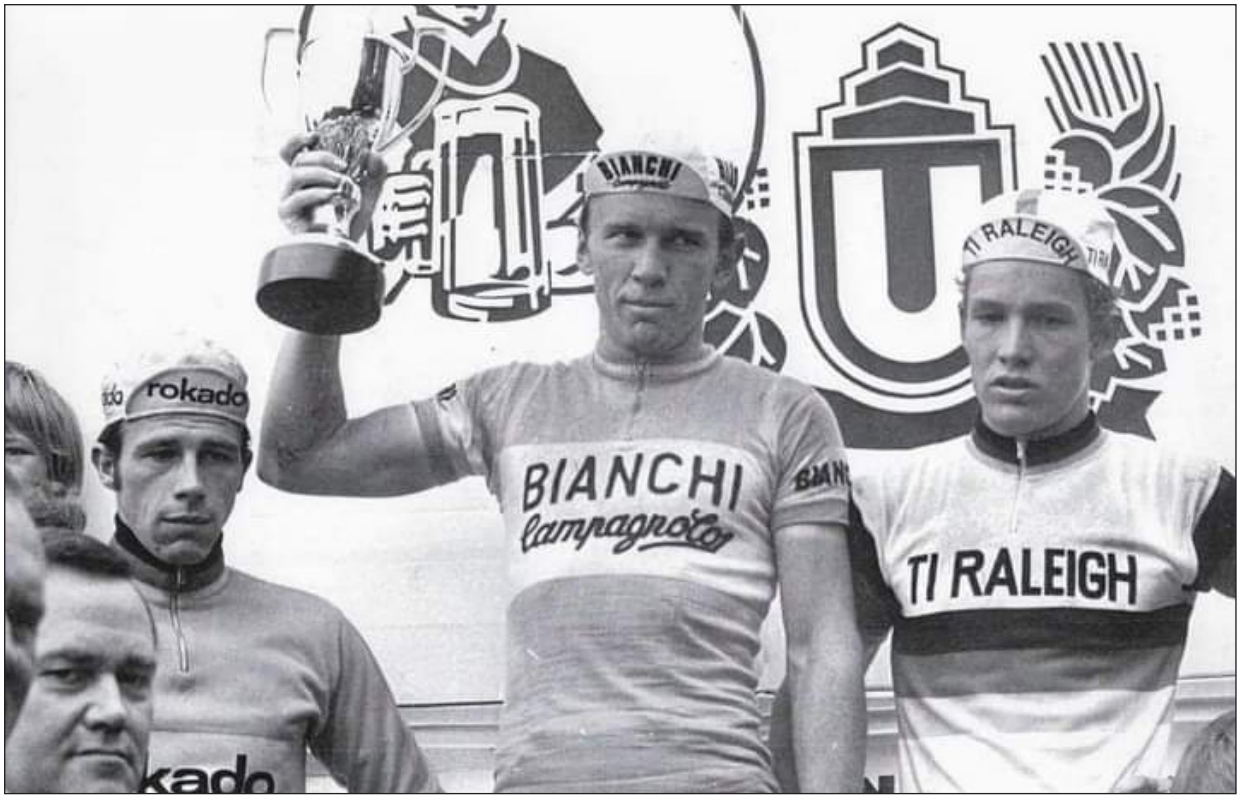

André Dierickx derde in de G.P. Dortmund na Rik Van Linden en Didi Thurau. (Fotobron onbekend)

2 Of Rik Van Linden effectief een rol zou kunnen spelen op het wereldkampioenschap in Yvoir, was nog maar de vraag. Hij vond er in elk geval geen parcours naar zijn gading.

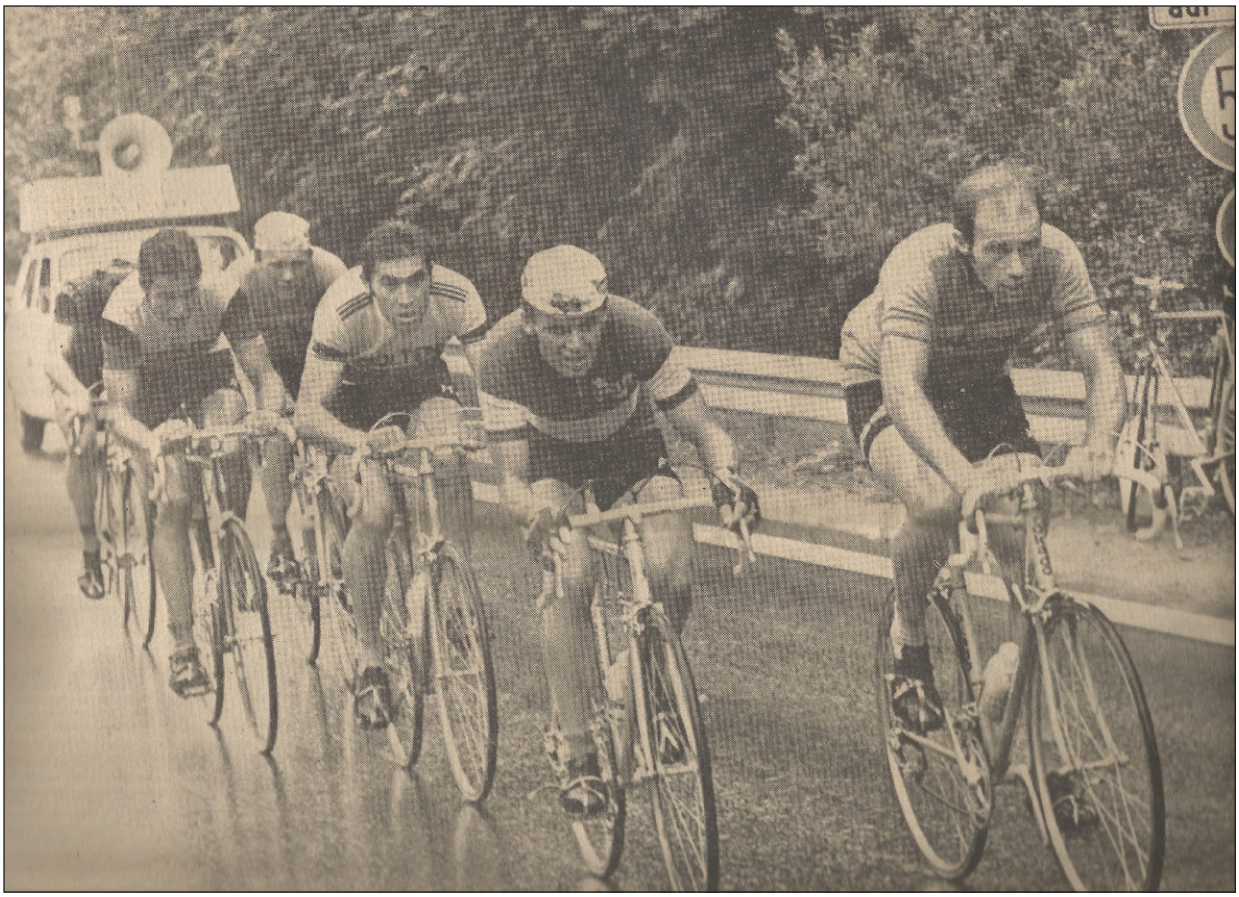

Dierickx op kop voor Kuiper, Merckx, Thurau, Van Linden en Delcroix tijdens de G.P. Dortmund. (Foto Sport '70)

De sprint voor de overwinning in de G.P. Dortmund.
(Fotobron onbekend)

Voor de Ronde van Nederland (21-26 augustus) kreeg men het deelnemersveld niet vol nadat eerst SCIC en later Alsaver afzegden. Daarom werd in allerijl ROKADO nog aangezocht de start te nemen, maar deze weigerden.

Op 22 augustus kwam er het bijna jaarlijks terugkomend bericht dat ROKADO aan het einde van het seizoen zou stoppen, anderzijds werden de namen van Hennie Kuiper en Joseph Fuchs

genoemd om in 1976 deel uit te maken van de ploeg. Het nieuws van de stopzetting werd naar buiten gebracht door André Dierickx, die de week ervoor nog had aangekondigd bij ROKADO te blijven en die meteen meldde dat hij al in onderhandeling was met meerdere ploegen.

Het naseizoen

Ondertussen was de selectie voor het wereldkampioenschap in Yvoir op 31 augustus al een tijdje bekend. André Dierickx was, dankzij zijn schitterend seizoen geselecteerd. Er was dan ook zo goed als geen kritiek op zijn selectie. Hij werd als behorende tot de vijf beste Belgische renners beschouwd. De Belgische ploeg bestond verder uit Eddy Merckx, Joseph Bruyère, Ward Janssens en Jos De Schoenmaecker (Molteni), Freddy Maertens en Michel Pollentier (FLANDRIA-Confortluxe-Carpenter), Willy Teirlinck en Lucien Van Impe (Gitane-Campagnolo), Roger De Vlaeminck (Brooklyn) en Frans Verbeeck (Maes-Watney).

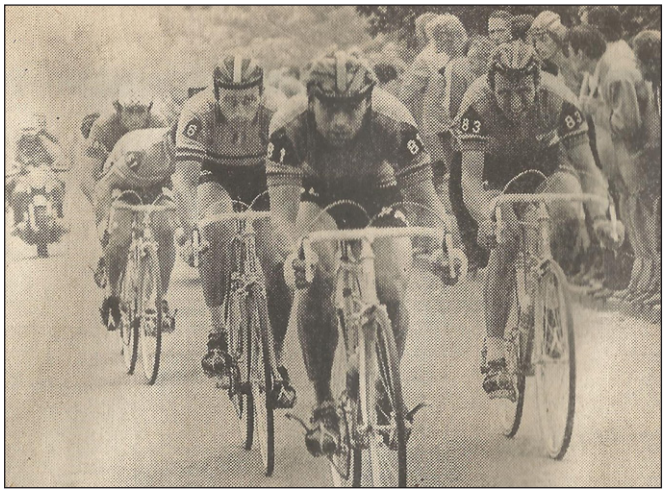

Dierickx in actie tijdens het WK in Yvoir. (Foto Sport '70)

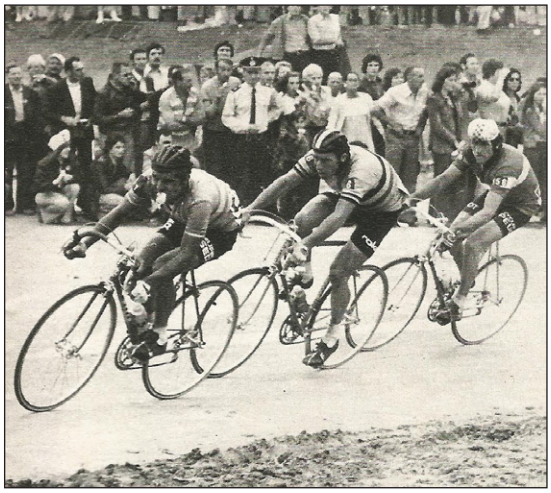

Het wereldkampioenschap in Yvoir, José Casas García, André Dierickx en Jean-Pierre Danguillaume. (Foto Miroir du Cyclisme)

Yvoir zou de grootste ontgoocheling in de carrière van Roger De Vlaeminck worden. Op de vooravond van het wereldkampioenschap had hij op zijn Rogers verklaard dat de Belgische ploeg maar uit 10,5 man bestond. Daarmee alludeerde hij op de gestalte van Lucien Van Impe, die het echter anders interpreteerde, namelijk dat hij geen volwaardig geselecteerde was.

Toen Hennie Kuiper zijn ultieme aanval inzette, weigerde Van Impe dan ook om het 'gat' te helpen dichtrijden. Roger De Vlaeminck strandde op 17" van Kuiper op de tweede plaats. Yvoir was, toch in de ogen van de auteur, ook de start van een aantal jaren Nederlandse hegemonie, in het wielrennen[3]. Daarbij kwam dat de renners van de Belgische wondergeneratie stilaan naar het einde van hun carrière evolueerden. Merckx, Vanspringel, Godefroot, Roger De Vlaeminck, Swerts, Verbeeck, Van Linden, ... het werd voor hen allemaal stilaan wat minder.

En André Dierickx? Die werd anoniem 20ste op 4'06". De andere geselecteerde ROKADO's Alfred Gaida, Udo Hempel, Karl-Heinz Küster en Johann Ruch voor West-Duitsland haalden het einde niet evenmin als Roger Gilson, geselecteerd voor Luxemburg.

3 Dit is een subjectieve benadering waarbij ik als jonge kerel het gevoel had dat de Nederlanders alles domineerden. Het zou ons te ver leiden dit in detail te gaan uitzoeken. Misschien dat er ooit een apart artikel over verschijnt in WAAIERS.

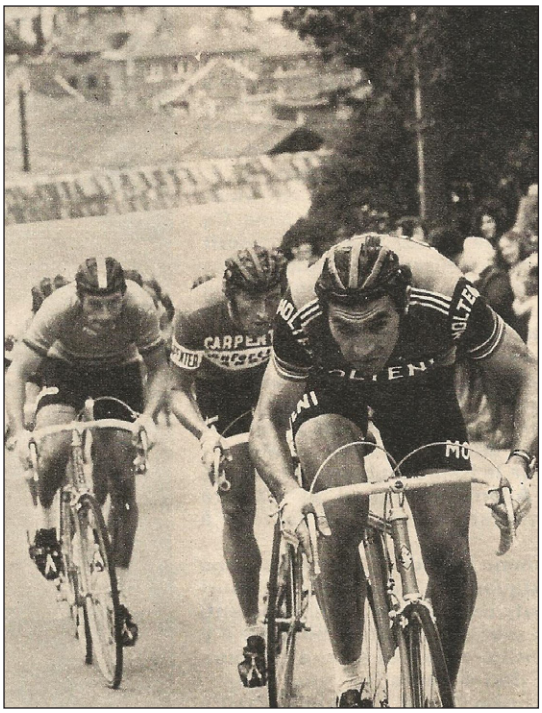

Paris-Bruxelles: Merckx, Maertens en Dierickx. (Foto Miroir du Cyclisme)

André Dierickx voert de forcing op de Alsemberg. (Foto L'Équipe Magazine)

De goede vorm was echter nog steeds aanwezig bij André Dierickx. Op 14 september in Paris-Bruxelles, waar ROKADO met het klassieke tiental de start nam, eindigde hij weer op het podium, in een spurt met drie geklopt door Freddy Maertens en Eddy Merckx. Volgens André had er echter meer ingezeten. André Dierickx kon zijn woede moeilijk verbergen. Hij weet zijn nederlaag aan het feit dat hij door een motorrijder werd geraakt. "Net op het ogenblik dat ik de spurt wilde inzetten werd ik in mijn actie belemmerd", vertelde de winnaar van de Flèche Wallonne. "Een motor reed tegen mijn arm. Ik was eraan voor de moeite." Roger De Vlaeminck was verleden jaar ongeveer hetzelfde overkomen. Ook hij was gehinderd geworden op het

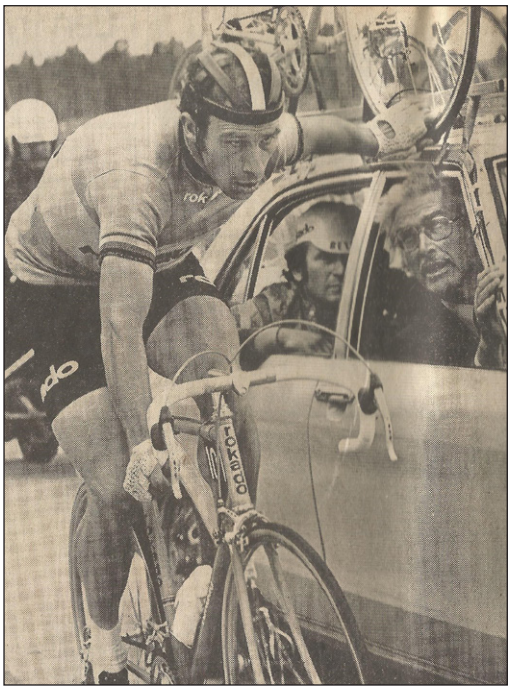

Dierickx in overleg met sportdirecteur Wim Poot tijdens Paris-Bruxelles. (Foto Sport '70)

Dierickx bijna ten val gebracht door een motard tijdens Paris-Bruxelles. (Foto Sport '70)

ogenblik dat hij zijn definitieve jump wilde plaatsen in de hoop Marc Demeyer nog te grijpen. Dierickx was echter sportief genoeg om later te beweren dat hij wellicht toch geklopt zou zijn omdat hij zich minder sterk wist dan Maertens, maar dat hij het toch spijtig vond zijn kansen niet naar behoren te hebben kunnen verdedigen. Ploegmakker Eric Van de Wiele eindigde 17de op 6'20".

Drie dagen later was Dierickx aan het feest in zijn eigen Merelbeke en op 28 september was er Tours-Versailles[4]. Op 40 km van de meet sprong Didi Thurau weg. André Dierickx haakte zijn wagonnetje aan. Hun voorsprong werd nooit groot maar toch werden ze pas bij het ingaan van de laatste kilometer ingelopen. Freddy Maertens won de spurt, deze keer voor Frans Van Looy. André Dierickx eindigde op 8" als 17de en Eric Van de Wiele op 3'11" als 22ste. Roger Gilson, Karl-Heinz Küster en Ghislain Van Landeghem eindigden ex aequo 27ste, Udo Hempel als allerlaatste op 11'34" op de 75ste plaats.

Tours-Versailles, Merckx aan de leiding voor Dierickx en Roger De Vlaeminck. (Foto Miroir du Cyclisme)

André Dierickx en Didi Thurau in Tours-Versailles. (Foto L'Équipe Magazine)

4 Toen de naam voor de wedstrijd die vroeger gekend was als Paris-Tours.

Dierickx: “We hadden vooruit kunnen blijven. Hadden wij beiden meer in de zege geloofd, dan waren wij ook vooruit gebleven”, aldus Dierickx. “In de eerste tien kilometer van de ontsnapping gaf Thurau zich evenwel niet voluit. Zijn sportbestuurder Peter Post was met de wagen naast ons gekomen en had de jonge Duitser toegeroepen rustig te blijven omdat hij in de spurt toch door mij zou geklopt worden. Ik gaf evenwel in die kilometers de volle maat om de kloof zo groot mogelijk te maken. Dat lukte maar half. Na zo’n goede vijftien kilometer vlucht begon Thurau dan toch door te drukken, maar toen begon ik te twijfelen aan een goede afloop, want ik rekende nog altijd op mijn spurt voor het geval wij zouden bijgebeend worden.”

Op 21 september was er de G.P. Scherens, gewonnen door Freddy Maertens en waar Eric Van de Wiele 4de werd.

Roger Gilson voor de G.P. Jef Scherens. (Foto Hans Vandeput)

Op 30 september won Eric Van de Wiele het Circuit des Frontières in Templeuve voor Roy Schuiten en Alain Santy. André Dierickx werd 8ste, Ghislain Van Landeghem 18de. Samen met Roger Gilson, die de rit in lijn van het Drielandenkampioenschap had gewonnen, zijn zij de enige renners die een zege voor ROKADO behaalden buiten André Dierickx.

Ondertussen wist Dierickx nog niet met zekerheid wie volgend seizoen zijn werkgever zou zijn. “Ik vraag niet beter dan bij ROKADO te blijven, maar de heer Kahl zoekt nog altijd naar een medesponsor. Voor alle zekerheid heb ik bij een andere ploeg, de naam verklap ik nog niet, een voorwaardelijk contract ondertekend, want ik zou niet graag op straat komen te staan.”

Ruch voor de G.P. Jef Scherens. (Foto Hans Vandeput)

Küster voor de G.P. Jef Scherens. (Foto Hans Vandeput)

Die ploeg was de ploeg van Albert De Kimpe. Maes-Watney hield er op het einde van het jaar mee op en het duo Willy Jossart en Berten De Kimpe ging uit elkaar. Jossart stapte met een groot deel van de renners, meer bepaald Frans Verbeeck en zijn helpers, over naar IJsboerke, De Kimpe zou verder doen met Maes★Pils. Willy Planckaert zou zijn broer Walter vervoegen. De broers Lieven en Geert Malfait zouden ook blijven evenals Luc Dhondt en Willy Abbeloos. Nieuwkomers zouden zijn: Willy Van Malderghem en Serge Vandaele evenals het ROKADO-trio

André Dierickx in het spoor van Frans Verbeeck. (Fotobron onbekend)

Dierickx-Van de Wiele-Van Landeghem. Om deelname aan een grote rittenwedstrijd mogelijk te maken zou gezocht worden naar een extra sponsor waarbij de naam van ROKADO viel.

ROKADO hapte toe en op 11 oktober werd de fusie bevestigd. André Dierickx zou in 1976 kopman worden van de nieuwe ploeg Maes★Pils-ROKADO. Net onder kopman Dierickx zouden Walter Planckaert en Staf Vanroosbroeck fungeren. Naast de eerder gemelde renners zouden ook Ludo Van Staeyen, José Vanackere en neoprof Jean-Pierre Sterckx deel uitmaken van de ploeg.

Diezelfde dag werd het laatste monument van het seizoen verreden, de Giro di Lombardia, maar ROKADO kwam er niet aan de start.

Op 21 oktober schreef de Gazet van Antwerpen dat de Nederlanders Jo Vrancken[5] en Piet van Katwijk[6] eveneens deel zouden uitmaken van de ploeg.

Half december werd de ploeg voorgesteld aan de pers. Toen bleek dat ook Karl-Heinz Küster, Udo Hempel en neoprof Karl-Heinz Bohnen de ploeg vervoegden. Eind december werd ook de komst van de Fransman André Mollet bevestigd.

Ook de Nederlander Bennie Ceulen en de Belgen Roger Jochmans en Hervé Vermeeren zouden in 1976 deel uitmaken van de ploeg.

Wat gebeurde er met de andere renners van de ploeg? Roger Gilson ging naar Frisol Oils-Gazelle. Klaus Bugdahl, Karl-Heinz Muddemann en Willi Paus gingen nog (even) door met een privésponsor, Alfred Gaida, Wolfgang Hellwig, Johann Ruch en Erwin Tischler stopten er mee.

5 Jo Vrancken nam geen licentie meer in 1976.
6 Piet van Katwijk reed in 1976 voor TI-Raleigh.

De trui

Er was maar een trui in het seizoen 1975.

André Dierickx droeg in de Tour de l'Indre-et-Loire even de leiderstrui.

Ploegsamenstelling ROKADO 1975

Klaus BUGDAHL (GER)	24/11/1934
André DIERICKX (BEL)	29/10/1947
Alfred GAIDA (GER)	25/07/1951
Roger GILSON (LUX)	19/09/1947
Wolfgang HELLWIG (GER)	05/06/1950
Udo HEMPEL (GER)	03/11/1946
Karl-Heinz KÜSTER (GER)	19/08/1949
Karl-Heinz MUDDEMANN (GER)	15/01/1950
Willi PAUS (GER)	18/02/1955
Johann RUCH (GER)	09/07/1950
Erwin TISCHLER (GER)	27/07/1951
Eric VAN DE WIELE (BEL)	27/10/1952
Ghislain VAN LANDEGHEM (BEL)	18/07/1949

Overwinningen

In 1975 behaalde ROKADO in totaal 13 overwinningen.

André Dierickx	11
Roger Gilson	1
Eric Van de Wiele	1

In de Wereldbeker voor Merkenploegen werd ROKADO 6de met 33 punten en dat was de volledige verdienste van André Dierickx. In het Belgisch Merkenkampioenschap eindigde ROKADO als 12de ex-aequo met Gitane-Campagnolo.

In de Super Prestige Pernod eindigde Dierickx 13de met 73 punten. Winnaar was Eddy Merckx met 415 punten.

In de wisselbeker Clicteur-Boule d'Or werd Dierickx 4de met 123 punten. Winnaar was Frans Verbeeck met 237 punten.

In de wisselbeker GAN, gewonnen door Eddy Merckx met 731 punten, werd Dierickx 5de met 229 punten. Eric Van de Wiele werd 34ste. Van de Wiele werd ook 5de in de GAN-Aanmoediging, gewonnen door Willem Peeters. En in het jaarklassement van Het Volk, gewonnen door Dirk Baert met 422 punten, werd Dierickx 10de met 251 punten.

In Duitsland bij de verkiezing van Radsportler des Jahres 1975 stond er geen enkele ROKADO in de eerste vijftien.

Er zijn geen pubkaarten van ROKADO 1975 gekend. Er is wel een persoonlijke kaart van Willi Paus en van Alfred Gaida.

Willi Paus

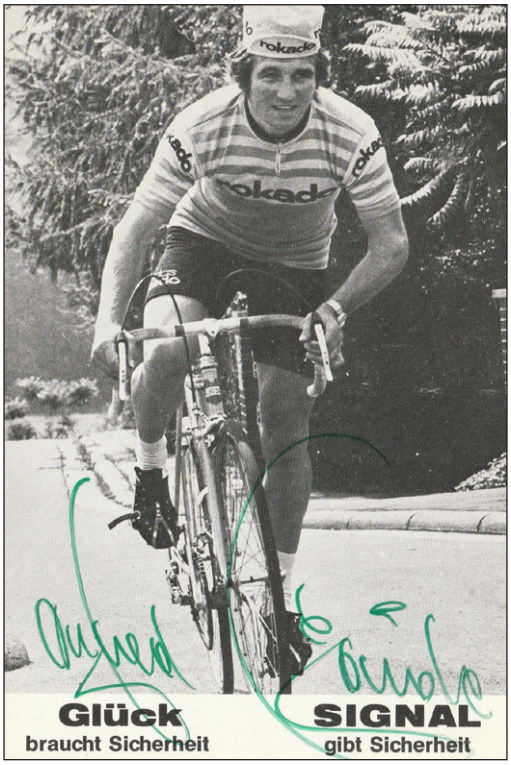

Alfred Gaida

(wordt vervolgd)

De truien van Royal Antwerp Bicycle Club (R.A.B.C.)

door Jan Soens

Een van de meest illustere wielerclubs in België. Opgericht in 1882, met stamnummer 1.

Voornamelijk in de periode van 1950 tot 1980 was de club rijk aan buitengewone renners. Met als hoogtepunt 1957, toen maar liefst drie leden van de club wereldkampioen waren: Rik Van Steenbergen bij de profs op de weg, Louis Proost bij de amateurs op de weg en Paul Depaepe op de piste bij de stayers - beroepsrenners. Enkele jaren later was Yvonne Reynders wereldkampioene bij de dames. Overwinning die ze nadien nog driemaal zou herhalen.

Waren vroeger of later ook lid van de club: Jos Hoevenaers, Emiel Severeyns en Frans Aerenhouts.

Eind de jaren 60 werd overgestapt van de klassieke witte truien met gele band en zwart afgeboord, en naar de kleuren rood en wit.

Alle info over de ontbrekende jaren/truien is altijd welkom, mailen kan naar redactie@waaierstijdschrift.be

1948

1952

1957

1959-1962

1965-1969

1969-1970

1979-1982

1984-1985

1989

Je had erbij moeten zijn .... Of hoe het er zestig jaar geleden bij de liefhebbers aan toeging

door Patrick Feyaerts

Ik heb dit al kort aangekaart bij mijn artikel “Hoe ik tot de wielersport kwam”, maar hier meer uitgebreid mijn ervaringen met de liefhebberskoers in Rotselaar. Het begon allemaal begin jaren zestig. Na een paar mislukte vakanties aan zee zochten mijn ouders een alternatief voor verlof en weekends, liefst in een gezonde omgeving.

Na een tijdje viel hun oog op een kleine hoeve in Rotselaar, in de Hellichtstraat, met een flink stuk grond, landbouwgrond en boomgaard, erbij. Rustig gelegen was het zeker, maar super primitief. Geen lopend water, maar wel een waterput met een emmer aan een ketting en een draaihendel, geen riolering, maar een beerput, geen gasaansluiting maar gelukkig wel elektriciteit, een traditionele stoof voor koken en een tweede kachel voor verwarming en zelfs een antieke gemetste lemen broodoven (die we wel nooit gebruikt hebben).

De eerste prioriteit was zorgen voor toch wat extra comfort, zoals een toilet binnen en een gasvuur aangesloten op die toen ook typische butaangasflessen. Toch was het voor mij als tienjarige wel leuk daar regelmatig met mijn ouders naartoe te trekken, alleszins in de zomer en de lente. In de winter was het zelfs niet altijd toegankelijk, er was al eens regelmatig een overstroming.

Het huis was gelegen aan de straatkant, langs zo’n typische Vlaamse kasseiweg, wat afhellend naar de buitenkanten, en met daarnaast een aarden fietspad. Voor de bevoorrading was er een kruidenierswinkel wat verderop en wekelijks kwam er een biersteker langs met drank, hoofdzakelijk van de plaatselijke brouwerij Mena. Voor de rest moest je maar naar de dorpskern, zo’n twee km verder of naar het “grote” Haacht, op zowat 5 km. De post kwam wel langs, maar een krantenwinkel was er niet.

Wat er wel was, een typisch boerencafé, zo’n twintigtal meter verder schuin tegenover ons. En heel belangrijk, daar had de plaatselijke wielerclub, Het Vliegend Wiel, haar lokaal. Die club richtte jaarlijks op Paaszondag een wedstrijd voor liefhebbers in, waarvan vertrek en aankomst uiteraard net aan hun clublokaal lag. Afhankelijk van het jaar verschilde het parcours en de afstand (van 110 tot 130 km) al eens, maar er waren altijd meerdere rondes met dus telkens passage over de kasseien. Er deden regelmatig bekende renners mee.

In 1963 waren wij er in de paasvakantie en dus ook op 14 april, de dag van de koers. Dat bood meteen de deelnemende renners een extra omkleedgelegenheid. Uiteraard wilden die zich liefst zo dicht mogelijk bij de plaats van vertrek en aankomst kunnen kleden en wassen en dus gingen ze van huis tot huis. Ook bij ons was er een drietal terecht gekomen, waaronder Noël De Pauw. Deze zou een hoofdrol spelen in de wedstrijd, maar wel naast de overwinning grijpen.

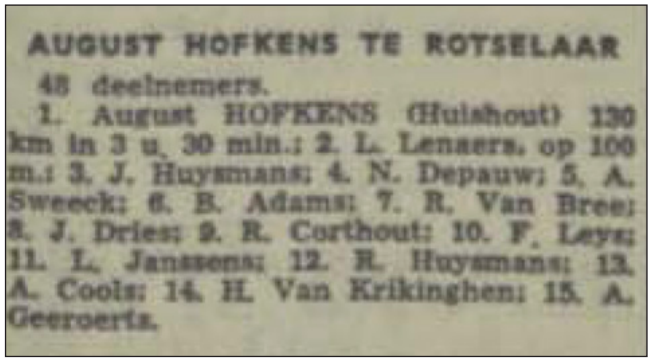

AUGUST HOFKENS TE ROTSELAAR

48 deelnemers.

1. August HOFKENS (Huishout) 130 km in 3 u. 30 min.; 2. L. Lenaers, op 100 m.; 3. J. Huysmans; 4. N. Depauw; 5. A. Sweeck; 6. B. Adams; 7. R. Van Bree; 8. J. Dries; 9. R. Corthout; 10. F. Leys; 11. L. Janssens; 12. R. Huysmans; 13. A. Cools; 14. H. Van Krikinghen; 15. A. Geeroerts.

Uitslag Rotselaar 1963 (GVM 15/04/1963)

Noël De Pauw als jeugdrenner ook bij Reno M. Kint

Hij liet zich immers, door te lang op het fietspad te blijven, in de sprint insluiten en was kansloos. De zege ging naar de minder bekende August Hoefkens[1] die er een van zijn vier zeges van dat jaar boekte, Leon Lenaers was tweede, Jos Huysmans derde en Noël 4de. Eigenlijk een heel mooi trio, net achter de winnaar, Huysmans zou later op het seizoen 4de worden op het wereldkampioenschap en De Pauw, die al het jaar voordien 21ste geëindigd was en in 1963 tweede in het nationaal kampioenschap werd, 14de. Noël is toen bij ons zelfs nog even blijven napraten en koffie drinken.

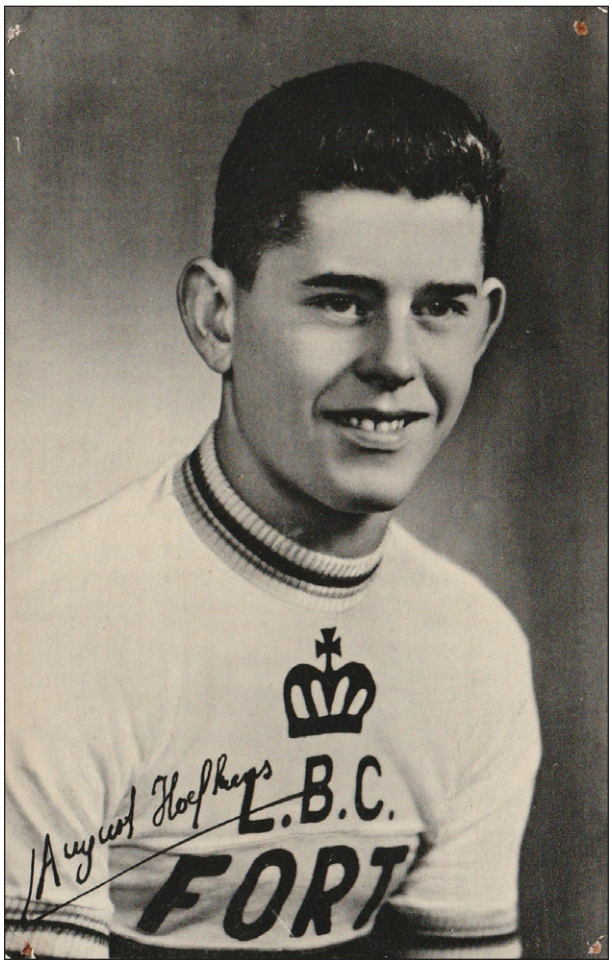

August Hoefkens winnaar in 1963
(Foto privé collectie Hans Vandeput)

Ook in 1964 waren we er, dit keer viel Pasen al op 29 maart. Een van onze gasten uit 1963 (ik heb nooit zijn naam geweten, en veel uitslagen leek hij ook niet gereden te hebben) was er opnieuw, begeleid door zijn ouders en met een paar clubgenoten van L.B.C. Ondanks het gebrek aan comfort was het hem dus bij ons meegevallen, niet dat hij zoveel keus had om iets beters te vinden. De andere woningen in de buurt hadden uiteraard al evenmin lopend water, riolering of gasaansluiting, over centrale verwarming wil ik het niet eens hebben.

Noël De Pauw was er uiteraard niet meer bij, die was ondertussen al een tijdje onafhankelijke en had kort voordien de Omloop der Vlaamse Gewesten gewonnen. “Onze” renners brachten er niet veel van terecht, de zege ging naar Bruno Janssens[2], meteen toe aan de eerste van

1 August Hoefkens zou nooit beroepsrenner worden en zou nadien ook bij de liefhebbers amper nog resultaten boeken.

2 Bruno Janssens zou kort nadien onafhankelijke worden, werd in die categorie tweede in de Omloop Het Volk 1965 en was vervolgens beroepsrenner van midden 1965 tot eind 1967 bij Mann en Mann-Grundig. Hij behaalde een overwinning en was in 1967 4de in de Flèche Brabançonne.

Bruno Janssens winnaar in 1964 en later prof bij Mann Grundig. (Foto privé collectie Hans Vandeput)

BRUNO JANSSENS
WON TE ROTSELAAR

32 deelnemers. — 1. JANSSENS BRUNO (Bouwe) 125 km in 3 u. 02'; 2. Van Bree René; 3. Geeraerts Armand; 4. Louis Cartuyvels; 5. Badts Victor; 6. Daems Jozef; 7. Van den Eynde Victor 1'10"; 8. Badts August 2'50; 9. Docix Theo; 10. Storms René; 11. Naulaerts Johnny; 12. Andries Achiel; 13. Hoefkens August; 14. Janssens Jos; 15. Callewaerts Richard.

Uitslag Rotselaar 1964. (GVA 30/03/1963)

zijn drie seizoenzeges, voor René Van Bree en Armand Geeraerts[3].

In 1965 was het op de 18de april te doen. Onze "vaste" klant was er weer[4], dit keer met een aantal redelijk befaamde ploeggenoten van Lierse B.C., in hun opvallende clubtrui met de vijf horizontale banden, als ik me goed herinner van boven naar onder geel-groen-zwart-geel-rood, met de publiciteit van sponsor BUSFRUIT in de bovenste band en daarboven L.B.C.

Zijn gezellen waren niet van de minste. Willy Vekemans was het vorig seizoen als negentienjarige goed voor liefst 16 zeges bij de liefhebbers en had de zondag voordien net zijn eerste zege geboekt. Een andere, ik ben niet meer zeker van de naam, maar ik denk Louis Baeten, was net aangeduid om nationaal kampioen Jos Boons vanaf de volgende zaterdag bij te staan in de Ronde van België.

De renners maakten zich dus klaar en eenmaal in wedstrijdtenue haalde Vekemans, tot verbazing en jolijt van zijn gezellen, een aantal grote boterhammen, dik belegd met hesp, uit zijn tas en begon die rustig te verorberen. Zou dit niet wat laattijdig zijn voor een wedstrijd van niet eens drie uur en eerder een handicap dan een voordeel betekenen? De wedstrijd zou het moeten uitwijzen.

Van mijn vader, de perikelen van Noël De Pauw twee jaar voordien indachtig kregen ze nog wat goede raad mee. Iedereen reed uiteraard liever op het smalle fietspad dan op de hobbelige kasseien en dit jaar zou dit nog meer het geval zijn, want het regende. Dat was echter allemaal goed en wel, maar de laatste honderd meter of zo voor de aankomst was dat fietspad, om een mooie en regelmatige sprint te verzekeren, afgesloten. Wie te lang wachtte om willens nillens terug de kasseien op te zoeken moest er natuurlijk niet op rekenen vrij baan te krijgen en dat had De Pauw toen zijn zegekansen gekost. De boodschap was dus om bij de voorgaande doortochten goed uit te kijken en in de slotronde bijtijds dat fietspad te verlaten.

3 René Van Bree, die in 1963 deelgenomen had aan de Ronde van Polen, behaalde drie zeges bij de liefhebbers zowel in 1963 als in 1964. Het jaar nadien won hij bij de onafhankelijken de Ronde van Limburg en was op het einde van het seizoen kortstondig beroepsrenner bij Leroux-Terrot, maar behaalde geen resultaten. Van Armand Geeraerts (niet te verwarren met de succesrijkere Marcel) heb ik geen verdere resultaten gevonden.

4 Noël De Pauw was ondertussen beroepsrenner en had in 1965 op dat moment al de Omloop Het Volk en Gent-Wevelgem gewonnen en was 4de geworden in de Omloop der Vlaamse Gewesten. Meteen het hoogtepunt van zijn carrière, hij werd al snel in een helpersrol gedrumd, het gevaar van ploegmaat van "Keizer" Rik Van Looy te worden.

Wat later waren ze vertrokken voor 110 km in en rond Rotselaar. Ronde na ronde werd afgehaspeld, meestal in een gesloten groep, weer en parcours nodigden niet echt uit tot avontuur. Vekemans had blijkbaar goed geluisterd en goed opgelet, en de boterhammen waren zo te zien verteerd, want hij ging in de laatste rechte lijn op de kasseien aan kop en hield de hele groep achter zich. Willy Van Loo was tweede en Frans Thys derde[5]. Een zekere Willy In 't Ven was 7de.

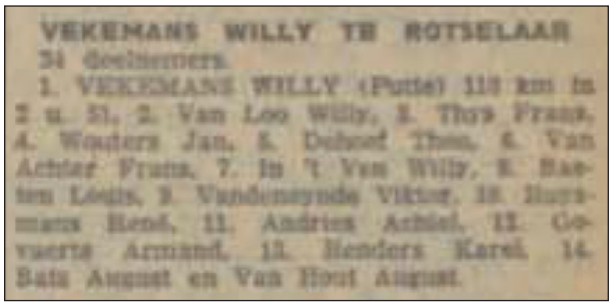
VEKEMANS WILLY TE ROTSELAAR

Uitslag Rotselaar 1965. (GVA 19/04/1965)

De eerste kaart, in Reno- M. KINT outfit.

Na de wedstrijd was het bij ons de overrompeling. Ik had nooit gedacht dat er in de keuken zoveel volk binnen kon. Mijn ouders hadden gezorgd voor voldoende warm water en Willy Vekemans, ondertussen proper gewassen (de andere renners waren al verdwenen), zat daar tussen zijn supporters met zijn beker en bloemen. Ik mocht er ook bij en een van die mannen duwde mij twee postkaarten in de hand met de belofte dat "Willy ze straks wel zou tekenen".

Ik bleef daar dus rondhangen en met grote ogen rondkijken en na een tijdje trok diezelfde kerel met mij en mijn postkaarten naar de overwinnaar met de opdracht "Hier Willy, teken die eens voor deze jongen", of iets in die aard toch. Jammer genoeg ben ik ze door de jaren kwijt gespeeld, maar ik heb wel identieke kaarten kunnen vinden, hier bijgevoegd.

Het volgende jaar waren we met Pasen voor een keer niet in Rotselaar en vervolgens ging de uitbaatster van het café met pensioen. De wielerclub trok naar een nieuw lokaal in het centrum van Rotselaar en vertrek- en aankomstplaats, en dus de renners, volgden. En zo eindigden mijn avonturen met de koers in Rotselaar. Ook de buurt veranderde helemaal. De kasseien en het aarden fietspad werden gebetonneerd en er kwamen riolering en lopend water. En ook de winterse overstromingen waren verleden tijd.

En de tweede, in zijn clubtrui.

Willy Vekemans had ondertussen carrière gemaakt. In 1965 won hij na Rotselaar nog zeven wedstrijden, werd datzelfde jaar nog even onafhankelijke, maar was nog niet klaar om na het opdoeken van de categorie op het einde van het jaar al beroepsrenner te worden. Hij stapte dus terug over naar de liefhebbers en won het seizoen daarop twaalf keer. En nu kreeg hij wel een contract als beroepsrenner bij Florent Vanvaerenbergh, die hij al kende van bij Reno. Net als De Pauw won hij in zijn eerste jaar als beroepsrenner (1967) de Omloop Het Volk, waarbij hij Jos Spruyt en Ward Sels in de sprint klopte, en ook Gent-Wevelgem (1969) kwam op zijn palmares.

5 Geen van beide zou carrière maken. Van Loo won in zowel 1962 als 1963 een wedstrijd bij de liefhebbers en Thijs zegevierde in die categorie in 1964 en 1966 en was in 1966 heel even beroepsrenner als individueel.

De Protagonisten: 1. Noël De Pauw

(°Sint-Denijs-Boekel 25/07/42 - † Zaventem 12/04/15)

1961

7 zeges liefhebbers: Tryptique des Ardennes Brabançonnes met 2 ritzeges

1962

15 zeges liefhebbers: Flèche Brabançonne

21ste wereldkampioenschap

1963

13 zeges onafhankelijken: Omloop der Vlaamse Gewesten, ritzege Ronde van België, ritzege Österreich Rundfahrt)

2de Belgisch kampioenschap

2de Brussel-Opwijk

4de Gent-Wevelgem

4de Österreich Rundfahrt

6de Ronde van België

14de wereldkampioenschap

1ste Trofee Renault R8 Brabant

2de Trofee San Pellegrino

Onafhankelijke 20/08/63

1964

3 zeges onafhankelijken: Omloop der Vlaamse Gewesten

3de Elfstedenronde

4de Ronde van Vlaanderen

5de Kuurne

6de Kortrijk-Galmaarden

7de Tour de Belgique

8ste Championnat du Hainaut

Beroepsrenner 14/08/64

1965 Solo-Superia

5 zeges: Omloop Het Volk en Gent-Wevelgem

3de Druivenkoers Overijse

4de Omloop der Vlaamse Gewesten

5de G.P. Union Dortmund

Opgave 11de rit Vuelta

72ste Tour de France

1966 Solo-Superia

5 zeges

7de Paris-Tours

9de Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke

Buiten tijd 16de rit Tour de France

Opgave Volta a Catalunya

4de rit 1b

3de rit 3

4de rit 5

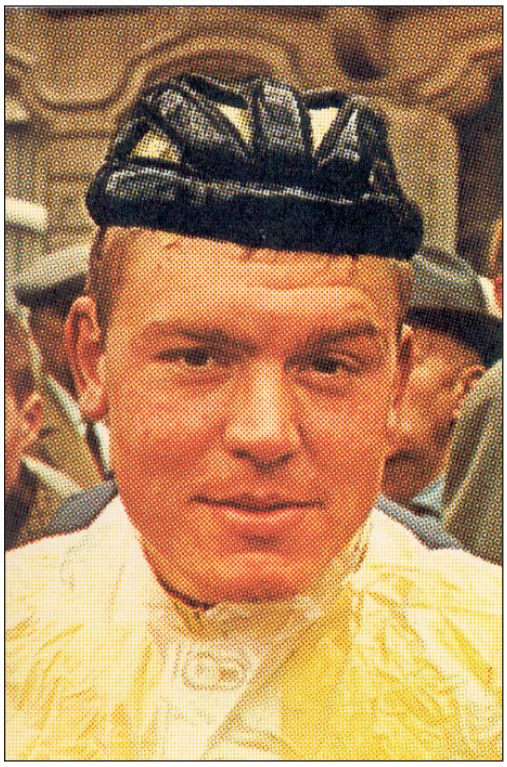

1967 Mann Grundig

6 zeges

Brabants Interclub kampioen

6de Tour de Luxembourg

2de rit 1

7de rit 2b

4de rit 3

6de rit 4

7de Flèche Wallonne

10de Rund um den Henninger Turm

11de Liège-Bastogne-Liège

17de Quatre Jours de Dunkerque

1ste rit 2a

3de rit 4

3de rit 5a

19de Kuurne-Brussel-Kuurne

20ste Ronde van Vlaanderen

24ste Tour de Belgique

6de rit 3

1968 FAEMA

2 zeges

12de Züri Metzgete

12de Ronde van Limburg

15de Rund um den Henninger Turm

18de Omloop Het Volk

18de Belgisch kampioenschap

22ste Paris-Nice

22ste Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke

1969 flandria-De Clerck-Kruger

0 zeges

25ste Belgisch Kampioenschap

28ste Vuelta a Andalucía

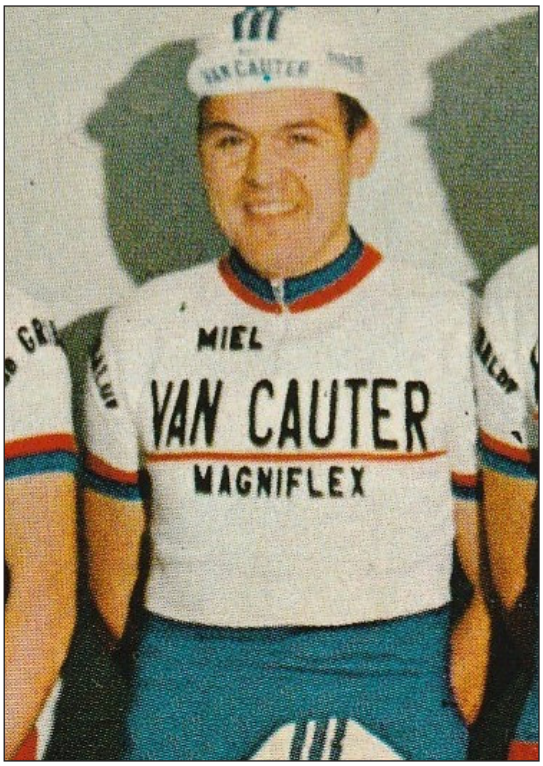

(Foto privé collectie Hans Vandeput)

1970: individueel

1971: inactief

1972: De Gribaldy-Magniflex-Van Cauter tot 30/06

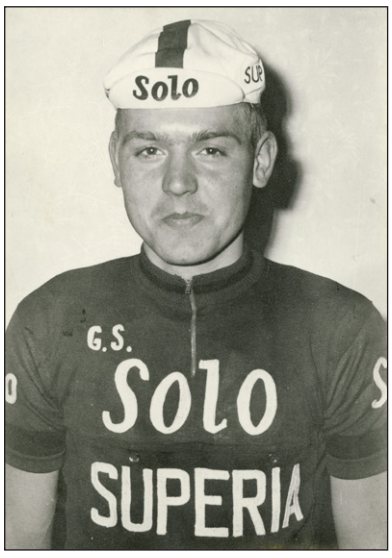

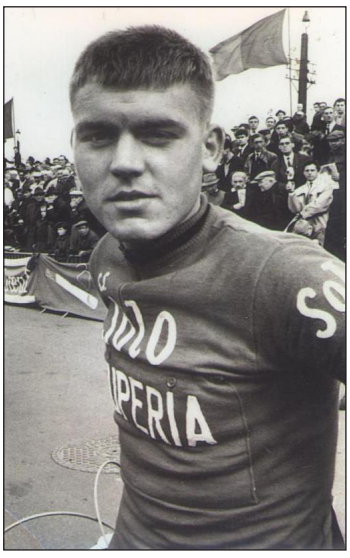

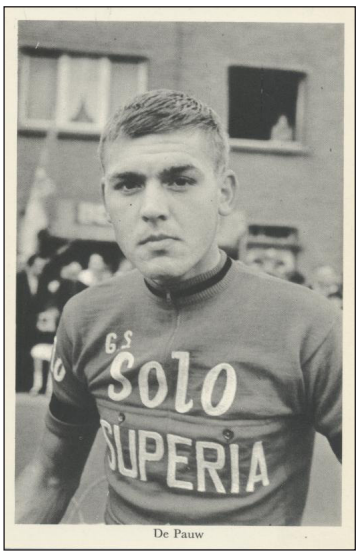

De Pauw

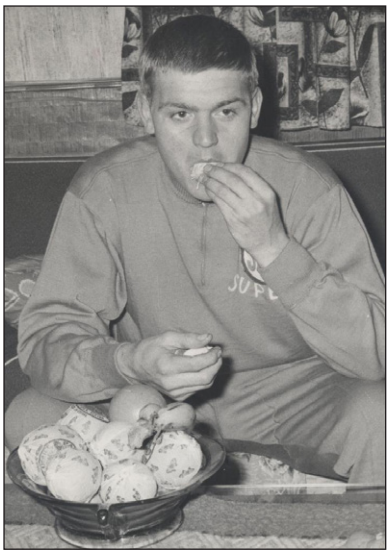

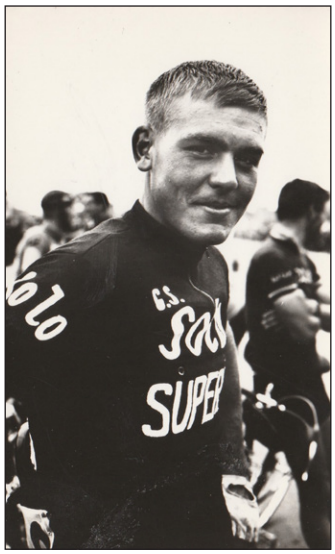

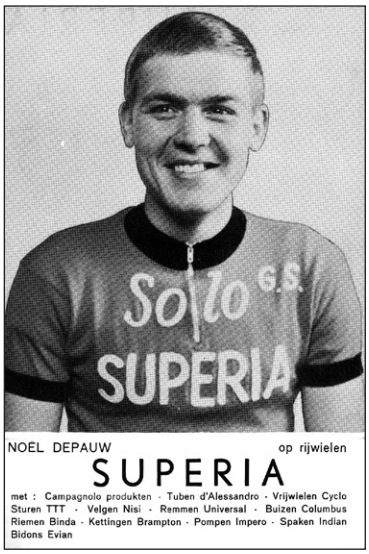

(Foto privé collectie Hans Vandeput)

(Foto privé collectie Hans Vandeput)

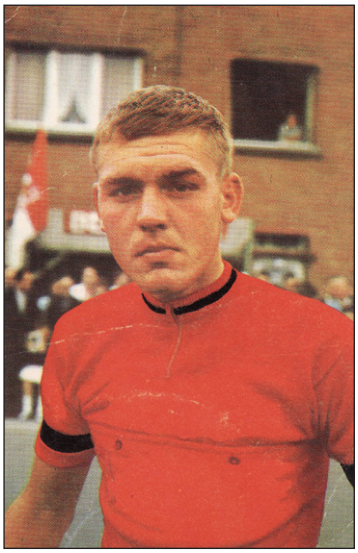

(Foto privé collectie Hans Vandeput)

De Protagonisten: 2. Willy Vekemans

(°Putte 28/04/45)

1964

16 zeges liefhebbers

Antwerps Interclubkampioen

5de Trofee Renault R8 Antwerpen

1965

9 zeges liefhebbers

Onafhankelijke 31/8-31/12/65

1966

12 zeges liefhebbers

Beroepsrenner 19/01/67

1967 Goldor-Gerka

1 zege: Omloop Het Volk

1968 Goldor-Gerka

3 zeges: G.P. des Kantons Aargau

Antwerps Interclubkampioen

7de Omloop Het Volk

9de Elfstedenronde

17de Tour de Belgique

1ste rit 4

Opgave rit 8 Vuelta a España

1969 Goldor-Hertekamp

(Foto privécollectie Jerry Van Geldorp)

6 zeges: Gent-Wevelgem, Ronde van Limburg en Hoeilaart-Diest-Hoeilaart

Antwerps en Belgisch Interclubkampioen

3de Paris-Roubaix

3de Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke

5de Amstel Gold Race

11de Tour de Belgique

1ste rit 4

11de Flèche Brabançonne

12de Grand Prix des Nations

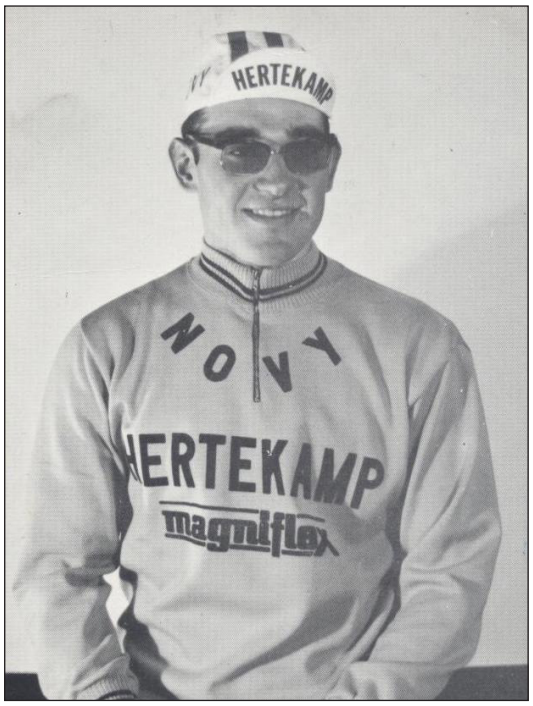

1970 Hertekamp-Magniflex

4 zeges

2de Gent-Wevelgem

4de Kuurne-Brussel-Kuurne

9de Omloop Het Volk

9de Tour de Belgique

9de rit 2

3de rit 3b (ITT)

10de rit 4

25ste Tirreno-Adriatico

1ste rit 2

4de rit 5b (ITT)

17de Grand Prix des Nations

Opgave rit 3 Giro d'Italia

1971 Hertekamp-Magniflex

0 zeges

Antwerps Interclubkampioen

46ste Flèche Wallonne

1972 Rokado

0 zeges

12de Omloop Het Volk

Gestopt 30/06/72

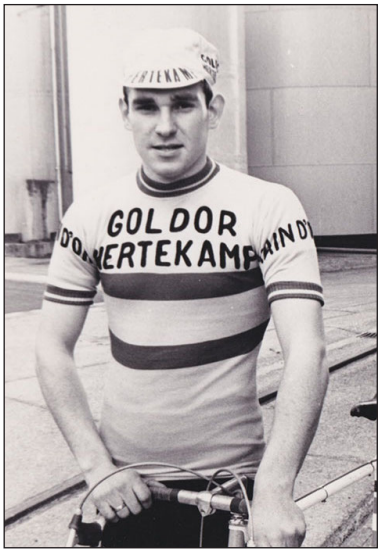

(Foto privécollectie Jerry Van Geldorp)

Chromoreeks Velo Chewing Gum 1962 deel 2

door Patrick Feyaerts

In dit tweede deel behandel ik de chromo's 25 tot en met 48.

25. Raymond Impanis
26. Adolf Verschueren
27. Karlheinz Marsell
28. André Messelis (=René De Keulenaer)
29. Robert Cazala
30. Brian Robinson
31. Rik Luyten
32. Jean Baptist Claes
33. Francois Mahé
34. Jos Verachtert
35. Yvo Molenaers
36. Gilbert Maes
37. Guido Carlesi
38. Hugo Hellemans
39. Charly Gaul
40. Armando Pellegrini
41. Leo Sterckx
42. René Van der Veken
43. Albert Bouvet
44. Paul Depaepe
45. Pierre Everaert
46. Henri Anglade
47. Michel Van Aerde
48. Willy Van den Berghen

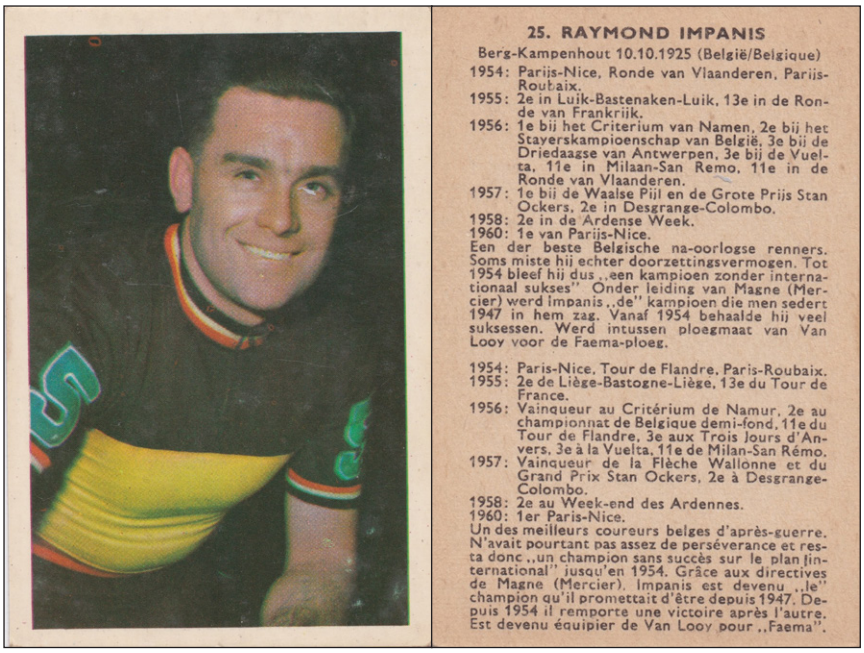

25. RAYMOND IMPANIS

Berg-Kampenhout 10.10.1925 (België/Belgique)

1954: Parijs-Nice, Ronde van Vlaanderen, Parijs-Roubaix.
1955: 2e in Luik-Bastenaken-Luik, 13e in de Ronde van Frankrijk.
1956: 1e bij het Criterium van Namen, 2e bij het Stayerskampioenschap van België, 3e bij de Driedaagse van Antwerpen, 3e bij de Vuelta, 11e in Milaan-San Remo, 11e in de Ronde van Vlaanderen.
1957: 1e bij de Waalse Pijl en de Grote Prijs Stan Ockers, 2e in Desgrange-Colombo.
1958: 2e in de Ardense Week.
1960: 1e van Parijs-Nice.
Een der beste Belgische na-oorlogse renners. Soms miste hij echter doorzettingsvermogen. Tot 1954 bleef hij dus „een kampioen zonder internationaal sukses" Onder leiding van Magne (Mercier) werd Impanis „de" kampioen die men sedert 1947 in hem zag. Vanaf 1954 behaalde hij veel suksessen. Werd intussen ploegmaat van Van Looy voor de Faema-ploeg.

1954: Paris-Nice, Tour de Flandre, Paris-Roubaix.
1955: 2e de Liège-Bastogne-Liège, 13e du Tour de France.
1956: Vainqueur au Critérium de Namur, 2e au championnat de Belgique demi-fond, 11e du Tour de Flandre, 3e aux Trois Jours d'Anvers, 3e à la Vuelta, 11e de Milan-San Rémo.
1957: Vainqueur de la Flèche Wallonne et du Grand Prix Stan Ockers, 2e à Desgrange-Colombo.
1958: 2e au Week-end des Ardennes.
1960: 1er Paris-Nice.
Un des meilleurs coureurs belges d'après-guerre. N'avait pourtant pas assez de persévérance et resta donc „un champion sans succès sur le plan international" jusqu'en 1954. Grâce aux directives de Magne (Mercier), Impanis est devenu „le" champion qu'il promettait d'être depuis 1947. Depuis 1954 il remporte une victoire après l'autre. Est devenu équipier de Van Looy pour „Faema".

25. Raymond Impanis

De foto dateert van de Zesdaagse van Antwerpen 1961, waar hij ploeg vormde met Sorgeloos en De Bakker.

De juiste geboortedatum is 19/10 en niet 10/10.

Het palmares gaat niet in op zijn prestaties voor 1954 en beperkt zich tot de vermelding dat hij "doorzettingsvermogen miste" en "de kampioen zonder internationaal succes" bleef. Toch had hij toen al een mooi palmares bij elkaar gereden, weliswaar zonder grote internationale zege en misschien wel onder de (te?) hoge verwachtingen[1] die men vanaf 1947 had.

In 1946 won hij bij de onafhankelijken de Omloop der Vlaamse Gewesten, de Ronde van Limburg en de Ronde van België.

In 1947 won hij de grote tijdrit (139 km!) in de Tour de France en werd 6de in de eindstand. Nadien zou hij in de Tour nog 10de (1948) en 8ste, met twee ritzeges (1950), worden. In 1947 was hij ook 2de in Liège-Bastogne-Liège en 4de in Paris-Roubaix. Het volgende jaar werd hij tweede in Liège-Bastogne-Liège, 4de in Gent-Wevelgem en de Ronde van Vlaanderen en 9de in het wereldkampioenschap.

In 1949 won hij Dwars door België, werd tweede in de Tour de Belgique en het kampioenschap van België en 5de in de Ronde van Vlaanderen en de Dauphiné Libéré. Een jaar later won hij het Weekend Ardennais[2] en werd tweede in de Flèche Wallonne en in de Omloop der Vlaamse Gewesten. 1951 zag hem als overwinnaar van Dwars door België en als derde in de Deutschland Rundfahrt en de Omloop Het Volk, 5de in Milano-Sanremo, 6de in Paris-Roubaix en 7de in de Ronde van Vlaanderen.

Weer een jaar verder won hij Gent-Wevelgem en werd tweede in de Omloop Het Volk, derde in de Flèche Wallonne, de Deutschland Rundfahrt, de Tour de Romandie, Paris-Côte d'Azur[3] en in de tijdrit G.P. de Belgique, verder was hij 5de in de G.P. des Nations en 6de in Paris-Bruxelles. In 1953 won hij opnieuw Gent-Wevelgem en werd tweede in de Tour d'Algérie, 5de in de Flèche Wallonne, 6de in Milano-Sanremo en 7de in Paris-Roubaix en de Tour de Belgique.

Ook vanaf 1954 grossierde hij naast zijn zeges in ereplaatsen, die niet alle vermeld staan in het palmares. Zo werd hij in 1954 tweede in Liège-Bastogne-Liège en in Desgrange-Colombo en in 1955 derde in Gent-Wevelgem, 4de in de Tour de Luxembourg en 6de in Paris-Roubaix. Voor 1957 kunnen we een tweede plaats in Paris-Bruxelles, een 5de in de Giro di Lombardia en een

1 Er werd op hem, en dan vooral in 1947, gerekend voor een eindzege in de Tour de France.
2 Ook Liège-Courcelles maakte eenmalig deel uit van dit eerste Weekend Ardennais. Dankzij zijn 5de plaats in deze wedstrijd werd Impanis eindwinnaar.
3 De huidige wedstrijd Paris-Nice werd aanvankelijk onder diverse benamingen ingericht. Na een aantal jaren onderbreking werd de wedstrijd vanaf 1951 opnieuw georganiseerd onder de naam Paris-Côte d'Azur. Vanaf 1954 (Wikipedia) of 1955 (Mémoire du Cyclisme) werd de benaming Paris-Nice (met als uitzondering 1959, toen het Paris-Nice-Rome was). Op de rugzijde van deze chromo wordt voor 1954 Paris-Nice gebruikt.

6de in Paris-Roubaix toevoegen en voor 1958 een 4de plaats in de Tour de Romandie, een 5de in Liège-Bastogne-Liège en een 6de in de Flèche Wallonne.

Nadat hij al regelmatig ereplaatsen in het Belgisch kampioenschap stayers behaalde en zelfs eens winterkampioen (1956) werd, behaalde hij in 1959 de tweede plaats in het Europees criterium. In 1960 werd hij derde in de Giro di Sardegna en 4de in Paris-Bruxelles en in 1961 tweede in Gent-Wevelgem en 4de in Paris-Tours en in de Deutschland Rundfahrt.

Nadien behaalde hij nog weinig resultaten. In 1962 eindigde hij derde in de Flèche Brabançonne, 6de in de Tour de Romandie en in 1963 5de in het wereldkampioenschap stayers en 66ste in zijn laatste Tour de France. Hij plande initieel zijn carrière voort te zetten in 1964, maar hij kreeg een aanbod om inspecteur te worden bij een automobielfirma (Skoda) en tevens mee te werken aan de reportage-dienst die zij in de wielerwedstrijden organiseerde. Vermits hij zelfs voor de "eigen" Brusselse wielerbaan amper aan contracten kwam, was de beslissing niet moeilijk.

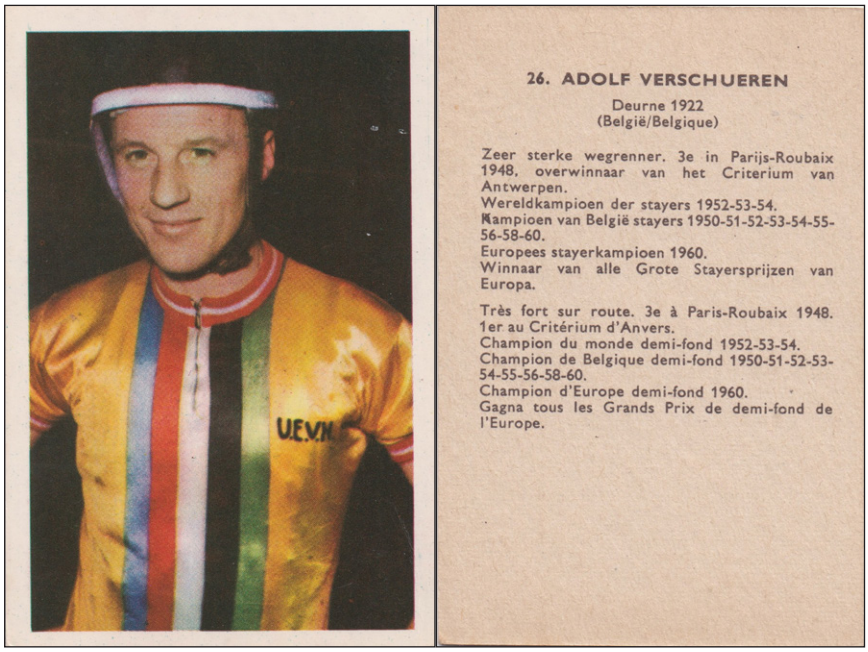

26. Adolf Verschueren

De foto is uiteraard op een wielerbaan (Antwerpen) genomen en dateert gezien de trui alleszins uit 1961 (tussen 22 januari en 2 december).

De volledige geboortedatum is 10/06/1922.

Het getoonde palmares kan zeker aangevuld worden voor zijn prestaties op de weg, met een zege in de Ronde van Vlaanderen voor liefhebbers (1942) en bij de beroepsrenners met een tweede plaats in Paris-Roubaix (1947), een 4de plaats in Liège-Bastogne-Liège en een 5de in de Flèche Wallonne in 1948, en een tweede plaats in Liège-Bastogne-Liège in 1949. De in het palmares vermelde derde plaats in Paris-Roubaix 1948 is in realiteit een 4de.

Bij zijn lijst van successen als stayer ontbreekt de volledige lijst van zijn zeges in het Europees criterium. Hij won dat in 1952, 1954, 1959 en 1961[4] en werd tweede in 1953, 1955 en 1956.

In 1963 werd hij nog eens Belgisch winterkampioen en 4de in het wereldkampioenschap. Een zware val in februari 1963 dwong hem zijn loopbaan te beëindigen.

4 In 1961 werd het Europees criterium tweemaal betwist. Een eerste maal in januari om de titelhouder van de winter 1960-61 te bekronen en een tweede maal in december om de titelhouder van de winter 1961-62 te bepalen. Dit alles zal nog in detail besproken worden in de lopende artikelenreeks in WAAIERS over de Europese Criteriums op de winterbanen.

27. KARLHEINZ MARSELL

Dortmund 1.8.1936
(Duitsland/Allemagne)

1958: 6e bij de wereldkampioenschappen stayers. Werd uitgeschakeld in de voorrondes bij de wereldkampioenschappen 1959 en 1960.
1959: Europees kampioen.
1960: Kampioen van Duitsland.
1961: Wereldkampioen, na een bewogen finale met Dolf Verschueren (Marsells gangmaker was Meuleman). Werd tevens kampioen van Duitsland.
Verloor het Europees kampioenschap tegen Depaepe in Brussel. Won tot half December 1961 8 stayerswedstrijden tegen Depaepe 9.

1958: 6e aux championnats du monde demi-fond.
1959: Eliminé aux championnats du monde, mais champion d'Europe demi-fond.
1960: Eliminé aux championnats du monde, mais champion d'Allemagne demi-fond.
1961: Champion du monde en demi-fond professionnels après une finale sensationelle et champion d'Allemagne.
Perdit son titre de champion d'Europe contre Depaepe à Bruxelles. Gagna jusqu'à mi-décembre 8 courses de demi-fonds contre Depaepeq.

27. Karlheinz Marsell

De correcte schrijfwijze van de voornaam is Karl-Heinz. De foto is waarschijnlijk genomen ter gelegenheid van een meeting in het Sportpaleis Antwerpen in (begin) 1961.

Op het palmares ontbreken zijn zeges in het Europees criterium in 1956 en 1957.

Na een zware val in 1962 kwam hij nooit meer op zijn vroeger niveau. Hij werd enkel kampioen van Duitsland en tweede in het Europees criterium in 1963 en derde in het wereldkampioenschap 1964. Hij stopte in 1966.

28. ANDRÉ MESSELIS

Ledegem 17.2.1931
(België/Belgique)

1955: Winnaar van de Ronde van België (als onafhankelijke).
1957: Één overwinning.
Rijdt zeer regelmatig, maar zijn eindsprint is zwak. Slaagde er nog niet in, in een echte wedstrijd van formaat tot de eerste plaatsen door te dringen.

1955: Vainqueur du Tour de Belgique pour indépendants.
1957: Une victoire.
Coureur à cadence régulière, mais au sprint assez faible. N'a pas encore su atteindre les premiers rangs dans les courses de format international.

28. André Messelis

De foto is niet van André Messelis maar van René De Keulenaer, de vader van Ludo. Hij werd genomen bij de start van de Omloop Het Volk 1961.

Aan zijn palmares kan voor 1960 een tweede plaats in de Tour de Belgique, een 12de in de Vuelta en een 43ste in de Tour de France toegevoegd worden. In 1961 was hij leider in de Vuelta tot hij door een Spaanse coalitie in het verlies gereden werd, mede door een val en mechanische problemen. Hij eindigde 11de.

Nadien won hij in 1962 Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, het kampioenschap van Vlaanderen en de Tour du Nord. In 1963 werd hij derde in de Quatre Jours de Dunkerque en in 1964 leek hij op weg naar de Belgische titel tot hij door een bandbreuk afgeremd werd en slechts 9de eindigde. In 1966 werd hij 2de in de Tour du Nord en 6de in de Flèche Wallonne. Tijdens het slot van zijn carrière was hij ook actief als veldrijder[5]. Hij stopte met wielrennen in 1969.

Over René De Keulenaer (Stabroek, 11/05/1937) valt weinig te zeggen. Hij was beroepsrenner in 1960 en 1961 en behaalde een overwinning, in 1960 in Melsele.

5 Zijn zoon Yvan zou in de jaren '70 en '80 een mooie carrière als veldrijder uitbouwen.

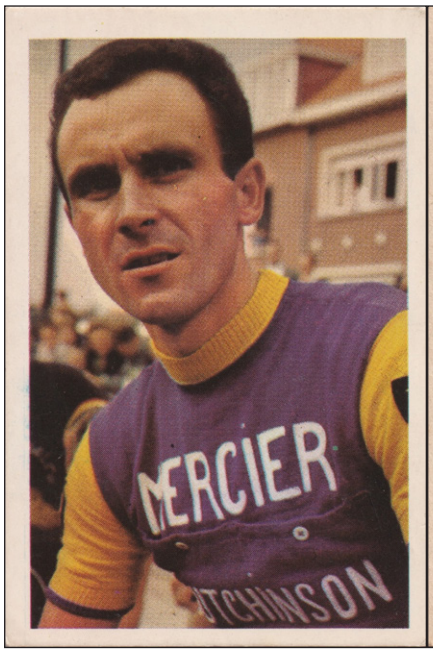

29. ROBERT CAZALA

Bellocq 7.1.1934
(Frankrijk/France)

Debuteerde in 1956; kwam pas tot ontplooiing in 1959.
1959: 8e in Bordeaux-Parijs; Gele trui-drager van Roubaix tot Bayonne in de Ronde van Frankrijk (3e tot 9e etappe).
1959: }
1960: } Winnaar van de Ronde van Champagne.
1961: Winnaar van de Ronde van de Var.
5e bij de kampioenschappen van Frankrijk.
3e bij de „Bol d'Or".

Débuta en 1956 mais ne se dévelopa qu'en 1959.
1959: 8e dans Bordeaux-Paris, porta le maillot jaune de Roubaix à Bayonne au Tour de France (de la 3e à la 9e étape).
Vainqueur du Tour de Champagne en 1959 et 1960.
1961: Vainqueur du Tour du Var.
5e aux Championnats de France.
3e au Bol d'Or.

29. Robert Cazala

Op het palmares ontbreken toch een aantal belangrijke resultaten. Cazala behaalde ritzeges in de Dauphiné in 1958 en 1960, in de Midi Libre in 1959, 1960 en 1961 en in de Tour de France in 1959 en 1961. Hij was ook 4de in de Midi Libre en 6de in de Quatre Jours de Dunkerque in 1959, 3de in Paris-Nice, 4de in de Flèche Wallonne en 7de in de Dauphiné in 1960 en derde in de Boucles de la Seine in 1961.

Nadien won hij twee ritten in de Tour de France 1962, werd 5de in de Midi Libre (met een ritzege) in 1964 en 4de in de Boucles de la Seine 1965. 1968 was zijn laatste seizoen, nog steeds, zoals zijn hele carrière, bij Mercier-BP en Antonin Magne.

30. BRIAN ROBINSON

Dewsbury 3.11.1930
(Engeland/Angleterre)

Debuteerde in 1948.
1953: 4e bij de Ronde van Engeland.
1954: Ritwinnaar in de Ronde van Europa.
1955: 8e bij Parijs-Nice en 4e bij de Waalse Pijl.
1956: 9e bij het Criterium der Azen. 5e bij de Martini-Prijs. 14e in de Ronde van Frankrijk. 7e bij Vuelta in 1956.
1959: Won met 20 minuten voorsprong de 20e rit van de Ronde van Frankrijk.
In 1960 en 1961 behaalde Brian Robinson geen grote overwinningen.

Débuta en 1948.
1953: 4e au Tour de la Grand Bretagne.
1954: Gagna une étape au Tour de l'Europe.
1955: 8e dans Paris-Nice. 4e dans la Flèche Wallonne.
1956: 9e au Critérium des As. 5e au Prix „Martini", 14e dans le Tour de France. 7e à Vuelta.
1959: Vainqueur de la 20e étape du Tour de France avec une avance de 20 minutes.
En 1960 et 1961 Brian ne remporta pas de victoires importantes.

30. Brian Robinson

De foto komt uit de Tour de France 1961.

De juiste geboorteplaats is Mirfield, niet Dewsbury of Huddersfield.

Het palmares is niet helemaal nauwkeurig en bovendien zeer onvolledig vanaf 1957. In 1956 was hij 8ste en niet 7de in de Vuelta en verder ook 9de in de Tour de Suisse. In 1957 was hij derde in Milano-Sanremo, 4de in de Tour de Luxembourg en in de Tour de l'Ouest en 8ste in Paris-Nice. In 1958 won hij een rit in de Tour de France (als eerste Brit) en in de Tour du Sud-Est en werd 5de in Bordeaux-Paris. In 1959 eindigde hij 19de in de Tour de France. In 1960 was hij 7de in de Midi Libre en in 1961 won hij het Critérium du Dauphiné Libéré en werd 8ste in de Midi Libre. Het gebrek aan "belangrijke overwinningen" zit er dus wel naast.

In 1962 bleef het bij een 15de plaats in de G.P. Stan Ockers en een 26ste in de Midi Libre. In de Dauphiné Libéré gaf hij op. Ook al kreeg hij nog een contract bij Peugeot-BP aangeboden voor 1963, hij hield het voor bekeken en keerde terug naar Groot-Brittannië.

31. RIK LUYTEN

Beverloo 11.7.1931
(België/Belgique)

Een renner met een zeer snelle eindsprint.
1956: 12e bij de kampioenschappen van België, winnaar van de Ronde van Limburg, Brussel-Couvin, Houthalen, Tienen, 2e in de Drielandentrofee en de Scheldeprijs. Behaalde ieder seizoen minstens 6 lokale overwinningen.
1961: Negen overwinningen, waaronder het internationaal Criterium van Chaam (Nederland).

Un coureur au sprint rapide comme l'éclair.
1956: 12e aux championnats de Belgique, vainqueur du Tour du Limbourg, 2e au Trofée des Trois Pays, 2e au Prix de l'Escaut, Bruxelles-Couvin, Houthalen, Tirlemont etc. Remporte une moyenne d'au moins 6 victoires par saison.
1961: 9 premières places dont le Grand Prix de Chaam (Pays-Bas).

31. Rik Luyten

De foto is genomen bij het Criterium van Brasschaat 1961.

Het palmares is zeer onvolledig, de hele periode 1957-60 ontbreekt.

In 1957 was hij 4de in de Tour de Belgique en in 1958 4de in Gent-Wevelgem en 9de in de Vuelta met twee ritzeges. In 1960 behaalde hij geen zes overwinningen zoals gesuggereerd in het palmares, maar slechts vier. In 1961 zaten bij zijn negen overwinningen zowel de eerste rit van de Tour de l'Oise als van de Tour de Picardie.

Nadien was er een ritzege in de Tour de Belgique (1962) en in Dwars door België (1963). Begin 1967 stopte hij met wielrennen en werd bierhandelaar. Amper twee jaar later overleed hij in 1969 aan een hartinfarct.

Zijn carrière is in detail beschreven in het artikel FAEMA 1957 in WAAIERS 2-2 en is ook kort besproken in de Maple Leaf 1965-69 artikelen reeks van Jan De Smet in WAAIERS 2-3.

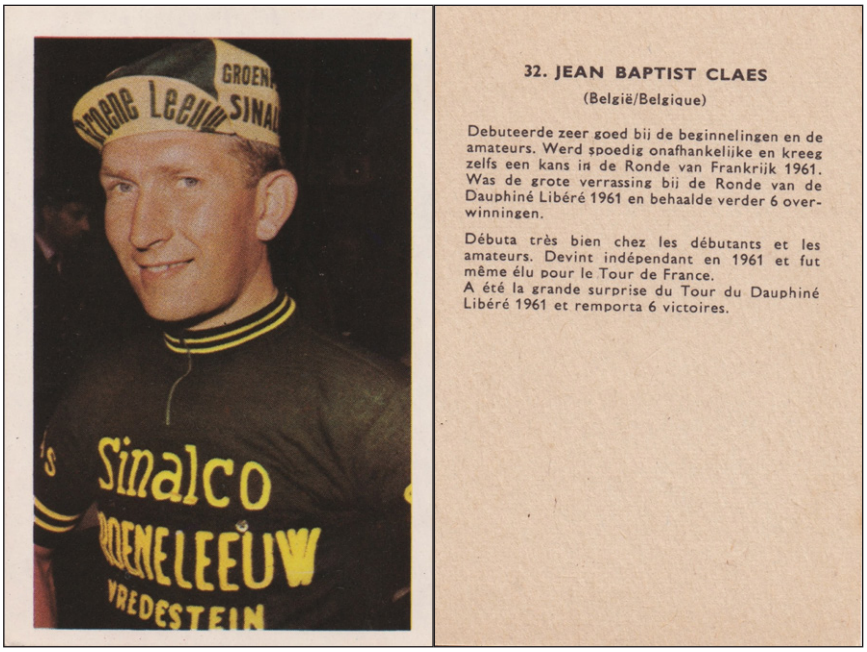

32. JEAN BAPTIST CLAES

(België/Belgique)

Debuteerde zeer goed bij de beginnelingen en de amateurs. Werd spoedig onafhankelijke en kreeg zelfs een kans in de Ronde van Frankrijk 1961. Was de grote verrassing bij de Ronde van de Dauphiné Libéré 1961 en behaalde verder 6 overwinningen.

Débuta très bien chez les débutants et les amateurs. Devint indépendant en 1961 et fut même élu pour le Tour de France.
A été la grande surprise du Tour du Dauphiné Libéré 1961 et remporta 6 victoires.

32. Jean Baptist Claes

De foto dateert zeker uit 1961, waarschijnlijk bij de start van de Omloop Het Volk.

De officiële voornaam is Jan Baptiste, al werd die destijds zo goed als nooit gebruikt. De meest gangbare vorm, ook nu (Wikipedia, pers, PCS, site JBC) is Jean-Baptiste. Hij werd geboren op 09/02/1937 in Lommel.

Het palmares is zeer onvolledig. Om te beginnen ontbreekt zijn tweede plaats in de eindstand van de Friedensfahrt 1960. Verder wordt hij als de "grote verrassing" van de Dauphiné vermeld, zonder te specificeren dat hij een rit won en 13de in de eindstand werd. Hij beëindigde verder de Tour de Belgique als 5de en werd in de Tour de France eens tweede en derde.

In 1962 kwam hij nog sterk voor de dag met een ritzege en een tweede plaats in de eindstand in de Quatre Jours de Dunkerque, een 4de plaats in de Omloop Het Volk, een 5de in de Driezustersteden en een 9de in Gent-Wevelgem. Vervolgens werd hij meer en meer in een helpersrol gedrongen en werden

de resultaten schaars. In 1963 was hij derde in de Omloop Het Volk, in 1966 derde in de Ronde van Limburg en 4de in de Züri Metzgete (Championnat de Zürich) en in 1967 won hij de G.P. Union in Dortmund en werd hij tweede in de Quatre Jours de Dunkerque, 4de in het Belgisch kampioenschap en 5de in de Scheldeprijs. Dat leverde hem een selectie op voor het wereldkampioenschap.

Na twee regionale overwinningen in 1968 stopte hij met wielrennen en stichtte het succesvolle kledingconcern JBC. Een meer volledige bespreking van zijn carrière is gepland in de Maple Leaf 1965-69 artikelen van Jan De Smet.

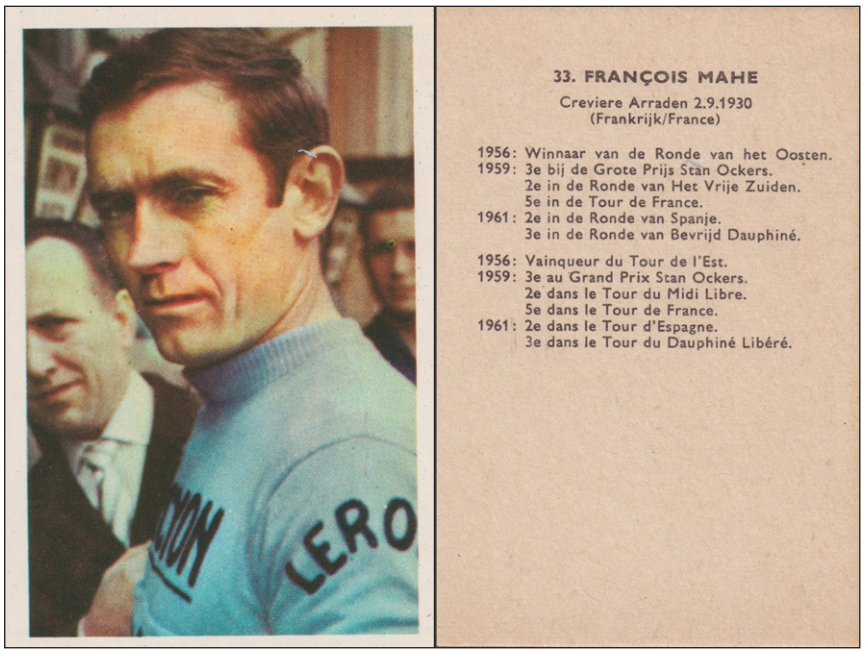

33. François Mahé

De foto dateert alleszins uit 1961, het enige jaar dat de Alcyon-Leroux-ploeg actief was.

De geboorteplaats is fout gespeld, het is niet Arraden, maar Arradon.

Het palmares omvat een aantal ereplaatsen maar is nogal onvolledig. In 1954 was hij ritwinnaar in de Tour de France en tweede in de Ronde van Vlaanderen, in 1955 10de in de Tour de France, in 1956 derde in Paris-Nice, in 1957 11de in de Tour de France en in 1958 derde in Paris-Tours, de Midi Libre en het Frans kampioenschap. In 1960 was hij tweede in Bordeaux-Paris en in Paris-Nice. In 1961 won hij ook twee ritten in de Vuelta.

Nadien volgden enkel een tweede plaats in Bordeaux-Paris in 1962, een 4de in de Quatre Jours de Dunkerque in 1963, een tweede in de Rund um den Henninger Turm in 1964 en een vierde in Bordeaux-Paris in 1965, meteen zijn laatste seizoen.

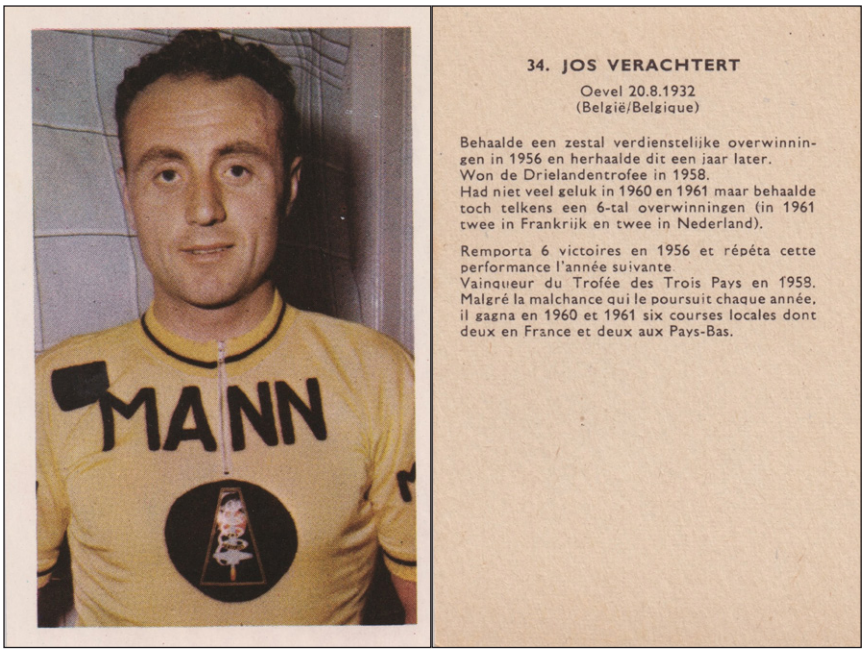

34. Jos Verachtert

De trui op de foto is een van de varianten uit 1961, de oudste met een patch zowel over de “Dr” als over het getekende doktershoofd.

Het palmares is zeer approximatief en heel onvolledig. Verachtert won een rit in de Tour de Belgique 1957, was 5de in Kuurne-Brussel-Kuurne in 1958 en 9de in het Belgisch kampioenschap in 1959. In 1961 won hij een rit in de Tour de Champagne, werd 6de in de Scheldeprijs en 9de in Bordeaux-Paris. Tijdens het winterseizoen probeerde hij het ook als stayer.

In 1962 werd hij Belgisch kampioen achter zware motoren, maar werd uitgeschakeld in de reeksen op het wereldkampioenschap. Op de weg werd hij dat jaar derde in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, in 1963 won hij de Driezustersteden en in 1964 was hij tweede in de Ronde van Limburg en 7de in de Ronde van Vlaanderen. Verachtert kon nooit echt doorbreken achter de zware motoren en maakte zich naar het einde van zijn carrière toe zorgen over zijn toekomst. In een familiaal drama stapte hij begin 1967 uit het leven.

Een meer volledige bespreking van zijn carrière is gepland in de Maple Leaf 1965-69 artikelen van Jan De Smet.

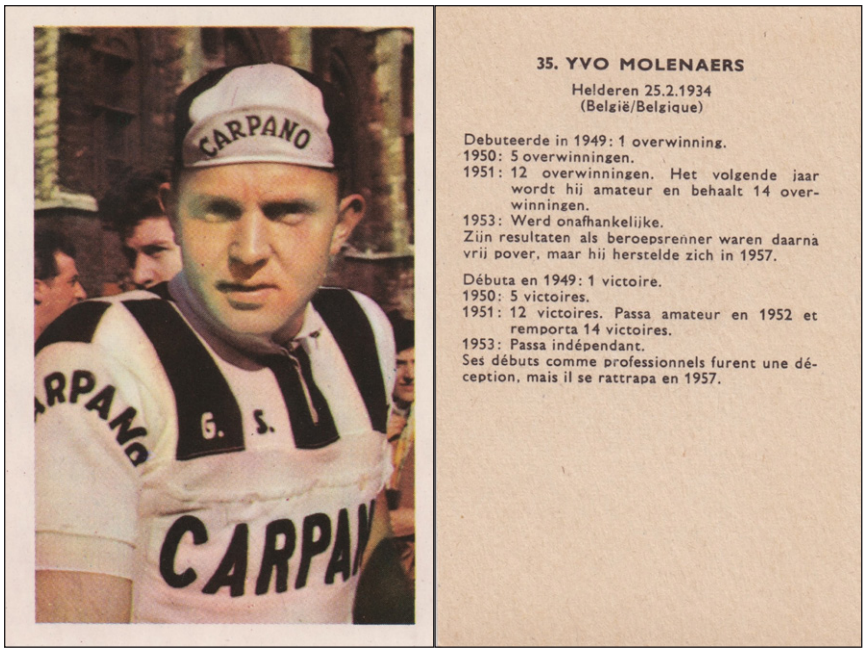

35. Yvo Molenaers

De foto dateert van de start van de Omloop Het Volk 1961.

Ook dit palmares doet weinig ter zake en stopt eigenlijk bij het begin van zijn carrière als beroepsrenner.

In 1957 was hij 4de in het Belgisch kampioenschap, 5de in de Ronde van Limburg en in de Ronde van Vlaanderen en 9de in de Tour de Belgique en de Quatre Jours de Dunkerque. In 1958 won hij Hoeilaart-Diest-Hoeilaart en was 9de in de Ronde van Vlaanderen en in de Flèche Wallonne. In 1959 won hij de Omloop der Vlaamse Gewesten. In 1960 won hij Antwerpen-Ougrée en de eerste rit van Paris-Nice, was derde in Milano-Sanremo en Milano-

Mantova en 5de in Paris-Bruxelles. In 1961 won hij een rit in de Tour de Suisse, was tweede in de G.P. Bank van Roeselare en derde in Gent-Wevelgem.

Ook nadien bleef hij regelmatig goede resultaten behalen, ook al vervulde hij al sinds 1959 vooral een helpersrol. In 1962 was hij tweede in Milano-Sanremo en in 1963 won hij de Tour de Luxembourg. In 1964 was hij tweede in Gent-Wevelgem, de Flèche Brabançonne en de Quatre Jours de Dunkerque, derde in Paris-Roubaix, de Rund um den Henninger Turm en de Omloop Het Volk en 10de in Milano-Sanremo. Samen met Benoni Beheyt en Gilbert Desmet en in mindere mate Staf De Smet en Michael Wright was hij een cruciaal element in de verovering van de Coupe du Monde Intermarques door Wiel's-Groene Leeuw in 1964.

Vervolgens liet hij zich door Guillaume Driessens meelokken naar flandria, maar werd daar helemaal een knechtenlivrei aangemeten en haalde geen resultaten meer. 1967 was zijn laatste seizoen. Na zijn wielercarrière was hij even sportbestuurder van Merckx bij FAEMA (1968) en startte hij succesvol met de uitbating van het Hotel Malpertuus in Riemst. Ploegleider Valerio Piva is zijn schoonzoon.

Een meer volledige bespreking van zijn carrière is gepland in de Maple Leaf 1965-69 artikelen.

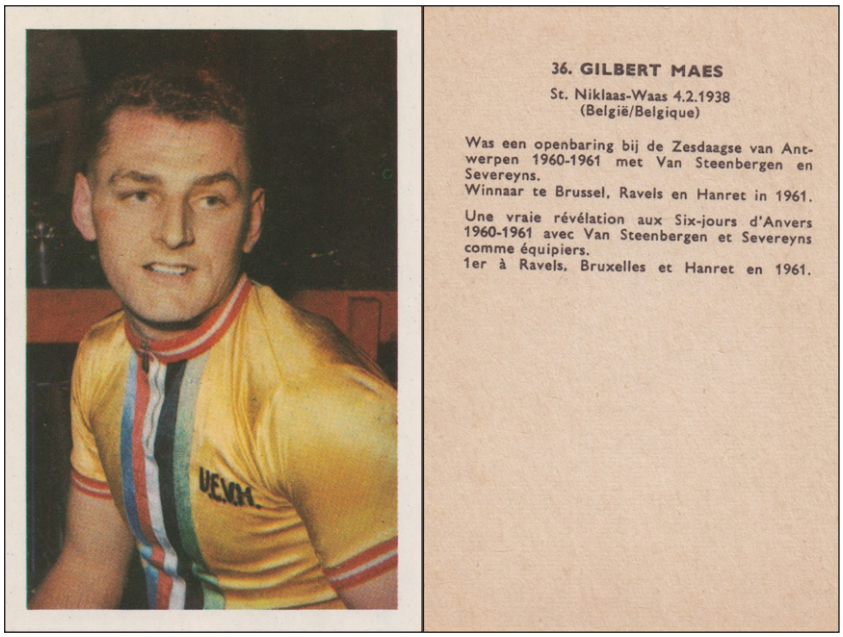

36. Gilbert Maes

De foto dateert van de Zesdaagse van Antwerpen 1961, waarin hij samen met Van Steenbergen en Severeyns tweede eindigde.

Ook dit palmares brengt weinig nuttige informatie. Maes werd in 1959 derde in de Ronde van Vlaanderen voor liefhebbers en won in 1960 bij de onafhankelijken de Omloop der Vlaamse Gewesten.

Hij werd beroepsrenner ter gelegenheid van de Zesdaagse van Antwerpen, en al was hij misschien de revelatie, hij kon Van Steenbergen en Severeyns onvoldoende steun bieden in de strijd voor de zege tegen Van Looy-Post-Vannitsen. In de Zesdaagse van Gent mocht hij aantreden met Fritz Pfenninger en werd 5de. Hij zou nadien nooit meer ploegmaats van een dergelijk niveau in een zesdaagse krijgen.

Nadien kon hij de verwachtingen nimmer echt inlossen. Op de weg won hij de Omloop van het Leiedal in 1962 en was derde in het kampioenschap van Vlaanderen en 5de in de Omloop Het Volk in 1964.

Op de wielerbaan werd hij Belgisch kampioen américaine met Lucien De Munster in 1963 en 1964, maar dit minstens evenzeer door de onwil van de vedettenploegen om te zegevieren dan door eigen kwaliteiten[6]. Hij kon nooit een plaats afdwingen binnen de "blauwe trein" die de zesdaagsen beheerste. In de Zesdaagse van Antwerpen werd hij in 1963 uitgeschakeld voor de finale, in 1964 werd hij 6de en in 1965 11de. In Brussel werd hij in 1962 7de en in 1963 5de. Verdere zesdaagsecontracten kreeg hij niet meer en bij gebrek aan resultaten op de weg stopte hij begin 1967.

6 Dit was vooral opvallend in de titelstrijd 1963-64 toen Van Steenbergen tegen zijn zin aan Van Looy gekoppeld werd en te alle prijze een titel en een voortzetting van dit koppel wilde vermijden.

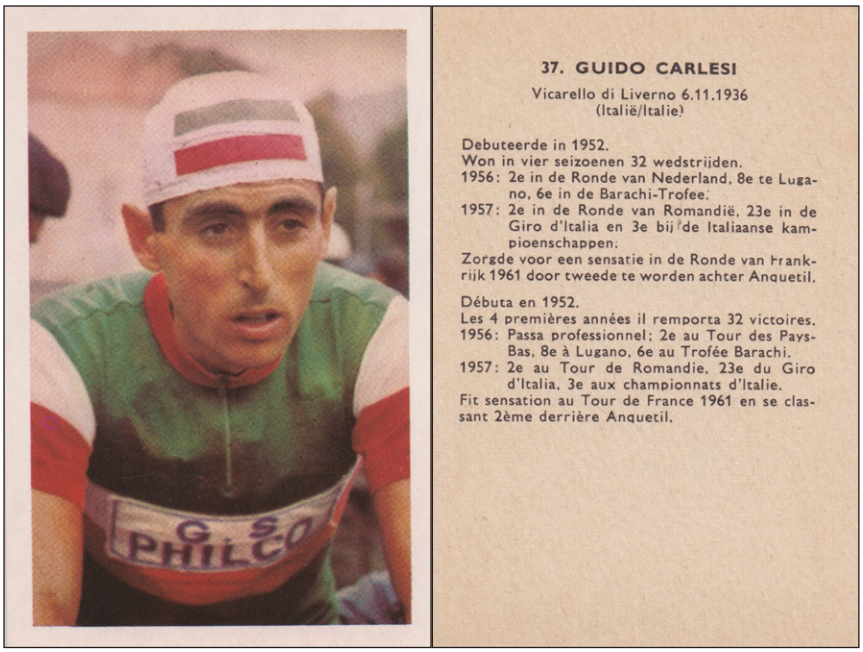

37. Guido Carlesi

De foto komt uit de Tour de France 1961. De geboorteplaats is niet juist vermeld. Hij is geboren in de deelgemeente Vicarello van de gemeente Collesalvetti (daardoor zal je beide plaatsen terugvinden als geboorteplaats) in de provincie Livorno.

Ook dit palmares is zeer summier, voor de hele periode na 1957 wordt enkel zijn tweede plaats in de Tour de France 1961 vermeld. In 1957 wordt de ritzege in de Tour de Romandie niet vermeld. Nochtans had hij voor de Tour 61 al een mooi palmares bij elkaar gefietst.

In 1958 won hij zowel in de Vuelta (opgave) als in de Giro (31ste in de eindstand) een rit. In 1959 was hij tweede in Milano-Torino, derde in Sassari-Cagliari en 8ste in de Giro. In 1960 won hij de Giro della Provincia di Reggio Calabria en een rit in de Quatre Jours de Dunkerque en werd tweede in Milano-Torino, derde in de Giro di Toscana, 4de in het Italiaans kampioenschap en 6de in de Giro. In 1961 won hij twee ritten in de Tour de France (tweede in de eindstand zoals vermeld) en een in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione en werd 4de in Menton-Rome, met twee ritzeges, en 5de in de Giro. Wegens zijn fysieke gelijkenis kreeg hij “Coppino” als bijnaam.

Nadien kon hij de gewekte verwachtingen niet bevestigen. In 1962 reed hij nog een behoorlijk seizoen, maar hij toonde zich eerder als sprinter dan als etapperijder. Hij won de Giro di Toscana en Sassari-Cagliari evenals twee ritten in de Giro en een in Paris-Nice en in de Giro di Sardegna. Hij werd verder tweede in het nationaal kampioenschap, 7de in Milano-Sanremo en 10de in Paris-Roubaix. Hij ontgoochelde echter in de grote rondes en werd slechts 9de in de Giro en 19de in de Tour de France.

De volgende seizoenen gingen in dezelfde zin verder. In 1963 won hij twee ritten in de Giro (8ste in de eindstand), werd 10de in de Tour de Romandie en gaf op in de Tour. In 1964 was hij tweede in de Giro della Provincia di Reggio Calabria, derde in Sassari-Cagliari en in de Giro del Piemonte en 11de in de Giro. In 1965 won hij twee ritten in de Tour de Suisse (16de in de eindstand) en in de Giro (36ste in de eindstand). In 1966, zijn laatste seizoen, werd hij tweede in de Giro delle Tre Provincie, 30ste in Tirreno-Adriatico, 36ste in de Tour de Romandie, 25ste in de Tour de Suisse en gaf op in de Tour de France.

38. HUGO HELLEMANS

Duffel 19.10.39

Als onafhankelijke boekte hij in 1961 bijzondere uitslagen. De Hr. W. Riem. direkteur sportif van Libertas nam hem op in de Nielse ploeg voor het seizoen 1962.
Hij wordt een der voornaamste troeven voor de ontmoetingen der onafhankelijken zowel op internationaal gebied als in België.

Se distingait en 1961 surtout chez les indépendants. Fut pris par le directeur sportif de Libertas, M. Riem, dans la jeune équipe de Niel. Hellemans sera un des meilleurs atouts dans les confrontations des indépendants, si bien internationaux qu'en Belgique.

38. Hugo Hellemans

De foto dateert waarschijnlijk uit de tweede helft van 1961 toen hij onafhankelijke bij Libertas was.

De juiste geboorteplaats is Mortsel en niet Duffel, de juiste geboortedatum 19/11/1939 in plaats van 19/10/1939.

Op zijn palmares gaat het over “bijzondere uitslagen” en “se distingait”, wij vinden enkel bij de beroepsrenners een 9de plaats in de Druivenkoers en bij de onafhankelijken een enkele zege en als enige noemenswaardige uitslag een 15de plaats in de Omloop der Vlaamse Gewesten. Nochtans reed hij volgens de Gazet van Antwerpen heel sterk. Bij de liefhebbers (hij werd onafhankelijke op 2 juni) vinden we één zege en een tweede plaats in het eerste deel van de 6de rit van de Ronde van België.

Hij werd op 28 mei 1962 beroepsrenner bij Libertas na een zege in Duisburg bij de onafhankelijken. Hij werd datzelfde jaar nog 6de in de eerste rit van de Midi Libre, maar gaf op in de 4de. In 1963 was er een derde plaats in de Scheldeprijs en twee regionale overwinningen. In 1965 en 1966 werd hij telkens 7de in de Scheldeprijs. In 1966 won hij ook de Antwerpse Pijl en in 1967 won hij drie plaatselijke koersen en werd kampioen van de Provincie Antwerpen, dankzij een tweede plaats in de Polderpijl in Berendrecht. In 1968 behaalde hij een zege en werd 9de in de Ronde van Limburg. In 1969 behaalde hij zijn laatste overwinning en werd 9de in Hoeilaart-Diest-Hoeilaart. Hellemans rekte zijn loopbaan tot in 1972, maar haalde geen resultaten meer. Ook al was hij ooit een belofte, hij kon nooit het regionale niveau overstijgen.

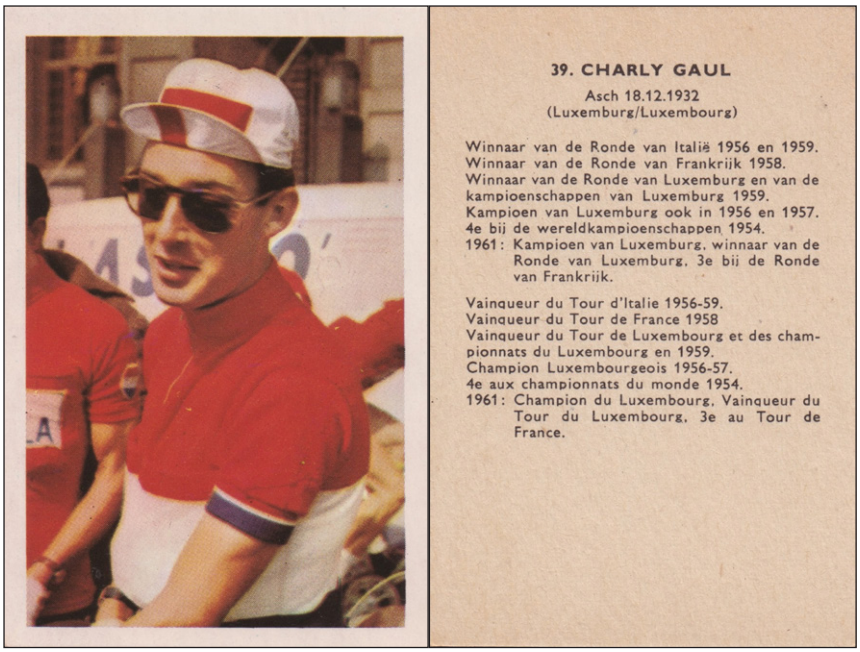

39. CHARLY GAUL

Asch 18.12.1932
(Luxemburg/Luxembourg)

Winnaar van de Ronde van Italië 1956 en 1959.
Winnaar van de Ronde van Frankrijk 1958.
Winnaar van de Ronde van Luxemburg en van de kampioenschappen van Luxemburg 1959.
Kampioen van Luxemburg ook in 1956 en 1957.
4e bij de wereldkampioenschappen 1954.
1961: Kampioen van Luxemburg, winnaar van de Ronde van Luxemburg, 3e bij de Ronde van Frankrijk.

Vainqueur du Tour d'Italie 1956-59.
Vainqueur du Tour de France 1958
Vainqueur du Tour de Luxembourg et des championnats du Luxembourg en 1959.
Champion Luxembourgeois 1956-57.
4e aux championnats du monde 1954.
1961: Champion du Luxembourg, Vainqueur du Tour du Luxembourg, 3e au Tour de France.

39. Charly Gaul

De foto komt uit de Tour de France 1961.

De geboorteplaats is Luxemburg (de wijk Pfaffenthal) en niet Asch.

Het palmares is volledig voor wat zijn grote overwinningen betreft, maar verdient toch verdere aanvulling.

Als liefhebber won hij de G.P. Général Patton in 1950, de Flèche du Sud in 1951 en werd hij in diezelfde Flèche du Sud tweede in 1952. In 1953 won hij opnieuw de Flèche du Sud en werd beroepsrenner. Hij was al direct goed voor de tweede plaats in de Dauphiné Libéré, de derde in de Tour de Luxembourg en de 6de in het wereldkampioenschap. In 1954 won hij het Circuit des Six Provinces met een ritzege, werd 4de in de Dauphiné Libéré met een etappezege, tweede in de Tour de Luxembourg met ritwinst en derde (en dus niet 4de zoals aangegeven in het palmares) in het wereldkampioenschap. Hij werd ook nationaal kampioen veldrijden.

In 1955 kwam de grote doorbraak. Het begon met een 6de plaats in de Tour de Romandie, gevolgd door een etappezege en de eindzege in de Tour des Provinces du Sud-Est en een derde plaats in de Tour de Luxembourg. Na opgaves in zijn eerste twee deelnames schitterde hij ditmaal in de Tour de France met twee ritzeges, de zege in het bergklassement en een derde plaats in de eindstand.

In 1956 waren er naast zijn vermelde zege in de Giro (met driemaal ritwinst) en zijn nationale titel ook twee etappezeges in de Tour (11de in de eindstand en de zege in het bergklassement), de eindzege in de Tour de Luxembourg, een derde plaats in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione, een 4de plaats in de Grand Prix de Lugano en een 5de in het wereldkampioenschap veldrijden.

In 1957 waren er naast de vermelde nationale titel ook twee ritzeges in de Giro (4de in de eindstand). In 1958 was er naast de vermelde eindzege in de Tour (met 4 ritzeges) ook etappewinst in de Giro (derde in de eindklassering) en in de G.P. Bali. In 1959 waren er naast de vermelde eindoverwinning in de Giro (met 3 ritzeges en de bergprijs) en in de Tour de Luxembourg en zijn nationale titel ook een etappezege in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione en in de Tour de France (12de in de eindstand).

In 1960 werd hij opnieuw nationaal kampioen, won een rit in de Giro (derde in de eindstand) en werd 7de in het wereldkampioenschap. In 1961 was hij ook 4de in de Tour de Romandie en in de Giro, met etappewinst, en won hij ook een rit in de Tour de France, die hij zoals vermeld als derde beëindigde.

Nadien haalde Charly Gaul nooit meer hetzelfde niveau. In 1962 startte hij met ambitie in het wereldkampioenschap veldrijden dat op een heuvelachtig parcours in Esch-sur-Alzette werd georganiseerd. Hij moest echter vrede nemen met een 5de plaats op 3'49" van Renato Longo. Op de weg werd hij datzelfde jaar voor de zesde en laatste maal kampioen van Luxemburg en werd

hij 9de in de Tour de France. In de Giro gaf hij geveld door de erbarmelijke weersomstandigheden op, zeer verrassend gezien zijn voorgeschiedenis. In 1963 reed hij een heel zwak seizoen en na een 33ste plaats in de Dauphiné Libéré staakte hij in de Tour de France in de tweede Alpenrit van Saint-Étienne naar Grenoble de strijd nadat hij de dag voordien al als 93ste en voorlaatste geëindigd was op 13'17".

Nadat hij bij gebrek aan een ploeg (zijn statuut als renner eerste categorie hielp daarbij niet) in 1964 inactief gebleven was, probeerde hij in 1965 zonder succes een comeback bij Lamot-Libertas. Het bleef bij een 9de plaats in Dwars door België, een 14de in Liège-Bastogne-Liège en een 13de in de Tour de Luxembourg. Toen de ploeg voor geen enkele grote ronde weerhouden werd en bovendien in financiële moeilijkheden kwam, had Charly begrepen en stopte. Ontgoocheld door negatieve reacties van het publiek trok hij zich terug en leefde zelfs een tijd als een soort kluizenaar. Slechts de laatste jaren voor zijn dood toonde hij zich terug in de wielerwereld. Hierover is meer te vinden in WAAIERS 1-1, pp. 27-28.

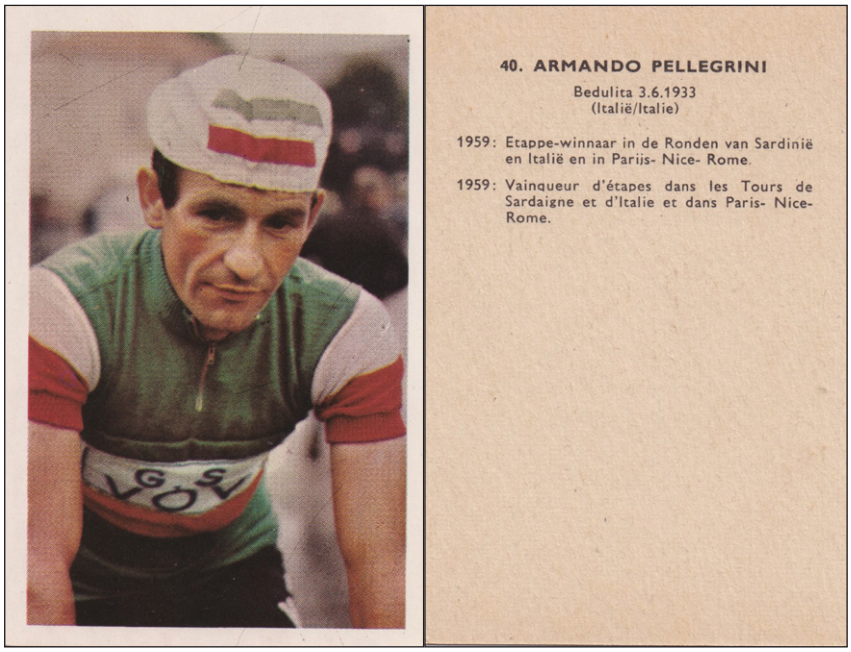

40. Armando Pellegrini

De foto komt uit de Tour de France 1961.

Al dekt het zijn voornaamste zeges, toch kan het getoonde palmares aangevuld worden.

In 1958 won hij een rit in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione, was tweede in het nationaal kampioenschap der onafhankelijken, derde in Milano-Torino en in Milano-Mantova, vijfde in de Giro dell'Emilia, 9de in de Giro di Lombardia en 10de in Milano-Sanremo en in de Giro di Toscana.

Voor 1959 moet aangevuld worden dat hij twee ritten in Paris-Nice-Rome won, een in elk deel. Verder werd hij derde in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione en in de Tre Valli Varesine en 9de in de Tour de Luxembourg. In 1960 werd hij tweede in de Giro del Veneto en 9de in de Coppa Bernocchi. In 1961 werd hij ook 56ste in de Tour de France.

De volgende jaren zou hij zich al snel meer naar de piste oriënteren en dan vooral als stayer. In deze specialiteit werd hij nationaal kampioen in 1964 en 1968, zonder echter te kunnen doorbreken op het internationale plan. Op de weg werd hij in 1962 opnieuw ritwinnaar in de Giro en 5de in de Giro di Toscana. Zijn carrière is in detail beschreven in het artikel FAEMA 1959, gepubliceerd in WAAIERS 3-2.

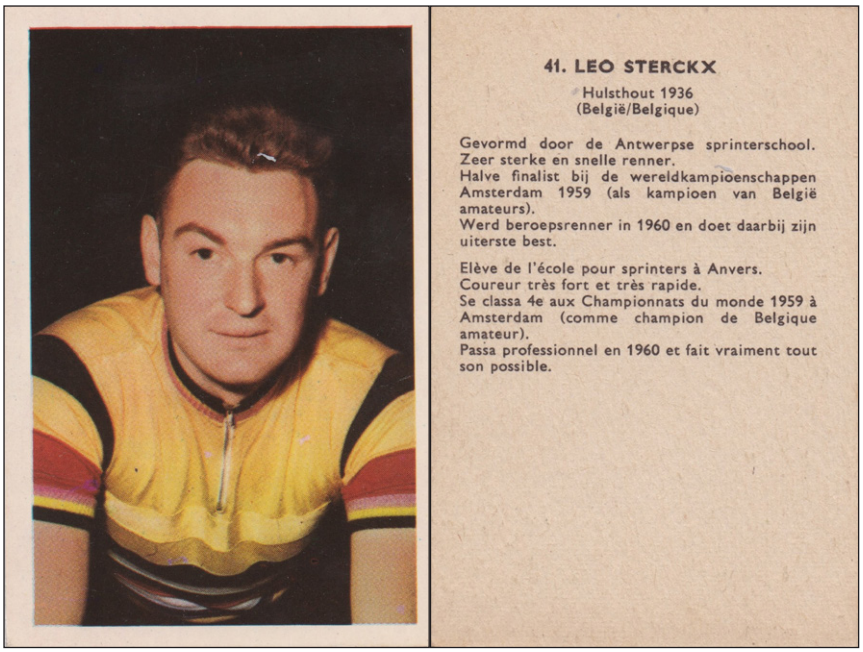

41. LEO STERCKX

Hulsthout 1936
(België/Belgique)

Gevormd door de Antwerpse sprinterschool.
Zeer sterke en snelle renner.
Halve finalist bij de wereldkampioenschappen Amsterdam 1959 (als kampioen van België amateurs).
Werd beroepsrenner in 1960 en doet daarbij zijn uiterste best.

Elève de l'école pour sprinters à Anvers.
Coureur très fort et très rapide.
Se classa 4e aux Championnats du monde 1959 à Amsterdam (comme champion de Belgique amateur).
Passa professionnel en 1960 et fait vraiment tout son possible.

41. Leo Sterckx

De foto is genomen in het Antwerps sportpaleis, waarschijnlijk in 1961.

De volledige geboortedatum is 16/07/1936. De juiste geboorteplaats is Hulshout en niet Hulsthout.

Vreemd genoeg ontbreken zijn voornaamste resultaten bij de liefhebbers, namelijk een nieuwe Belgische titel snelheid en een tweede plaats op zowel de wereldkampioenschappen als de Olympische spelen in 1960. In 1961 was hij ook tweede in het Belgische kampioenschap bij de beroepsrenners.

Nadien behaalde hij de Belgische titel in 1964 en werd tweede in 1963 en 1965. Op de wereldkampioenschappen werd hij 4de in 1963 en 1964. Hij werd ook samen met Willi Altig derde in de Zesdaagse van Buenos Aires in 1963. 1966 zou zijn laatste seizoen worden. Hij had reeds de wereldkampioenschappen 1965 gemist en gaf op in het Belgische kampioenschap 1966. Op het wereldkampioenschap werd hij in de schiftingen geklopt en aansluitend al in de eerste ronde van de herkansingen definitief uitgeschakeld. Dat hij moest buigen voor Japanners, op dat moment nog aanzien als de kneusjes van de zuivere snelheid, zat hem zo hoog dat hij meteen een punt achter zijn carrière zette.

42. RENÉ VAN DER VEKEN

Pamel 27.6.1937
(België/Belgique)

Men had grote verwachtingen van hem in 1961, maar hij schoot tekort! Won toch nog altijd de Ronde van Midden België en in Isbergues, evenals Hoeilaart-Diest-Hoeilaart. Stelde teleur in de Ronde van Frankrijk.

On espérait beaucoup de lui en 1961, mais il n'y a pas répondu. Se classa pourtant premier du Tour de la Belgique Centrale et à Isbergues, ainsi que de Hoeilaart-Diest-Hoeilaart. Fut une grande déception au Tour de France 1961.

42. René Van der Veken

De foto dateert van bij de start van de Omloop Het Volk 1961.

De juiste naam is René Vanderveken.

Het palmares concentreert zich enkel op 1961, en dan maar gedeeltelijk. Vanderveken had nochtans als liefhebber al een rit gewonnen in de Friedensfahrt 1958 alvorens het jaar nadien met een nieuwe ritzege tweede in de eindstand te worden en in België de Tour du Condroz bij de onafhankelijken te winnen. In 1960 had hij bij de beroepsrenners Hoeilaart-Diest-Hoeilaart en de Polymultipliée in Chanteloup-les-Vignes gewonnen, en was 6de in het nationaal kampioenschap en 9de in de Flèche Wallonne geworden.

In 1961 was hij ook derde in Paris-Roubaix en 8ste in de Flèche Brabançonne. Er waren grote verwachtingen in hem voor de Tour en zelf eiste hij ook minstens een beschermde rol waarbij hij eigenlijk droomde van het kopmanschap. Hij reed zeer aanvallend in de aanvangsfase maar kende nadien een zware inzinking en kwam in de 7de rit na het sluiten van de tijdscontrole toe. Vandaar de “stelde teleur in de Ronde van Frankrijk” op de chromo.

In 1963 werd hij derde in Hoeilaart-Diest-Hoeilaart, maar na een zware val in de sprint van Paris-Bruxelles (hij werd nog als 18de en laatste van de kopgroep gerangschikt), haalde hij nooit meer zijn vroeger niveau. In 1963 werd hij tweede in de Tour du Condroz, 5de in de Tour de Luxembourg en 9de in de Tour de l’Oise. Nadat hij in 1964 geen enkel resultaat reed, stopte hij.

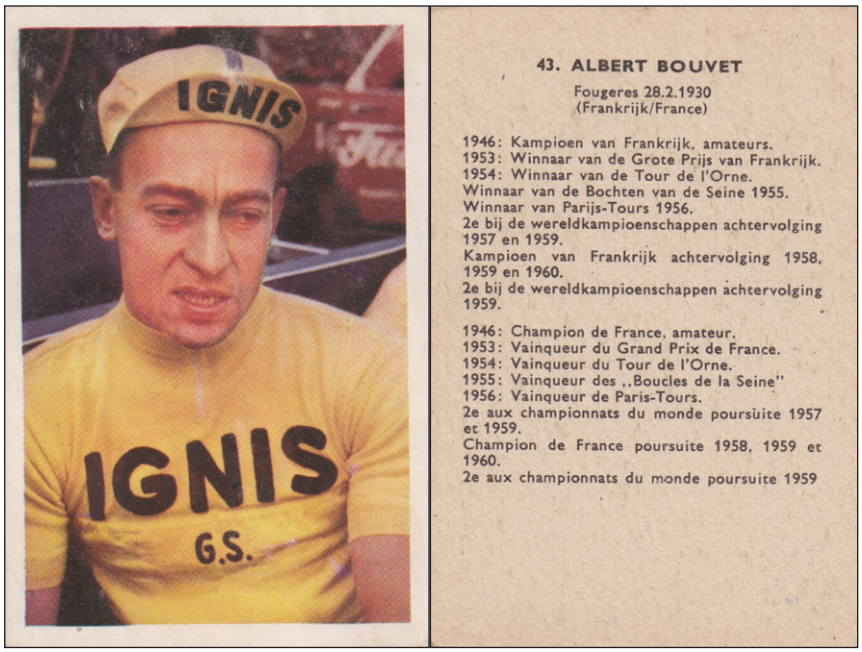

43. Albert Bouvet

De foto dateert alleszins uit 1961, zijn enige seizoen bij Ignis, ook al mankeert de scudetto op de trui.

De juiste geboorteplaats is Mellé.

Het palmares toont vooral zijn voornaamste overwinningen, al ontbreken zijn zege in Manche-Océan in 1954, zijn twee ritzeges in de Tour de Romandie 1959 en zijn ritzege in de Tour de l’Ouest 1956.

Verder haalde hij vele ereplaatsen, vooral in de grote tijdritten. In 1954 werd hij 4de in de Grand Prix des Nations. In 1955 werd hij daar tweede, evenals in de Grand Prix de Suisse en in Manche-Océan. In 1956 werd hij opnieuw tweede in de Grand Prix des Nations en derde in Manche-Océan, de Grand Prix de Lugano en de Quatre Jours de Dunkerque. In 1957 was er een tweede stek in Manche-Océan, een 4de in de Grand Prix des Nations en in Bordeaux-Paris en een 6de in de Tour de Romandie. Gedemotiveerd door het onaantastbare meesterschap van Jacques Anquetil bleef hij vervolgens weg van de Grand Prix des Nations.

Nadien werd hij nog Frans kampioen achtervolging in 1962 en 1963, zijn laatste seizoen. Op het wereldkampioenschap achtervolging werd hij telkens in de reeksen uitgeschakeld.

44. PAUL DEPAEPE

Deurne December 1933
(België/Belgique)

1952: Winnaar van Parijs-Dolhain.
1953: Kampioen van België achtervolging amateurs, drager van de Gele Trui in de Ronde van Frankrijk.
1954: Kampioen van België achtervolging. Reed
1955: intussen ook in Roemenië, Polen, Oost- en West Duitsland, Amerika enz.
1957: Kampioen van België en wereldkampioen stayers, na slechts 9 maal aan een dergelijke wedstrijd te hebben deelgenomen.
1961: Bleef als stayer een der topfiguren en werd kampioen van België en Europees kampioen. Was tevens winterkampioen van België.

1952: Vainqueur de Paris-Dolhain.
1953: Champion de Belgique poursuite amateurs, porta le maillot jaune au Tour de France.
1954: Champion de Belgique poursuite profes-
1955: sionnels. Participa aussi à des courses en Rouménie, Pologne, en Allemagne occidentale et orientale et même en Amérique.
1957: Champion du monde et de la Belgique en demi-fond après seulement neuf courses dans cette spécialité.
1959: Champion de Belgique en demi-fond.
1961: Champion de Belgique, d'Europe et d'hiver en demi-fond.

44. Paul Depaepe

De foto komt uit de Zesdaagse van Antwerpen 1961, waar hij ploeg vormde met Bugdahl en Terruzzi.

Zijn geboortedatum is 12/10/1931.

Het palmares is weer zeer onvolledig vanaf 1957, al konden ook zijn derde plaats (met Miel Severeyns) in het Belgisch kampioenschap américaine 1955 en zijn tweede plaats in het Belgisch kampioenschap achtervolging 1956 vermeld worden. En uiteraard droeg hij in 1953 bij de liefhebbers de gele trui in de Route de France en niet in de Tour de France.

In 1957 was hij ook tweede in het Europees criterium stayers, achter Marsell. In 1959 werd hij na een mislukt seizoen 1958 (verlies Belgische titel en opgave in het wereldkampioenschap) opnieuw Belgisch kampioen en 5de in het wereldkampioenschap. Na een nieuw mislukt seizoen in 1960 (opnieuw verlies van nationale titel en opgave in het wereldkampioenschap) kwam hij in 1961 heel sterk voor de dag. Hij werd bij de stayers Belgisch zomer- en winterkampioen, winnaar van het Europees criterium, tweede in het wereldkampioenschap en werd verder tweede in het Belgisch kampioenschap achter derny.

Nadien bleef hij nog enkele jaren een van de betere stayers. In 1962 werd hij tweede in het nationaal en het wereldkampioenschap en hij won aanvang 1963 het Europees criterium. In 1963 werd hij opnieuw tweede in zowel het nationaal als het wereldkampioenschap en verlengde begin 1964 voor de tweede maal zijn titel in het Europees criterium. In 1963 was hij ook derde in het Belgisch kampioenschap achter derny. In 1964 en 1965 werd hij telkens derde in het nationaal kampioenschap stayers, maar speelde geen rol meer op het internationale vlak. In 1964 gaf hij op in de finale van het wereldkampioenschap en in 1965 nam hij niet deel en beëindigde zijn carrière.

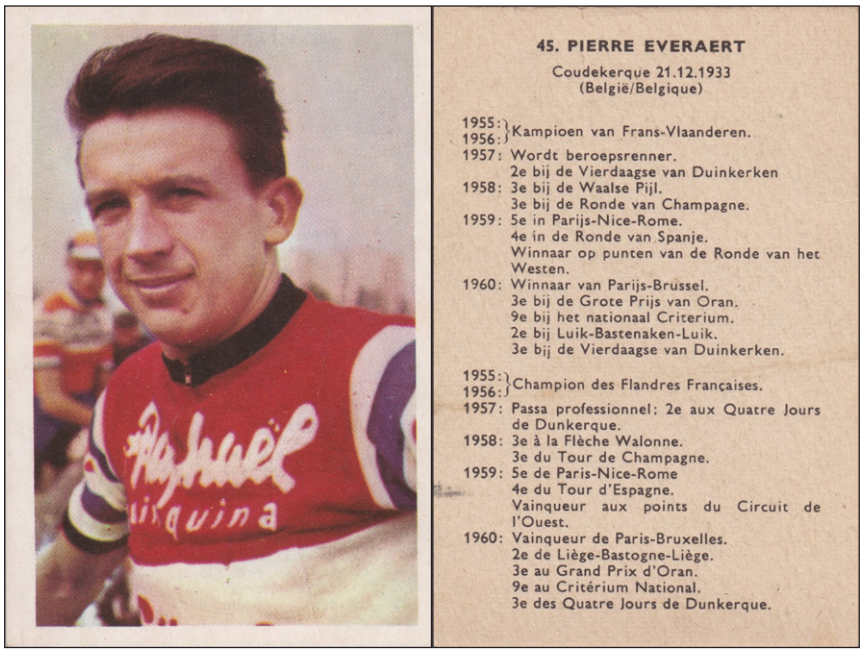

45. Pierre Everaert

De foto dateert in ieder geval van 1961, deze St Raphaël-Gitane-trui werd enkel dat seizoen gedragen.

De juiste geboorteplaats is Quaëdypre.

Het palmares is vrij volledig, maar kan zoals gewoonlijk aangevuld worden. In 1955 was Everaert al 4de in de Quatre Jours de Dunkerque. In 1956 werd hij derde in Roubaix-Cassel-Roubaix. In 1957 was hij ook 8ste in de Tour de l'Ouest. In 1958 behaalde hij een ritzege in de Tour de l'Ouest en was hij derde in de Tour de Picardie, niet in de Tour de Champagne. In 1959 behaalde hij een nieuwe ritzege in de Tour de l'Ouest en werd hij 6de in het Critérium National. Hij reed tevens een sterke Vuelta, droeg de leiderstrui maar werd het slachtoffer van een gebrek aan eensgezindheid en organisatie in zijn ploeg. Daardoor werd hij slechts 4de. In 1960 was er een ritzege in de Eibarko Bizikleta. Van 1959 tot 1961 was hij een vaste waarde in de Franse ploeg in de Tour de France, in dienst van eerst Rivière en dan Anquetil.

Vanaf 1962 kreeg hij met de komst van Jacques Anquetil vooral een helpersrol. Toch behaalde hij nog enkele mooie uitslagen. In 1963 won hij een rit in de Vuelta a Levante en in de Dauphiné Libéré en werd 9de in de Quatre Jours de Dunkerque. In 1964 werd hij 4de in de Boucles de la Seine en 5de in de Quatre Jours de Dunkerque. In 1965 won hij Paris-Camembert (op het parcours Rambouillet-Vimoutiers) en werd tweede in de Quatre Jours de Dunkerque. In 1966 werd hij 4de in de Boucles de la Seine, het was meteen zijn laatste seizoen.

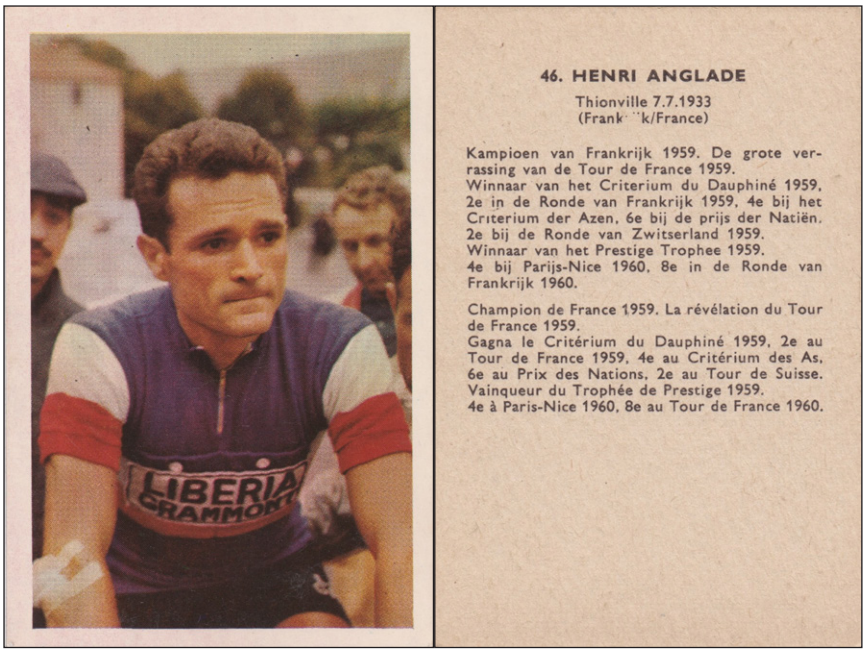

46. Henri Anglade

De foto dateert uit de Tour de France 1961.

Ook al zou zijn officiële voornaam Henri Jean Raymond zijn, doorheen zijn hele carrière en ook nu nog, wordt steeds Henry gebruikt. De juiste geboortedag is 6 juli en niet 7 juli.

Het palmares lijkt vrij volledig, al concentreert het zich vooral op 1959. Voorheen haalde hij echter weinig resultaten, enkel een ritzege in de Tour de Champagne (1957) en in de Tour de la Loire (1958). Dat laatste jaar werd hij ook 17de in de Tour de France.

In 1959 werd hij 7de en niet 6de in de Grand Prix des Nations. In 1960 droeg hij ook twee dagen de gele trui in de Tour de France en was hij derde in Gênes-Nice. In 1961 bleef het bij een tweede plaats in de Tour de l'Aude en een 18de in de Tour de France.

Ook nadien bleef hij een van de betere Franse renners. In 1962 eindigde hij 8ste in Paris-Nice, 10de in de Tour de Romandie, 12de in de Tour de France en 8ste in het wereldkampioenschap. In 1963 won hij de Tour du Var en werd 4de in Paris-Nice, 5de in het Critérium National, 7de in Paris-Luxembourg en 11de in de Tour de France. In 1964 werd hij 12de in de Dauphiné Libéré en 4de in de Tour de France. In 1965 werd hij 6de in het Critérium National, 4de in de Tour de Luxembourg en opnieuw 4de in de Tour de France. Hij werd eveneens Frans kampioen. De volgende seizoenen haalde hij geen resultaten meer. Het bleef bij een 7de plaats in het Critérium National in 1966. In 1967 gaf hij in de Tour al op in de 6de rit. Het werd meteen zijn laatste seizoen. Een aantal jaren later probeerde hij het ook even, van 1976 tot 1978, als sportbestuurder, maar al vlug bleek dat niet voor hem weggelegd.

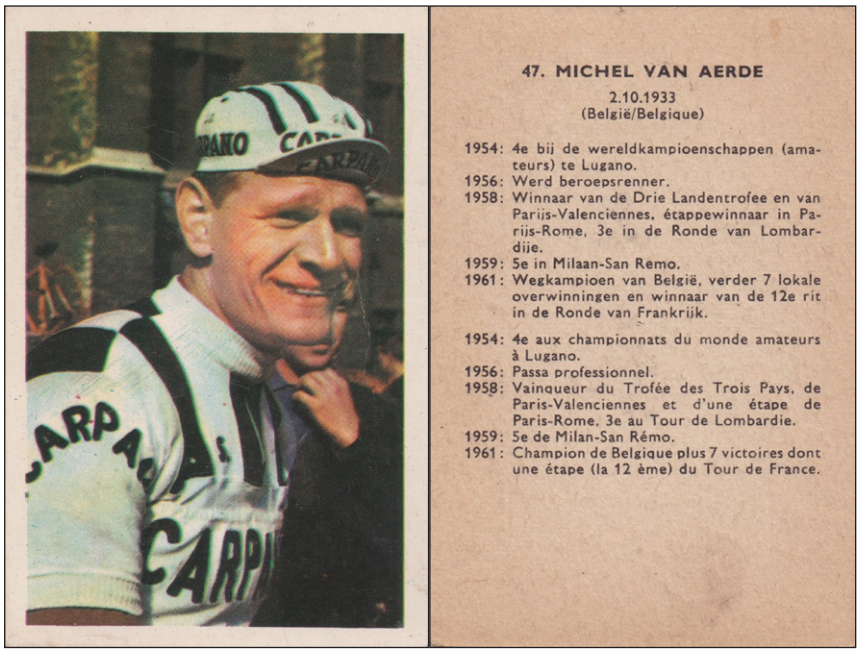

47. Michel Van Aerde

De foto werd genomen bij de start van de Omloop Het Volk 1961.

Zijn geboorteplaats is Zonnegem (Sint-Lievens-Houtem).

Het palmares is redelijk onvolledig. In 1956 werd hij derde in Paris-Tours. In 1957 won hij Paris-Valenciennes, de Drielandentrofee en een rit in de Tour de Normandie, werd tweede in Dwars door België, 4de in de Elfstedenronde en in Kuurne-Brussel-Kuurne, 5de in de Tour de l'Ouest (met een ritzege) en in de Dauphiné Libéré en 8ste in de Midi Libre. In 1958 werd hij derde in de Giro di Lombardia en 4de in de Tour de l'Ouest. In 1959 won hij een etappe in Paris-Nice-Rome, werd 5de in Milano-Sanremo en 8ste in het nationaal kampioenschap. Hij debuteerde met een 22ste plaats in de Tour de France. In het palmares op de chromo worden dus de resultaten van 1957, 1958 en 1959 bij elkaar geklutst onder de noemer 1958.

In 1960 won hij een rit in de Tour de France en werd tweede in de Omloop der Vlaamse Gewesten. In 1961 werd hij ook 7de in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni, tweede in de Flèche Brabançonne, 5de in Milano-Sanremo en 8ste in de Omloop Het Volk. Hij werd ook 13de in de eindstand van de Tour de France, waar hij dus opnieuw een rit won.

Ook in 1962 kwam hij nog sterk voor de dag met een tweede plaats in de Ronde van Vlaanderen, een 4de in Gent-Wevelgem en een ritzege in de Tour de Belgique. Hij gaf echter op in de Tour de France. In 1963 werd hij derde in Gent-Wevelgem, 4de in de Flèche Brabançonne, 5de in de Driezustersteden en 7de in de Ronde van Vlaanderen, maar gaf opnieuw op in de Tour de France. Vanaf 1964 reed hij in dienst van Rik Van Looy en behaalde maar weinig uitslagen meer. Het bleef bij een 9de plaats in de Tour de Luxembourg in 1964 en in 1965 bij een tweede plaats in de 8ste rit van de Vuelta en een derde in het eerste gedeelte van de 5de rit in de Tour. 1966 werd zijn laatste seizoen.

Een meer volledige bespreking van zijn carrière is gepland in de Maple Leaf 1965-69 artikelen van Jan De Smet.

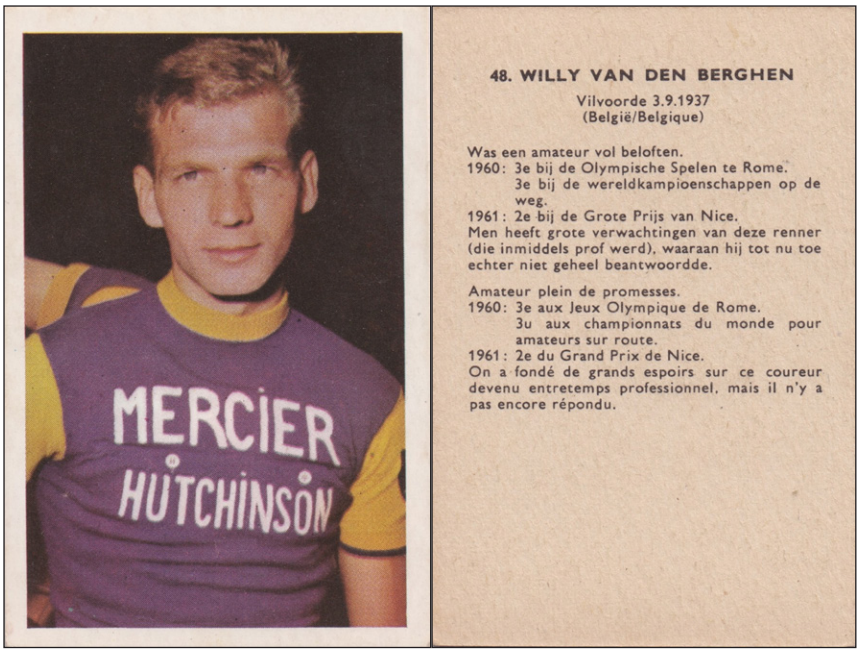

48. WILLY VAN DEN BERGHEN

Vilvoorde 3.9.1937
(België/Belgique)

Was een amateur vol beloften.
1960: 3e bij de Olympische Spelen te Rome.
3e bij de wereldkampioenschappen op de weg.
1961: 2e bij de Grote Prijs van Nice.
Men heeft grote verwachtingen van deze renner (die inmiddels prof werd), waaraan hij tot nu toe echter niet geheel beantwoordde.

Amateur plein de promesses.
1960: 3e aux Jeux Olympique de Rome.
3u aux championnats du monde pour amateurs sur route.
1961: 2e du Grand Prix de Nice.
On a fondé de grands espoirs sur ce coureur devenu entretemps professionnel, mais il n'y a pas encore répondu.

48. Willy Van den Berghen

De foto dateert in principe uit 1961, maar kan ook van eind 1960 zijn.

De juiste schrijfwijze is Willy Vanden Berghen. De juiste geboortedatum is 03/07/1937 en niet 03/09/37.

Bij het palmares ontbreken alvast bij de amateurs de zege in de Flèche du Sud in 1958, de zeges in de Ronde van Vlaanderen en Gent-Wevelgem en de derde plaats in de Friedensfahrt (met een ritzege) in 1960. Ook zijn nationale titels op de piste zijn niet vermeld, hij was Belgische kampioen in de achtervolging in 1959 en in de américaine samen met Lelangue in 1960. Bij de beroepsrenners werd hij in 1961 7de in de Flèche Wallonne en 6de in de Flèche Brabançonne.

1962 zou zijn beste seizoen worden. Hij won een rit in Paris-Nice en in de Tour de France (34ste in de eindstand) en was 2de in Hoeilaart-Diest-Hoeilaart en 7de in Liège-Bastogne-Liège. In 1963 werd hij 5de in de Tour de Belgique, 8ste in Paris-Bruxelles en 9de in de Flèche Wallonne. Door een val van de trap liep hij een meniscusletsel op en verloor zijn sprintsnelheid. Daardoor reed hij vanaf 1964 geen enkel noemenswaardig resultaat meer en stopte in 1966.

Na zijn wielerloopbaan liep het helemaal verkeerd. Hij lag zes weken in de coma na een autoongeval, zijn huwelijk strandde en hij kwam in de gevangenis terecht voor het niet betalen van onderhoudsgeld, hij werd landloper, hij probeerde de draad terug op te nemen en ging gebouwen slopen, maar kwam na een val met vijf gebroken ribben in het hospitaal, hij hertrouwde maar zag zijn tweede echtgenote met al zijn geld gaan lopen, hij werd aangereden door een fietser en lag voor een maand in het hospitaal.

Uit het rijke verleden van het wielercriterium van Aalst (slot)

door Marcel Baetens

21/07/1975: Winst voor De Vlaeminck, maar de "bollekestrui" steelt de show

Een massa volk betaalde met genoegen 80 frank voor een plaatsje op de omloop om de Tourvedetten aan het werk te zien. Half Mere was op de been en elke Merenaar was getooid in een (al dan niet zelfgemaakt) wit truitje met rode bollen. Want, inderdaad voor het eerst in de geschiedenis van de Tour kreeg de winnaar van het bergklassement een speciale trui, de trui die op het lijf van kleine Lucien Van Impe leek geschreven te zijn. Ook nationaal kampioen Willy Teirlinck kon op heel wat bijval rekenen en ondanks zijn nederlaag tegen Thévenet leek Eddy Merckx populairder dan ooit. Ondanks het feit dat er veel meer animo in de wedstrijd zat dan de vorige jaren (met ontsnappingen van o.a. Herman Van der Slagmolen, Merckx, Rottiers, Pollentier, Van Linden, Janssens, Van Sweefelt, Van Impe, Verbeeck en Demeyer), draaide alles opnieuw uit op een spurt, gewonnen door Roger De Vlaeminck.

Uitslag

1. Roger DE VLAEMINCK de 96 km in 2h26'00"[1]
2. Rik Van Linden
3. Freddy Maertens
4. José De Cauwer
5. Frans Verbeeck
6. Guido Van Sweefelt
7. Eddy Peelman
8. Wilfried Wesemael
9. Willy Teirlinck
10. Herman Van der Slagmolen
11. Ward Janssens
12. Roger Rosiers
13. Marc Demeyer
14. Marcel Van der Slagmolen
15. Ludo Delcroix
16. Michel Pollentier
17. René Dillen
18. Albert Van Vlierberghe
19. Lucien Van Impe
20. Ronald De Witte
21. Willy De Geest
22. Marc Lievens
23. Felice Gimondi (Ita)
24. Jos Huysmans
25. Frans Mintjens

© De Gazet van Aalst 1974, maar de foto dateert van 1969.

1 Volgens GVA 90 km in 1u 55'.

26. Jos De Schoenmaecker
27. Eddy Merckx
28. Karel Rottiers
29. Raphaël Constant
30. Alex Van Linden

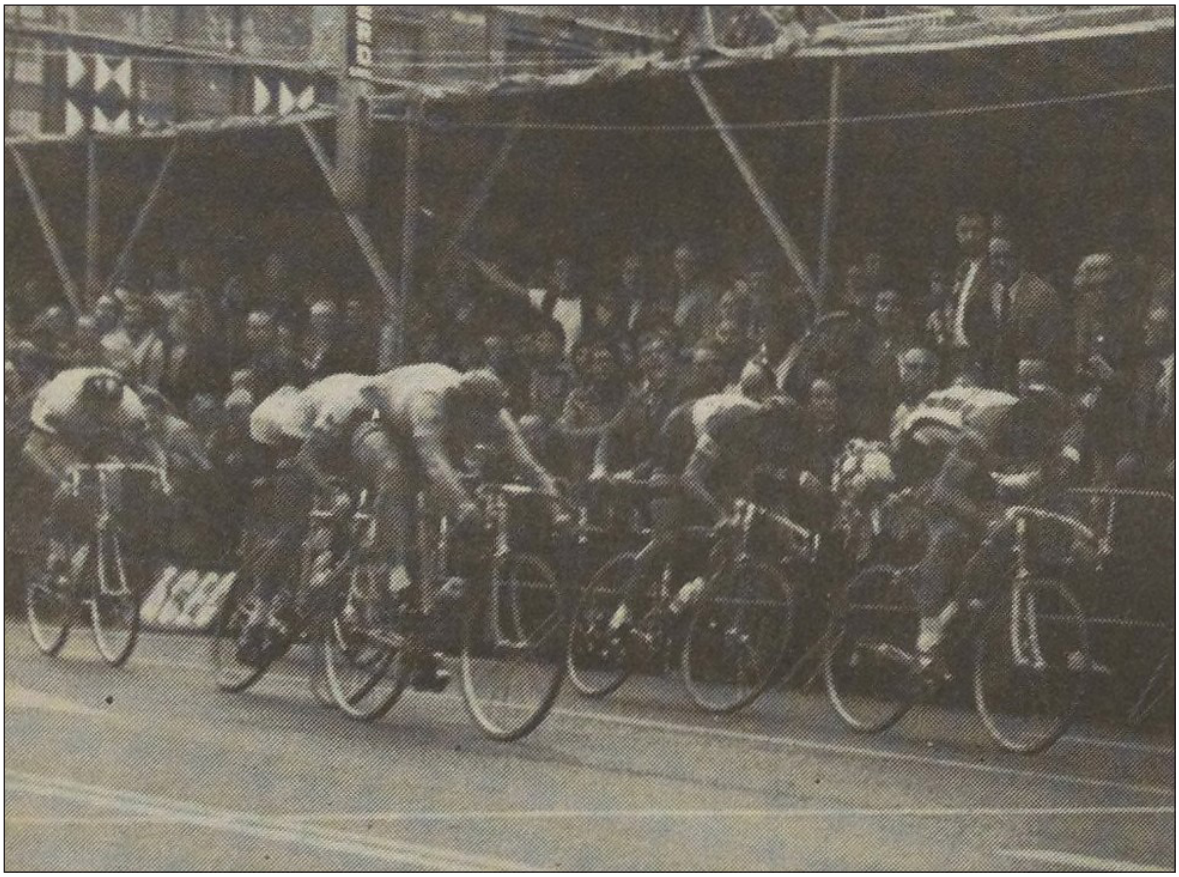

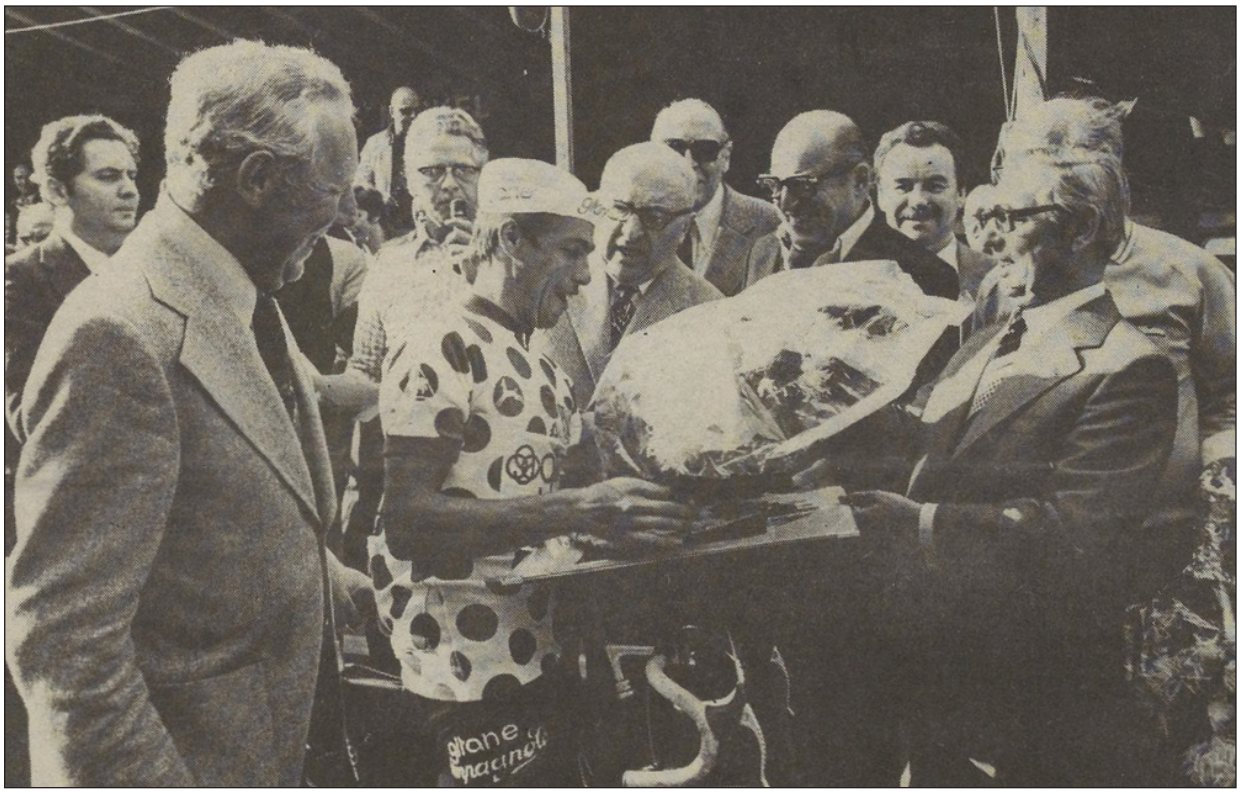

Voor alle foto's © De Voorpost d.d. 25/07/75
Foto 1: de eindspurt - Foto 2: Roger met de bloemen - Foto 3: Lucien in de "bollekestrui" Foto 4: Felice Gimondi voor de start met naast zich de gekende manager Firmin Verhelst.

19/07/1976: Delirium voor de “kleine van Mere”- Van Linden klopt groene trui Freddy Maertens

Wie de julidagen van 1976 in de Denderstreek niet meemaakte, kan zich niet voorstellen tot welke taferelen de zege van Lucien Van Impe in Mere en omstreken heeft geleid. We mogen spreken van een collectief delirium en uiteraard was ook op het criterium in Aalst de massa van 30 000 toeschouwers nauwelijks in te tomen om de “kleine uit Mere” aan te moedigen.

Een kleine voetnoot. Johan De Muynck (verliezer in de Giro) kreeg een geestdriftig applaus, terwijl zijn ploegmakker Roger De Vlaeminck op een overdonderend boegeroep werd begraven. Men had hem zijn ‘opgave’ in de Giro blijkbaar nog niet vergeven.

Lucien kreeg trouwens ruimschoots de tijd om zijn gele trui te showen want hij reed een aantal keer alleen vooruit. Maar de wedstrijd eindigde – traditioneel – op een massaspurt in dewelke Kamiel (Rik) Van Linden bewees dat hij zijn voet naast spurtfenomeen Maertens kon zetten en hij vloerde Freddy dan ook op de meet.

Uitslag

1. Rik VAN LINDEN de 90 km in 2h09’00”
2. Freddy Maertens
3. Frans Verbeeck
4. Willem Peeters
5. Walter Planckaert
6. Frank Arijs
7. Roger De Vlaeminck
8. Raphaël Constant
9. Lucien Van Impe
10. Willy Teirlinck

    Johan Van Uffel

    Herman Van der Slagmolen

    Marc Demeyer

    Benoni Michiels

    Ronald De Witte

    André Dierickx

    Robert Mintkiewicz (Fra)

18. Wilfried Wesemael
19. Ferdi Van den Haute
20. René Dillen
21. Sylvain Vasseur (Fra)
22. Willy De Geest
23. Giancarlo Bellini (Ita)
24. Albert Van Vlierberghe
25. Michel Pollentier
26. Ferdinand Bracke
27. Johan De Muynck
28. Hubert Arbes (Fra)
29. Herman Beyssens

Ward Janssens
Etienne Van der Helst

© De Voorpost d.d. 30/07/76.

SPORT SPORT SPORT

Zo startten te Aalst de criteriumrenners.

De Zwarte Man in het geel. Hij bleef lekker op zijn voetstuk. Maar zoete melk lustte hij niet.

Lucien Van Impe speelde te Aalst geen versteppertje. In derde positie Wilfried Wesemael.

Een gloednieuwe wagen hem door een Franse fabriek geschonken, doed Lucien Van Impe zijn ereronde

30.000 KWAMEN VOOR VAN IMPE

CRITERIUM TE AALST GESLAAGDE SHOW

„Jij moet hier weg". Vaderlijk en toch kordaat duwt de politieagent me naar de nadarafsluiting. Had ik de man ontgoocheld ? Misschien wel. Toen Lucien Van Impe uit het nomenland kwam opdagen, was ik niet naar de „gele man" gesprint zoals alle collega's die het Meerse wonderkind de hand wilden drukken of voor een kiekje in het vizier nemen.

Maar ik moest niet weg. Uit mijn brieventas diep ik mijn perskaart op. De agent tikte met de wijsvinger tegen zijn pet en ekkuzeert zich : „We konnen niet iedereen en het mag hier toch geen hutsepot worden" Hij heeft nog gelijk ook.

Boven de markt, op zijn onvergankelijk voetstuk, staat Dirk Martens in het geel. Twee veel te kleine minifietsjes nodigen hem tot een ereronde uit. Maar „de zwarte man" geeft geen kik. Maakt zich ook niet druk over de zuur gewurden fles zoete melk die een spuiter aan het monument heeft opgehangen. Renners maken zich klaar voor een ereronde : eerst „gnat" Eddy D'Herde, vandaag reeds senateur, doch weken geleden tweevoudig nationaal piste kampioen geworden. Achteraf krijgen de profs hun „boekee". Eerst de kleintjes. Achteraf, naargelang van hun faam en populariteit, de grotes. Sommigen krijgen er nog een geschenk bovenop. Eigenaardig genoeg vooral van politiekers. Zouden die vandaag al aan de verkiezingen denken ?

Het applaus van het publiek schijnt de populariteit van de kriteriumkoereurs te bepalen : de „kleintjes" fietsen voorbij onder beleefd en bijna plichtmatig handgeklap. Johan De Muynck, de kleine man die de grote Giro niet mocht winnen omdat Felice Gimondi als een monument van de Transalpijnse wielerenerij de geschiedenis inmoet, wordt stormachtig toegejuicht. Roger De Vlaeminck, je weet wel, de koeman van de Brooklynploeg die nooit met de besten de hoge cols zal opkunnen en uitgeput (?) en leeggereden (?) de Giro verliet toen „knecht" De Muynck nog alle troeven in handen had, zal zich zijn bezoek aan de Keizerlijke Stede nog lang herinneren, zo'n awoertontaal kreeg zelfs Benoni Beheyt na de Van Looy-story niet.

Frank Arijs, Etienne Van der Helst, Wilfried Wesemael, Raf Constant : al wonen ze niet allen in Aalst, zij geven de show een regionaal tintje. Beno Michiels is de ambassadeur van buurstad Dendermonde. Het gaat niet zo goed met al die regionalen. Vooral Wilfried Wesemael staat aan de klaagmuur : „mijn seizoen is naar de vaantjes. Eerst die zwaer. Nadien die verdomde sleutelbeenbreuk."

Etienne Van der Helst hoft evenuis : „Ik heb de fiets zelfs eens acht dagen aan de haak gehangen. Wat een rotjaar is 1976 toch".

Tussen de renners duikt het nu al vertrouwde silhoust van manager Firmin Verhelst op. „Kunnen de kleintjes hier het zout op hun patatten wel verdienen ?"

Verhelst : „Absoluut". Als ze vandaag in een of andere kermiskoers starten, moeten ze zich de ziel uit het lijf pompen voor een prijs. Hier krijgen ze centen zonder er wat voor te doen. Als ze zich goed klasseren, verdienen ze er nog wat meer aan. Je mag natuurlijk niet verlangen dat ze evenveel oprapen als de autentieke vedetten. De directeur van een fabriek verdient toch ook meer dan de gewone werknemer".

Lucien Van Impe is daar. De honderden die een bankje van honderd betaalden voor een staanplaatsje op de Grote Markt krijgen geen glimp van de Tourwinnaar te zien : de koningsdissar wordt omstoeld door de havikken van de pers en door de politiekers. Koersleider Gilbert De Mets haalt zijn inschrijvingslijst boven : Lucien kwam niet naar „Het Lardhuis" en zijn handtekening te plaatsen. Dat kan dan best hier gebeuren. Van Impe wordt naar een gloednieuwe hem geschonken wagen geleid. Hij klimt op de passagiersstoel, steekt hoofd en romp door het open dak. De massa applaudiseert. Het eerondje kan beginnen. En daarna de show. (mm)

Duwen maar, mensen, duwen, anders krijg je de koereurs niet te zien...

Wie zou die glunderende jongen wel zijn ?

Eddy D'Herde : tweevoudig pistekampioen werd voor de criteriumstart gehuldigd.

Rik Van Linden won.

Freddy Maertens kreeg ook zijn geschenk.

© De Voorpost d.d. 30/07/76.

© De Voorpost d.d. 30/07/76.

© De Voorpost d.d. 30/07/76.

25/07/1977: Het meeste applaus en … de palm zijn voor Lucien Van Impe

De belangstelling was duidelijk minder dan het vorige jaar. Misschien zat het slechte weer er voor iets tussen. Bovendien reed tourwinnaar Thévenet in eigen land en was er in laatste instantie ook het forfait van Eddy Merckx die – ondanks een vooraf getekend contract – in Caen een criterium ging rijden met Patrick Sercu.

Hoe dan ook, in plaats van de 30 000 toeschouwers in 1976 moesten de organisatoren zich tevreden stellen met minder dan 10 000 verkochte tickets, in zoverre dat de plaatselijke kranten zich afvroegen of men uit de kosten zou komen, gezien de zeer dure contracten van de vedetten. Zo schreef 'De Voorpost' dat alleen al om het contract van wereldkampioen Maertens te betalen, er 800 betalende toeschouwers nodig waren.

Het meeste applaus was uiteraard voor Lucien Van Impe, want in de Denderstreek was men er rotsvast van overtuigd dat hij zonder het incident op Alpe d'Huez zijn tweede Tour zou gewonnen hebben.

De beslissing viel in de 44ste van 50 ronden, toen Van Impe, Maertens en streekrenner Etienne Van der Helst ontsnapten. Kort voor de finish liet Van Impe zijn twee gezellen in de steek en won met 50 meter voorsprong.

Uitslag

1. Lucien VAN IMPE de 90 km in 2h08'00"
2. Freddy Maertens op 50 meter
3. Etienne Van der Helst
4. Rik Van Linden op 10"
5. Marc Demeyer
6. Frans Verbeeck
7. Herman Van der Slagmolen
8. Willy Teirlinck
9. Raphaël Constant
10. Walter Godefroot
11. Ronald De Witte
12. Wilfried Wesemael
13. Eric Loder (Zwi)
14. Hennie Kuiper (Ned)
15. Ferdinand Bracke

    Frank Arijs

    Ward Janssens

    Ludo Delcroix

    Albert Van Vlierberghe

    Herman Beyssens

    Roger De Vlaeminck

    René Dillen

    Jos De Schoenmaecker

    Jos Huysmans

    Paul Wellens

    Ferdi Van den Haute

Marcel Van der Slagmolen
Francisco Galdos (Spa)
José De Cauwer
Fedor den Hertog (Ned)
Johan Van Uffel

Zo te zien zijn Lucien Van Impe en burgemeester D'Haeseleer beste maatjes. (JM)

Lucien Van Impe heeft het kriterium' gewonnen : zijn fiets en zijn palm zweven hoog in de lucht om niet stuk gepletterd te worden door de entoesiaste massa. (JM)

© De Voorpost d.d. 29/07/77.

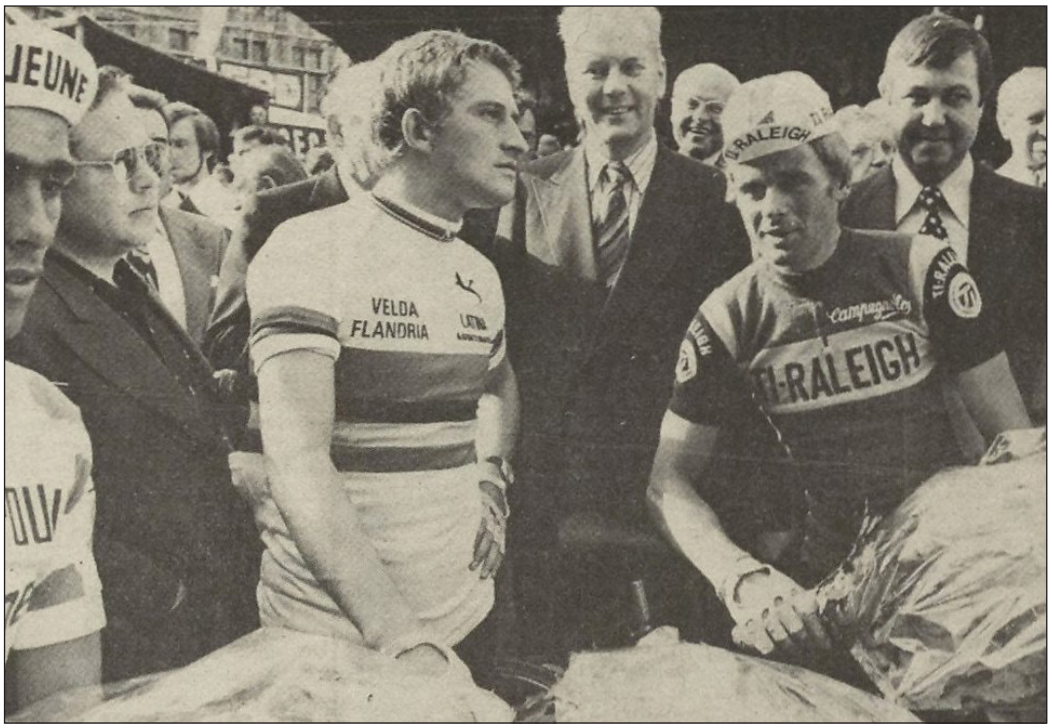

© De Voorpost d.d. 29/07/77.

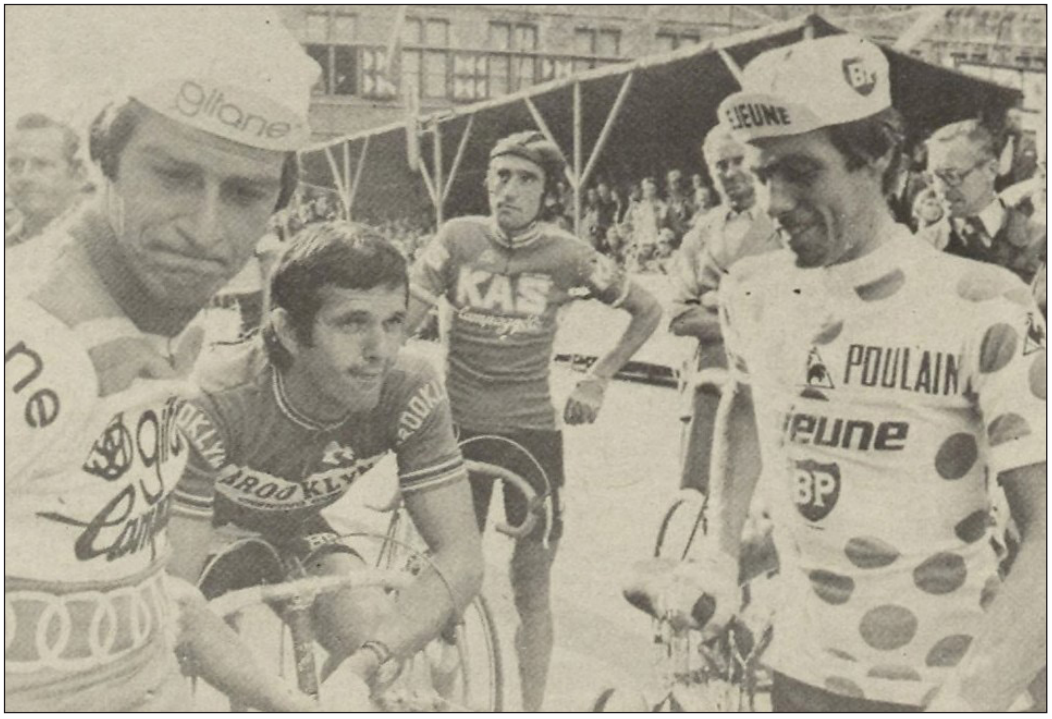

© De Voorpost d.d. 29/07/77.

24/07/1978 De klad zit in de succesformule ondanks de winst voor de wereldkampioen

Het is duidelijk dat de vette jaren achter de rug zijn, mede door het feit dat de dominantie van de Belgen in de Tour verdwenen is. Men slaagt er ook niet meer in om de Tourwinnaar aan de start te krijgen.

Tekenend voor de malaise is ook de beschrijving van Lucien Van Impe bij zijn voorstelling aan het publiek, zoals ze verscheen in 'De Voorpost': *"Twee jaar geleden was hij een magneet. Ze drumden, duwden, trokken, stompten tot zij een glimp van zijn kanariegele trui te zien hadden gekregen. Nu stond hij een beetje verloren tussen de anderen. In zijn doordeweekse merkentrui was hij weer het mannetje met het 'eeuwige' kwajongensgelaat. Een beetje bruin van de Franse zon. Doch met een paar rimpels in het voorhoofd. "Hoe gaat het?" "Goed", zonder veel overtuiging."*

Uiteindelijk bleek Joseph Bruyère, de uitblinker uit de Tour, de meest populaire naast wereldkampioen Francesco Moser. Ook Paul Wellens en Wilfried Wesemael kunnen op de nodige bijval rekenen. Tijdens de wedstrijd waren het vooral de streekrenners Johnny De Nul, Frank Van Impe, Oscar Dierickx, Etienne Van der Helst en andere Van der Slagmolens die zich laten opmerken. Toen Moser ontsnapte met de C&A-ers Dillen en De Schoenmaecker, deden de ploegmaats van de laatste twee de boeken toe. In de spurt had Moser weinig moeite om zijn kompanen te verslaan.

Uitslag

1. Francesco MOSER de 90 km in 2h02'00"
2. René Dillen
3. Jos De Schoenmaecker
4. Walter Planckaert op 25"
5. Rudy Pevenage
6. Benny Schepmans
7. Willy Planckaert
8. Roger De Vlaeminck
9. Wilfried Wesemael
10. Patrick Sercu
11. Frank Arijs
12. Rik Van Linden
13. Oscar Dierickx
14. Etienne Vandersnickt
15. Marcel Van der Slagmolen
16. Hendrik Vandenbrande
17. Johan De Muynck
18. Raphaël Constant
19. Ward Janssens

    José De Cauwer

    Constant Tourné

    Joseph Bruyère

    Gianbattista Baronchelli (Ita)

    Paul Wellens

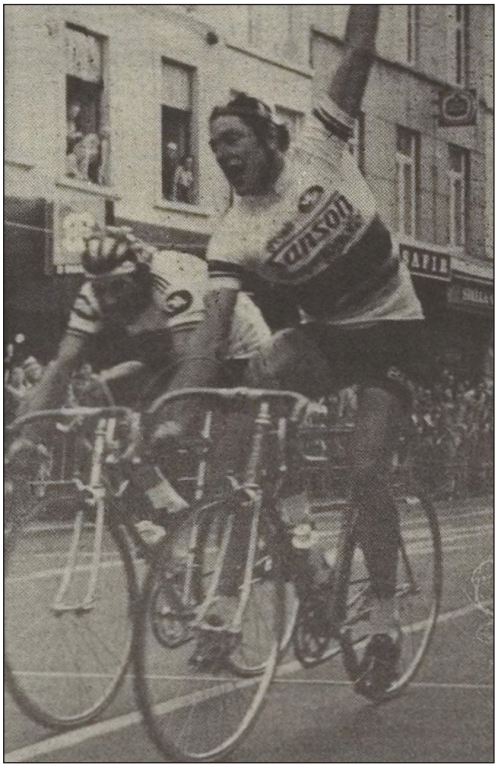

Wereldkampioen Francesco Moser wint voor René Dillen

Etienne Van der Helst
Johnny De Nul
Johan Van Uffel
Herman Beysens
Roger Verschaeve
Frans Van Looy
Frank Van Impe
Lucien Van Impe
Herman Van der Slagmolen
Walter Godefroot
Jean-Philippe Vandenbrande

23/07/1979 Een triest dieptepunt.

Geen buitenlandse Tourvedetten aan de start, alweer onvrede bij de handelaars omdat het parcours al om 16 u werd afgesloten. De malaise was totaal en daar kon de aanwezigheid van de allereerste winnaar 'Don Fredo' Hamerlinck, niets aan veranderen.

De enigen die de handen op elkaar kreeg van het karig opgekomen publiek waren traditioneel Lucien Van Impe, maar ook de man uit Gijzegem, Wilfried Wesemael, winnaar van de Ronde van Zwitserland[2].

Nationaal kampioen Gery Verlinden, Roger De Vlaeminck, Daniel Willems, Lucien Van Impe en Oscar Dierickx poogden wat animo in de koers te brengen, maar daar bleef het bij tot 'Jansen en Janssen' .. sorry Demeyer en De Meyer ontsnapten en Marc het haalde voor Ronan.

De organisatoren gingen met veel kopzorgen het nieuwe decennium tegemoet.

Uitslag

1. Marc DEMEYER 96 km in 2h31'00"
2. Ronan De Meyer
3. Rudy Pevenage op 15"
4. Gery Verlinden
5. Stan Tourné
6. Etienne Van der Helst
7. Frank Arijs
8. William Tackaert
9. Patrick Pevenage
10. Dirk Wayenberg
11. Johnny De Nul
12. Willem Peeters
13. Rudy Colman
14. Lucien Van Impe
    Roger De Vlaeminck
    Oscar Dierickx
    Daniel Willems
    Hendrik Devos
    Jos De Schoenmaecker
    Giuseppe Saronni (Ita)
    Giovanni Battaglin (Ita)
    Willy Teirlinck
    Claude Criquielion
    René Dillen
    Jean-Philippe Vandenbrande
    René Martens
27. Fons De Wolf
    Roy Schuiten (Ned)

2 Wilfried zal na zijn carrière jarenlang een populaire frituur uitbaten in Aalst.

Frank Van Impe
Eddy Schepers
Guido Van Calster

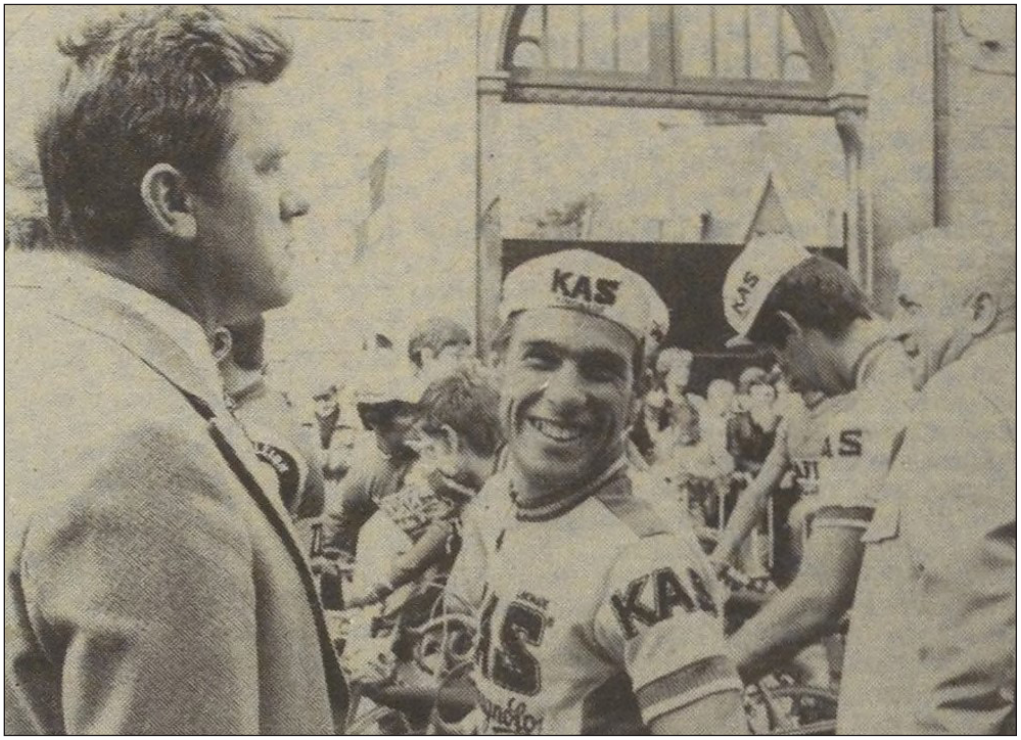

Lucien, ondanks alles, met de glimlach © De Voorpost d.d. 27/07/79.

De prominenten op de foto. V.l.n.r. Burgemeester D'Haeseleer, minister Marc Galle, x, Gustaaf de Stobbeleir, voorzitter van het organiserend comité, de eerste winnaar Fred Hamerlinck en een aantal Aalsterse prominenten. © De Voorpost d.d. 27/07/79.

Voor de start: Willem Peeters, Gery Verlinden en Eddy Schepers © De Voorpost d.d. 27/07/79.

Epiloog. Van 1980 tot nu: het criterium houdt zich staande via een nieuwe formule

In de jaren ‘80 kende het criterium een aantal mindere edities. De publieke belangstelling nam af en het ontbreken van grote vedetten speelde de organisatoren parten. In 1987 titelde ‘De Voorpost’ zelfs “Aalsters Tourcriterium op sterven na dood”.

Het besef groeide dat men drastisch moest ingrijpen.

In 1988 kende het criterium wel een relatief succes met de deelname van mannen als Etienne De Wilde, Guido Bontempi, Eddy Planckaert, Claude Criquielion en Dirk Demol, maar de malaise bleef aanhouden.

Begin de jaren ‘90 was er een lichte positieve evolutie qua publieke belangstelling, al lag dit vergeleken met de hoogdagen in de jaren ‘70 belachelijk laag. In de periode van Merckx en Van Impe daagden meer dan 20 000 betalende toeschouwers op, terwijl dit er in 1992 amper 2 000 waren. Schepen van Sport Roger D’Hondt en Sportcomité-voorzitter Willy Vernimmen bleven zich echter inzetten om het succes van de hoogdagen van het criterium terug te brengen. Grote internationale vedetten waren echter onbetaalbaar geworden, waardoor vooral gefocust moest worden op Belgisch wielertalent.

Heropflakkering

Men bleef hard werken om het succes van het criterium terug te brengen en men bleef zoeken aan vernieuwing. Zo werd in 2002 voor het eerst een gentlemenwedstrijd georganiseerd voor oude gloriën. Eddy Merckx, Lucien Van Impe, Freddy Maertens, Frank Hoste en Frans Melckenbeeck werden door het Wielercomité naar Aalst gehaald. De gentlemenwedstrijd zou uitgroeien tot een traditie.

De toegang wordt gratis

Tot nu toe was het criterium betalend geweest voor toeschouwers. Om meer volk te trekken werd eind de jaren ‘90 beslist om het criterium gratis te maken. Maar dan moest men op zoek naar extra inkomsten, aangezien ook de stad financieel niet meer tussen kwam. De organisatoren haalden hun inkomsten uit sponsoring en de verkoop van een programmaboekje, maar dit was onvoldoende om grote toppers naar Aalst te halen. Zo bleek in 2005 en 2006 Tom Boonen onbetaalbaar voor de organisatie. Toch wist men met groene trui Robbie McEwen een grote naam te strikken.

Het gratis maken van het criterium zorgde wel voor een stijgende publieke belangstelling. Zo waren er in 2018 volgens de organisatoren 55 000 mensen aanwezig. De hoogdagen van het criterium waren dus terug!

Opnieuw Tourwinnaars in Aalst

Halverwege dit decennium slaagde men er opnieuw in om enkele grote namen op de affiche te krijgen met o.a. Giro-winnaar Danilo Di Luca en de flamboyante Frank Vandenbroucke, maar het was wachten tot in 2008 om opnieuw een Gele Trui op het criterium te mogen zien. Na 32 jaar hadden de organisatoren opnieuw de winnaar van de Ronde van Frankrijk kunnen strikken. Dankzij de sponsors maakte Carlos Sastre zijn opwachting in Aalst

De stad Aalst reikte ook opnieuw subsidies uit aan het criterium, zo verdubbelden ze hun steun in 2010 tot 25 000 euro voor de 75-jarige jubileumeditie. De organisatie benadrukte

echter dat deze subsidie nog onvoldoende was. Door het stijgende succes konden wel opnieuw Rondevedetten uitgenodigd worden, zoals groene trui Mark Cavendish en bolletjestrui Samuel Sanchez.

In 2011 wilde het Koninklijk Wielersportcomité Aalst het criterium verhuizen naar de Albrechtlaan. De organisatie wou weg uit het centrum, omdat de horeca steeds minder steun bood aan het criterium. De Aalsterse horeca vond dat het vip-dorp van het criterium te groot geworden was, waardoor ze inkomsten zagen verdwijnen. Het organiserend comité kwam uiteindelijk terug op zijn beslissing, waardoor het criterium toch doorging op de Grote Markt.

Eventjes was er ook sprake om het criteriumcircus naar Ninove te verhuizen, maar uiteindelijk werd beslist om in Aalst te blijven.

Toch dreigde het organiserend Wielercomité in 2012 zelf met een vertrek uit Aalst, omdat de stad de beloofde subsidie nog niet volledig uitbetaald had. Het bleef uiteindelijk bij dreigementen, aangezien de subsidie alsnog gestort werd.

Nog in 2012 wilde sponsor Napoleon Games koste wat het kost de Gele Trui naar Aalst halen. Organisator Johnny Van Den Borre slaagde hier echter niet in, maar kon wel pronken met Groene Trui Peter Sagan op de affiche. In 2013 slaagde men er wel in om de winnaar van de Ronde van Frankrijk aan te trekken; Chris Froome was de grote trekpleister op het 78ste natourcriterium.

In 2014 werd opnieuw uitgepakt met de Gele Trui; Vincenzo Nibali maakte zijn opwachting in Aalst. De organisatie bleef op dit elan verder gaan en in 2015 haalde men met Chris Froome en Peter Sagan zowel de Gele als de Groene Trui naar Aalst. Ook in 2016 en 2017 was met Chris Froome de winnaar van de Ronde van Frankrijk aanwezig in Aalst.

In 2018 werd Groene Trui Peter Sagan de trekpleister en won voor de derde maal het Aalsterse criterium. Voor 2019 kon de organisatie Tourwinnaar Egan Bernal strikken, maar het was de jonge Remco Evenepoel die het criterium won.

CORONA

Door de coronapandemie werd in 2020 beslist om de Tour de France niet in de gebruikelijke periode te laten doorgaan. De organisatoren beslisten daarom om het criterium niet te laten doorgaan. Men had immers geen garanties of het criterium zou kunnen doorgaan in de gekende vorm. De Tour de France ging uiteindelijk door eind augustus, maar de coronapandemie bleef verder aanslepen en ook in 2021 moesten de organisatoren noodgedwongen beslissen om geen natourcriterium in Aalst te organiseren.

In 2022 werd wel opnieuw een natourcriterium in Aalst georganiseerd. De organisatoren haalden alles uit de kast om groene trui Wout van Aert naar Aalst te krijgen, maar deze verkoos om met zijn vrouw een dag langer in Parijs te blijven. Ook gele trui Jonas Vingegaard en witte trui Tadej Pogačar hapten niet toe. De organisatie wist wel o.a. Geraint Thomas (derde plaats algemeen klassement), Yves Lampaert (winnaar van 1 rit) en Jasper Philipsen (winnaar van 2 ritten) te strikken. Na een afwezigheid van 2 jaar was het natourcriterium terug en ondanks de afwezigheid van truien uit de Tour de France daagden er 55 000 toeschouwers op. Jasper Philipsen won het eerste natourcriterium na de coronapauze.

In 2023 kon men de groene trui Philipsen strikken, evenals bolletjestrui Ciccone. De winst was voor de grote publiekstrekker, Mathieu van der Poel.

Mathieu van der Poel wint in 2023 © https://images.vrt.be/vrtnws_share/2023/07/24/0670eb36-2a5e-11ee-91d7-02b7b76bf47f.jpg

2024 : concurrentie van de olympische spelen.

In 2024 zorgden speciale omstandigheden (het criterium zat geprangd tussen het einde van de Tour de France en de start van de Olympische spelen) ervoor dat het nog moeilijker dan anders was om de grote vedetten aan de start te krijgen. Onze landgenoten Van Aert en Evenepoel zaten immers in volle voorbereiding op de Olympische tijdrit. Voeg daarbij dat de financiële eisen van Pogačar en Van der Poel het budget van de organisatoren ver overstegen. Maar met groene trui Girmay, drievoudig ritwinnaar Philipsen en Victor Campenaerts kon men toch drie trekpleisters presenteren aan de Aalstenaars en het was Victor Campenaerts die voor 60 000 toeschouwers met de bloemen ging lopen.

Besluit

We kunnen besluiten dat het natourcriterium in Aalst

- sedert 1934 een bijzondere plaats op de wielerkalender bekleedt en deze plaats steeds heeft kunnen behouden
- kan pronken met een serie schitterende winnaars waarbij de allergrootsten niet ontbreken
- gedurende de jaren 1980 tot 2000 kampte met grote problemen, zowel om een fraai deelnemersveld op de been te brengen, als om de nodige fondsen te vinden
- in het laatste decennium – door het gratis maken van de toegang – weer de grote massa naar Aalst lokt
- gedurende zijn hele geschiedenis in een permanente haat-liefde verhouding geleefd heeft met de plaatselijke middenstand, maar dat de liefde tussen beiden uiteindelijk sterk genoeg bleek om dit uniek wielerevenement in stand te houden.

Slotbijlage: de volledige erelijst van het criterium

1934	Alfred Hamerlinck	1972	Walter Godefroot
1935	Michel D'Hooghe	1973	Roger De Vlaeminck
1936	Julien Heernaert	1974	Eddy Peelman
1937	Louis Noens	1975	Roger De Vlaeminck
1938	Adolphe Braeckeveldt	1976	Rik Van Linden
1939	Jef Geets	1977	Lucien Van Impe
1940	Achiel Buysse	1978	Francesco Moser
1941	niet gereden	1979	Marc Demeyer
1942	Roger Ghyselinck	1980	Ferdi Van den Haute
1943	Jozef Moerenhout	1981	Lucien Van Impe
1944	niet gereden	1982	Roger De Vlaeminck
1945	Theo Middelkamp	1983	Eric Vanderaerden
1946	Désiré Keteleer	1984	Frank Hoste
1947	Achiel Buysse	1985	Eric Vanderaerden
1948	André Rosseel	1986	Marc Sergeant
1949	Frans Leenen	1987	Jozef Lieckens
1950	Briek Schotte	1988	Eddy Planckaert
1951	Roger Decock	1989	Etienne De Wilde
1952	Valère Ollivier	1990	Johan Museeuw
1953	André Rosseel	1991	Benjamin Van Itterbeeck
1954	Roger Decock	1992	Dirk De Wolf
1955	Julien Cools	1993	Alain Van den Bossche
1956	Fred De Bruyne	1994	Hendrik Redant
1957	Joseph Plas	1995	Johan Bruyneel
1958	Rik Van Steenbergen	1996	Tom Steels
1959	Rik Van Steenbergen	1997	Frank Vandenbroucke
1960	Rik Van Steenbergen	1998	Tom Steels
1961	Norbert Kerckhove	1999	Ludo Dierckxsens
1962	Robert Lelangue	2000	Axel Merckx
1963	Frans Melckenbeeck	2001	Serge Baguet
1964	Benoni Beheyt	2002	Robbie McEwen
1965	Edgard Sorgeloos	2003	Alessandro Petacchi
1966	Ward Sels	2004	Robbie McEwen
1967	Rik Van Looy	2005	Axel Merckx
1968	Rik Van Looy	2006	Robbie McEwen
1969	Eddy Merckx	2007	Danilo Di Luca
1970	Vic Van Schil	2008	Carlos Sastre
1971	Eddy Merckx	2009	Marc Cavendish

2010	Fabian Cancellara	2017	Oliver Naesen
2011	Philippe Gilbert	2018	Peter Sagan
2012	Peter Sagan	2019	Remco Evenepoel
2013	Chris Froome	2022	Jasper Philipsen
2014	Greg Van Avermaet	2023	Mathieu van der Poel
2015	Peter Sagan	2024	Victor Campenaerts
2016	Chris Froome		

FAEMA (deel 7b)

door Patrick Feyaerts en Jan De Smet

De FAEMA-Spanjaard van het seizoen: Angelino Soler Romaguero

(°25/11/1939 Alcácer (Valencia))

Angelino Soler liet voor het eerst van zich horen toen hij in 1958 als piepjonge onafhankelijke gesteund door de kleine P.C. Pérez Llacer-ploeg aan de Vuelta a la Rioja deelnam. Hij haalde echter het einde niet en het was wachten op 1959 alvorens meer van hem te horen. Nog steeds onafhankelijke en nog steeds met enkel minimale steun van een kleine ploeg, dit jaar de P.C. Pedal, kwamen toch de eerste resultaten.

Hij betwistte tijdens het seizoensbegin eerst de Vuelta a Andalucía, in de ploeg van de Levante (Levantino). Hij brak geen potten en gaf ook in deze wedstrijd op. In de daaropvolgende Vuelta a Levante, nog steeds in de ploeg van de Levante (U.D. Levante) ging het al iets beter. Niet alleen reed hij uit (41ste in de eindstand), hij was nog fris genoeg om 7de te eindigen in de 8ste en laatste[1] rit, als derde van de pelotonsprint voor de 5de plaats. Om deel te mogen nemen aan de Vuelta waren dit onvoldoende adelbrieven, maar hij was er wel bij in de Volta a Catalunya, als enige vertegenwoordiger van de P.C. Pedal. Als eenzaat was uitrijden al een mooi resultaat, en hij lukte daarin, als 29ste op 17'27" van eindwinnaar Salvador Botella. Hij werd dat jaar tevens tweede in het kampioenschap van de regio's, met de ploeg van de Levante.

Misschien allemaal niet echt indrukwekkend, maar meer dan eervol voor iemand die nog altijd geen volle twintig jaar oud was. Hij had dan ook de aandacht van FAEMA getrokken en kreeg voor 1960 een contract als onafhankelijke. Zo kwam hij eindelijk in een gestructureerde omgeving terecht. Angelino zou zich al snel het vertrouwen waardig tonen. Hij mocht mee naar de Vuelta a Andalucía en trok behoorlijk zijn streng in een ploeg die deze wedstrijd domineerde, met vier ritzeges, de eindzege van Gabriel Mas en nog vier andere renners in de top elf. Zelf werd hij eervol 13de.

Angelino Soler wordt gehuldigd na een zege. (Fotobron onbekend)

Daarmee had hij zijn selectie verdiend voor de Vuelta a Levante, die opnieuw door FAEMA beheerst werd. Ditmaal was de overwinning voor Fernando Manzaneque, die zijn ploegmaats Francisco Moreno en Jesús Galdeano voorafging. Soler boekte er meteen ook zijn eerste successen. Het begon met de zege van de G.D. FAEMA in de inleidende ploegentijdrit, maar in de 4de etappe zorgde hij zelf voor resultaat. Er was eerst een tweede plaats 's ochtends tegen de chrono, na 2,2 km eindigde hij op 3" van Antonio Gómez del Moral, net voor Bahamontes en Suárez. 's Namiddags kwam dan eindelijk die eerste overwinning. Hij ging alleen in het offensief en hield 19" voorsprong op het spurtende peloton. In de eindstand werd hij 12de.

1 Er was aansluitend nog een soort criterium, dat we echter niet als een volwaardige rit aanzien, het telde niet mee voor het eindklassement

Tijdens de rest van het seizoen kwam hij niet meer op het voorplan, maar hij had voldoende getoond om een nieuw contract voor 1961 te krijgen. Dat jaar zou hij echt naam maken. Hij begon meteen sterk. In de Vuelta a Andalucía zorgde hij al van in de tweede etappe met ploegmaat Antonio Gómez del Moral voor een eerste beslissende slag. Samen namen ze bijna drieënhalve minuut op de rest. Zijn vluchtgezel won de etappe en werd zo leider, maar Soler lag op vinkenslag. In de 6de rit zou dan de beslissing vallen. Er waren twee delen, eerst in lijn over 192 km en dan 50 km tegen het uurwerk, met een dagklassement door samentelling van de tijden van de twee gedeelten. Het eerste draaide uit op een massasprint, Salvador Botella won, Angelino was 6de. Na de middag eindigden Botella en Soler in dezelfde tijd als eerste. Zo ging dankzij diens ochtendlijke spurtzege de dagoverwinning naar eerstgenoemde, voor Angelino in dezelfde tijd[2]. Belangrijk was echter dat Gómez del Moral tegen de chrono 2'19" verloren had. Daarmee was de beslissing gevallen, in de laatste twee etappes veranderde niets meer. Angelino Soler werd eindwinnaar, voor Gómez del Moral op 2'19", Gabriel Mas volgde al op 6'34".

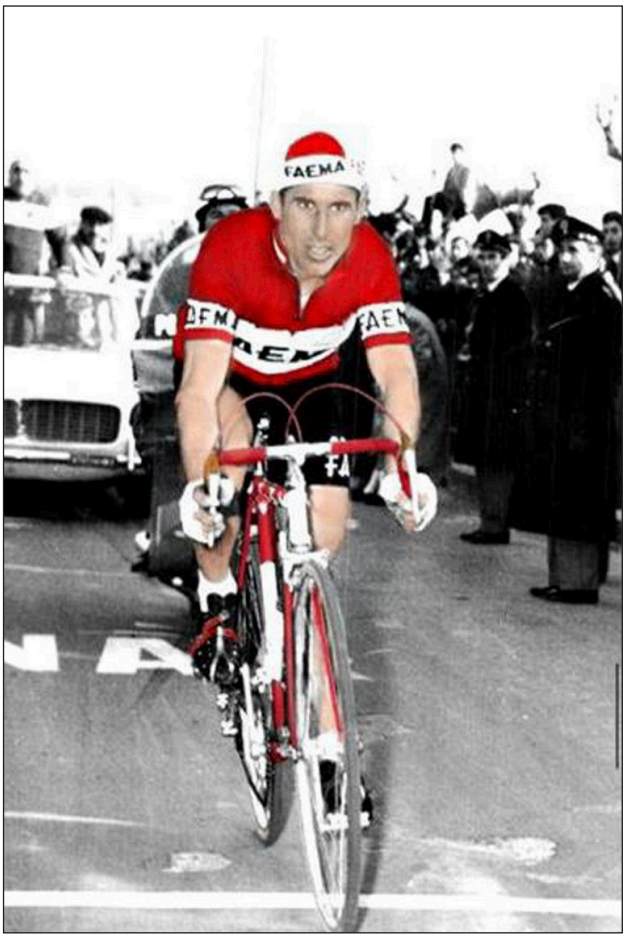

Een sterk seizoensbegin voor FAEMA en Soler.
(Fotobron onbekend)

Als streekrenner kon hij natuurlijk niet ontbreken in de Vuelta a Levante, maar Angelino wist dat het seizoen nog lang was en dat hij niet moest proberen alles te winnen. Daarom werd deze keer de kaart Salvador Botella getrokken. Deze won, Soler zelf werd 13de. Drie weken later, in de Trofeo Serdan-Torrès stond hij er echter opnieuw. Hij reed een tactisch sterke, zij het afwachtende wedstrijd. Hij haalde tijdens de eerste dagen een aantal klasseringen binnen de top tien en kon zich zo opwerken tot de best geklasseerde van de FAEMA-ploeg. Terwijl de leiderstrui en dus het gewicht van de wedstrijd al snel bij Gabriel Company en zijn Catigene-ploegmaats lag, wachtte hij in de luwte en rekende op de afsluitende ploegentijdrit en zijn gezellen bij FAEMA. Terecht, want de tegen de chrono (met individueel klassement op basis van de gerealiseerde tijd) werd met overwicht gewonnen. Zo werd hij die dag derde op 1" van teamgenoten Antonio Suárez (de officiële etappewinnaar) en Antonio Gómez del Moral. Genoeg om eindwinnaar te worden, Gabriel Company kwam 4" te kort, Gómez del Moral werd derde op 29".

En dan was het tijd om aan de Vuelta te denken. Over zijn deelname kon na een dergelijk seizoensbegin ditmaal geen twijfel bestaan, onafhankelijke of niet, amper 21 of niet. Hoewel, bijna liep het nog verkeerd, Angelino was immers ondertussen zijn dienstplicht aan het vervullen. Zijn prestaties in het lopende seizoen overtuigden echter zijn oversten hem het noodzakelijke verlof toe te kennen en zo kon hij toch starten. Antonio Suárez, titelvoerend Spaans kampioen en al eindwinnaar in 1959, was wel de logische kopman.

2 De meeste bronnen vermelden enkel dit klassement, zonder informatie op de deeluitslagen.

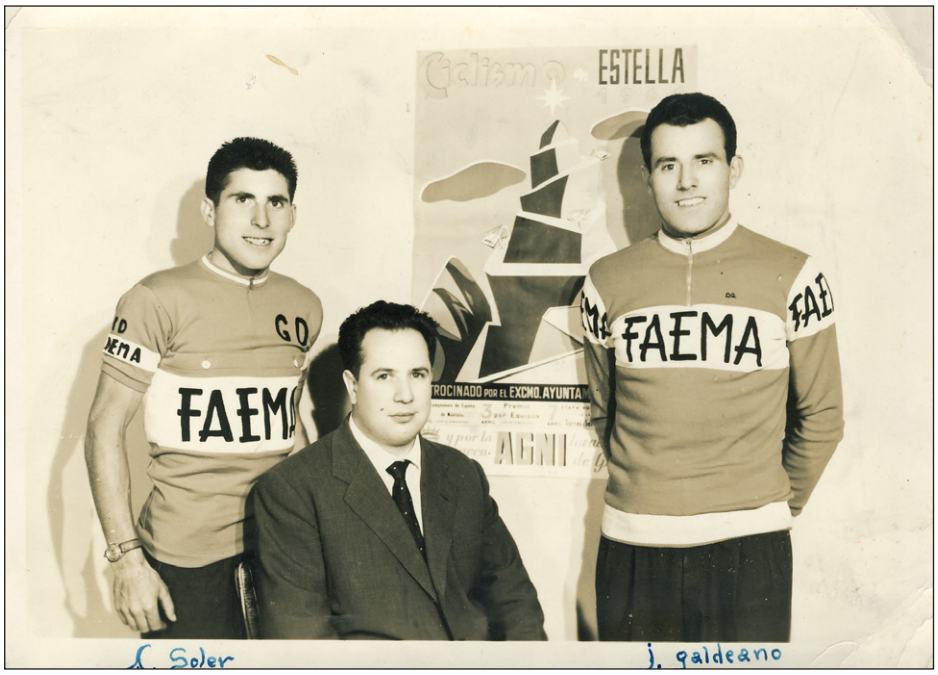

Angelino Soler en Jesús Galdeano, ritwinnaars voor FAEMA in de Vuelta. (Foto Tomas, Estella)

De Vuelta begon goed voor FAEMA en Soler, met op de eerste dag een zege in de ploegentijdrit en deze keer kwam iedereen zonder kleerscheuren over de streep. In de volgende etappes ging de strijd vooral tussen de Spaanse renners en de Franse selectie, die de ritzeges en de leiderstrui onder elkaar verdeelden. Pas in de 4de rit staken de Belgen van Groene Leeuw voor het eerst de neus aan het venster met een zege van Marcel Seynaeve. Vermits zijn vluchtgezel José Luis Talamillo de amarillotrui veroverde werd daar verder geen aandacht aan geschonken, ook niet aan de 5 minuten voorsprong die ze onder hun beiden op het peloton genomen hadden.

De zaken werden wel serieus twee dagen later. De organisatoren hadden niet veel geleerd van hun perikelen van het jaar voordien en hadden de 6de etappe in de namiddaghitte geprogrammeerd. Soler, die in eigen streek reed, trok er zich niet veel van aan en ging in het offensief. Hij kreeg het gezelschap van een groepje van zes, waaronder Seynaeve. De Groene Leeuwen muilkorfden het peloton dat er zo al niet veel zin in had en ondanks een (laattijdige) reactie van de Catigene-ploeg van leider Talamillo eindigde de grote groep ruim 7 minuten achter de koplopers. Soler zelf had zich in de slotfase nog ontdaan van zijn gezellen en won met anderhalve minuut op de rest van de leiders.

Eensklaps was Seynaeve comfortabel in het amarillo, de tweede, André Le Dissez, stond al op 6 minuten, Soler, ondertussen derde, volgde nog een minuut verder en favorieten als Antonio Suárez, Luis Otaño, José Pérez Francés en Fernando Manzaneque keken reeds tegen een dozijn minuten en meer aan. De Spanjaarden troostten zich wel met de ritzege van de jonge belofte Soler.

Vanaf dat moment leken de Groene Leeuwen de koers in handen te hebben. De positie in het algemeen klassement van Marcel Seynaeve was geruststellend en toen Luis Otaño en François Mahé in de eerste bergrit, rond Madrid op de 10de dag, amper anderhalve minuut konden terugnemen, leek de eindzege in kannen en kruiken voor hem. De volgende dag zou Berten De Kimpe echter zijn hand overspelen.

Drie Groene Leeuwen, André Messelis, Arthur Decabooter en Lucien Mathys waren niet alleen mee met een eerder ongevaarlijke groep van vijftien, ze kregen ook opdracht voluit te gaan. Wanneer in het peloton ook de FAEMA-ploeg niet verder aandrong in de achtervolging, liepen ze steeds verder en verder uit, om met ruim 11 minuten voorsprong te eindigen. Decabooter won en Messelis nam de leiding over van zijn ploegmaat. Alles zag er dus nog altijd goed uit voor de Belgen, al dacht Marcel Seynaeve er wel het zijne van.

De volgende dag was er dan een tijdrit over 48 km. Suárez zegevierde met 25" voorsprong op Alfons Sweeck. Soler werd 7de op 1'36", maar ook Messelis (16de op 2'42") en in zekere mate Seynaeve (49ste op een zestal minuten) wisten de schade te beperken. In het algemeen klassement had Messelis nu 7'42" voorsprong op Seynaeve, Soler was derde op 10'21", Mahé 4de op 12'12", Suárez 7de op 13'06" en Manzaneque 11de op 16'06". Geen vuiltje aan de lucht toch?

Toch wel. Ook de Spanjaarden bekeken het klassement en voelden een nieuwe vernedering als in 1960 aankomen. Groene Leeuw had toen eveneens zowat alles gewonnen wat er te winnen was, de top twee in de eindstand, de puntenrangschikking, het ploegenklassement en zeven ritten. Enkel de bergprijs hadden ze aan Antonio Karmany gelaten. Na twaalf etappes zag de situatie er weer hetzelfde uit, het enige verschil was dat de Belgen nog maar drie dagzeges behaald hadden.

Ze voelden de kritiek al aankomen, pers en publiek gingen genadeloos zijn. Verleden jaar was er al grote onmin geweest, maar toen waren de meeste banbliksems op Federico Bahamontes en zijn fratsen gericht geweest. Dit jaar was er echter geen makkelijke zondebok, de Adelaar van Toledo was er niet eens bij en dus zou iedereen door de mangel gehaald worden. Er werd daarom besloten alle rivaliteit en ploegbelangen voor een keer opzij te zetten en tijdens de afsluitende bergritten in het Baskenland eendrachtig aan de ommekeer te werken, wie won was onbelangrijk, als het maar geen Groene Leeuw en liefst ook geen Fransman was.

Als hoogst geklasseerde Spanjaard zag het er daarmee ineens best goed uit voor Angelino Soler. Als hij kon standhouden kon er veel inzitten. Het Spaans offensief begon in de 14de etappe. Een groep van veertien met alle grote namen ging in de aanval en werkte eendrachtig samen. Wat binnen de nationale ploeg nooit mogelijk geweest was, kon nu eensklaps wel, ook al reden ze voor verschillende (merken)teams. De Groene Leeuwen verdedigden zich tot het uiterste, De Mulder reed zich in die mate leeg dat hij uitgeput opgaf, Adriaensens gaf alles voor zijn kopman, maar stond er uiteindelijk alleen voor tegen een eendrachtige kopgroep. Messelis verloor 9 minuten, maar behield nipt zijn gele trui, Seynaeve, door de wagen van FAEMA aangereden, verloor er 13 en zakte af naar de 13de plaats in het klassement. Soler had

Amper 21, niet eens prof, debutant, al direct eindwinnaar en tot op heden nog altijd de jongste eindwinnaar van de Vuelta. (Internetlink 1)

moeiteloos meegedraaid in de kopgroep, werd 4de in de rit en stond nu tweede, op amper 1'24" van de Belg. Hij werd stilaan favoriet voor de eindzege en zijn voornaamste rivaal zou weleens eerder François Mahé kunnen worden, slechts 51" achter hem.

De Spanjaarden hadden bloed geroken en gingen de volgende dag al even eensgezind terug in de aanval. Het grote offensief startte zowat halfweg de etappe op de Urquiola. Messelis moest afhaken maar kon op de top met de hulp van Adriaensens de schade beperken tot 3'25" op Antonio Jiménez Quiles die als eerste bovenkwam, maar veel belangrijker, tot slechts 1'20" op Soler, Mahé en Suárez. In de afzink vormden zich verschillende groepjes. Messelis en Adriaensens zaten eerst in het vierde, maar konden, vooral dankzij het werk van Alfredo Sabbadin, al snel bij het derde aansluiten en kwamen, nog steeds onder impuls van de Italiaan, tot op 45" van Soler en zijn gezellen.

En toen keerde het lot zich tegen Messelis. Eerst moest Jan Adriaensens leeggereden afhaken. Toch bracht Sabbadin het groepje tot op 300 m van de leiders (vooraan was ondertussen alles samengesmolten), toen Messelis met een lekke achterband wegslipte, zijn wiel brak en Sabbadin moest laten gaan. De Italiaan sloot aan bij de kop, André Messelis moest herstellen en een nieuwe band leggen en stond er na nog eens lekgereden te hebben alleen voor. Hij verloor achtenhalve minuut op ritwinnaar Antonio Karmany en 8'12" op Angelino Soler, 10de, die de slotetappe in het amarillo shirt mocht aanvatten.

Er bleef nog enkel de niet zo gemakkelijke afsluiter rond Bilbao. François Mahé speelde alles of niets, ging in het offensief maar werd geremd door een val over tramrails, met een neusbreuk als gevolg. Angelino Soler won zo de Vuelta, met 51" voorsprong op André Mahé, 2'23" op Pérez Francés, 2'45" op zijn ploegmaat Suárez, 4de, en 3'13" op een andere teamgenoot Antonio Gómez del Moral. Messelis en Seynaeve verloren nog wat meer tijd in die afsluitende rit en beëindigden de Vuelta als respectievelijk 11de op 8'29" en 19de op 26'49".

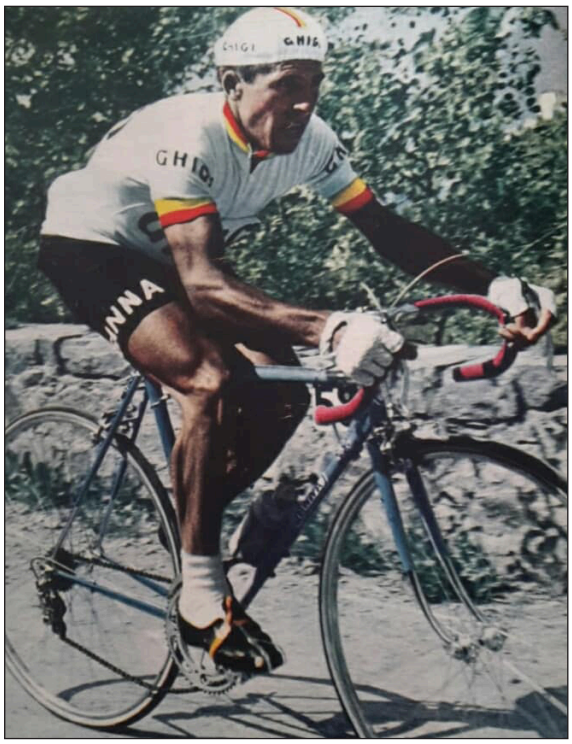

In 1962 bij Ghigi. (Fotobron onbekend)

Ook al was hij nog altijd onafhankelijke, Angelino Soler behoorde nu tot de top van het Spaanse wielrennen. Het seizoen was al zwaar geweest, hij was nog steeds militair en dus vond hij dat het welletjes geweest was en bleef weg van Giro d'Italia (al werd hij even aangekondigd in de FAEMA-ploeg rond Rik Van Looy), Tour de France en Tour de l'Avenir. Hij behaalde dat seizoen verder geen noemenswaardige resultaten. Als onafhankelijke was hij niettegenstaande zijn zege in de Vuelta niet geselecteerd voor het nationaal kampioenschap en ondanks dat hij in augustus naar de beroepsrenners overstapte, werd hij niet voor het wereldkampioenschap opgeroepen. In de Volta a Catalunya kwam hij al evenmin aan de start. Mogelijk speelde bij dit alles ook zijn militaire dienst een rol.

Tijdens de winter kwamen er dan een paar verrassingen. De Tour de France 1962 zou met merkenteams betwist worden en FAEMA fusioneerde zijn ploeg, of toch het Belgisch-Nederlandse gedeelte ervan, met die van flandria. Het was meteen duidelijk dat er voor de Spanjaarden weinig startgelegenheid buiten Spanje zou zijn en Angelino Soler koos voor een goed betaald avontuur in Italië. Samen met Antonio

Suárez vervoegde hij Ghigi. Het was meteen duidelijk dat hij daardoor niet de gelegenheid zou hebben zijn titel in de Vuelta te verdedigen, dubbele aansluiting bij een Spaanse en een buitenlandse ploeg was vanaf 1962 niet langer toegestaan aan Spanjaarden.

Hij reed dan ook een voornamelijk Italiaanse voorbereiding, met alleszins deelnames aan Milano-Torino (29ste), Milano-Sanremo (opgave) en de Giro di Campania (35ste). Vreemd genoeg was hij er wat later ook bij in de Eibarko Bizikleta, en nog wel in dienst van FUNCOR[3]. Hoe dat kon is ons onduidelijk, maar wat er ook van zij, hij werd tweede in de 5de rit en 12de in de eindstand.

Het eerste objectief van het seizoen was de Giro d'Italia en Soler zou zich daar zijn salaris meer dan waard tonen. Het begon nochtans niet zo goed. Nadat hij in de eerste etappe nog mee was in de kopgroep, verloor hij de dag nadien tien minuten en zowat alle kansen op een goed klassement. Misschien kreeg hij daardoor wat meer vrijheid, want de volgende rit was voor hem. Hij was de sterkste op de slotbeklimming de Alta Valdinievole en zegevierde met 33" voorsprong op Huub Zilverberg. Meteen een goede dag voor Ghigi en Spanje, want Suárez veroverde het roze.

Nadien liet hij zich eerder meedrijven in het peloton en hielp de leiderspositie van zijn ploegmaat verdedigen. Pas in de 7de etappe, waarin Armand Desmet de ritzege en de maglia rosa greep, liet hij zich nog even opmerken met een 11de plaats. Vervolgens was het wachten op de Dolomieten. In een eerste rit door eerder het middengebergte reageerde hij attent op aanvallen van Nino Defilippis en sprokkelde daarbij punten voor het bergklassement op de Bosco del Cansoglio (1120 m). Toen Defilippis nadien samen met Graziano Battistini en roze trui Armand Desmet terug in het offensief ging in de aanloop naar de slotklim, ging Soler met Luigi Zanchetta in de tegenaanval om op en over de koplopers te gaan. Eerst Armand Desmet en vervolgens Guido Carlesi konden nog terug aansluiten, Zanchetta moest dan afhaken tijdens de beklimming en boven op de Nevegal (1030 m) klopte Carlesi de Spanjaard in de sprint voor de zege.

Al zijn tweede ritzege, hier winnaar van de 16de rit met aankomt op de Pian dei Resinelli. (Fotobron onbekend)

Vervolgens was er een rustdag in afwachting van de 14de etappe, de koninginnenrit over de Duran (1601 m), Forcella Staulanza (1773 m), Cereda (1369 m), Rolle (1970 m), Valles (2033 m) en San Pellegrino (1918 m). Alsof het parcours niet voldoende zwaar was, werd er ook nog slecht weer aangekondigd. Dat belette Soler niet al vroeg in het offensief te gaan en op de eerste twee bergen als eerste boven te komen. Nadien zou hij onder de meer en meer erbarmelijke weersomstandigheden verzwakken en terugzakken.

3 Net als voor Suárez en Galdeano geven alle naslagwerken aan dat hij die wedstrijd voor FUNCOR reed. Het boekje Historia de la Bicicleta Eibarresa Eibarko Bizikleta toont bovendien op p. 77 Suárez in een FUNCOR-trui, dus we gaan ervan uit dat zij alle drie wel degelijk de kleuren van FUNCOR droegen. Zoals uitgelegd in vorig hoofdstuk kon dit reglementair niet, we hebben hiervoor geen verklaring.

De toestand was zo verschrikkelijk dat liefst 57 renners de strijd staakten. Daartoe behoorde zelfs de koud weer specialist bij uitstek, Charly Gaul, maar ook voor Van Looy en op uitzondering van Desmet en Zilverberg de hele FAEMA-flandria ploeg, voor de andere twee Belgen Daems en Hoevenaers en verder Diego Ronchini, was de Giro voorbij. De organisatoren besloten te redden wat er nog te redden was en stopten de wedstrijd op de top van de Passo Rolle. Vincenzo Meco won de rit, Graziano Battistini was de nieuwe leider en Soler eindigde 23ste op 11'01".

De volgende dag was er al een nieuwe bergrit, met de beklimmingen van de Palade (1512 m) en de Tonale (1883 m) en aankomst op de Aprica (1176 m). Het peloton had er na de verschrikkingen van de dag voordien weinig zin in en Armando Pellegrini eerst en Vittorio Adorni vervolgens kregen een vrijgeleide. Pellegrini kreeg nog een zware inzinking en werd terug bijgehaald, maar Adorni hield voldoende voorsprong over om te zegevieren. Vito Taccone probeerde op de laatste berg nog terug te komen, maar eindigde op 2'16". Soler bood naar best vermogen weerstand en eindigde 4de op 5'20".

Geen twee zonder drie, Soler wint ook de 18de rit van Casale Monferrato naar Fabrosa Soprano. (Fotobron onbekend)

De dag nadien was er opnieuw een aankomst bergop, dit keer op de Pian dei Resinelli (1276 m). Angelino Soler ging mee in een ontsnapping en was met overwicht de sterkste op de slotbeklimming. Franco Balmamion, die er ook bij was, werd tweede op 1'27". De overige renners uit de top van het klassement verloren rond de 5 minuten.

Dan was er even een overgangsrit, waarvan Balmamion profiteerde om weer mee te gaan in de goede vlucht en de maglia rosa te grijpen. Soler, in erg goede doen in de slotfase van deze Giro, was er ook bij in de kopgroep van twaalf, maar werd met materiaalpech teruggeslagen en weer bijgehaald door het peloton.

Vervolgens zou er voor de vijfde maal een aankomst boven op een beklimming zijn. De kandidaten op de eindzege deden het liever kalm aan in afwachting van de nog geplande zware bergrit op de voorlaatste dag, daardoor duurde het tot een tiental km voor de aankomst alvorens de strijd echt losbarstte. Voorheen waren er wel schuchtere pogingen van Giuseppe Fallarini en Ercole Baldini geweest, maar het peloton had nooit laten begaan. Toen echter Armand Desmet demarreerde sprong Soler onmiddellijk mee. Wat later konden ook Gastone Nencini, Loris Guernieri en Bruno Martinato aansluiten. Desmet demarreerde tijdens de beklimming slag om slinger en enkel Soler kon bij hem blijven. Bij een laatste aanval kon Mantie zelfs 20 m voorsprong nemen, maar dan ging Soler op en over hem en haalde zijn derde ritzege binnen. Guernieri werd in extremis nog tweede.

Twee dagen later was er dan de etappe rond Saint-Vincent, met een dubbele beklimming van de Joux (1640 m), dan die van de moeilijke Tête d'Arpy en tot slot de aankomst op de Balconate Valdostane. Meteen de laatste kans voor de kandidaten op de eindzege om Balmamion te bestoken. De berg zou echter een muis baren. Tijdens de eerste twee beklimmingen gebeurde er weinig, er werd slechts op het laatste stuk

voor de bergpunten gestreden, tweemaal was Soler de beste. Dan kregen drie outsiders, Alberto Assirelli, Guido Carlesi en Guido De Rosso, een vrijgeleide van het peloton en konden tot 7 minuten uitlopen. Toch zou van het drietal enkel Assirelli stand houden en nipt de rit winnen. Taccone werd tweede op 34", Soler eindigde 10de op 3'05".

Daarmee zat de Giro erop. De slotrit naar Milaan eindigde zoals gewoonlijk op een massasprint, bij afwezigheid van alle topsprinters gewonnen door Carlesi. Balmamion werd eindwinnaar, voor Massignan en Defilippis. Soler eindigde 12de, op exact 20 minuten, net achter Suárez. Angelino won zowel, en met overwicht, de bergprijs (met 260 punten, voor Joseph Carrara, 100, en Vincenzo Meco, 60) als het klassement van de vliegende sprinten (met 18 punten voor Carlesi, 11, en Van Looy, 10)[4]. Na een succesvol debuut in de Vuelta in 1961, nu ook een geslaagde vuurdoop in de toch veel zwaardere Giro.

En er stond hem nog een nieuwe eerste keer te wachten, de Tour de France. In de Giro was immers voldoende gebleken dat Ghigi enkel op enig succes kon hopen met zijn twee Spanjaarden. Soler zou echter al snel het verschil leren kennen tussen de Vuelta en zelfs de Giro enerzijds en de Tour anderzijds. En dat des te meer als een zekere Rik Van Looy, met de intentie klimmers en klassementsrijders murw te rijden, elke rit als een klassieker gaat betwisten. Het begon al in de eerste etappe.

Angelino maakte kennis met de Ardennen en die lagen hem duidelijk minder dan de Spaanse en Italiaanse cols. Terwijl Suárez er wel bij was in het koppeloton van 23, verloor hij ruim 8 minuten. 24 uur later ging het gelukkig iets vlotter en kon hij standhouden in de grote groep. In de ploegentijdrit 's namiddags in Herentals werd de Ghigi-ploeg zelfs 5de. Ook de volgende dagen vielen beter mee, telkens eindigde hij in het grote peloton. De 5de etappe naar Saint-Malo toe werd hem echter fataal, leeggereden en geplaagd door kniepijn kon Soler de opgave niet vermijden.

Toch recupereerde hij snel. Hij werd tweede in de chronoproef van het Spaans kampioenschap, maar gaf op in het deel in lijn. Hij werd geselecteerd voor het wereldkampioenschap in Salò en eindigde 24ste in het grote peloton met ook Van Looy en Anquetil. Tijdens het seizoenseinde reed hij nog een mooie Italiaanse campagne. Hij werd achtereenvolgens 6de in de Gran Premio Industria e Commercio di Prato, eerste in de Giro del Veneto en 6de in de Giro dell'Emilia, een van de wedstrijden weerhouden voor de nieuw ingerichte Coupe du Monde Intermarques. Toen was het echter wel geweest, hij nam niet deel aan de Giro di Lombardia.

Ook al hadden de beide Spanjaarden Suárez en Soler een knap seizoen gereden, vooral de Italianen van Ghigi waren eerder tegengevallen. Buiten enkele ereplaatsen van Livio Trapè (waaronder een tweede plek in de Giro di Lombardia) en een ritzege van Mario Minieri in de Tour de France, was het bilan mager, te mager. De prestaties van de Spanjaarden konden dat niet compenseren, daar hadden de tifosi lak aan. De ploeg hield er eind 1962 dan ook mee op, werd in zekere zin opgevolgd door Salvarani, maar voor de Spanjaarden was er daar geen plaats en ze moesten een nieuwe werkgever zoeken.

Dat zou dan opnieuw de G.D. FAEMA worden. FAEMA had zijn overeenkomst met flandria en Van Looy opgezegd en zou enkel de sponsoring in Spanje voortzetten. Versterking naast de blijvers Antonio Gómez del Moral, winnaar van de Tour de l'Avenir in 1962 en 9de in het Critérium du Dauphiné Libéré, en Julio Jiménez, sterk in diezelfde etappekoers met een ritzege en een 16de plaats in de eindstand, was dus welkom en Suárez en Soler waren daarvoor uitgelezen kandidaten.

4 In deze klassementen konden ook renners die de Giro niet uitgereden hadden meedingen, de gewonnen punten bleven behouden voor de eindstand.

1963 zou voor Angelino Soler het beste seizoen uit zijn carrière worden. Het begon voor hem[5] met de Giro di Sardegna[6] waar hij de eerste etappe won en 12de in de eindrangschikking werd. De laatste voorbereiding op Milano-Sanremo verliep niet via Paris-Nice, maar in Spanje en meer bepaald in de eerste editie van een soort rittenkoers, de Challenge Drink[7]. Angelino werd achtereenvolgens 10de in de Trofeo Assalit, 9de ex aequo met het peloton in de Trofeo Jaumandreu en 5de in de Trofeo Masferrer. Vervolgens kwam dan Milano-Sanremo, waarin hij 41ste eindigde. Ook al kwam hij gekwetst terug uit de Primavera, in het vervolg van de Challenge Drink, de Trofeo Nicolas Casaus, kon hij standhouden in het peloton en werd 4de ex aequo geklasseerd. Ondanks zijn 7de plaats in de tussenstand nam hij de volgende dag niet deel aan de laatste proef, de Gran Premio Drink, hij sukkelde nog te erg met zijn blessures. Daardoor zakte hij in de door Pérez Francés gewonnen eindklassering naar rang 10.

Kort nadien was er nogmaals een grote verrassing, FAEMA en flandria zetten hun meningsverschillen opzij en fusioneerden hun ploegen opnieuw. Daarmee kondigde zich een druk rondeprogramma aan. FAEMA-flandria zou immers deelnemen aan de Vuelta, de Quatre Jours de Dunkerque, de Tour de Romandie, de Giro[8], de Grand Prix du Midi Libre, het Critérium du Dauphiné Libéré, de Tour de Suisse en de Tour de France. Angelino Soler mocht niet naar de Vuelta, maar zou in de plaats achtereenvolgens de Tour de Romandie, de Giro[9] en de Tour de France betwisten. Over de klassiekers moest hij zich geen zorgen maken, die waren voor de Belgische kern, de Spanjaarden mochten zich rustig in Spanje voorbereiden op de komende rittenkoersen.

De eerste daarvan was de Tour de Romandie, met een gemengd Belgisch-Spaanse FAEMA-flandria ploeg aan de start. Soler reed een knappe eerste etappe, ging al vroeg in het offensief en werd tweede, in de sprint enigszins verrassend geklopt door de Fransman Bernard Beaufrère. Zijn ploegmaat Willy Bocklant werd derde op 1 minuut. De volgende dag ging diezelfde Bocklant mee in het offensief met onder meer Guido De Rosso en Federico Bahamontes en werd tweede op 5 seconden van zijn Italiaanse gezel. Soler, 10de, verloor meer dan 10 minuten.

De rit nadien was in twee delen gesplitst. ‘s Ochtends ging Soler samen met zijn ploegmaat Salvador Rosa weer mee in een ontsnapping met vijftien. Giuseppe Sartore won, Rosa was 4de, Soler 6de, ex aequo met 10 andere renners. Het peloton verloor ruim 4 minuten, en even was de trui van Bocklant in gevaar, toen Bahamontes, goed geklasseerd op minder dan 2 minuten, in het offensief ging en Willy er alleen voorstond. De Spanjaarden zaten immers vooraan, Frans Brands was dan weer in de tegenaanval op de leiders gegaan en de vijfde man, Walter Boucquet had al de dag voordien opgegeven. Bahamontes werd echter tot de orde geroepen en de Henegouwer bleef vrij comfortabel leider.

Na de middag won Jo Velly tegen de chrono over 32 km, Soler was 5de op 1’55”, 6 seconden voor Bocklant, 6de. In de slotrit gebeurde er niet veel meer, Bocklant werd eindwinnaar, Soler was 5de op 4’30”. Een deel van de Belgische pers betreurde het gebrek aan ploeggeest van

5 Soler nam niet deel aan de Vuelta a Andalucía en de Vuelta a Levante, waar FAEMA wel een ploeg aan de start bracht.

6 In deze wedstrijd kregen we het vreemde fenomeen van twee ploegen in dezelfde rood-wit-rode truien. G.D. FAEMA in hun traditionele truien en tevens de ploeg Van Looy, in identieke truien maar dan zonder publiciteit. FAEMA en vooral Carlo Valente vonden dit helemaal niet kunnen, flandria en dhr. Claeys waren er al evenmin gelukkig mee.

7 De latere Setmana Catalana. De wedstrijd, dus toe aan zijn eerste editie, bestond uit vijf proeven, alle betwist in de buurt van Barcelona, met een klassement op punten. Het was niet vereist aan alle onderdelen deel te nemen om geklasseerd te worden. Opvallend was dat Milano-Sanremo er middenin viel en er dus niet elke dag een wedstrijd was.

8 Op het laatste moment zou de inschrijving hiervoor niet in orde komen. Misschien maar gelukkig gezien de omstandigheden met de twee Italiaanse kampioenen.

9 Nadat FAEMA-flandria in laatste instantie afhaakte voor de Giro, zou hij uiteindelijk de Grand Prix du Midi Libre en het Critérium du Dauphiné Libéré betwisten.

Soler in de derde etappe, Angelino zal waarschijnlijk gedacht hebben dat Bocklant zich de dag voordien ook niet erg om hem bekommerd had. Wat misschien belangrijker was, op dit moment was het duidelijk dat er in werkelijkheid nog geen ploeg FAEMA-flandria bestond. Je had gewoon de Spanjaarden van FAEMA en de Belgen van flandria, en toevallig droegen die dezelfde trui en waren die al eens samen ingeschreven voor dezelfde wedstrijd, zonder zich veel om elkaar te bekommeren.

Een week later was er de Grand Prix du Midi Libre. Oorspronkelijk was gepland dat FAEMA-flandria de Giro zou betwisten, maar enkele dagen voor de start deelde de directie van FAEMA mee dat er geen akkoord met de organisatoren bereikt was[10]. De Spaanse renners waren blijkbaar hierover door FAEMA al vroeger ingelicht en zo was Soler van Romandië direct naar Nîmes, de startplaats van de Midi Libre, afgereisd in plaats van zich klaar te maken om naar Napels, het vertrekpunt van de Giro, te reizen, zoals zijn Belgische ploegmaats bezig waren en waar ook sportbestuurder Schotte hen verwachtte. FAEMA-flandria werd hierdoor wel de vaudeville rond de twee Italiaanse kampioenen bespaard, misschien had Carlo Valente – of was het zijn zaakwaarnemer, advocaat Aurelio Manzoni, die dus in de loop van 1960 de dagelijkse leiding had overgenomen – al vooraf nattigheid bespeurd en problemen willen vermijden.

Deze Midi Libre had een stevig Spaans accent. De aankomst was in Barcelona, meerdere Spaanse ploegen namen deel en FAEMA-flandria kwam aan de start met een volledig Spaanse samenstelling. Soler werd al direct 4de in de eerste rit. Luis Otaño won op de aankomst bergop, Angelino volgde op 49". De volgende dag gebeurde er ondanks drie beklimmingen weinig, ploegmaat José Segu won. De derde etappe was ook al zwaar, met vier serieuze cols. Deze werden fataal aan Otaño, maar de andere favorieten bleven bij elkaar. Soler werd 7de, Gérard Thiélin was de nieuwe leider.

De dag nadien zou Angelino dan zijn troefkaarten uitspelen. In de ochtendrit gingen onder een pletsende regen eerst Otaño en vervolgens Beaufrère, ons nog bekend van de Tour de Romandie, in het offensief, maar in de aanloop naar de Col de Jau trokken Bahamontes, Manzaneque en Soler in de tegenaanval. Tijdens de beklimming gingen ze op en over de vluchters, maar in de afdaling liet Bahamontes zijn twee gezellen gaan. Soler kon zich afscheiden van Manzaneque, maar reed lek en werd terug bijgehaald. In de sprint voor de zege was Manzaneque de snelste. Angelino werd wel leider.

Voor Soler was het echter nog niet het einde van zijn onkans. Toen hij in de namiddagrit in de aanval wou gaan, reed hij opnieuw lek, moest zonder hulp herstellen, probeerde terug te komen, maar werd dan het slachtoffer van een inzinking. Hij verloor een vijftal minuten en zakte zo naar de 5de plaats in de stand, op 3'40" van de nieuwe leider Fernando Manzaneque. In de afsluitende etappe naar Barcelona gebeurde er niets meer en het klassement bleef ongewijzigd. Bahamontes won de bergprijs, voor Manzaneque en Soler.

De volgende afspraak was het Critérium du Dauphiné Libéré. FAEMA-flandria kwam daar aan de start met zes Spanjaarden en vier Belgen. Het zou interessant zijn te zien hoe de samenwerking zou verlopen, zeker omdat alleen al bij de Spanjaarden vier renners het statuut van kopman of minstens van beschermde renner konden ambiëren (Soler, Martin Colmenarejo, tweede in de voorbije Vuelta, Antonio Gómez del Moral, winnaar van de Tour de l'Avenir het voorbije jaar en 8ste in de Vuelta en Julio Jiménez, bergkoning in de Vuelta). Bovendien was er nog Jef Planckaert, die na een niet zo geslaagd voorseizoen eindelijk de goede vorm leek gevonden te hebben en zopas de Quatre Jours de Dunkerque voor de derde maal had gewonnen, en die normaal, als het nummer twee van 1962, de kopman voor de Tour de France zou worden.

10 Gazet van Antwerpen, 16/05/1963, p. 15, Italiaans veto: geen Giro voor de renners van Schotte.

Die Tour de France zou de situatie in de Dauphiné nog wat gecompliceerder maken. Briek Schotte had al acht renners gekozen en daarmee ook geopteerd voor een ploeg met zeven Belgen en drie Spanjaarden. Het Spaanse drietal lag al vast, Soler, Suárez en Gómez del Moral waren de uitverkorenen, wat meteen betekende dat Colmenarejo en Jiménez nog weinig aanleiding hadden om veel ploeggeest te tonen in deze rittenkoers. Ook bij de Belgen lag de situatie niet evident. Twee plaatsen waren nog te begeven en van de vier kandidaten tekenden er hier twee present, Clément Roman en Walter Boucquet (die op het laatste moment een van de andere kandidaten, Armand Desmet, verving). De laatste postulant, Gabriel Borra zou vooral op het falen van zijn rivalen moeten rekenen, hij was in geen enkele etappekoers meer voorzien.

De eerste ritten werden aangekondigd als vlak, maar dat was eerder relatief. In de eerste daarvan, gewonnen door Pierre Everaert, waren er een drietal beklimmingen en verloren Gaul (vierenhalve minuut) en Wolfshohl (7 minuten) al veel tijd. De tweede etappe, gewonnen door Rik Van Looy, was dan wel vlak, maar Anquetil, en vooral Rik, gingen er zo tegenaan dat Soler en Bahamontes anderhalve minuut op de andere favorieten verloren.

Het echte werk begon op de derde dag, doorheen het Chartreuse-gebergte, met onder meer de Col du Chat (638 m), de Granier (1164 m) en de Saint Nizier (1180 m). Vooral op deze laatste uiterst moeilijke beklimming barstte de strijd los. Raymond Poulidor, die een tijd op weg leek naar de ritzege, werd ingelopen en ter plaatse gelaten, de ene na de andere moest afhaken, het regende inzinkingen en er werd met minuten gegoocheld.

Vooraan bleven uiteindelijk enkel Jacques Anquetil en vier Spanjaarden, Pérez Francés, Manzaneque en de ploegmaten Soler en Gómez del Moral, over. Het FAEMA-flandria duo kon zijn numeriek overwicht niet uitspelen, de vijf sprintten voor de zege en Pérez Francés ging op en over Soler, naar de ritzege en de leiderstrui. De eerste achtervolgers, de drie ploegmaats van Anquetil die aanvankelijk mee waren maar bij die laatste beklimming hadden moeten afhaken, Louis Rostollan, Jean-Claude Lebaube en Anatole Novak, verloren ruim drie minuten, het nummer 9, Bahamontes, volgde al op zevenenhalve, Charly Gaul zelfs op twaalf. Poulidor en Planckaert, allebei slachtoffer van een zware inzinking, keken tegen respectievelijk een kwartier en twintig minuten aan.

Na het spektakel van de eerste bergrit werd er veel verwacht van de 4de etappe, met liefst vijf bergen waarvan vier in de laatste 50 km. Deze zou echter veel minder geven dan verwacht. Bahamontes reed bijna de hele tijd alleen in het offensief, was zelfs een tijdlang de virtuele leider, maar werd uiteindelijk bijgehaald door een groepje. Hij kon bij de laatste beklimmingen bijna iedereen lossen, enkel Jean Stablinski kon standhouden. In dienst van Anquetil nam de Wereldkampioen niet meer over en klopte Bahamontes in de sprint voor de overwinning. In het algemeen klassement veranderde weinig, enkel Bahamontes kon oprukken naar de 5de plaats, maar nog altijd op tweeenhalve minuut van leider Pérez Francés. Gaul en vooral Jef Planckaert kwamen beter voor de dag dan in de eerste bergetappe.

De dag nadien spaarden de toppers zich voor de komende tijdrit, Van Looy won voor Stablinski. Tegen de chrono was Anquetil weer oppermachtig. Hij won met 24" voorsprong op Lebaube en 29" op Planckaert en Soler. Pérez Francés, 5de, verloor 1'04" en de leiding in het klassement. 's Namiddags zegevierde Frans Brands en bewees dat ook hij klaar was voor de Tour. Ondertussen had Schotte een verdere selectieknoop doorgehakt, Armand Desmet zou erbij zijn, zelfs al had hij voor het volgende seizoen reeds zijn woord aan Rik Van Looy gegeven.

In de slotrit, ook al moest de Charmette overwonnen worden, gebeurde er niets noemenswaardig meer, iedereen was eigenlijk tevreden met de situatie. Dieter Puschel nam het meeste risico in de door het onweder heel gevaarlijke afdaling en won, Poulidor was de snelste in de sprint

van het koppeloton voor Manzaneque, Soler werd 4de, net voor Pérez Francés en Anquetil, het klassement bleef ongewijzigd. Anquetil werd dus eindwinnaar voor Pérez Francés, die de puntenrangschikking won, Bahamontes werd 5de en bergkoning, Soler 4de in de eindstand (op 2'15" van Anquetil en op slechts 1" van de derde, Manzaneque) en 7de in het puntenklassement.

En dan was het tijd voor de Tour de France. De laatste plaats in de selectie was uiteindelijk voor Clément Roman, die de Dauphiné uitgereden had, ook al was het als 58ste en voorlaatste op 1 uur 53' 18", zijn concurrent Walter Boucquet had opgegeven. Kopman was Jef Planckaert, de tweede uit de voorbije editie en met een 10de plaats in de eindstand van het Critérium du Dauphiné Libéré bijtijds in vorm aan het geraken of zo leek het toch. Voor Willy Bocklant was een rol als outsider voorzien, vooral de Belgische pers liep hoog op met zijn zege in de Tour de Romandie.

De eerste tien ritten hadden een eerder vlak parcours en vermits Van Looy dit jaar niet voortdurend in de aanval ging, gebeurde er niet zo veel. Wel kon Bahamontes in de eerste etappe meeglippen in de beslissende ontsnapping en wist zo op het vlakke voorsprong te nemen op de andere klassementsrijders. Grotere afscheiding kwam er de derde dag. In diverse fases vormde zich een ontsnapping van tien, waarin zeven van de dertien ploegen vertegenwoordigd waren. Ondanks de aanwezigheid van Gilbert Desmet, Henry Anglade en Antonio Suárez vooraan liet het peloton begaan, al hield de St Raphaël-ploeg van Anquetil de voorsprong enigszins onder controle. Seamus Elliott won de rit en veroverde de gele trui. De kopgroep had een voorsprong van ruim 8 minuten, maar dat leek niemand te verontrusten.

Een nieuwe belangrijke afspraak was de tijdrit, de namiddag van de 6de dag. Weinig verrassend was de zege van Anquetil, voor Poulidor op 45". De mannen van FAEMA-flandria trokken zich goed uit de slag, met een 4de plaats van Planckaert, op 1'03" en een 8ste voor Soler, op 1'30". Suárez en Bocklant, respectievelijk 27ste op 2'25" en 43ste op 2'52" ontgoochelden enigszins, maar konden de schade beperkt houden. Gilbert Desmet, derde op 55", werd de nieuwe leider. De volgende etappes gebeurde er eerder weinig en zo was Smetje aan de voet van de Pyreneeën nog altijd leider, met 6" op Henry Anglade en 1'02" op Elliott. Anquetil was 8ste op 6'14", Suárez 9de in dezelfde tijd, Planckaert 15de op 8'03", Soler 18de op 8'30" en verder volgden op plaatsen 26 tot 29 Gómez del Moral en Armand Desmet op 9'48", Bocklant op 9'52" en Brands op 9'59". Met zeven man binnen de eerste dertig en binnen de 4 minuten van Anquetil, helemaal geen slecht bilan.

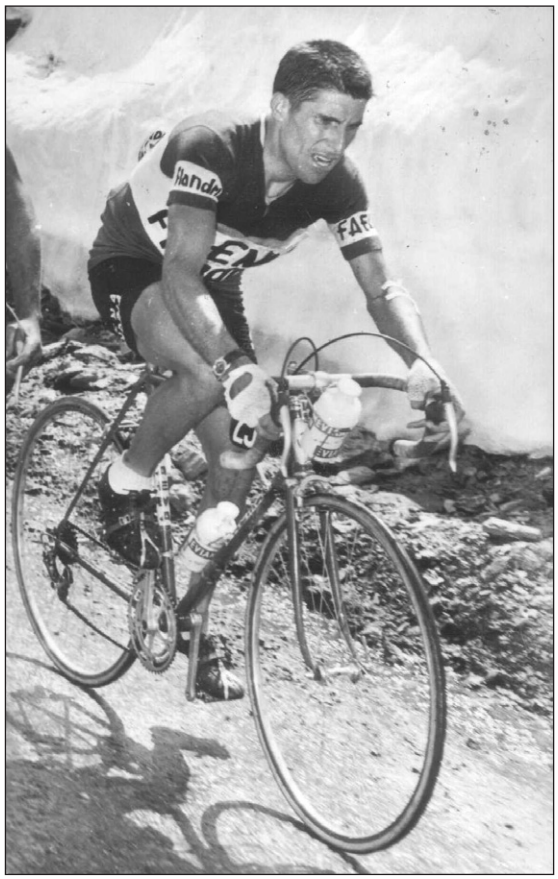

In 1963 terug naar FAEMA, hier voor FAEMA-flandria op weg naar de 6de plaats in de eindstand van de Tour 1963. (Foto Miroir Sprint)

Vervolgens kwam de grote Pyreneeënrit over de Aubisque (1710 m), de Soulor (1474 m) en de Tourmalet (2113 m) en werden de kaarten serieus door elkaar geschud. Bahamontes viel al aan op de eerste col en kwam als eerste door op de drie beklimmingen. Anquetil hield echter de zaken onder controle en hield stand op de Tourmalet. Zo ontstond een kopgroep van vijf die voor de zege sprintte. Maître Jacques won, voor Pérez Francés, Poulidor, Bahamontes en de verrassende Esteban Martín.

Angelino Soler (9de) en Armand Desmet (10de) zaten in een tweede groepje, samen met gele trui Gilbert Desmet en eindigden op 1'28". Voor de andere renners van FAEMA-flandria was het resultaat minder rooskleurig. Bocklant kon de schade nog enigszins beperken tot 4'07", maar Jef Planckaert kende een zware inzinking en verloor net als Brands en Suárez meer dan 13 minuten. Ook Van Looy zat in deze groep. Gómez del Moral werd geconfronteerd met het verschil tussen de Tour de l'Avenir en de echte Tour en verloor er liefst zeventien. Na deze eerste confrontatie met het gebergte was het al duidelijk dat Briek Schotte zijn strategie zou moeten omgooien. Voor het klassement zou moeten gerekend worden op Soler (7de op 8'30") en Desmet (10de op 9'48"), heel misschien kon Willy Bocklant (12de op 12'31") ook nog iets betekenen, maar Planckaert, 35ste op bijna 20 minuten kon vergeten worden als kopman. Nadat de volgende rit geen beterschap bracht, zou hij trouwens in de 12de etappe opgeven.

De dag nadien was er een tweede passage door de Pyreneeën, over de Aspin (1489 m), de Peyresourde (1569 m) en de Portillon (1308 m). Soler was ook nu bij de beteren en werd 6de, net voor Anquetil. Zowel Armand Desmet als leider Gilbert kwamen minder goed uit de verf en verloren een minuutje op hun rivalen voor de rangschikking. De dagen daarop gebeurde er weinig, enkel Jean Gainche kon zich voor even in de top vijf werken dankzij zijn aanwezigheid in een ontsnapping die 8 minuten voorsprong nam. De situatie aan de voet van de Alpen was dus grotendeels ongewijzigd, de beslissing zou hier moeten vallen.

De eerste Alpenrit ging door het Chartreuse-massief met de beklimming van de Grand Bois (1160 m) en de Porte (1325 m). Bahamontes voerde nog eens een nummertje op en won met twee minuten voorsprong. In de stand klom hij zo naar de tweede plaats, drie seconden voor Anquetil. Verder veranderde er weinig. Opvallend was wel de ineenstorting van Charly Gaul, de vroegere koning van de Chartreuse. Hij werd 93ste en voorlaatste op ruim 13 minuten, 1958 was een verre herinnering.

De volgende dag ging het over de Croix-de-Fer (2068 m) en de Iséran (2770 m). Deze etappe was het een andere Spanjaard die een groot nummer opvoerde. Na bijna 100 km in de aanval zegevierde Fernando Manzaneque met 5'03" voorsprong op zijn dichtste achtervolger Renzo Fontona en bijna 8 minuten op de groep der favorieten. Belangrijker was dat de zieke Gilbert Desmet helemaal ten onder ging en er bijna negen verloor op Bahamontes, de nieuwe leider, en Anquetil. Armand Desmet, 8ste, en Soler 13de waren mee met de groep Anquetil en werden zo in het algemeen klassement 5de (Soler) en 10de (Desmet) op respectievelijk 5'17" en 7'23" van Bahamontes. Minder prettig nieuws was de opgave van een leeggereden Bocklant.

Er werd dus uitgekeken naar de derde Alpenrit, bijna 230 km tussen Val-d'Isère en Chamonix, over de Petit-Saint-Bernard (2188 m), de Grand-Saint-Bernard (2470 m), de Forclaz (1527 m) en de Montets (1461 m). Bahamontes wist dat hij hier Anquetil op voldoende achterstand moest rijden om met een gerust gemoed naar de nog komende tijdrit te kunnen gaan. De Spanjaard deed wat hij kon, maar meer dan punten voor het bergklassement binnenhalen zat er niet in, de Normandiër gaf niet af. Enkel op de Grand-Saint-Bernard kon Bahamontes anderhalve minuut uitlopen, maar Anquetil behield controle, kwam terug in de afdaling en gaf bij de volgende beklimming, die van de Forclaz, geen krimp. Ook op de Montets bleven ze samen en in Chamonix liet Anquetil zijn gezel kansloos in de sprint voor de dagzege. Dankzij de bonificatie werd hij zo nog voor de tijdrit al leider, met 28" voorsprong.

Gilbert Desmet, ziek en leeggereden, gaf op en verder waren Soler, 11de op 5'13", Poulidor, 17de op 8'23" en Anglade, 26ste op 11'40", de grote verliezers van de dag. Angelino zakte zo naar de 7de plaats in het klassement en zag zijn ploegmaat Desmet, 7de in de rit, eerste FAEMA-flandria worden op de 5de rang. Enkel de tijdrit bleef over om het klassement in zijn definitieve vorm te gieten. "Monsieur Chrono" won die vanzelfsprekend, met 1'04" voorsprong op Ferdinand Bracke en 2'07" op Bahamontes. Soler werd 7de op 2'37" en kon zo nog de 6de plaats met

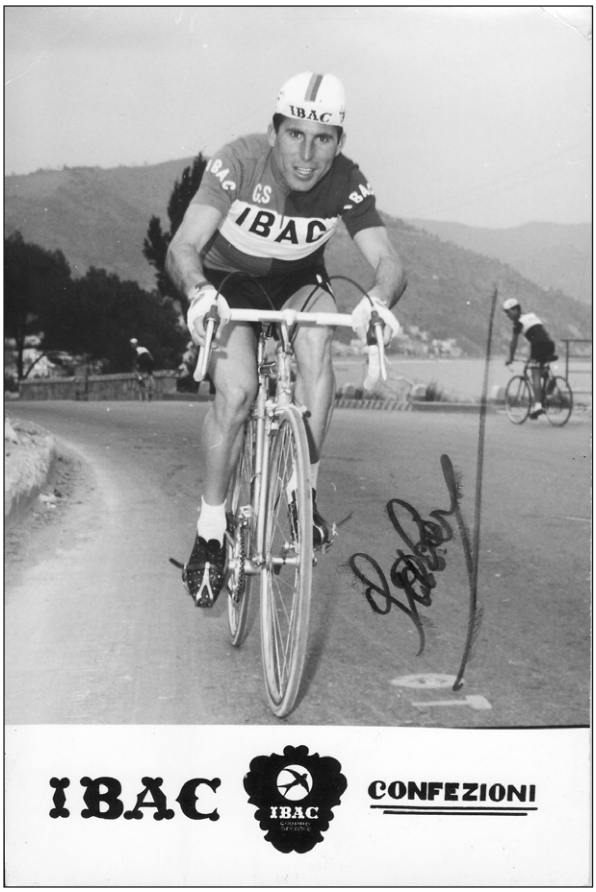

In 1964 bij het Italiaanse IBAC.

genaturaliseerde Spanjaard Joseph Novales. Hij kon in de tweede rit meegaan in de goede vlucht en een beslissende voorsprong nemen.

Soler werd nog derde in het tweede deel van de derde etappe en tweede in het namiddaggedeelte van de 7de, 38 km tegen het uurwerk. Dat was echter te weinig. Novales werd nooit bedreigd. Hij won de Volta met 5'30" op Soler en 5'39" op Suárez. Met Antonio Gómez del Moral 7de in de eindstand was het ploegenklassement voor FAEMA-flandria, een schrale troost.

Ondanks diverse pogingen van flandria en ondanks de reeds vermelde berichten in de Spaanse wielerpers dat FAEMA verder zou gaan met een Spaanse ploeg, zou dit uiteindelijk niet gebeuren. Voor Soler maakte dat weinig uit, hij had immers net als Suárez van IBAC een veel aantrekkelijker aanbod gekregen dan wat FAEMA hem voorgesteld had en hij had daarom al snel in Italië getekend. Van een deelname aan de Vuelta zou er hierdoor weer geen sprake zijn en hij zou, zeker vergeleken met 1963, een eerder beperkt programma rijden.

23" afsnoepen van Renzo Fontona. Armand Desmet bleef nog net, met 4", buiten zijn bereik. Angelino werd ook 10de in de bergprijs.

Tijdens de Tour was er sprake van dat FAEMA het volgend seizoen de sponsoring zou stoppen, zodat alle Spaanse renners vrij zouden komen. Dit bericht werd later ontkend, zelfs lang na het einde van het wielerseizoen stond in de Spaanse pers nog te lezen dat de ploeg zou verder gaan. Soler kreeg alvast aanbiedingen om bij Ferrys te tekenen, terwijl ook het Italiaanse IBAC met een mooi contract zwaaide. Maar het seizoen was nog niet voorbij. Hij gaf forfait voor het Spaans kampioenschap, maar werd toch geselecteerd voor het wereldkampioenschap. Op de weinig selectieve omloop in Ronse eindigde hij in het peloton dat voor de zege sprintte. Hij werd 21ste en was daarmee de best geplaatste Spanjaard. En zo bleef er nog een laatste verplichting, de Volta a Catalunya.

De thuisrijders werden hier op eigen terrein serieus afgetroefd door de tot Fransman

Angelino Soler in volle actie. (Foto miarroba.com)

Het begon met de Giro di Sardegna, waar Angelino onopvallend 39ste werd. Ook in de verdere Italiaanse voorjaarswedstrijden bleef hij onopgemerkt. In Milano-Sanremo werd hij 62ste. Vervolgens reed hij de Eibarko Bizikleta, dit jaar in een ploeg met Inuri. Opnieuw is het niet duidelijk hoe dit reglementair kon, maar een foto op p. 90 in het boekje Historia de la Bicicleta Eibarresa Eibarko Bizikleta toont alvast dat hij geen IBAC-trui droeg. Ook Antonio Suárez, zijn gezel bij IBAC, was van de partij. Het leverde Soler wel, in de tweede rit, zijn eerste zege van het seizoen op. In de eindstand werd hij 25ste.

Nadien verdween hij weer van het voorplan tot de Giro d'Italia. Angelino was echter niet meer dezelfde als de jaren voordien. Nadat hij reeds in de derde etappe 4'24" verloor, kregen eventuele klassementsambities al een flinke deuk. Ook de tijdrit was een serieuze tegenvaller, na 50 km eindigde hij als 42ste op 4'39" van Anquetil. In de 7de etappe kon hij zich dan toch tonen. Op 50 km van de aankomst vormde zich in verschillende fasen een kopgroep van negen renners, waaronder Soler en zijn ploegmaats Defilippis en Battistini, en verder ook Antonio Gómez del Moral en Pierre Everaert, als waakhond voor leider Anquetil. De aankomst was op een beklimming, de Lavarone (1200 m). Defilippis trok als eerste ten aanval en leek op weg naar de ritzege, maar werd gecounterd door eerst Gómez del Moral, met Soler in het wiel en wat later ook Carlo Brugnami. Het drietal ging voorbij Defilippis en op de meet maakte Angelino, een specialist van dergelijke aankomsten, het af.

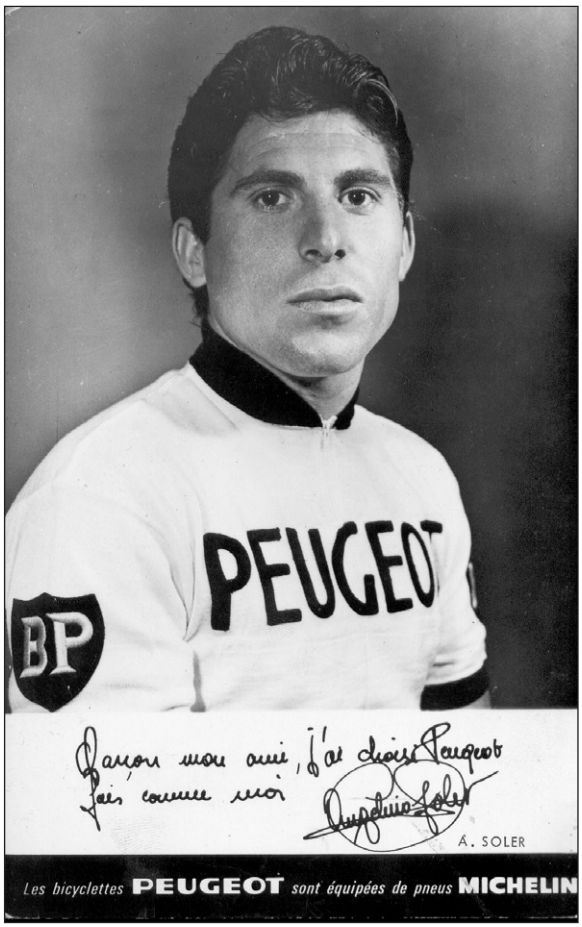

In 1965 bij het Franse Peugeot-BP.

De rest van de Giro was er weinig van de Spanjaard te zien, al verbeterde hij stap per stap zijn klassement. Was hij na de tijdrit pas 34ste, dan klom hij na zijn etappezege al naar de 25ste plaats. Uiteindelijk beëindigde hij de Giro als 17de, op 29'29" van Anquetil en zoals in 1962 net achter zijn ploegmaat Antonio Suárez.

Daarmee zat het voornaamste deel van het seizoen er voor hem op. Hij eindigde nog 10de in het Spaans kampioenschap. Angelino werd opnieuw opgeroepen voor het wereldkampioenschap en betwistte als voorbereiding Paris-Luxembourg in een Spaanse selectie. Hij werd 24ste in de eerste rit, maar gaf de volgende dag op. Op het wereldkampioenschap in Sallanches werd hij 26ste in de schoot van het grote peloton.

Het seizoen liep zo stilaan op zijn einde, er bleven maar een paar grote afspraken over. De eerste was de Volta, die hij in de gelegenheidsploeg Masias Catalanas betwistte. Ook hier zat er geen hoofdrol in, hij eindigde wel 4de in de tijdrit over 19 km, het tweede deel van de 8ste etappe. Zo werd hij 10de in de eindstand, maar wel op 11'24" van Voltawinnaar Joseph Carrara. Een nieuwe nederlaag voor de thuisrijders, en een derde Franse zege in vier jaar. Soler sloot het seizoen af in de Giro di Lombardia, maar staakte de strijd. Ondanks een paar ritzeges in de Giro was het seizoen geen succes geweest voor IBAC en bovendien stopte kopman Nino Defilippis. De ploeg hield er dan ook mee op, en Angelino kon weer op zoek naar een nieuwe werkgever. Ferrys was nog altijd een optie, maar in Frankrijk was men zijn prestaties in de Tour 1963 nog niet

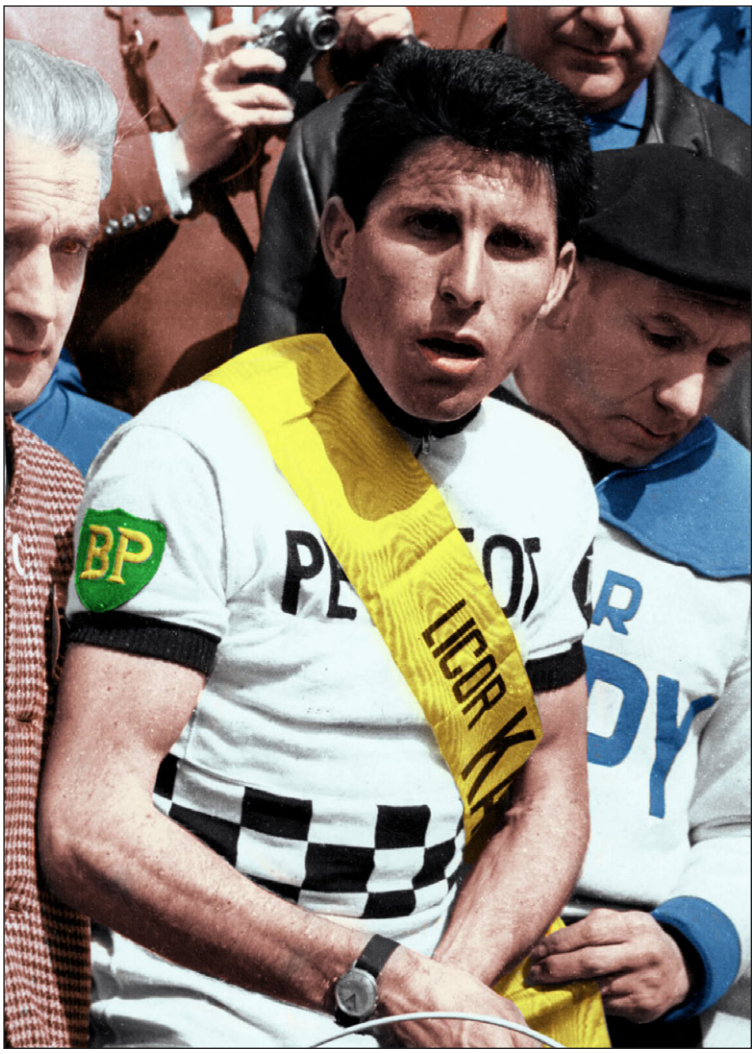

Voor Peugeot-BP aan de slag in Spanje. (Internetlink 2)

vergeten. Hij kreeg daardoor een mooi aanbod van Peugeot. Na een jaar Italië dus een jaar Frankrijk, en weer geen Vuelta. Het was wel de bedoeling dat hij uitgespeeld zou worden in de Tour de France.

Soler werd dan ook niet opgesteld in de voorbereidingswedstrijden op de klassiekers. Hij begon het seizoen in Spanje, in een wat vreemde driedaagse combinatie van de Subida a Arrate en de Vuelta a Campazar. Op de eerste dag was er in Arrate een klimrit in lijn van 7,7 km, meteen de eerste zege van het seizoen voor Soler. De volgende dag was er de Vuelta a Campazar, 118 heuvelachtige kilometers, gewonnen door Jacques Anquetil, Angelino was 10de. En vervolgens keerde men terug naar Arrate voor een tweede luik aldaar, over hetzelfde parcours, maar ditmaal tegen de chrono. Julio Jiménez won, voor Bahamontes en Soler, meteen ook de eindstand.

Na dit aperitief begon een week later het serieuze werk met het Circuit du Provençal, sinds 1964 de nieuwe naam voor de Tour du Sud-Est na de fusie ervan met de Tour du Var, maar al toe aan zijn laatste editie. De Spaanse driedaagse was blijkbaar geen slechte voorbereiding geweest. Soler won een etappe en werd 15de in de eindstand, gewonnen door Bahamontes. Dan was het een maand wachten om via de Tour de Romandie, het Critérium du Dauphiné Libéré en de Grand Prix du Midi Libre naar de Tour de France toe te werken.

In de Tour de Romandie reed Soler een rustige wedstrijd, zijn ambities waren niet dezelfde als die van de Italianen voor wie het een laatste aanloop naar de Giro was. Hij werd 10de in de slotrit en 8ste in het eindklassement. In het Critérium du Dauphiné Libéré werkte hij kalm verder aan de conditie. Hij eindigde 10de in de derde etappe waarin Anquetil de leiding veroverde en 8ste tegen de chrono, diezelfde Anquetil legde daarin zijn eindzege vast. Zelf werd hij 15de in de eindrangschikking. In de Grand Prix du Midi Libre speelde hij geen rol van betekenis, na een onopvallende wedstrijd eindigde hij als 34ste, André Foucher won.

En dan was het tijd voor de Tour de France. Peugeot had weinig succes gehad in de eerste drie edities met merkenploegen. Een ritzege van Cerami in 1963 en een 14de plaats in de eindstand van Tom Simpson in 1964, en dat was het zowat. Daarom werd er nu gebouwd aan een ploeg die wel resultaten kon boeken, in eerste instantie met een aantal beloftevolle jongeren (Ferdinand Bracke, Raymond Delisle, Désiré Letort, Michel Nédélec, Roger Pingeon, Georges Vanconingsloo en André Zimmermann) omkaderd door enkele meer ervaren, maar nog altijd vrij jonge renners als Henri Duez, Tom Simpson en Angelino Soler. Tom Simpson was de kopman.

Een dergelijk project vraagt echter geduld en lukt niet altijd van het eerste jaar. Het resultaat was dan ook gemengd. Halfweg had de ploeg al vier renners verloren, vooral de 11de etappe naar Barcelona was een catastrofe met twee opgaves (Bracke en Delisle) en Vanconingsloo te laat aangekomen[11]. Nochtans was de Tour beloftevol begonnen, Bracke was 4de geworden in de eerste tijdrit over 27 km, op amper 24" van Raymond Poulidor. Zimmermann (4de) en Simpson (10de) hadden een geslaagde eerste tocht door Pyreneeën achter de rug, in het voorlopige klassement stond de Brit toen 7de, op 6'39" van Gimondi, maar op slechts 3'27" van Poulidor. Ook de jongeren deden het op dat moment goed, Zimmermann stond 10de, Delisle 11de en Pingeon 15de. Soler daarentegen viel tegen, na een 35ste plaats op 13'03" van ritwinnaar Julio Jiménez, stond hij pas 40ste, op 17'48" van Gimondi. Bracke, in wie men in 1963 nog een toekomstige Tourwinnaar zag[12], deed het nog slechter, hij stond ontgoochelend 61ste op 23'01".

Twee dagen later was er dus een zwarte dag. Zoals al vermeld kwamen er in deze in de hitte verreden rit de opgaven van Bracke, niet onverwacht, en van Delisle, op dat moment nog altijd 13de in de stand, terwijl Vanconingsloo na het sluiten van de tijdsgrens binnenkwam. Gelukkig stonden Simpson, Zimmermann en Pingeon nog altijd gunstig geklasseerd en was Soler dan toch opgerukt naar de 32ste plaats. Ook Letort zou twee etappes verder de strijd staken, de dag voor de aankomst op de Mont Ventoux.

De overblijvende Peugeot-renners hielden op de "Mont Chauve" goed stand. Simpson werd 9de, meteen ook zijn plaats in het klassement. Soler werd 15de en was nu 24ste in de stand. Ook Zimmermann en Pingeon verdedigden zich goed, zij stonden 13de en 15de. De 16de rit van Gap naar Briançon over Vars (2111 m) en Izoard (2360 m) werd echter fataal voor Tom Simpson. Hij verloor bijna 20 minuten en zakte ver terug in de rangschikking. Hij zou dan ook enkele dagen later na een paar nieuwe zwakke prestaties ziek en gekwetst opgeven. Ook Soler, pas 38ste, kende een mindere dag.

De beslissing over de eindzege in de Tour zou tegen de chrono op de Mont Revard vallen. Gimondi won er, en daarmee virtueel ook de Tour, terwijl Roger Pingeon schitterend derde werd. Henri Duez, heel regelmatig bezig, liet zich met een 9de plaats eveneens opmerken. Soler werd 15de. Pingeon kwam in de slottijdrit, opnieuw gewonnen door Gimondi, met een 10de plaats weer goed voor de dag. Soler, weinig gemotiveerd, was slechts 54ste.

Peinzend na een niet echt geslaagde Tour.

In de eindstand waren er mooie ereplaatsen voor de vier overblijvende renners van de Peugeot-ploeg. Pingeon was 12de en toonde toekomst te hebben in het rondewerk, Duez werd 14de, Zimmermann 17de en Soler 22ste. Voor Angelino was dit toch een ontgoochelend resultaat, zeker vergeleken met twee jaar eerder. De enige keer dat hij zich had laten opmerken was toen hij in de 12de rit als eerste doorkwam op de Col des Balitres, 261 m hoog[13]. Dat was niet wat hij verwachtte, en zeker niet

11 Nédélec, de verrassende winnaar van Bordeaux-Paris het voorgaande jaar, was al uitgeschakeld in de 6de rit en had zijn zowat laatste krediet verspeeld. Hij zou dan ook eind 1967 stoppen.

12 Hij kwam er nog het dichtstbij in 1968 toen hij derde eindigde en eigenlijk zijn zegekansen verspeelde in de slottijdrit, nochtans zijn specialiteit.

13 Het is niet duidelijk over welke beklimming het toen ging. Volgens het officiële parcours ging het over de Col de Balitres, 261 m hoog. We vinden deze echter niet terug, wel in dezelfde omgeving een col des Balistres (of in het Catalaans "coll dels Belitres"), maar die wordt aangegeven als (slechts) 165 m hoog.

waar de bazen van Peugeot op rekenden. Het wekte dan ook geen verbazing dat er in 1966 geen plaats meer voor hem was, Peugeot zag meer in de jonge garde die zich getoond had, ook al was het nog met vallen en opstaan. Ook de toekomst van Simpson was lang onzeker, zeker na een geruchtmakend interview in de sensatiepers, maar hij redde zijn vel met zeges in het wereldkampioenschap en de Giro di Lombardia.

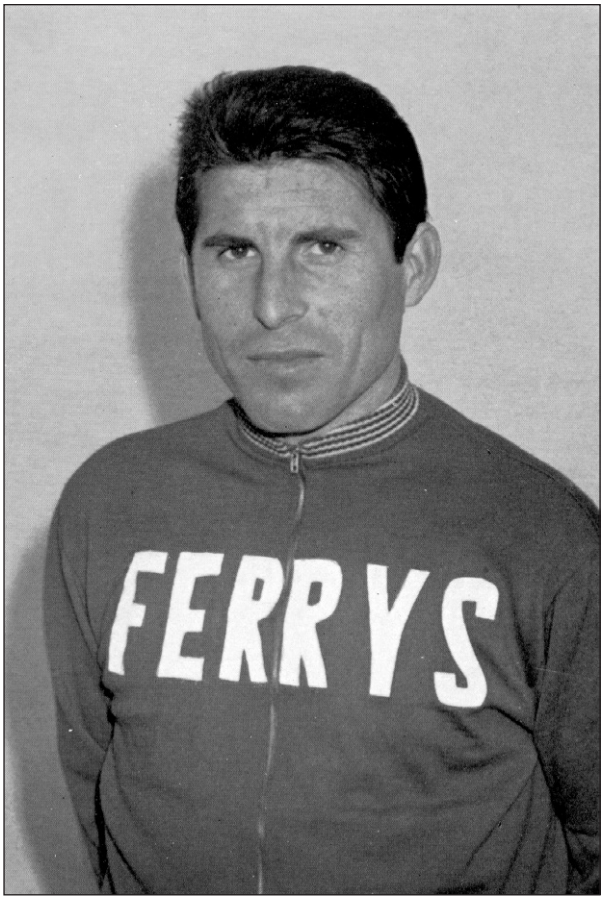

In 1965 dan toch bij Ferrys.

Voor Soler was een 10de plaats in het nationaal kampioenschap zijn laatste wapenfeit, dit keer onvoldoende om voor het wereldkampioenschap in eigen land geselecteerd te worden. Hij kon dus de zoektocht naar nog eens een nieuwe werkgever beginnen. Nu werd het dan toch Ferrys, waar hij samen met Fernando Manzaneque een soort rol van schaduwkopman achter José Pérez Francés zou vervullen. Dit jaar zou de Vuelta wel een hoofddoel worden, en misschien nadien de Tour de France.

Angelino Soler begon het seizoen in de Vuelta a Andalucía. Hij speelde geen rol van betekenis en gaf op. Anders was het in de Vuelta a Levante. Hij won het eerste gedeelte van de derde etappe en met een 10de plaats na de middag tegen de chrono werd hij tevens nipt leider. Hij controleerde vervolgens aandachtig de wedstrijd en werd ook nog 5de in de 4de rit en 8ste in de 6de en 7de. Op die manier behield hij de leiding en won uiteindelijk met 6" voorsprong op José Momeñe. De volgende afspraak was de Eibarko Bizikleta. Angelino werd 7de in de 4de en 9de in de 5de etappe en 15de in de eindstand. De laatste voorbereiding op de nationale ronde was de Vuelta a Mallorca, die hij als 17de uitreed.

Dan was het dus tijd voor de grote afspraak van het seizoen, de Vuelta. De organisatie kampte met grote financiële moeilijkheden, de wedstrijd was zelfs een moment in gevaar, en zo was er geen ruimte om zoals de voorgaande jaren buitenlandse grote namen aan te trekken. Daarmee lagen de mogelijkheden voor een Spanjaard als eindwinnaar wijd open. Soler zelf, pas toe aan zijn tweede Vuelta, was de laatste die daarin gelukt was, in 1961. De leider bij Ferrys was José Pérez Francés, Fernando Manzaneque nam niet deel. Soler was reservekopman, maar hij haalde bijlange het niveau van 1961 niet meer.

Dat werd al meteen duidelijk de eerste dag. 's Ochtends eindigde hij 9de, ex aequo met het peloton, in de korte tijdrit 's namiddags werd hij pas 30ste. Hij was wel mee in de beslissende ontsnapping in de 7de etappe die de Vuelta in een definitieve plooi legde. Een groep van twaalf renners nam tweeënhalve minuut voorsprong op een andere groep van zeven en bijna 9 minuten op het peloton. In de kopgroep zaten acht renners van KAS, naast de Nederlanders Cees Haast en Bas Maliepaard, de Belg Romain Robben en dus Soler als 9de Spanjaard. In de tweede groep zaten vijf renners van FAGOR, de grote geklopten van de dag en twee andere renners van Ferrys. Pérez Francés verloor 8'50" en was uitgeteld voor de zege, Angelino zou het voor zijn team moeten doen.

Tijdens de 9de rit toonde hij zich opnieuw, hij eindigde 6de, maar eigenlijk moeten we schrijven slechts 6de, want het was een hellende aankomst, nochtans zijn specialiteit. Verder reed hij een eerder onopvallende, maar wel zeer regelmatige wedstrijd. De 15de etappe was in twee delen met 's ochtends een tijdrit over 61 km. Francisco Gabica won die en onttroonde zo de Nederlandse leider Cees Haast, Soler was 10de op 3'45". Daarmee kon hij in het klassement oprukken naar de 9de plaats op 4'37" van Gabica. Dit zou ook zijn rang in de eindstand worden.

De Vuelta was gedomineerd door de KAS-renners, die het hele podium bezetten met Francisco Gabica, Eusebio Vélez en Carlos Echeverría, de bergprijs wonnen met Gregorio San Miguel, en daarbij nog zes ritten en het ploegenklassement. Voor de andere ploegen waren er slechts troostprijzen, al kon FAGOR toch enigszins de situatie rechtzetten, met een 4de plaats in de eindstand voor Luis Otaño en met Domingo Perurena als winnaar van de vliegende sprinten, tweede in de bergprijs en 4de in de puntenrangschikking. Ze wonnen ook vier etappes en werden tweede per ploeg.

Voor Ferrys was Soler de enige die min of meer de meubelen gered had. Naast zijn 9de rang in de eindstand was hij 4de in de bergprijs. Een ritzege had er niet ingezeten en in het ploegenklassement waren ze pas 4de. Pérez Francès, die sukkelde met miltvuur, had moeten opgeven. Dit alles had echter zware gevolgen. De directie voor de Tour de France koos als Spaanse ploegen uiteraard KAS, maar de tweede plaats was voor nieuw bloed en FAGOR, met onder meer Mariano Díaz, de winnaar van de Tour de l'Avenir 1965. Ferrys viel er dit jaar naast.

Soler reed dan maar de Subida a Arrate, waarin hij tweede werd in de etappe in lijn. Na een mindere tijdrit werd hij 8ste in de eindstand, op 1'03" van Raymond Poulidor. Hij werd ook nog 10de in het Spaans kampioenschap, op 4'24" van Luis Otaño, maar was kansloos tegen de mannen die goed gerodeerd uit de Tour de France kwamen. Ook dit jaar werd hij, logischerwijze, niet geselecteerd voor het wereldkampioenschap. Enkel de Volta bleef nog over. Angelino bereidde die voor in de Classica a los Puertos, waarin hij tweede werd, op 1'02" van Jesús Aranzabal. In de Volta was hij echter minder, hij werd pas 17de. Ook in de daaropvolgende Vuelta a La Rioja werd hij 17de. Hij sloot het seizoen af in de traditionele Escalada a Montjuïc. In de rit in lijn werd hij 2de, op 1" van een zekere Eddy Merckx. Tegen het uurwerk ontgoochelde hij opnieuw.

En daarmee zat het seizoen er op. Het was er een geweest met hoogtes en laagtes, maar met meer ontgoochelingen dan echte hoogtepunten. Angelino Soler moest daarom weer eens uitzien naar een nieuwe ploeg, de keuze viel op de pas opgerichte Karpy-ploeg, waarvan oud-renner Carmelo Morales sportbestuurder was. Het team bestond uit een mengeling van minder bekende beroepsrenners en een achttal onafhankelijken (de officiële benaming was ondertussen "aficionado especial", maar betekende in werkelijkheid nog altijd hetzelfde). Soler was de bekendste naam en zou als kopman uitgespeeld worden.

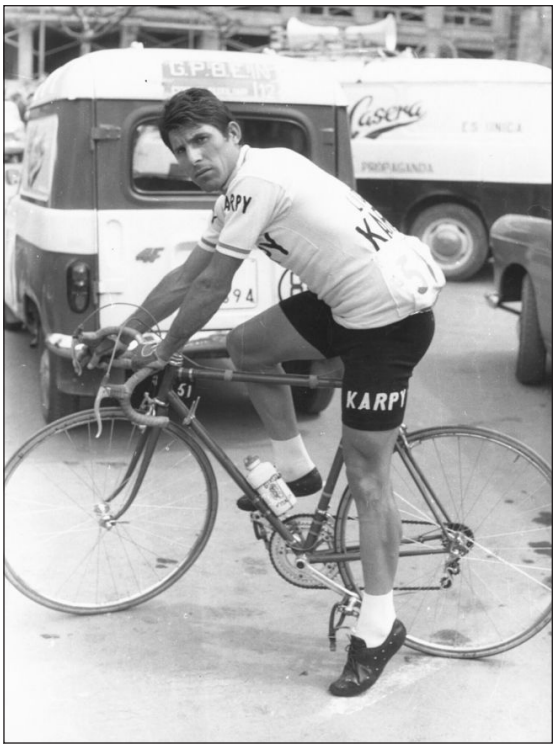

In 1967 kopman bij Karpy. (Internetlink 3)

Uiteraard zou de ploeg een volledig Spaans programma afwerken, met de Vuelta als hoofddoel. Soler begon met een 28ste plaats in de Vuelta a Andalucía, maar bezorgde zijn nieuwe ploeg al een overwinning in de 6de rit van de Vuelta a Levante. Hij werd ook nog derde in de derde etappe, op 23" van ritwinnaar Pérez Francés en

diens gezel Mariano Díaz en tweede, op 5" van opnieuw Pérez Francés, in de 3 km tegen het uurwerk, 's namiddags op de 5de dag. In de eindrangschikking was hij tweede, op 5" van Pérez Francés.

Aansluitend werd hij tweede in het gedeelte in lijn van de Subida a Arrate, op 31" van Eduardo Castelló. In de tijdrit ontgoochelde hij echter met een 13de plaats, zodat hij in de eindstand terugviel naar een 10de rang, op 1'29" van eindwinnaar Castelló. Aan de Eibarko Bizikleta nam Karpy niet deel en zo werd de Vuelta a Mallorca de laatste voorbereiding op de Vuelta a España. Soler eindigde hier 38ste, zodat de nationale ronde niet zonder vraagtekens begon.

Drie van de vier oud-winnaars aanwezig in de Vuelta 1967, Soler, Gabica en Wolfshohl, enkel Poulidor ontbreekt op de foto. (Internetlink 4)

Al vlug bleek dat de ploeg veel te zwak was voor een dit keer wel sterk bezette Vuelta[14]. Mercier was na een jaar afwezigheid terug met Raymond Poulidor, Pelforth kwam met Jan Janssen aan de start, TeleVizier was er opnieuw met Cees Haast, sterk het vorig jaar, Vittadello vertegenwoordigde Italië met Michele Dancelli, Guido De Rosso, Aldo Moser en Vladimiro Panizza, Peugeot startte met Tom Simpson en dan was er BIC met Julio Jiménez en Rolf Wolfshohl. De zevende buitenlandse ploeg, Romeo-Smiths, had geen klassementsambities maar mikte enkel op ritzeges. Daarnaast dus vier Spaanse ploegen, KAS met Francisco Gabica, Antonio Gómez del Moral, Joaquin Galera en José Pérez Francés, Ferrys met Fernando Manzaneque, FAGOR met Mariano Díaz, Domingo Perurena, Valentín Uriona en Luis Otaño, en ten slotte het kleine broertje Karpy, met Angelino Soler.

In dit gezelschap speelden ze geen rol van betekenis. Zelfs voor de ritzeges deden ze niet mee, het was wachten op de 16de rit voor een ereplaats, Francisco Juan Granell was mee in een ontsnapping met Simpson en Georges Chappe en werd tweede achter de Brit. Ook in het algemeen klassement was het armoe troef, kopman Soler kwam er als 11de nog het best uit, verder was er niemand binnen de top dertig. Ook de ploegenrangschikking weerspiegelde dit, 9de op elf ploegen, ze konden enkel het ontgoochelende Vittadello en Romeo-Smiths voorblijven. Een kleine balsem op de wonde bracht Jesús Isasi, tweede in het klassement van de vliegende sprinten.

14 Dat de Tour de France met landenploegen betwist werd had hier natuurlijk ook mee te maken, daardoor werden Vuelta en Giro meteen een stuk interessanter voor de sponsors van de merkenploegen.

Ook de Vuelta van Soler was verre van briljant geweest, uitschieters waren er niet bij. Enkel in de slotrit zat er een toptienplaats in, als 9de in de sprint van een kopgroep van twintig. Zijn 11de plaats in de eindstand had hij naast zijn regelmaat vooral te danken aan de 6de etappe, toen hij mee was met een kopgroep van dertien, die het grote peloton, met daarin op uitzondering van Janssen, Haast en Otaño alle favorieten, op bijna 8 minuten zette.

Daarmee zat voor Soler een opnieuw ontgoochelend seizoen er bijna op. Voor het Spaans kampioenschap was hij niet geselecteerd. Hij kwam wel met Karpy aan de start van de Volta, maar na een anonieme wedstrijd liet hij de laatste rit schieten. Ondanks zijn tegenvallende campagne 1967 kon hij toch in 1968 bij Karpy blijven. Als kopman werd er echter meer gerekend op een andere veteraan, Fernando Manzaneque. Het bleek duidelijk het seizoen te veel. Soler kwam enkel aan de start van de Eibarko Bizikleta, maar staakte voortijdig de strijd. Het betekende meteen ook het einde van zijn carrière.

Angelino Soler was eens een grote belofte, maar hij kon de verwachtingen niet inlossen en kende uiteindelijk een korte carrière, nog voor zijn dertigste was hij gestopt, weliswaar na acht jaren bij de profs. Misschien te jong te veel grote rittenwedstrijden en zich zo geforceerd? Anderzijds waren de verwachtingen vermoedelijk ook te hoog na die zege in de Vuelta bij zijn debuut. Er werd daarbij vergeten dat die overwinning voor een groot deel kwam door het Spaanse pakt, “eender wie mag de Vuelta winnen als het maar een landgenoot is”. Nadien bleek dat hij wel een behoorlijk klimmer was, en dat hij vooral snel tegen een (korte) beklimming kon opsprinten, maar fond miste om echt mee te dingen in het klassement. Dat blijkt dan ook uit zijn palmares, naast die zege in de Vuelta, zijn de enige toptiennoteringen een 6de plaats in de Tour 1963 tijdens zijn beste seizoen en een 9de plaats in de zwak bezette Vuelta 1966.

Internetlinks

1. https://www.facebook.com/100063668135746/posts/3501295276619694/
2. https://www.facebook.com/CiclistaCofidis/photos/a.162778003797871/5062039697204986/?locale=hi_IN&paipv=0&eav=AfZkkGHJ0v5sAl4FsG_TvPszje1nR55gMTyWDk1aekRMt8pi64BNTg484HKNCwkS9oM&_rdr
3. https://as.com/ciclismo/2015/04/20/album/1429564259_512966.html
4. https://as.com/opinion/2021/09/09/blogs/1631181048_599916.html

Baggerbox: Australische en Italiaanse achtervolging

Australische achtervolging

door Jan De Smet

Tijdens het intern herlezen van het artikel 'Yes Coppi arrives' kwam volgende vraag naar voor: "Wat is eigenlijk een Australische achtervolging? Moet dat niet uitgelegd worden in een voetnoot?"

Voor de vaste WAAIERS-lezers was dat waarschijnlijk niet nodig gezien we die definitie al in een voetnoot gegeven hadden in WAAIERS 1-1 p. 83. Maar na reflectie bleek de redactieraad toch niet helemaal tevreden te zijn met die definitie. En dus gingen we op zoek.

De drie 'Wielerwoordenboeken' in ons bezit gaven volgende definities:

'Van Dale Wielersportwoordenboek' van Jan Luitzen, Van Dale Utrecht-Antwerpen (2009):

Australische achtervolging: (baan)wedstrijd waarbij renners op gelijke afstand van elkaar starten en elkaar moeten proberen in te halen; elke ingehaalde renner dient de baan te verlaten, waarna de laatste inhaler wint, of degene die als eerste de finishlijn passeert.

'Wielerwoordenboek' van Wim van Rooy, Fons Leroy & Sam van Rooy, Atlas Amsterdam/ Antwerpen (2010):

Australische achtervolging: uitermate zware discipline in het baanwielrennen; afvallingswedstrijd waaraan meerdere ploegen van maximaal acht renners deelnemen. De ploegen starten op verschillende punten van de baan. De renner die gepasseerd wordt, valt af totdat er slechts één renner (ploeg) overblijft, die uiteraard de winnaar is. De moeilijkheidsgraad van de wedstrijd is de vaak zeer lange en onvoorspelbare tijdsduur, waardoor deze discipline in de Lage Landen eigenlijk niet meer voorkomt. In Frankrijk is ze zelfs verboden.

'Wielerwoordenboek' van Marc de Coster, Thomas Rap bv – Staalstraat 10 – Amsterdam (1989):

Australische achtervolging: afvalwedstrijd waarbij ploegen van maximaal acht renners gelijke afstanden moeten afleggen, maar op verschillende punten van de baan starten. Iedere renner probeert de renner voor zich in te halen. Wie wordt gepasseerd valt uit, zodat de overwinnaar diegene is die de voorgeschreven afstand het eerst aflegt of hij die het laatst overblijft als inhaler. In Nederland en België worden deze wedstrijden weinig gereden, soms op de winterpiste. In Frankrijk zijn deze wedstrijden verboden.

Op internet (https://www.ensie.nl/betekenis/australische-achtervolging) vonden we dan weer:

'Jargon & Slang van Wielrenners' van Marc De Coster (2017)

Australische achtervolging - afvalwedstrijd waarbij ploegen van maximaal acht renners gelijke afstanden moeten afleggen, maar op afzonderlijke punten van de baan starten. De renner die gepasseerd wordt valt uit zodat degene die als laatste overblijft de winnaar is.

Dit soort wedstrijden, waarvan de tijdsduur nooit van tevoren is vast te stellen, wordt in België en Nederland zelden gereden, soms op de winterpiste. In Frankrijk zijn ze zelfs verboden. Eng. Australian pursuit.

en (https://www.cyclingotago.co.nz/?page_id=2680#:~:text=Australian%20pursuit,riders%20to%20cross%20the%20line)

Australian pursuit

A race of set duration (e.g., 3 min 30 sec) in which riders start at equidistant points around the track. The object is to catch the rider in front and therefore eliminate them from the race while not being caught by the rider behind. The winner is the first of the remaining riders to cross the line.

De definitie van 'Van Dale Wielersportwoordenboek' lijkt ons de meest juiste. Wat ontbreekt is duidelijkheid dat de wedstrijd met individuele renners kan doorgaan of met ploegen. Er wordt ook geen gewag gemaakt van een vooraf bepaalde tijdsduur of afstand.

De Engelstalige website heeft het over een vastgelegde (tijds)duur en vermeldt niet duidelijk dat het ook over een vaste afstand kan gaan en vermeldt evenmin duidelijk de mogelijkheid dat er zowel individueel als met ploegen gereden wordt.

In de definitie in het 'Wielerwoordenboek' van Wim van Rooy, Fons Leroy & Sam van Rooy, wordt geen afgesproken tijdsduur of afstand vermeld. Het is dus een pure uithoudingswedstrijd en daardoor ook een zware discipline. Dit was dan ook de reden waarom dit in Frankrijk verboden werd.

De twee definities in 'Wielerwoordenboek' en 'Jargon & Slang van Wielrenners' van Marc de Coster verschillen in het feit dat bij de eerste er wel sprake is van een voorgeschreven afstand en bij de tweede niet.

Wij van WAAIERS opteren voor de volgende definitie wat betreft de pistediscipline[1]:

Australische achtervolging is oorspronkelijk een discipline op een (dikwijls open) wielerbaan of op een gesloten omloop op de weg. In latere jaren gaat het op de piste eerder over "achtervolging op Australische wijze" en is dit een wedstrijd waarbij renners of ploegen een vaste afstand moeten afleggen, maar op afzonderlijke plaatsen op de baan starten. Een renner of ploeg die ingehaald wordt valt uit. De winnende renner of ploeg wordt bepaald zoals in een klassieke achtervolging. Normaal komt (of kwam) dit enkel voor als deel van een omnium.

Ter informatie, een achtervolging op Australische wijze (op de affiches kortweg Australische achtervolging genoemd), maakte regelmatig deel uit van het programma van de Nacht der Naastenliefde tijdens de Antwerpse zesdaagse.

1 Hierbij herschrijven we dus onze definitie zoals gegeven in WAAIERS 1-1 p.83.

NACHT DER NAASTENLIEFDE

DINSDAG 11 FEBRUARI 1964

TE MIDDERNACHT IN DE

6 DAGEN VAN ANTWERPEN

IN

SPORTPALEIS

ANTWERPEN

I. OMNIUM

PUNTENKOERS - SNELHEIDSTORNOOI -
AUSTRALISCHE ACHTERVOLGING - TIJDRIJDEN

OUDE WIELERGLORIEN	VOETBALLERS	JOURNALISTEN	GENTLEMEN
JEF SCHERENS	GUY RASKIN	J.V.LANDEGHEM	W. DE WINTER
F. DE BRUYNE	LOUIS LEYSEN	FRED DAMAN	A. PLANCKE
A. BRUNEEL	VIC. MEES	V. WYNENDAELE	JEAN THYS
FRANS COOLS	RIK COPPENS	R. MARTELEUR	B.VANDERECK

II. TWEE ACHTERVOLGINGEN PER PLOEG

GROEP I	GROEP II	GROEP III	GROEP VI
LAATSTE NIEUWS BEERSCHOT KLEDINGWERK	GAZET van ANTWERPEN ANTWERP SPASTISCHE KINDEREN	HET NIEUWSBLAD BERCHEM NONKEL JAN	VOLKSGAZET CROSSING SANA «DE MICK»
Mauve-Wit	Rood-Wit	Zwart-Geel	Wit-Blauw
Guy Raskin	Vic. Mees	Louis Leysen	Rik Coppens
Fred Daman	Van Landeghem	Van Wynendaele	Achiel Bruneel
Frans Cools	Jef Scherens	Fred De Bruyne	Arm. Plancke
B. Van De Reck	Jean Thys	W. De Winter	R. Marteleur

III. STAYERSKOERS

GROEP V : PATRONAAT : HET VOLK

DOLF VERSCHUEREN - RAYMOND IMPANIS

De volledige opbrengst van deze zeer simpathieke aktie (vorig seizoen 70.000 F in geld en natura) komt weer volledig ten goede aan de minder begunstigde kinderen van de hogervermelde goede werken.

Collectie Sportimonium

Italiaanse achtervolging

Naast de Australische achtervolging hadden we het in WAAIERS 1-1 op p. 85 ook over een Italiaanse achtervolging.

Dezelfde bronnen als hierboven geven de volgende definities:

‘Wielerwoordenboek’ van Marc de Coster, Thomas Rap bv - Staalstraat 10 - Amsterdam (1989):

Italiaanse achtervolging: ploegenachtervolging met twee renners per ploeg, waarbij het resultaat wordt bepaald door de eindtijd van de renners die overblijven van elke ploeg na het voltooien van de laatste ronde. (Bij elke ronde valt een renner per ploeg af).

‘Wielerwoordenboek’ van Wim van Rooy, Fons Leroy & Sam van Rooy, Atlas Amsterdam/ Antwerpen (2010):

Italiaanse achtervolging: ploegenachtervolging over een vastgelegde afstand waarbij er na bepaalde rondes één renner per ploeg afvalt en de overwinning gaat naar de ploeg die de beste eindtijd met de overgebleven renners realiseert. (Wielerwoordenboek van Wim van Rooy, Fons Leroy & Sam van Rooy)

Er staat geen definitie in ‘Van Dale Wielersportwoordenboek’ van Jan Luitzen, Van Dale Utrecht-Antwerpen (2009).

Ook op het internet: https://www.ensie.nl/betekenis/italiaanse-achtervolging

'Jargon & Slang van Wielrenners' van Marc De Coster (2017)

Italiaanse achtervolging - ploegenachtervolging over een vooraf bepaalde afstand, waarbij het resultaat wordt bepaald door de eindtijd van de renners die overblijven van elke ploeg na het voltooien van de laatste ronde (bij elke ronde valt één renner per ploeg af).

en

(https://www.cyclingotago.co.nz/?page_id=2680#:~:text=Australian%20pursuit,riders%20to%20cross%20the%20line)

Team Sprint vs Italian pursuit

The team sprint is raced by teams of three over three laps of the track. Two teams start on opposite sides of the track, with each rider leading for a lap before peeling off. The final remaining rider for each team, sprints for the finish to establish the team's time. The Italian pursuit is similar, but is not limited to three riders per team and only requires that "a rider " be dropped per lap.

Het 'Wielerwoordenboek' van Marc de Coster beperkt zich tot ploegen van twee renners en heeft het ook over renners (mv) die overblijven na de laatste ronde.

Het 'Jargon & Slang van Wielrenners' van Marc De Coster herhaalt deze definitie met de extra uitleg dat er elke ronde een renner afvalt. Er wordt wel niet meer gesteld dat de ploeg uit twee renners bestaat.

Het 'Wielerwoordenboek' van Wim van Rooy, Fons Leroy & Sam van Rooy laat de afvalling doorgaan na een bepaald aantal ronden en niet na elke ronde. De eindtijd wordt ook hier bepaald door de overgebleven renners (mv).

De Engelstalige definitie heeft het in eerste instantie over de teamsprint (of ploegensprint). Dit kan beschouwd worden als een evolutie van de Italiaanse achtervolging. Bij de teamsprint gaat het over drie renners per ploeg. Hier wordt ook duidelijk vermeld dat beide ploegen, zoals in een klassieke achtervolging, op tegenovergestelde punten op de baan starten. Elke ronde wordt er een renner 'gedropt'. Bij de Italiaanse achtervolging kunnen er meer renners per ploeg zijn en moet er minstens per ronde een renner afvallen.

Wij van WAAIERS opteren voor de volgende definitie wat betreft de pistediscipline[2]:

Italiaanse achtervolging is een ploegenachtervolging over een vooraf bepaalde afstand en waarbij de ploegen recht tegenover elkaar starten. Het resultaat wordt bepaald door de eindtijd van de renner die overblijft van de ploeg na het voltooien van de laatste ronde (bij elke ronde valt er minstens één renner af).

2 Hierbij herschrijven we dus onze definitie zoals gegeven in WAAIERS 1-1 p.83.

Europese kampioenschappen op de piste (1950-51)

door Jan De Smet en Hans Vandeput

1950-51

In de winter 1950-51 was het armoe troef gezien er enkel nog een 'Europese titel' in de ploegkoers uitgereikt werd.

Ploegkoers

Deze keer waren er acht manches, twee per winterbaan (Gent, Parijs, Antwerpen en Zürich) met de finale in Antwerpen. Dezelfde puntentelling van het jaar voordien werd toegepast. De eerste tien gerangschikte ploegen per evenement kregen respectievelijk 10, 9, 8, 7, enz... punten. Er kon niet uitgemaakt worden of voor de eindtabel het totale puntenaantal, de drie beste of de twee beste resultaten in aanmerking kwamen. Het zou uiteindelijk ook geen verschil maken.

Er was wel tegenwerking van Brussel dat een eigen Europees kampioenschap ploegkoers organiseerde.

1ste Manche (15 oktober 1950 Gent) 100 km in 2h09'52"[1]

1. Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)
2. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)

op 1 ronde

3. Odiel Van den Meerschaut-Frans De Prycker (BEL)

en René Adriaenssens-Robert Naeye (BEL)

op 2 ronden

5. Albert Ramon-Ernest Thyssen (BEL)
6. Émile Carrara-Achiel Bruneel (FRA/BEL)
7. Edward Van de Velde-Kamiel De Kuysscher (BEL)
8. Liévin Lerno-Eugène Alpaerts (BEL)

Op 4 ronden

9. Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)

Op 7 ronden

10. Albert Sercu-Henri Tytgat (BEL)

Op 8 ronden

11. Fernand Spelte-Arsène Ryckaert (BEL)

1 De hoofdbronnen voor de uitslagen zijn Gazet van Antwerpen en/of Het Belang van Limburg. Meestal zijn die bronnen gelijklopend, bij verschil wordt dat aangegeven. Indien er andere bronnen met verschillen zijn, worden die eveneens aangegeven.

Strom (links)-Arnold, winnaars te Gent (2x) en te Antwerpen. (Foto DPA)

2de Manche (5 november 1950 Parijs) 100 km in 2h08'13"1/5

1.	Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)	27 punten
2.	Adolfo Leoni-Antonio Bevilacqua (ITA)	14 punten
3.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	11 punten
4.	Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)	10 punten[2]
5.	Roger Godeau-Marcel Bareth (FRA)	8 punten
6.	Robert Mignat-Roger Queugnet (FRA)	6 punten
7.	Serge Blusson-Dominique Forlini (FRA)	0 punten
Op 1 ronde		
8.	Severino Rigoni-Ferdinando Terruzzi (ITA)	6 punten
9.	Bernard Bouvard-Roger Rioland (FRA)	3 punten
10.	Marcel Logerot-William Monticelli (FRA)	0 punten
Op 2 ronden		
11.	Guy Lapébie-Jacques Moujica (FRA)	
en	Rik Van Steenbergen-Marcel Hendrikx (BEL)	0 punten
Op 3 ronden		
13.	Pierre Challeau-Georges Delescluse (FRA)	0 punten
Op 5 ronden		
14.	Marcel Diot-Attilio Redolfi (FRA)	20 punten
Op 6 ronden		
15.	Pierre Iacoponelli-Henri Chardonnet (FRA)	0 punten

Opgave Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)

2 Radsport geeft 11 punten.

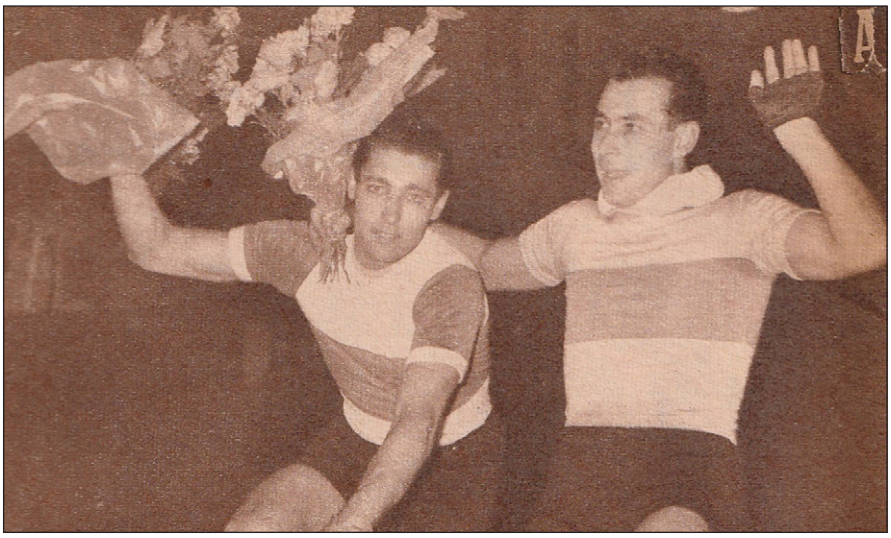

Carrara (rechts)-Goussot, winnaars in Parijs. (Foto Miroir Sprint)

3de Manche (18 november 1950 Antwerpen) 100 km in 2h04'07"

1. Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)

Op 1 ronde

2. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)
3. Rik Van Steenbergen-Marcel Hendrikx (BEL)
4. René Adriaenssens-Albert Bruylandt (BEL)[3]
5. Stan Ockers-Robert Naeye (BEL)
6. Lucien Gillen-Henri Tytgat (LUX/BEL)

Op 2 ronden

7. Arie van Vliet-Jan Derksen (NED)
8. Roger De Corte-Arsène Ryckaert (BEL)
9. Kamiel De Kuysscher-Maurice Depauw (BEL)
10. Achiel Bruneel-Joseph De Beuckelaer (BEL)

Op 3 ronden

11. Theo Middelkamp-Gerard Buyl (NED/BEL)

Op 4 ronden

12. Jack Heid-René Janssens (USA/BEL)
13. Frans Van Looveren-August Van Mirlo (BEL)
14. Ernest Sterckx-Prosper Depredomme (BEL)

Op 5 ronden

15. Henk Faanhof-Wout Wagtmans (NED)

Op 6 ronden

16. Jos De Feyter-Emile Gosselin (BEL)

3 Dit koppel wordt in Radsport niet vermeld.

4de Manche (26 november 1950 Zürich) 100 km in 2h05'29"[4]

1.	Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	26 punten[5]
2.	Gerrit Peters-Jean Brun (NED/SUI)	17 punten
Op 1 ronde		
3.	Albert Ramon-Ernest Thyssen (BEL)	80 punten (BVL[6] 86)
4.	Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)	75 punten
5.	Roger Godeau-Marcel Bareth (FRA)	65 punten (BVL 50)
6.	Max Meier-Hans Born (SUI)	27 punten (BVL 22)
7.	Jean Roth-Walter Bucher (SUI)	17 punten (BVL 18)
Op 2 ronden		
8.	Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL)	54 punten
9.	Heinrich Schwarzer-Hans Nötzli (BRD/SUI)	43 punten
10.	Gottfried en Leo Weilenmann (SUI)	22 punten
Op 5 ronden		
11.	Guillermo Timoner Obrero-Miguel Gual Bauzé (ESP)	8 punten
Op 6 ronden		
12.	Ernst Stettler-Hans Hutmacher (SUI)	9 punten
Op 7 ronden		
13.	Hans Flückiger-Walter Reiser (SUI)	0 punten

Onderaan de winnaars Koblet (R)-von Büren (L), boven het duo Brun-Peters. (Foto Sprint)

4 Het Zwitserse wielerblad Sprint geeft 2h03'29".
5 Het Zwitserse wielerblad Sprint geeft 56 punten voor Hugo Koblet-Armin von Büren, 37 punten voor Gerrit Peters-Jean Brun. Vanaf plaats 3 ook dezelfde punten als Het Belang van Limburg. Het Duitse Illustrierter Radsport geeft dan weer 86 punten, 76 punten en 65 punten voor de nummers 3 t.e.m. 5 en 18 punten voor nr. 7.
6 BVL: Het Belang van Limburg

5de Manche (10 december 1950 Gent) 100 km in 2h05'45"

1. Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)

Op 2 ronden

2. Albert Ramon-Ernest Thyssen (BEL)
3. Achiel Bruneel-Joseph De Beuckelaer (BEL)
4. René Adriaenssens-Albert Bruylandt (BEL)
5. Lucien Gillen-Henri Tytgat (LUX/BEL)
6. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)

Op 4 ronden

7. Roger De Corte-Arsène Ryckaert (BEL)

Op 5 ronden

8. Gerard Buyl-Frans De Prycker (BEL)

Op 7 ronden

9. Albert Lambert-Martin Van den Broeck (BEL)

Opgave Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)

6de Manche (17 december 1950 Parijs) 100 Km. in 2h05'44"3/5[7]

1. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	2 punten
Op 1 ronde	
2. Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)	18 punten
3. Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)	16 punten
Op 3 ronden	
4. Bernard Bouvard-Henri Surbatis (FRA)	22 punten
5. Severino Rigoni-Ferdinando Terruzzi (ITA)	15 punten
6. Jean Brun-Walter Bucher (SUI)	13 punten
7. Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI)	6 punten
8. Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)	5 punten
9. Achiel Bruneel-Joseph De Beuckelaer (BEL)	0 punten
Op 4 ronden	
10. Roger Godeau-Marcel Bareth (FRA)	10 punten
11. Ex - aequo: Robert Mignat-Roger Queugnet (FRA)	0 punten
en Marcel Logerot-William Monticelli (FRA)	0 punten
Op 5 ronden	
13. Ludwig en Hans Hörmann (BRD)	l punten
14. Arthur Sérès-Roger Le Nizerhy (FRA)[8]	0 punten
15. Adolphe Prat-Léon Testu (FRA)	0 punten
16. Roger Rioland-Roger Prévotal (FRA)	0 punten
Op 6 ronden	
17. Alvaro Giorgetti-Georges Delescluse (FRA)	

7 Radsport: 2h04'44"3/10de

8 Niet vermeld in Radsport en ook niet in Het Belang van Limburg.

7de Manche (31 december 1950 Zürich) 100 km in 2h04'43"

1.	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	58 punten
2.	Lucien Acou-Maurice Depauw (BEL)	50 punten
	Op 1 ronde	
3.	Roger Godeau-Alvaro Giorgetti (FRA)	54 punten
4.	Jean Brun-Walter Bucher (SUI)	52 punten
5.	Max Meier-Armin von Büren (SUI)	40 punten
6.	Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)	31 punten
7.	Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)	17 punten
	Op 3 ronden	
8.	Gottfried en Leo Weilenmann (SUI)	79 punten
9.	Achiel Bruneel-Joseph De Beuckelaer (BEL)	14 punten
	Op 4 ronden	
10.	Hans Nötzli-Ernst Stettler (SUI)	23 punten
	Op 5 ronden	
11.	Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL)	29 punten

Opgave van Gottfried Keller-Hans Flückiger (SUI)

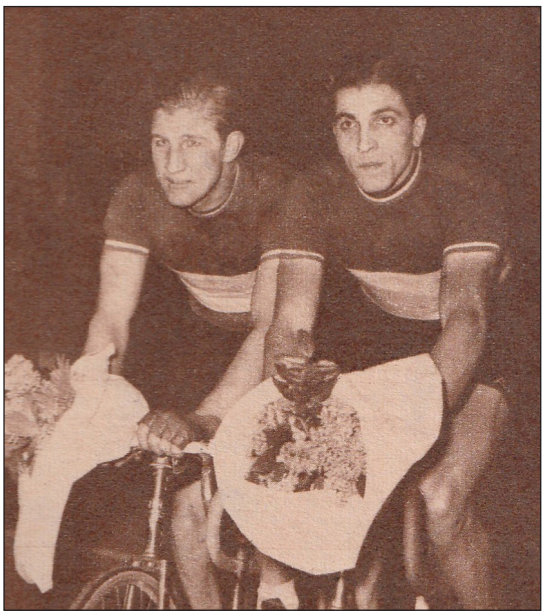

Schulte-Peters winnaars te Parijs. (Foto Miroir Sprint)

Schulte-Peters winnaars te Zürich. (Foto Sprint)

8ste Manche (6 januari 1951 Antwerpen) 100 km in 2h02'23"3/5

1. Lucien Acou-Maurice Depauw (BEL)

Op 1 ronde

2. Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)

Op 2 ronden

3. René Adriaenssens-Albert Bruylandt (BEL)

Op 3 ronden

4. Stan Ockers-Henri Tytgat (BEL)
5. Albert Ramon-Ernest Thyssen (BEL)
6. Jean Brun-Walter Bucher (SUI)
7. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)
8. Achiel Bruneel-Joseph De Beuckelaer (BEL)
9. Émile Carrara-Guy Lapébie (FRA)

Op 4 ronden

10. Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)
11. Karel De Baere-Emile Gosselin (BEL)
12. Arthur Sérès-Jean Le Nizerhy (FRA)
13. August Van Mirlo-Jos De Feyter (BEL)
14. Robert Naeye-Jan Verbruggen (BEL)
15. Roger De Corte-Arsène Ryckaert (BEL)

Op 5 ronden

16. Jack Heid-Jozef Labrosse (USA/BEL)
17. Theo Middelkamp-Gerard Buyl (NED/BEL)

Acou (rechts)-Depauw winnaars te Antwerpen.
(Foto Sportclub)

		Gent 1	Parijs 1	Antwerpen 1	Zürich 1	Gent 2	Parijs 2	Zürich 2	Antwerpen 2	Totaal
1	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)[9]	9	8	9		5	10	10	4	**55**
2	Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)	10		10		10	8		9	**47**
3	Albert Ramon-Ernest Thyssen (BEL)	6			8	9			6	**29**
4	Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)		10				9	5		**24**
5	René Adriaenssens-Albert Bruylandt (BEL)			7		7			8	**22**
6	Jean Brun-Walter Bucher (SUI)				4		5	7	5	**21**
7	Lucien Acou-Maurice Depauw (BEL)							9	10	**19**
8	Hugo Koblet-Armin von Buren (SUI)	2			10		4			**16**
9	Achiel Bruneel-Joseph De Beuckelaer (BEL)			1		8	2	2	3	**16**
10	Roger Godeau-Marcel Bareth (FRA)		6		6		1			**13**
11	Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)				7			4		**11**
12	Lucien Gillen-Henri Tytgat (LUX/BEL)			5		6				**11**
13	Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)		7				3			**10**
14	Adolfo Leoni-Antonio Bevilacqua (ITA)		9							**9**
15	Gerrit Peters-Jean Brun (NED/SUI)				9					**9**
16	Severino Rigoni-Ferdinando Terruzzi (ITA)		3				6			**9**
17	Odiel Van den Meerschaut-Frans De Prycker (BEL)	8								**8**
18	Rik Van Steenbergen-Marcel Hendrikx (BEL)			8						**8**
19	Roger Godeau-Alvaro Giorgetti (FRA)							8		**8**
20	Bernard Bouvard-Henri Surbatis (FRA)						7			**7**
21	René Adriaenssens-Robert Naeye (BEL)	7								**7**
22	Roger De Corte-Arsène Ryckaert (BEL)			3		4				**7**
23	Stan Ockers-Henri Tytgat (BEL)								7	**7**
24	Max Meier-Armin von Buren (SUI)							6		**6**
25	Stan Ockers-Robert Naeye (BEL)			6						**6**
26	Émile Carrara-Achiel Bruneel (FRA/BEL)	5								**5**
27	Max Meier-Hans Born (SUI)				5					**5**
28	Robert Mignat-Roger Queugnet (FRA)		5							**5**
29	Arie van Vliet-Jan Derksen (NED)			4						**4**
30	Edward Van de Velde-Kamiel De Kuysscher (BEL)	4								**4**
31	Gottfried Weilenmann-Leo Weilenmann (SUI)				1			3		**4**
32	Serge Blusson-Dominique Forlini (FRA)		4							**4**
33	Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL)				3					**3**

9 De grijsgemarkeerde koppels reden uiteindelijk de finale.

		Gent 1	Parijs 1	Antwerpen 1	Zürich 1	Gent 2	Parijs 2	Zürich 2	Antwerpen 2	Totaal
34	Gerard Buyl-Frans De Prycker (BEL)					3				**3**
35	Liévin Lerno-Eugène Alpaerts (BEL)	3								**3**
36	Albert Lambert-Martin Van den Broeck (BEL)					2				**2**
37	Bernard Bouvard-Roger Rioland (FRA)		2							**2**
38	Émile Carrara-Guy Lapébie (FRA)								2	**2**
39	Heinrich Schwarzer-Hans Nötzli (BRD/SUI)				2					**2**
40	Kamiel De Kuysscher-Maurice Depauw (BEL)			2						**2**
41	Albert Sercu-Henri Tytgat (BEL)	1								**1**
42	Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)								1	**1**
43	Hans Nötzli-Ernst Stettler (SUI)							1		**1**
44	Marcel Logerot-William Monticelli (FRA)		1							**1**

Niettegenstaande het feit dat de Brusselse wielerbaan niet meewerkte en dat verscheidene ploegen reeds uit mekaar gingen voor al de wedstrijden waren afgewerkt, hadden ook nu weer de besten zich in het Europees criterium voor koppelrenners op de voorgrond gewerkt.

Normaal gezien zouden de eerste 10 koppels de finale mogen betwisten[10]. Maar Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA) en Hugo Koblet-Armin von Büren (SUI) namen om een of andere reden niet deel. Ze werden vervangen door de nummer 11 uit de eindtabel Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI).

Waarom nr. 12 Lucien Gillen-Henri Tytgat (LUX/BEL) niet opgenomen werd kon niet achterhaald worden. Desnoods nr. 13 Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA), toch ook een Frans koppel, ook dit kon niet achterhaald worden.

Daarnaast waren er voor de finale ook de koppels Roger De Corte-Arsène Ryckaert (BEL), Stan Ockers-Henri Tytgat (BEL) en Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL) die in de eindtabel voorkwamen.

Het deelnemersveld werd verder nog aangevuld met:

Robert Naeye-Lodewijk Joris (BEL), Gerard Buyl-Isidore De Ryck (BEL), Arie van Vliet-Wim van Est (NED), August Van Mirlo-Jos De Feyter (BEL) en Karel De Baere-Emile Gosselin (BEL)

10 Er kon niet teruggevonden worden of het nu het totaal aantal punten was dat telde, de drie beste resultaten (het jaar ervoor met 12 manches) of eventueel de twee beste resultaten gezien er maar 10 manches waren. Het maakte in feite toch niets uit, in elk van de berekeningen kwamen dezelfde namen in de toptien (enkel Émile Carrara-Raymond Goussot en Hugo Koblet-Armin von Büren namen, afhankelijk van de berekening een andere plaats in, in de toptien). Vanaf plaats elf was de rangschikking identiek.

Finale: (20-01-1951[11] Antwerpen) over 3 uur 141 km 330 m

Het was een bewogen finale waarvan lange tijd de juiste uitslag onbekend was.

Het Belang van Limburg van 22 januari 1951 p. 5 gaf deze uitslag en commentaar:

Ollivier-Sercu wonnen de Finale van het Europees Criterium

Schulte-Peters gedeclasseerd

"De Finale van het Europees Criterium der Koppelrenners, dat in het Antwerps Sportpaleis werd betwist, werd gewonnen door Ollivier-Sercu. Misschien zal het resultaat van deze 3 Uren-koppelrit verwondering baren, doch het dient gezegd, dat Schulte in de beslissende eindspurt werd gedeclasseerd, zodat de zege hem en zijn ploegmaat ontsnapte."

Gerrit Schulte werd tijdens de eindsprint lange tijd hoog gehouden door Achiel Bruneel[12]. Pas in de laatste bocht vond Schulte een gaatje onderaan waar hij zich in smeet en waarna hij Valère Ollivier nog net kon remonteren. Daarbij had hij echter op de cementen boord gereden waardoor hij door de aankomstrechter gedeclasseerd werd[13].

1. Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)
2. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)
3. Albert Ramon-Ernest Thyssen (BEL)
4. René Adriaenssens-Albert Bruylandt (BEL)
5. Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)
6. Stan Ockers-Henri Tytgat (BEL)

Op 1 ronde

7. Achiel Bruneel-Joseph De Beuckelaer (BEL)
8. Arie van Vliet-Wim van Est (NED)
9. Jean Brun-Walter Bucher (SUI)
10. Lucien Acou-Maurice Depauw (BEL)
11. Roger De Corte-Arsène Ryckaert (BEL)

Op 2 ronden

12. Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)
13. Karel De Baere-Emile Gosselin (BEL)

Op 3 ronden

14. Marcel Bareth (FRA) (alleen)
15. August Van Mirlo-Jos De Feyter (BEL)

Op 5 ronden

16. Robert Naeye-Lodewijk Joris (BEL)
17. Gerard Buyl-Isidore De Ryck (BEL)

---

11 Er doen verschillende verkeerde datums zoals 20-02-1951 en 21-02-1951 de ronde evenals verschillende uitslagen met Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) als winnaars. De finale werd verreden op zaterdag volgens de krant Gazet van Mechelen van 22 januari 1951 hetgeen dus de datum van 20-01-1951 impliceert (tenzij de aankomst na middernacht gebeurde).

12 Er zat een haar in de boter tussen Schulte en Bruneel en laatstgenoemde zag tijdens de eindspurt zijn kans schoon om Schulte een hak te zetten. Bruneel, in het wiel van Ollivier hield de opkomende Schulte 'hoog' waardoor die niet kon passeren.

13 Gerrit Schulte kwam met 10 cm voorsprong over de meet, maar had volgens aankomstrechter François De Winter, op de onderste cementboord gereden wat reglementair niet toegelaten was (de renners moeten boven de zwarte lijn rijden).

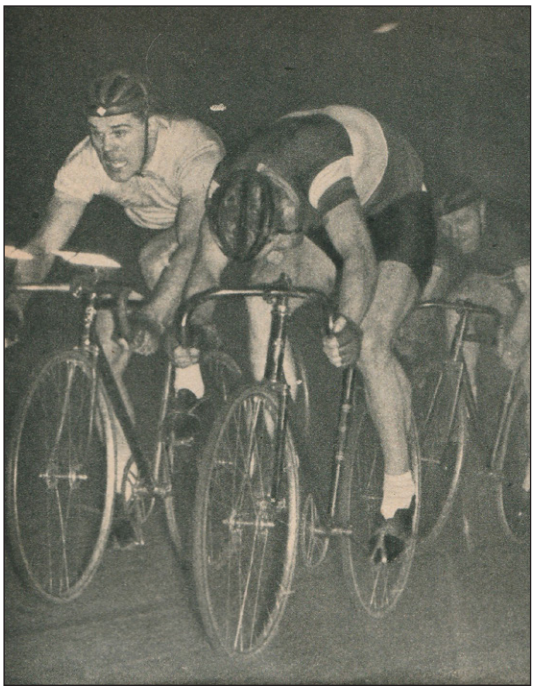

De eindspurt met links Ollivier en rechts Schulte.
(Foto Sportclub)

In Wielersport van 6 januari 1972 staat, in het kader van de verschillende erelijsten die van het Europees Koppelkoers-kampioenschap in omloop zijn, echter het volgende.

“Er zijn statistieken in omloop, die voor de op 20 februari [sic] 1951 in Antwerpen gereden finale Albert Sercu en Valère Ollivier als nummer een aangeven. Evenwel erkende de wedstrijdleiding onderhand een protest ingediend door Gerrit Schulte-Gerrit Peters als juist, zodat deze equipe alsnog de buit kreeg toegewezen.”

Er werd wel teruggevonden dat Gerrit Schulte protest aantekende bij de jury, maar nergens werd gevonden of het protest wel of niet resultaat opleverde of dat Gerrit Schulte-Gerrit Peters als overwinnaars uitgeroepen werden.

Bij opzoekingen op Delpher (Digitaal Nederlands krantenarchief) werd wel regelmatig gevonden dat de ploeg Gerrit Schulte-Gerrit Peters als overwinnaar gezet werd, maar dat had waarschijnlijk te maken met de haast van de journalisten om op tijd hun kopij in te leveren.

In één dagblad stond dan weer iets eigenaardigs. In het Eindhovens Dagblad van 22 januari 1951 schrijft de ‘speciale verslaggever’ dat Schulte de tweede plaats aanvaardde omdat hij eigenlijk ook gedeclasseerd kon worden, waarbij waarschijnlijk gediskwalificeerd werd bedoeld. Want, zo schrijft de ‘speciale verslaggever’, op die manier wonnen Schulte-Peters het Europees Criterium en de daaraan verbonden prijs van 100 000 BEF. Indien ze zouden gedeclasseerd/gediskwalificeerd worden, zouden Strom-Arnold het Europees Criterium winnen.

Blijkbaar redeneerde de ‘speciale verslaggever’ dat de finale ook punten opleverde en dat die bijgeteld werden aan de tabel zoals gekend voor de finale.

Schulte-Peters hadden 55 punten, Strom-Arnold 47 punten. Bij declassering naar de tweede plaats zouden Schulte-Peters 9 punten krijgen en Strom-Arnold 6 punten (eindstand zou dan 64-53 zijn). Bij diskwalificatie zouden Schulte-Peters 0 punten krijgen en Strom-Arnold 7 punten wat de stand voor Schulte-Peters op 55 punten en Strom-Arnold op 54 punten zou brengen. Hetgeen bewees dat de redenering van de ‘speciale verslaggever’ niet klopte. Ook bij andere berekeningen (best of 3) kon dit scenario niet gereconstrueerd worden (Strom-Arnold hadden drie manches gewonnen en stonden dus op het maximum van 30 punten, Schulte-

Peters hadden er twee gewonnen en konden dus met een tweede plaats niet over Strom-Arnold wippen. Enkel bij winst hadden ze kunnen gelijk komen).

Een 'alternatieve' redenering is de volgende. Eigenlijk hadden Sercu-Ollivier zich niet gekwalificeerd voor de finale (alhoewel dat niet echt duidelijk is[14]). Dan zou de strijd gegaan zijn tussen Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) en de ploeg Albert Ramon-Ernest Thyssen (BEL), die derde eindigden en hadden Schulte-Peters er alle belang bij om alsnog de tweede plaats te aanvaarden.

De winst van Gerrit Schulte-Gerrit Peters die blijkbaar in Wielersport als vaststaand werd beschouwd is waarschijnlijk gebaseerd op de foute resultaten die in de kranten verschenen zijn.

Ook op Wikipedia (https://nl.wikipedia.org/wiki/Lijst_van_Europese_kampioenen_koppelkoers) staan Ollivier-Sercu als winnaars van het Europees Criterium.

Op 3 december organiseerde Brussel zelf ook een Europees kampioenschap over 100 km, afgelegd in 2h01'12"

1. Lucien Acou-Maurice Depauw (BEL)	*15 punten*
Op 1 ronde	
2. Albert Ramon-Ernest Thyssen (BEL)	*25 punten*
3. Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)	*14 punten*
4. Kamiel De Kuysscher-Odiel Van den Meerschaut (BEL)	*4 punten*
Op 2 ronden	
5. Stan Ockers-Prosper Depredomme (BEL)	
en Rik Serin-Marcel Hendrikx (BEL)	*11 punten*
7. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	*7 punten*
8. Achiel Bruneel-Joseph De Beuckelaer (BEL)	*6 punten*
9. Emile Gosselin-Marcel Lavaux (BEL)	*2 punten*
Op 3 ronden	
10. Jean Bogaerts-Albert Sercu (BEL)	*9 punten*
11. Ferdi Kübler-Albert Bruylandt (SUI/BEL)	*1 punten*
Op 5 ronden	
12. Raymond Pauwels -Henri Van Kerckhove (BEL)	*1 punten*

14 Deze discussie wordt eigenlijk 'beïnvloed' door het feit dat wij nu al weten dat het jaar erop er grote commotie zou ontstaan bij de overwinning van Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA). Zij hadden zich niet officieel gekwalificeerd voor de finale (enkel de eerste tien in het eindklassement van de verschillende proeven), dus konden zij, volgens een aantal belanghebbenden, ook geen Europees kampioen worden (zie het te verschijnen artikel in WAAIERS 5-1). Voor 1950-51 kan eveneens de vraag gesteld worden: "Wie kwalificeerde zich eigenlijk voor de finale?" Normaal gezien waren dit de eerste 10 in de eindtabel. Twee ploegen gaven echter forfait en van slechts een ploeg was geweten wie hen verving (en dus gerechtigd meedeed). De Zwitserse ploeg Hugo Koblet-Armin von Büren werden vervangen door de nummer 11 uit de eindtabel, de Zwitsers Fritz Schär-Eugen Kamber. De vervangers van Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA) werden nergens vermeld. De drie andere ploegen uit de eindtabel aan de start waren Roger De Corte-Arsène Ryckaert (BEL), Stan Ockers-Henri Tytgat (BEL) en Sercu-Ollivier (BEL) en verder waren er vijf ploegen, 4 Belgische en 1 Nederlandse, die niet in de eindtabel stonden. Dus al zeker geen Franse ploeg wat misschien logisch zou geweest zijn. Wie was de 10de ploeg? Wie werd eerst gevraagd? En was die dan de vervanger van het Franse duo?
Het jaar erop met Le Nizerhy-Reynes waren de eerste 10 uit de eindtabel wel present en was deze ploeg duidelijk een 'toegevoegde' ploeg.
Er werd na de finale van 1950-51 ook nergens gewag gemaakt van het feit dat Sercu-Ollivier zich niet zouden gekwalificeerd hebben voor de finale (hetgeen wel een argument kon geweest zijn voor Schulte-Peters om aan de tweede plaats vast te houden). Deze discussie kwam er pas na de finale van 1951-52.

Halve fond

Zou volgens Radsport (26/02/1951) verreden zijn in Antwerpen op 18 februari 1951, maar dat was een gewone stayerswedstrijd.

Valère Ollivier en Albert Sercu na een of andere pistemeeting. (Foto collectie Huis van Alijn)

Overzicht van de winnaars

Winter seizoen	Stayers	Kleine motoren	Ploegkoers[15]	Sprint	Omnium
1945-46	Willy Michaux (BEL)	Edgar Decaluwe (BEL)	Gerrit Schulte-Arie van Vliet (NED)[16]		Rik Van Steenbergen (BEL)
1946-47	Willy Michaux (BEL)				
1947-48	Willy Michaux (BEL)			Arie van Vliet (NED)	
1948-49	Jacques Besson (SUI)		Gerrit Schulte-Gerrit Boeijen (NED)	Emile Gosselin (BEL)	
1949-50	Raoul Lesueur (FRA)		Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	Arie van Vliet (NED)	Wim van Est (NED)
1950-51			Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)		

(wordt vervolgd)

15 Betreffende de titel in de ploegkoers in de winter 1950-51 blijven er discussies bestaan en blijven er verschillende palmaressen bestaan. Persoonlijk denk ik dat het koppel dat in de tabel voorkomt de rechtmatige winnaar is.
16 Het ging hier om een ploegomnium en niet om een ploegkoers.

De pubkaarten

Max Meyer

Voorkant:
Linksboven: NAAM VOORNAAM
G.S. MAX MEYER
Onderaan:
Logo COLORIFICIO ITALIANO MAX MEYER

Rugzijde:
Zie foto

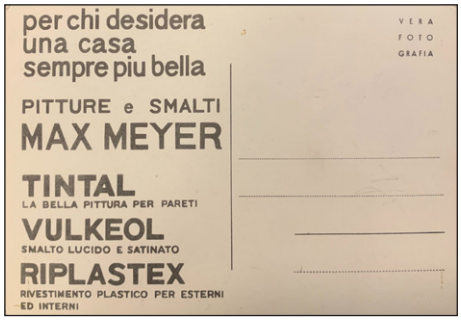

BOSISIO LORENZO
CUCCHIETTI GIAN PAOLO
GUALAZZINI ERCOLE
MALAGUTTI MAURIZIO
MICHELOTTO CLAUDIO
MORI PRIMO
NERI GUIDO
SALINA FELICE
SCOPEL GIUSEPPE
SGARBOZZA LUIGI
TAMIAZZO PIETRO

Opmerkingen:

1. Er is een ploegfoto.

Mercier-BP

De Mercier-reeks startte al in de jaren ’40. Renners kregen soms een nieuwe kaart (bv. als het palmares onderaan aangepast werd) en nieuwe renners kregen een kaart. Vandaar dat enkel de nieuwe kaarten van dit jaar in de lijst voorkomen. De renners die in 1968, of eerder, een kaart hadden en in 1969 bij Mercier bleven, behielden hun kaart.

In 1968 was er 1 nieuwe gekleurde kaart.

Voorkant:

Onderaan:

VOORNAAM NAAM (Kleur)

Voornaam NAAM (Zwart-Wit)

(Eventueel beperkt palmares)

Logo Mercier Logo BP

CYCLES **MERCIER** - BOYAUX **HUTCHINSON**

Rugzijde:

Blanco

Kleur:

RAYMOND POULIDOR

Zwart-Wit

Claude CHARBONNEAU
Daniel DUCREUX
Henri HIDDINGA
Eduard JANSSENS
Bernard LABOURDETTE
Paul LEMETEYER (amateur hors catégorie)
Camille SOHIER
Staf VANROOSBROECK
Jean VIDAMENT
Francis YPPERSIEL

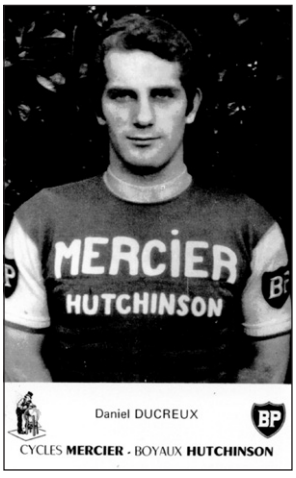

Er zijn (nog) geen officiële pubkaarten gekend van:
Henri GUIMBARD (amateur hors catégorie)
Henri OMLOOP

Opmerkingen:

1. Er is geen ploegfoto.

Molteni

Voorkant:
Foto
Linksboven: VOORNAAM NAAM
Onderaan:
Logo MOLTENI ARCORE (Milano)
SALUMIFICIO INDUSTRIA ALIMENTARE

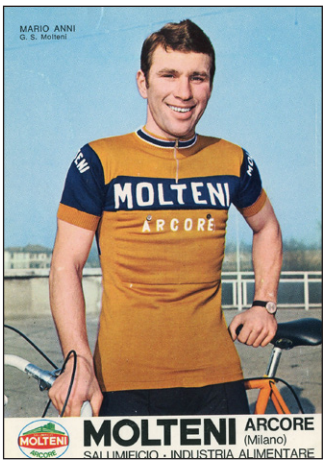

Rugzijde:
Zie figuur.

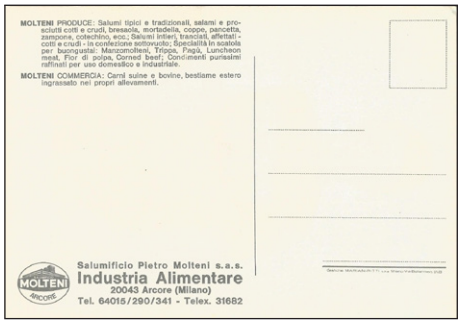

MARIO ANNI
MARINO BASSO
GIANNINO BIANCO
DAVIDE BOIFAVA
MICHELE DANCELLI
SIGFRIDO FONTANELLI
ENRICO MAGGIONI
ARTURO PECCHIELAN
GIOVANNI PIFFERI
GIANCARLO POLIDORI
GIACINTO SANTAMBROGIO
EMILIO SANTANTONIO
EDY SCHUTZ
GUERRINO TOSELLO
FRANCO VIANELLI
FRANCO VIANELLI (campione olimpionico su strada)

Er is (nog) geen officiële pubkaart gekend van:
Mario Giaccone

Opmerkingen:

1. Er is een ploegfoto.

Pepsi

Voorkant:
Onderaan:
VOORNAAM NAAM, del G.D. PEPSI
Equipo patrocinado por los Embotelladores de PEPSI-COLA en España

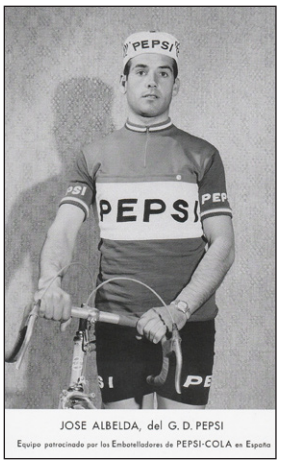

Rugzijde:
Blanco

Van Iborra en Yuste bestaat er ook een ‘buiten’-foto. Er is niet geweten of dat ook voor de andere renners zo is.

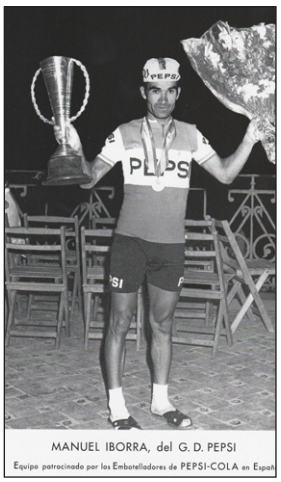

José ALBELDA
Salvador CANET
José FLORENCIO
Angel IBAÑEZ
Manuel IBORRA
José Manuel LASA
Miguel Maria LASA
Jorge MARINÉ
Demetrio MARTÍ
José MARTINEZ
Juan Daniel PERERA
Jesús RODA
Ramón SAEZ
Daniel YUSTE

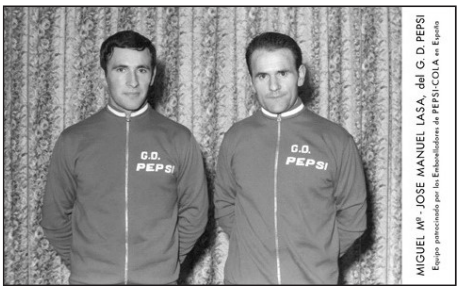

Er is ook een kaart van de broers Lasa samen

Er zijn (nog) geen officiële pubkaarten gekend van:
José Manuel ABELÁN (niet zeker of hij in 1969 effectief voor Pepsi reed)
José Luis ABILLEIRA (aficionado 1a especial)
Roger ADELISSE (amateur hors catégorie)
Pierre CROQUISON (amateur hors catégorie)
Julian DÍAZ (niet zeker of hij in 1969 effectief voor Pepsi reed)
José Manuel FUENTE (niet zeker of hij in 1969 effectief voor Pepsi reed)
Manuel Antonio GARCÍA (aficionado 1a especial)
Juan GÓMEZ (niet zeker of hij in 1969 effectief voor Pepsi reed)
José Luis LAITA (niet zeker of hij in 1969 effectief voor Pepsi reed)
German MARTÍN SÁEZ (niet zeker of hij in 1969 effectief voor Pepsi reed)
José Luis PAU (niet zeker of hij in 1969 effectief voor Pepsi reed)

Peugeot-BP-Michelin

Deze Peugeot-reeks startte al in 1966. Aanvankelijk waren de foto's allemaal buste-foto's (B). Vanaf 1968 waren er foto's met de renners staand bij een fiets (S). Sommige renners hebben beide foto's. De renners die in 1968, of eerder, een kaart hadden en in 1969 bij Peugeot bleven, behielden hun kaart. Hier worden enkel de 'nieuwelingen' opgelijst.

Voorkant:
Foto met daaronder:
Geschreven tekst
(V.) of (Voornaam) NAAM

Rugzijde:
Blanco

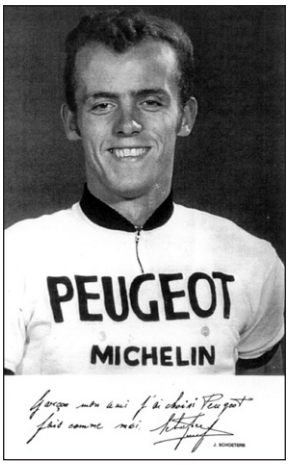

(namen zoals ze op de pubkaarten staan)
R. BOULOUX (B)
R. BOULOUX (S)
A. DIERICKX (B)
A. DIERICKX (S)
Pierre MARTELLOZZO (S)
W. MONTY (B)
W. MONTY (S)
Jean-Pierre PARANTEAU (S)
René PINGEON (B)
René PINGEON (S)
J. SCHOETERS (B)
J. SCHOETERS (S)

Er zijn (nog) geen officiële pubkaarten gekend van:
Pierre CAMPAGNARO (amateur hors catégorie)
Freddy JACOB
Alain MOTARD (amateur hors catégorie)
Patrick PLENT
Jean-Louis QUESNÉ (amateur hors catégorie)

Opmerkingen:

1. Er is geen ploegfoto.

Ploegfoto's

Tamiazzo
Neri
Mori P.
Michelotto
Bosisio
D. S. Nencini
Scopel
Salina
Sgarbozza
Malagutti
Gualazzini
Cucchietti
COLORIFICIO
ITALIANO
MAX MEYER
Gruppo Sportivo 1969

SQUADRA CICLISTICA
MOLTENI 1969
MAGGIONI
FONTANELLI
BASSO
PIFFERI
SCHUTZ
BOHAVA
VIANELLI
POLIDORI
BIANCO
PECCHIELAN
DANCELLI
SANTAMBROGIO
TOSELLO
ANNI
SANTANTONIO
MOLTENI ARCORE (Milano)
SALUMIFICIO - INDUSTRIA ALIMENTARE

PEPSI
PEPSI
PLANTILLA PROFESIONAL Y AMATEUR
EQUIPO CICLISTA del G. D. PEPSI 1969
Equipo patrocinado por los Embotelladores de PEPSI-COLA en España
PEPSI

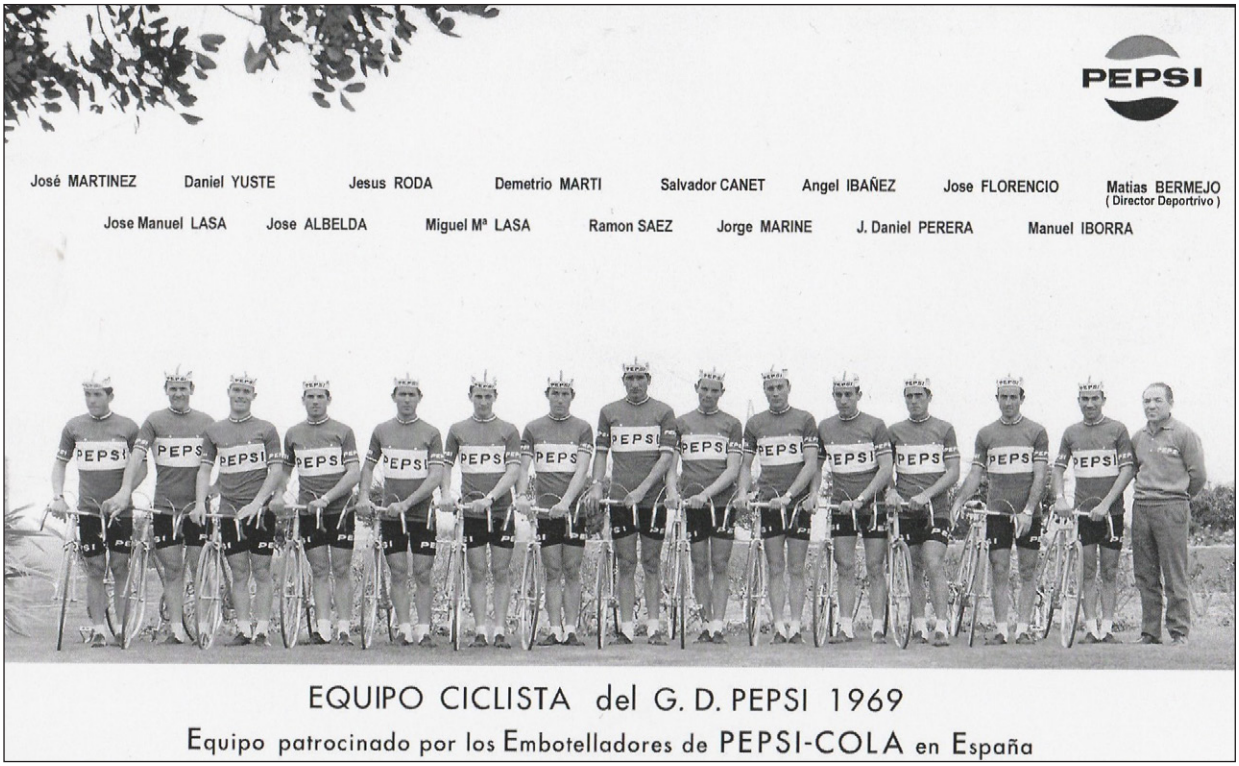
PEPSI
José MARTINEZ
Daniel YUSTE
Jesus RODA
Demetrio MARTI
Salvador CANET
Angel IBAÑEZ
Jose FLORENCIO
Matias BERMEJO
(Director Deportivo)
Jose Manuel LASA
Jose ALBELDA
Miguel Mª LASA
Ramon SAEZ
Jorge MARINE
J. Daniel PERERA
Manuel IBORRA
EQUIPO CICLISTA del G. D. PEPSI 1969
Equipo patrocinado por los Embotelladores de PEPSI-COLA en España

Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

Deze rubriek stellen we open voor iedereen die iets wil vragen. Dit kan gaan van een vraag naar een uitslag van een wedstrijd, een deelnemerslijst, een vraag tot ruilen of (ver)kopen, aanvullingen voor incomplete prentenreeksen, zaken die te geef zijn, …

We zien wel wat het oplevert en of het onder controle te houden is. We behouden ons het voorrecht om eventueel zaken niet te publiceren indien dit blijkt te gaan om platte commercie.

Gelieve wel je contactgegevens te vermelden. Het is niet de bedoeling dat wij als tussenpersoon fungeren.

Enkele vragen van Guy De Ceuster

1. Willem II - Gazelle - Giro 1967 Cynar

In “Rik Van Looy - Monument van een keizer” van Roger De Maertelaere en “Les stars d’antan - 2. Rik Van Looy – Empereur” van Willy Anseeuw en Claude Degauquier lees ik dat de ploeg Willem II - Gazelle de Ronde van Italië 1967 reed als Cynar; in “Vijf jaar wielerploeg Willem II - Gazelle 1966-1970” vermeldt Teus Korporaal hierover “Aan de naam Willem II - Gazelle werd Cynar toegevoegd”.

Ik vond hierover bijzonder weinig terug en kon niet afleiden of op het blauwe shirt van de ploeg gewoon de naam Cynar was aangebracht of met een compleet nieuw shirt werd gereden. Foto’s kon ik al helemaal niet aantreffen.

Recent kwam ik dan toch 2 afbeeldingen tegen:

- in La Gazetta dello Sport naar aanleiding van de 90ste verjaardag van Rik Van Looy

- in uw eigenste WAAIERS 3-1 (p. 35 in de bijdrage over Georges Vandenberghe - etappe 13 van de Giro 1967 met een 2de plaats voor Harm Ottenbros)

Mijn vraag dan ook hierbij: kan iemand mij nog bijkomende informatie over de Giro 1967-ploeg (die allesbehalve succesvol verliep en waarbij het team al vrij snel helemaal verdween uit de wedstrijd) en afbeeldingen bezorgen?

Antwoord van de redactie:

Het was wel degelijk een specifieke trui met enkel publiciteit van Cynar, de kleur is ons helaas nog altijd onbekend (volgens sommige bronnen blauw, volgens andere rood).

Er staat ook nog een foto in Het Belang van Limburg van 5 juni 1967, p. 9, Dancelli klopt Ottenbros en Durante, rit 15.

En een leuke anekdote, ook in de daaropvolgende Tour de Suisse was er een hoofdzakelijk Zwitserse (4 Zwitsers, een Brit) Cynar-Duralco ploeg, Willem II droeg hier hun normale truien. Er kwam protest van de Belgische Bondsvoorzitter Duchateau tegen deze Cynar-ploeg, we weten niet waarom. De organisatoren gaven trouwens geen gevolg aan deze klacht en oordeelden dat als dit in de Giro mogelijk was, dan ook bij hen. Volgens sommige bronnen zou deze trui er hetzelfde uitgezien hebben als die van de Giro, maar rood. Dit klopt echter niet, de oude truien uit de periode 1963-65 werden hier "hergebruikt".

2. Felice Gimondi - Tour 1965 / Tour 1966

Felice Gimondi won de Tour 1965; in de Tour 1966 was hij als titelverdediger (net zoals zijn ploeg Salvarani) niet aanwezig. Wat was de reden van de afwezigheid van Felice Gimondi / Salvarani in de Tour 1966 ?

Antwoord van de redactie:

Officieel waren Adorni en Gimondi te vermoeid na de Giro. Er was ook sprake van buikpijn en zere benen bij Adorni en bij Gimondi zou de fysieke en psychische conditie onvoldoende geweest zijn. Er zal ook wel demotivatie na de serieuze nederlaag in de Giro gespeeld hebben en mogelijk (werd beweerd) speelden ook de geplande dopingcontroles in Frankrijk een rol.

Zie ook Het Belang van Limburg van 14/06/66 p. 11.

3. Gan - Mercier (met / zonder Adidas)

De shirts van Gan-Mercier (1976) en Miko-Mercier-Hutchinson (1977) werden geleverd/ gesponsord door Adidas. Raymond Poulidor droeg deze koersshirts evenwel niet (zoals uit een foto hierna blijkt, wel werd hij soms eens in een trainingsshirt Adidas gezien).

Waarom droeg Poulidor het Adidas-shirt niet? Was het omwille van zijn overeenkomst met de Noord-Franse sportfabrikant Patrick (zie afdruk van hun website), alhoewel die slechts betrekking gehad zou hebben op de raceschoenen? Iemand op de hoogte van de echte toedracht?

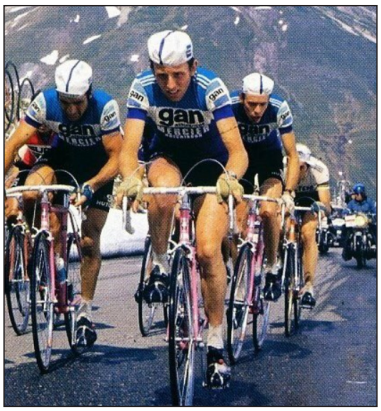

Antwoord van de redactie:

Eerst en vooral kan al aangehaald worden dat, op basis van fotomateriaal, Gan-Mercier al vanaf 1975 met Adidas als kledijsponsor reed. Maar ook hier konden we geen foto vinden van Poulidor met Adidasstrepen of Adidas-logo op de trui.

Verder is het zo dat ook in 1978 Adidas kledijsponsor was voor Miko-Mercier. Maar Raymond Poulidor was toen al gestopt. Vanaf 1979 werd de kledijsponsor Le Coq Sportif.

Wat betreft 1976. Bij nazicht van de pubkaarten hebben alle renners in koerstenue de 3 strepen op de schouders met uitzondering van Poulidor. De renners in training hebben het logo en de drie strepen op de mouwen.

De vraag kan wel gesteld worden of de pubfoto van Poulidor van 1976 is. Die lijkt ons eerder van 1975. Pubkaarten werden meestal aan het begin van het seizoen gemaakt en de foto lijkt op een wedstrijd in de zomer te duiden. Trouwens die van Zoetemelk zou ook van 1975 kunnen zijn omwille van dezelfde reden.

In 1976 waren er nogal wat truienvariaties gedurende het seizoen. Bij foto's gemaakt door amateurfotografen aan de start van wedstrijden (de foto's werden gedateerd in 1976 maar dit kon niet geverifieerd worden) konden volgende variaties gevonden worden:

- *Trui met lange mouwen met Adidasstrepen (Alban)*
- *Trui met korte paarse mouwen met Adidasstrepen (Alban)*
- *Trui met lange mouwen zonder Adidasstrepen (Delepine)*
- *Trui met korte witte mouwen met Adidasstrepen (Talbourdet)*
- *Trui van Poulidor lange mouwen zonder Adidasstrepen*

Robert Alban *Régis Delépine* *Georges Talbourdet* *Raymond Poulidor*

4. Rik Van Looy

Waar werd deze foto van een nog jonge Rik genomen ? Voor aanvang WK 1952 in Luxemburg (waar Rik bij een val de arm brak - zie andere foto) of bij een andere gelegenheid ? Wie is de verzorger die Rik nog even onder handen neemt ?

5. Framebouwers

Kan iemand me informatie bezorgen (of meegeven waar ik eventueel bijkomende inlichtingen kan vinden) over de framebouwers Marotias en Masi ?

Contact : Guy De Ceuster: guy.deceuster@gmail.com

Vraag van Hans Vandeput

Ik ben in het bezit van een wollen trui Mann-Grundig met lange mouwen en met een halsetiket van fabrikant Tricodnar. Zoals te zien op de foto zijn het niet de gebruikelijke Mann-Grundig kleuren: geel of geel-wit.[3]

Na telefonisch onderhoud met een zoon van voormalig ploegleider Frans Cools vertelde deze mij het volgende: “Deze truien werden ontworpen om gedragen te worden tijdens de Tour de France 1969”.

Tijdens deze Tour werden de truien echter geleverd door Le Cocq Sportif met hun logo op de borst en waren de kleuren van Mann-Grundig lichtblauw en lichtgeel. Deze trui heeft echter een donkerblauwe kleur, doch wel een lichtgele halsband en mouwboorden evenals borst- en rugband. Toen ik de heer Cools hierop wees zei hij dat dit model van trui gedragen werd ‘s avonds in de hotels en op de rustdagen.

Kan iemand deze stelling bevestigen? Het is wel opvallend dat in tijdschriften en kranten uit de Tour 1969 waarin foto’s verschenen van renners in truien met lange mouwen, deze niet voorzien waren van het logo Le Cocq Sportif. Leverde Le Cocq Sportif aan de Tourorganisatie enkel truien met korte mouwen en moesten de ploegen zelf truien met lange mouwen voorzien? Of had Mann-Grundig dit model eerder, en dus een tijdje voor de start van de Tour, als een soort prototype laten ontwerpen terwijl nadien de ploegen ingelicht werden dat Le Cocq Sportif de officiële truienleverancier zou worden in de Tour 1969 en dit model dan overbodig werd? Indien iemand hierover meer uitsluitsel kan brengen horen wij het graag.

* Aangezien geel de kleur van de leiderstrui is in de Tour moesten ploegen waarvan geel de hoofdkleur op de trui was een andere kleur voorzien specifiek voor de Tour om geen verwarring te zaaien met de leiderstrui. In het geval van Mann-Grundig was dat in 1966 rood-wit, in 1969 Lichtlauw-lichtgeel en in 1970 Roze met zwarte strepen. In latere jaren kwam de Spaanse ONCE-ploeg ook meestal aan de start met een roze trui en recent heeft de Visma (Jumbo) ploeg ook elk jaar een andere kleur van trui dienen te voorzien voor La Grande Boucle.

Te koop:

Volledige jaargangen Radsport aan 40 euro per jaargang: 1980-1981-1982-1983-1984-1985-1986-1987-1988.

Af te halen regio Leuven of op de ruilbeurzen van Heusden-Zolder en Wanze.

Contact: Hans Vandeput : hans.vandeput1@telenet.be

---

3 Aangezien geel de kleur van de leiderstrui is in de Tour moesten ploegen waarvan geel de hoofdkleur op de trui was een andere kleur voorzien specifiek voor de Tour om geen verwarring te zaaien met de leiderstrui. In het geval van Mann-Grundig was dat in 1966 rood-wit, in 1969 Lichtlauw-lichtgeel en in 1970 Roze met zwarte strepen. In latere jaren kwam de Spaanse ONCE-ploeg ook meestal aan de start met een roze trui en recent heeft de Visma (Jumbo) ploeg ook elk jaar een andere kleur van trui dienen te voorzien voor La Grande Boucle.

Weetjes

In deze rubriek zijn we bereid alle nieuwigheden te vermelden. Dat gaat van de data van de Wielerbeurzen tot het verschijnen van nieuwe wielerboeken. Wens je een recensie van het boek, dan zal je natuurlijk een exemplaar moeten aanleveren. Let echter op wij zijn kritische lezers.

Beurzen

Voetbal- en wielerbeurs Heusden-Zolder in de Velodroom, Kerkstraat 155 (E314, afrit 27).

19/10/2024 van 8.30u tot 13.00u

Info en reservaties: Gilbert Vanoppen: hpc2000@skynet.be

Wielerbeurs in Wanze in de Salle Omnisport, Rue Géo Warzée, 19, 4520 Wanze

16/02/2025 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Guy Crasset: guy.crasset@scarlet.be

Wielerbeurs in Eeklo in het Sportpark, B.L. Pussemierstraat 157, 9900 Eeklo (de zaal is gelegen op 300 meter van het station).

10/05/2024 van 9.00u tot 12.30u

Info en reservaties: Mark Van Hamme: markvanhamme@hotmail.com

Boeken

Internationaal Veldritcriterium (1924 - 1949) Feiten en Cijfers

Prijs: € 15,00 via de auteur via didier.vanoverbeek1@gmail.com

Het boekje zal ook verkrijgbaar zijn op de beurzen van Zolder en Wanze.

Auteur: Didier Vanoverbeek.

Formaat: Paperback 44 pagina's.

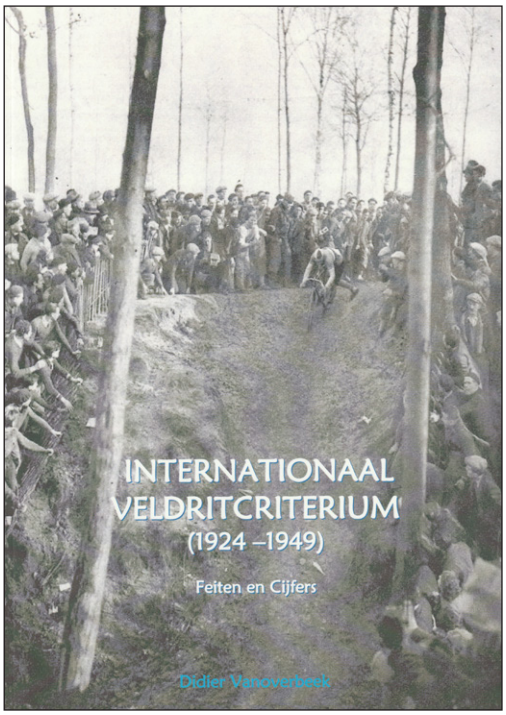

Aan de hand van Didier Vanoverbeek verscheen een 44 bladzijden tellend naslagwerk onder de titel 'INTERNATIONAAL VELDRITCRITERIUM 1924-1949, Feiten en Cijfers'. Van 1924 tot 1949 werd in de Parijse agglomeratie het jaarlijks Critérium International de Cross-country Cyclo-pédestre (Internationaal Veldritcriterium) georganiseerd. Tot na de Tweede Wereldoorlog was deze wedstrijd zowat de enige waarin de beste crossers uit Frankrijk, België, Luxemburg, Zwitserland en Italië elkaar troffen. Dit boekje geeft een overzicht van dit Wereldkampioenschap avant la lettre met complete uitslagen, deelnemerslijsten en bijzonderheden.

Na de Tweede Wereldoorlog evolueerde het Internationaal Veldritcriterium trouwens tot het officieel UCI - Wereldkampioenschap met bijhorende regenboogtrui. Het eerste WK vond nog plaats op de omloop in het Bois de Vincennes die ook het toneel was geweest van de laatste twee criteriums. Omdat vanaf 1951 het WK telkens op een andere locatie werd georganiseerd, ontstond uit het Internationaal Veldritcriterium een andere belangrijke internationale cross in Parijs: het Martini - criterium. De uitslagen van deze cross en van haar naamgenoot in Genève werden eveneens opgenomen. Bovendien ontbreekt evenmin een index met alle deelnemers aan de 20 Internationale criteriums, wat een snelle opzoeking mogelijk maakt.

Heilig Vuur–Herman Snoeijink - 365 overwinningen

Prijs: € 25,00 (per post plus verzendkosten € 4,00) via www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen

Auteur: Herman Snoeijink (autobiografie).

Formaat: 17 x 24 cm met harde kaft, 168 pagina's ruim geïllustreerd.

Het "Heilige Vuur" van Herman Snoeijink

Een profcarrière aan zich voorbij laten gaan.

Denekamper Herman Snoeijink was in de tweede helft van de zeventiger jaren een nationale amateurtopper. Ook werd hij een aantal malen kampioen van Nederland in het veldrijden. Een profcontract lonkte, maar Snoeijink koos voor een maatschappelijke carrière in het onderwijs. En het wielrennen bij de amateurs in de tachtiger jaren; een periode waarin hij opnieuw vele overwinningen boekte.

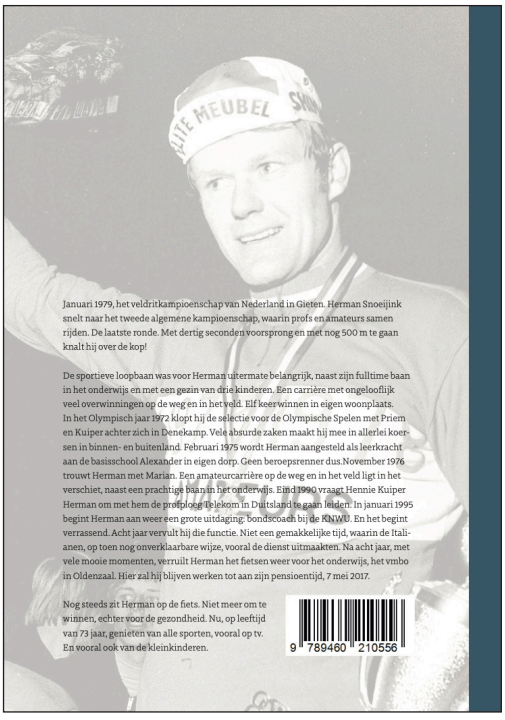

Hij vocht menig duel uit met andere toppers uit de regio zoals Hennie Kuiper, Hennie Stamsnijder, Arie Hassink en wie al niet meer.

In de coronatijd heeft Herman de pen ter hand genomen en zijn wielercarrière op schrift gesteld. In zijn autobiografie vertelt de Denekamper niet alleen over zijn sportleven maar komen ook zijn familie, gezin, de scholen en zijn inspanningen om de jeugd de kunst van het sporten bij te brengen.

Nationaal was hij 8 jaar actief als bondscoach van de KNWU. In het profmilieu werkte hij met Hennie Kuiper als trainer/coach met de broodrenners van het asfalt.

De inmiddels 73-jarige Snoeijink bestookte 25 jaar de concurrentie in het amateur-wielrennen. Hij was gevreesd om zijn vlijmscherpe sprint. Een wapen dat hem vele malen op het hoogste podium van het ereschavot bracht. Nog altijd staat hij in Nederland op de lijst met de meeste overwinningen aller tijden bovenaan. Uniek is het feit dat hij 11 keer de befaamde Ronde van Denekamp wist te winnen.

Het staat allemaal opgeschreven in het boek "HEILIG VUUR" dat op maandag 9 september wordt gepresenteerd. Het eerste boek wordt dan officieel uitgereikt in het clubhuis van de Oldenzaalse Wieler Club in aanwezigheid van vele genodigden. Daarna zal het boek op meerdere plaatsen verkrijgbaar zijn.

De reus van Wierden—Het hartverscheurende (wieler)leven van Jos Lammertink

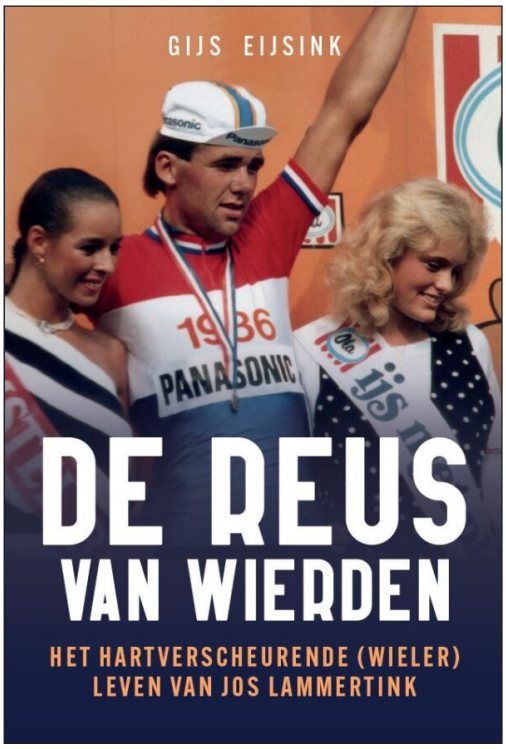

Prijs: € 25,00 (per post plus verzendkosten € 4,00) via www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen.

Het boek verschijnt in de loop van november.

Auteur: Gijs Eijsink.

Formaat: 14 x 21 cm paperback, 192 pagina's met een fotokatern.

Als jonge coureur won hij alle wedstrijden, daarna sloeg het noodlot regelmatig toe. Het leven van Jos Lammertink (1957) leek rooskleurig te gaan verlopen en als wielrenner behaalde hij de absolute top in Nederland. Zijn kast ligt vol met kampioenstruien als veldrijder, als baan- en wegrenner.

Als beroepsrenner kon hij zich op basis van talent en macht gemakkelijk handhaven tussen de finefleur van het peloton. Bij de amateurs en de profs werd hij Nederlands kampioen. Hij won Olympia's Ronde van Nederland, eendagskoersen en etappes in de Ronde van Spanje en de Ronde van de Middellandse Zee. Maar de pechduivel liet hem bepaald niet ongemoeid. Als jonge renner werd hij seksueel misbruikt door zijn coach en tijdens de Tour de France was hij slachtoffer van een zware valpartij. In zijn leven als beroepsrenner ontstond bij Lammertink een tamelijk onbekende spierziekte, die erger en erger werd. Anno 2024 is hij aan een speciale stoel gekluisterd. Alleen zijn hoofd functioneert nog.

Van Edelare naar de Koppenberg–Cyclocross in het Oudenaardse

Prijs: € 30,00 (per post plus verzendkosten € 4,00) via www.sportmediashop.nl alsook op de aankomende wielerbeurzen.

Auteurs: Freddy De Meester & Stefaan Van Laere met medewerking van Robert Janssens.

Formaat: 17 x 24 cm met harde kaft, 176 pagina's ruim geïllustreerd.

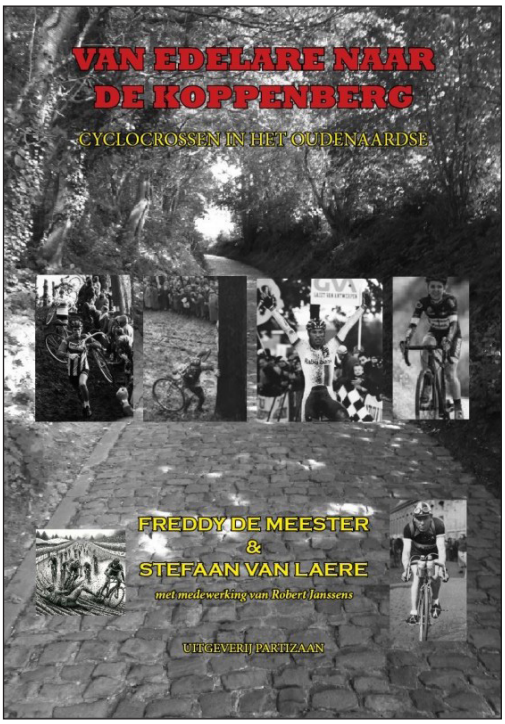

In dit boek beschrijven auteurs Freddy De Meester en Stefaan Van Laere met medewerking van wielerkenner Robert Janssens de boeiende geschiedenis van de cyclocrossen in de streek van Oudenaarde. Daar werden al einde de jaren 1930 veldritten georganiseerd met lokale helden zoals eerst Kamiel Vermassen, en later ook onder meer Georges Vandermeirsch, inwijkeling Firmin Van Kerrebroeck, Bertrand Bettens, Julien Vanden Haesevelde,... Het boek blikt terug op al dan niet verdwenen legendarische cyclocrossen in plaatsen als onder meer Ename, Nederename, Mater, Petegem, Leupegem, Volkegem, Edelare en de iconische Koppenbergcross met zijn imposante erelijst.

Dit wordt aangevuld met interviews met bekende renners als Albert Van Damme, Robert Vermeire, Peter Van Den Abeele (verantwoordelijke voor het cyclocross en mountainbike bij het UCI) en Christophe Impens (managing director bij Golazo). Naast de grote namen en crossen komen eveneens minder bekende crossen en veldrijders aan bod.

Ook de veel te vroeg overleden Jolien Verschueren die op de Koppenberg haar mooiste triomfen beleefde krijgt een prominent plaatsje in dit werk dat niet mag ontbreken in de bibliotheek van de cyclocrossliefhebber.

Naast heel wat uniek fotomateriaal wordt het boek geïllusteerd met verrassend artwerk van het anoniem kunstenaarscollectief Arte Invoce.

Cyclocrossamateur in hart en nieren Freddy De Meester(*1959) en auteur Stefaan Van Laere (*1963) schreven samen eerder de boeken 'Freddy 'meesterke' van de cyclocross' en 'Van eigen bodem - Belgen op het WK veldrijden'.

Robert Janssens (*1939) volgde als wielerjournalist voor eerst de Volkgazet en later vooral Het Laatste Nieuws de koers op de voet en schreef er meerdere bestsellers over. Sinds 2021 is hij ook een erg productief fictieauteur.

Stad Oudenaarde

Stad Oudenaarde

9 789464 076899

Ook in dit boek blikken de auteurs terug op al dan niet verdwenen legendarische cyclocrossen in plaatsen als onder meer Ename, Nederename, Mater, Petegem, Leupegem, Volkegem Edelare en de iconische Koppenbergcross met zijn imposante erelijst.

Het boek biedt een inkijk op al dan niet verdwenen legendarische cyclocrossen in plaatsen als onder meer Ename, Nederename, Mater, Petegem, Leupegem, Volkegem Edelare en de iconische Koppenbergcross met zijn imposante erelijst.

Naast de grote namen en crossen besteedt het boek ook aandacht aan minder bekende crossen en veldrijders. Dit wordt aangevuld met interviews met bekende renners als Albert Van Damme, Bertje Vermeire, Peter Van Den Abeele (verantwoordelijke voor het cyclocross en mountainbike bij het UCI) en Christophe Impens (managing director bij Golazo).

Wielersport in de filatelie (deel 1)

door Bart Vancoillie

Hoe ik door de wielermicrobe ben gebeten, is in de nevelen van de vergetelheid geraakt. Ik herinner me nog wel het 'sjieken' tot mijn kaken er pijn van deden, om dan de prentjes te kunnen ruilen op de speelplaats. Hoe ik 's avonds na de rit in de Tour de France luidkeels de krantjes van Het Volk aan de man probeerde te brengen. En mijn vader die in 1968 bijna zijn ACEC-tv kapot sloeg toen Herman Vanspringel geklopt werd door 'dien Ollander'. Een jaar later de collectieve euforie ten huize Vancoillie met de overwinning van Eddy Merckx (en dan nog 's nachts mogen opstaan van pa om de maanlanding te zien). Toen ik een paar jaar later zelf begon voetbal te spelen, is het wielrennen wat op het tweede plan geraakt. Zo'n vijftien jaar geleden ben ik, dank zij een Carrera-wielertruitje, in contact gekomen met Jan De Smet. Van het een kwam het ander, wilde plannen werden gesmeed, sommige tot uitvoer gebracht (de reeks Ploegsamenstellingen 1965), andere nog 'work-in-progress' (UCDB[1]).

Wanneer ik postzegels begon te verzamelen weet ik echter nog heel exact. In 1972 bracht mijn vader (hij was postbode) de nieuwe zegel mee die net was uitgebracht. Al gauw abonneerde hij me bij de dienst filatelie van De Post. Sindsdien heb ik, tot de dag van vandaag, alle Belgische uitgaves postfris[2] in mijn bezit. Inclusief alle buitenlandse zegels en alle dubbels, zitten er tot nu toe ruim 160 000 stuks in mijn verzameling, en 'still counting'.

Een jaar terug, toen we een artikel van Patrick en Jan aan het nalezen waren, kwam de vraag of we nu Belgisch-Congo, dan wel Belgisch Congo moesten schrijven (met of zonder streepje). Ik dacht waarom niet eens kijken hoe het op de postzegels van die tijd staat[3]. En dan is bij mij het idee gerijpt voor het onderwerp van deze artikelenreeks.

De postzegel is in de loop der tijd veranderd van een noodzakelijk frankeermiddel naar een echt collector's item. Andere methodes om brieven en pakjes van de nodige verzendingskosten te voorzien, alsook e-mail hebben er voor gezorgd dat er minder en minder postzegels gebruikt worden. Van recente uitgaven zul je er zelden op een brief geplakt zien. Sommige krijgen de meest exotische vormen en zijn echte kunststukjes geworden.

De Belgische uitgifte uit 2021 ter gelegenheid van de 100ste verjaardag van het wereldkampioenschap wielrennen had de vorm van een truitje.

Ik heb niet de bedoeling om in WAAIERS een compleet thematische postzegelcatalogus te publiceren, dus ik zal het niet hebben over tanding, watermerken, papier- en gomsoorten, etc. Voor de beschrijving van de postzegel zal ik me beperken tot land en datum van uitgifte, oplage, cataloguswaarde postfris en ontwerper, voor zover die gegevens beschikbaar zijn.

1 UCDB is de afkorting voor Ultimate Cycling Database, een ambitieus project van Jan De Smet en Bart Vancoillie. UCDB wordt uitgebreid besproken in WAAIERS 3-3 pag. 213.

2 Een postfrisse zegel is er een die nooit is gebruikt, en waarvan de gomlaag nog intact is.

3 In geen geval is wat op een postzegel staat de officiële naam van het land in kwestie. Op Britse postzegels staat zelf helemaal niets, op oudere Franse zegels staat RF, Zwitserland gebruikt Helvetia, (West-)Duitsland Deutsche Bundespost (pas vanaf 1995 Deutschland).

Identificatie van de zegel gebeurt aan de hand van de Officiële Belgische Postzegelcatalogus van de Belgische Beroepskamer van Postzegelhandelaren voor de Belgische uitgaven (verder afgekort tot OBP).

Voor postzegels van de overige landen zijn vier wereldwijde catalogi op de markt: Yvert & Tellier (Frankrijk), Stanley Gibbons (Groot-Brittannië), Scott (Verenigde Staten) en Michel (Duitsland). Ik heb gekozen om het Duitse Michel (Schwaneberger Verlag GmbH) te gebruiken. Naar mijn ervaring is dit de meest volledige en betrouwbare ("Deutsche Gründlichkeit", zeker?).

Overigens, filatelie beperkt zich niet tot postzegels alleen. Bij uitbreiding komen alle elementen aan bod die met het verzenden van post te maken hebben: speciale afstempelingen, souvenir- en maximumkaarten[4], eerstedagenveloppen (FDC) bijvoorbeeld komen ook aan bod.

Het was in Groot-Brittannië dat Sir Rowland Hill op het idee kwam de afzender van post te laten betalen voor de kosten van het vervoer (voorheen was dat de ontvanger, met alle problemen van dien[5]).

De afzender moest natuurlijk een bewijs van betaling hebben, en dat was de geboorte van de postzegel. De allereerste werd op 6 mei 1840 uitgegeven en toont het portret van koningin Victoria en de woorden 'postage' en 'one penny'. Vanwege de kleur wordt deze zegel ook wel de Penny Black genoemd.

De oudste postzegel met wielersport als onderwerp die ik gevonden heb, dateert reeds van 1931, en is een uitgifte uit Bulgarije ter gelegenheid van de Balkan Spelen in Athene.

Ter gelegenheid van de Balkan Spelen in Athene

Land: Bulgarije
Datum: 18.09.1931
Michel-catalogusnummer: 246
Nominale waarde: 10 lev
Oplage: 50 000

Deze zegel maakt deel uit van een reeks van zeven waarden, elk met een verschillend sportonderwerp.

Ik wil niet pretenderen in deze artikelenreeks volledig te zullen zijn. Ik zal me ook zo veel mogelijk beperken tot onderwerpen die binnen het bestek van WAAIERS vallen (1946-1979).

In dit eerste deel stel ik de zegels voor die verschenen zijn met als onderwerp (noblesse oblige) Eddy Merckx.

4 Een maximumkaart is een bestaande prentbriefkaart die - aan de beeldzijde - is voorzien van een later uitgegeven postzegel, en een afstempeling. De drie elementen moeten met elkaar verband houden.
5 Dit gaf problemen als de geadresseerden de brief niet wilden hebben, of als ze verhuisd waren. Dan bleef de postbode met de post zitten, zonder dat de kosten voor bezorging konden worden geïnd.

Reeks “Champions of Sport”

Land: Ajman[6]
Datum: 10.01.1969
Michel-catalogusnummer: 354
Nominale waarde: 1 dirham

Deze zegel maakt deel uit van de reeks “Champions of Sport”. Tot deze reeks behoren ook zegels van Rudi Altig, Julio Jiménez, Felice Gimondi, Jan Janssen, Jacques Anquetil en Tom Simpson. De reeks wordt in zijn geheel voorgesteld in Deel 2 van deze artikelenreeks.

Het is de eerste reeks in een hele serie sportkampioenen, met ook nog voetballers, autopiloten, boksers en baseball-spelers.

Ook Manama (een exclave van Ajman) geeft de reeksen uit.

Land: Manama
Datum: 10.01.1969
Michel-catalogusnummer: 134
Nominale waarde: 1 dirham

Reeks “Tour de France”

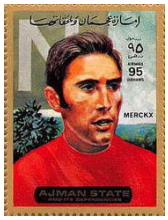

Land: Ajman
Datum: 10.05.1972
Michel-catalogusnummer: 1369
Nominale waarde: 95 dirham

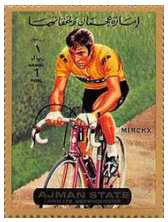

Land: Ajman
Datum: 10.05.1972
Michel-catalogusnummer: 1370
Nominale waarde: 1 riyal

De volledige reeks van in totaal 20 zegels wordt voorzien in WAAIERS 5.1.

6 Ajman is het kleinste van de zeven Verenigde Arabische Emiraten.

Reeks “Tour de France 1972”

Land: Equatoriaal Guinea
Datum: 22.05.1973
Michel-catalogusnummer: 265
Nominale waarde: 50 peseta

De reeks bevat 7 verschillende zegels. Het onderwerp is telkens een ritwinnaar uit de Tour 1972. Naast Eddy zijn er nog zegels met de overwinningen van Leo Duyndam, Willy Teirlinck, Jos Huysmans, Yves Hézard, Rik Van Linden en Bernard Thévenet.

Tevens bevat de reeks een zegel met Luis Ocaña en Cyrille Guimard, alsook een herdenkingsvelletje met daarop Eddy Merckx en Felice Gimondi.

Land: Equatoriaal Guinea
Datum: 22.05.1973
Michel-catalogusnummer: BL73
Nominale waarde: 200+50 peseta[7]

Reeks ter gelegenheid van de Olympische Spelen van Atlanta (1996)

Land: Centraal-Afrikaanse Republiek
Datum: 20.06.1996
Michel-catalogusnummer: 1694
Nominale waarde: 350 franc
Ontwerp: Paul Puvilland

Ondanks het feit dat Eddy niet met naam wordt genoemd in de catalogus, is het duidelijk dat zijn beeltenis in deze collage wordt gebruikt.

Reeks “Een reis door de 20ste eeuw in 80 zegels”

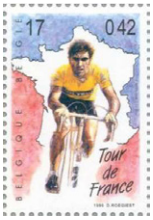

Land: België
Datum: 04.12.1999
OBP-catalogusnummer: 2870
Nominale waarde: 17 frank / 0,42 euro
Oplage: 1 294 082
OBP-waarde postfris: 1,00 euro (2023)
Ontwerp: Désiré Roegiest

Van 1999 tot en met 2002 werden er ieder jaar een reeks van 20 zegels uitgegeven met markante gebeurtenissen of persoonlijkheden uit de 20ste eeuw rond een bepaald thema. De omschrijving in de OBP voor deze zegel is “Ronde van Frankrijk, Eddy Merckx, grootste wielrenner van de eeuw”.

7 Dit is een toeslagzegel: een postzegel met een toeslag voor een goed doel.

Reeksen ter gelegenheid van de 100ste verjaardag van de Tour de France

Land: Grenada Carriacou en Petite Martinique[8]
Datum: 17.06.2003
Michel-catalogusnummer: 3932
Nominale waarde: 6 dollar

Land: Sierra Leone
Datum: 04.07.2003
Michel-catalogusnummers: 4452/4453/4454
Nominale waarde: 1500 leone

Land: Turks- en Caicoseilanden[9]
Datum: 25.08.2003
Michel-catalogusnummer: 1769
Nominale waarde: 1 dollar

Land: Malediven
Datum: 03.07.2003
Michel-catalogusnummer: 4153
Nominale waarde: 10 rufiya

Verschillende landen hebben in 2003 reeksen zegels in dezelfde lay-out uitgegeven, met telkens een Tour-winnaar als onderwerp. Deze reeksen zullen in hun totaliteit voorgesteld worden in een latere aflevering.

Reeks ter gelegenheid van de 100ste verjaardag van de Giro d'Italia

Land: Guinee-Bissau
Datum: 10.04.2009
Michel-catalogusnummer: 4088
Nominale waarde: 1000 franc

De reeks bevat nog vier andere zegels: Mario Cipollini, Francesco Moser, Roger De Vlaeminck en Alessandro Petacchi (telkens wordt het aantal ritoverwinningen in de Giro vermeld).

8 Carriacou en Petite Martinique is een afhankelijk gebied (dependency) van Grenada en geeft sinds 1999 zelf postzegels uit.
9 De Turks- en Caicoseilanden zijn twee eilandengroepen in de Caraïben ten noorden van het eiland Hispaniola (Haïti en de Dominicaanse Republiek). Het is een overzees gebiedsdeel van het Verenigd Koninkrijk.

Ter gelegenheid van de 65ste verjaardag van Eddy Merckx

Land: België
Datum: 14.06.2010
OBP-catalogusnummer: 4043
Nominale waarde: ②[10]
Oplage: 300 000
OBP-waarde postfris: 4,60 euro (2023)
Ontwerp: Karl Meersman

Luxevelletje

De zegel maakt deel uit van de reeks “Grote sportevenementen in 2010” met ook nog zegels over FIFA World Cup in Zuid-Afrika, en Youth Olympic Games in Singapore.

Reeks ter gelegenheid van de 50ste verjaardag van het overlijden van Fausto Coppi

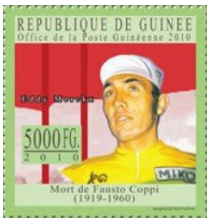

Land: Guinee
Datum: 12.07.2010
Michel-catalogusnummer: 7734
Nominale waarde: 5000 franc
Ontwerp: Paul Puvilland

De reeks bevat verder nog drie zegels met Fausto Coppi als onderwerp, één met Louison Bobet en één met Jacques Anquetil.

Eddy Merckx, coureur du siècle par l’U.C.I.

Land: Tsjaad
Datum: 30.09.2013
Michel-catalogusnummer: 2644
Nominale waarde: 100 franc

Reeks ter gelegenheid van de 100ste editie van de Tour de France

Land: Isle of Man
Datum: 19.06.2013
Michel-catalogusnummer: 1871-I
Nominale waarde: 108 pence
Ontwerp: EJC Design

Land: Isle of Man
Datum: 05.07.2014[11]
Michel-catalogusnummer: 1871-II
Nominale waarde: 108 pence
Ontwerp: EJC Design

De volledige reeks bestaat uit 8 stuks. Naast Merckx zijn er nog zegels van Eugène Christophe, Mark Cavendish, Brian Robinson, Miguel Indurain, Jacques Anquetil, Bernard Hinault en Bradley Wiggins.

In 2014 werd de reeks opnieuw uitgegeven ter gelegenheid van de start van de Tour de France in Engeland. Er werden tevens luxevelletjes uitgegeven met telkens twee zegels uit de reeks en een rit uit de Tour 2014 als onderwerp.

10 Sinds 10.09.2007 worden in België postzegels uitgegeven met een nieuw frankeringssyteem (“frankeren met veelvouden”). In plaats van een euro-waarde staat een cijfer in een cirkel. ① staat voor een genormaliseerde zending in het binnenland, ② voor een niet-genormaliseerde zending 0-100 gr, enzovoort.

11 De twee versies verschillen van elkaar door het jaartal wat onderaan in het midden in gedrukt.

Land: Isle of Man
Datum: 05.07.2014
Michel-catalogusnummer: BL97

Reeks ter gelegenheid van de 100ste editie van de Tour de France

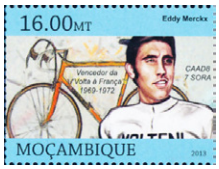

Land: Mozambique
Datum: 25.03.2013
Michel-catalogusnummer: 6450
Nominale waarde: 16.00 metical

De reeks bestaat verder nog uit Louison Bobet, Jacques Anquetil, Bernard Hinault, Mark Cavendish en Bradley Wiggins. Daarnaast is er nog een zegel op luxevelletje met een afbeelding van Henri Desgrange en Maurice Garin.

Reeks “10 Belgische Tourwinnaars”

Land: België
Datum: 12.06.2017
OBP-catalogusnummer: 4705
Nominale waarde: ①
Oplage: 71 193
OBP-waarde postfris: 2,50 euro
Ontwerp: P. Willems

De overige zegels uit die reeks zijn gewijd aan Odiel Defraeye, Philippe Thys, Firmin Lambot, Léon Scieur, Lucien Buyze[12], Maurice Dewaele, Romain Maes, Sylvère Maes en Lucien Van Impe.

Reeksen ter gelegenheid van de 120ste verjaardag van de Tour de France

Land: Djibouti
Datum: 03.03.2023
Michel-catalogusnummer: 6438
Nominale waarde: 300 franc

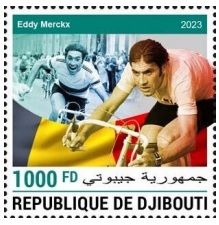

Land: Djibouti
Datum: 03.03.2023
Michel-catalogusnummer: 6440
Nominale waarde: 1000 franc

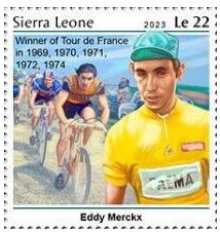

Land: Sierra Leone
Datum: 20.03.2023
Michel-catalogusnummer: 15741
Nominale waarde: 22 leone

12 Hoewel Buyze de officiële schrijfwijze is, gebruiken de meeste bronnen het populaire Buysse.

Onderstaande zegel uit 2023 is nog niet opgenomen in de Michel-catalogus, maar wordt wel al verhandeld op gespecialiseerde websites.

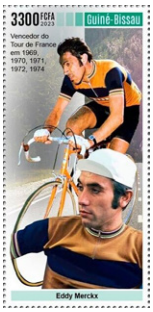

Land: Guinee-Bissau

Datum: xx.xx.2023

Nominale waarde: 3300 franc

Tab

Een postzegel met tab (ook vignet genoemd) is een postzegel met een geïllustreerd aanhangsel zonder frankeerwaarde. Zonder tab behoudt de zegel zijn frankeergeldigheid. Filatelisten sparen alleen tabs die nog aan de postzegel vast zitten.

Ter gelegenheid van de 100ste verjaardag van de Tour de France werden door Frankrijk twee zegels uitgegeven (worden in een van de volgende afleveringen voorgesteld). Die waren verkrijgbaar met vijf verschillende tabs: Jacques Anquetil, Eddy Merckx, Bernard Hinault, Miguel Indurain en Lance Armstrong

Maximumkaarten

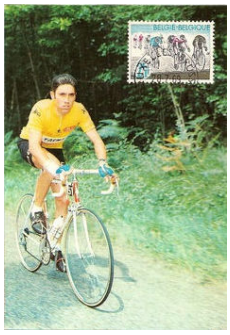

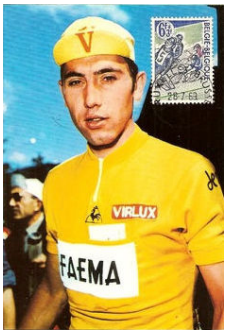

Reeks met de zegels uit 1963 ter gelegenheid van de 80ste verjaardag van de B.W.B.

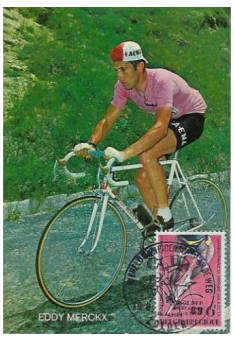

Ter gelegenheid van het WK in Zolder

Franse zegel t.g.v. WK in Gap

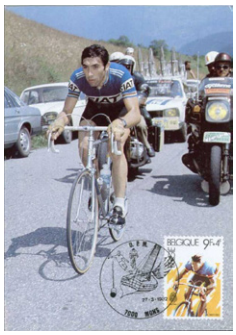

Zegel uit de filantropische reeks

Spaanse zegel t.g.v. Pre-Olimpica in Barcelona

Zegel OBP-nummer 2870

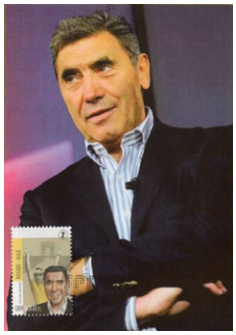

Zegel OBP-nummer 4043

Zegel OBP-nummer 4705

Diversen

Souvenirkaart Isle of Man
Zegel Mi-1871-I

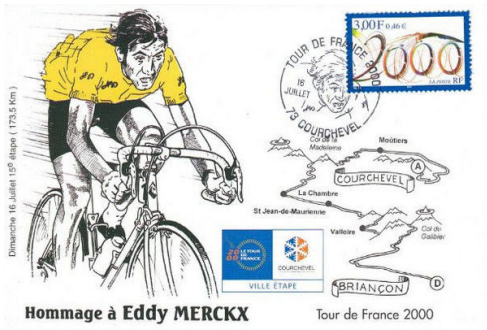

Postkaart Courchevel

FDC uit Algerije met zegel t.g.v. Nationale Dag voor de Gehandicapten

Velletjes

Het portret van Eddy Merckx werd ook gebruikt ter illustratie van sommige luxevelletjes met postzegels die een andere renner behandelen. Onderstaande komen uit een reeks “Tour de France”, uitgegeven door Congo-Kinshasa op 09.01.2012.

OBP-catalogusnummer BL629[12]

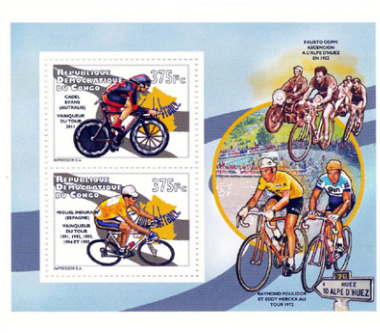

OBP-catalogusnummer BL631

Illegale zegels[14]

In de Republiek Congo (Congo-Brazzaville) is in 2007 een reeks van zes zegels uitgegeven “Légends du cyclisme”. In hetzelfde jaar is er in Benin een reeks verschenen over iconen uit diverse sportdisciplines, samen met een Disney-karakter. En in 2013 in Mali een velletje “Tour de France” met Eddy, Miguel Indurain en Alberto Contador.

Ik heb niet kunnen achterhalen wie de zegels op de markt heeft gebracht.

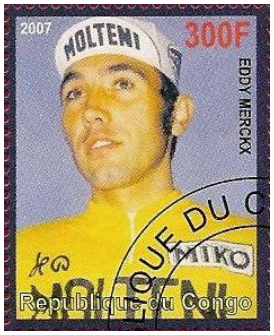

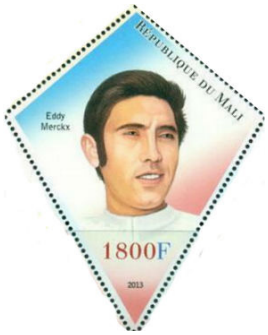

Gegevens uit de OBP- en Michel-catalogus worden gepubliceerd met vriendelijke en sportieve toestemming van de Belgische Beroepskamer van Postzegelhandelaren en Schwaneberger Verlag GmbH. Dank aan Serge Schroef (penningmeester BBKPH) en Dagmar Mayerbacher (Customer Service Schwaneberger Verlag GmbH).

13 Naast de postzegels van België vermeldt de OBP ook die van de voormalige koloniën (Congo) en trustgebieden (een voormalige Duitse kolonie die na WOII voor de VN bestuurd werd door één van de geallieerde bondgenoten; voor België was dat Ruanda-Urundi, later onafhankelijk als Rwanda en Burundi).

14 Volgens de Wereldpostunie (U.P.U.) is een illegale postzegel een postzegel die de naam draagt van een legitiem land of gebied, maar niet is geproduceerd of gedrukt door de postadministratie van dat land, en die nergens ter wereld geldig is voor verzending.

Ploegensamenstellingen 1965 (deel 2)

door Jan De Smet en Bart Vancoillie

tekeningen Jan Soens

Lamot-Libertas

Lamot: voormalige bierbrouwerij uit Mechelen. Lamot was de familienaam van de eigenaars. In 1981 werd Lamot overgenomen door Brouwerij Piedbœuf (later AB InBev). Vanaf 1994 werd er gestopt met brouwen op de Mechelse locatie.

Libertas: fietsenfabrikant uit Niel, in 1917 opgericht door Jules Spagnaerts. Tot een buitenlandse overname in 1990 gerund door de familie Spagnaerts.

Beroepsrenners:

1. Bernard ADAMS (BEL) ° 04/01/1941 Gelrode, vanaf 20/06 (#13)
2. Roland APER (BEL), ° 03/08/1940 Roeselare, (#2)
3. Ron BAENSCH (AUS), ° 05/06/1939 Melbourne, (#3)
4. Jan BOOG (NED), ° 04/08/1941 Laren, (#4)
5. Daniël CARPENTIER (BEL), ° 28/01/1937 Luingne
6. Peter CRINNION (IRL), ° 12/02/1939 Bray
7. Roger DE BAETS (BEL), ° 20/10/1941 Etterbeek, vanaf 09/08 (#1)
8. Roger DE BREUKER (BEL), ° 13/07/1940 Grobbendonk
9. Roger DE CONINCK (BEL), ° 09/08/1939 Leuven
10. Hugo DE THAEY (BEL), ° 06/01/1942 Oudegem
11. Roger DE WILDE (BEL), ° 06/07/1942 Doorslaar, vanaf 20/07 (#6)
12. Urbain DEBRAUWER (BEL), ° 06/01/1940 Ursel
13. Bernard DEVILLE (BEL), ° 23/10/1942 Brugge
14. Charly GAUL (LUX), ° 08/12/1932 Luxemburg
15. Sylvain HENCKAERTS (BEL), ° 14/08/1938 Hasselt
16. Alfons HERMANS (BEL), ° 04/04/1937 Sint-Lenaarts
17. Jozef JANSSENS (BEL), ° 10/09/1941 Erpe, vanaf 25/03 (#8)
18. Marcel JANSSENS (BEL), ° 30/12/1931 Edegem
19. Constant JONGEN (BEL), ° 12/03/1940 Mechelen-Bovelingen
20. Leo KNOPS (NED), ° 28/01/1937 Bocholtz, (#9)
21. André LAUWERS (BEL), ° 20/12/1936 Weerde
22. Roger LELEU (BEL), ° 28/04/1939 Sint-Agatha-Berchem
23. Norbert MEEUWS (BEL), ° 31/08/1941 Roeselare, vanaf 17/02 (#1)
24. Romain ROBBEN (BEL), ° 08/04/1943 Wellen, vanaf 12/05 (#1)
25. Bob RYAN (AUS), ° xx/xx/1938
26. Jos SCHILS (BEL), ° 04/09/1931 Miskom
27. Jan SCHRÖDER (NED), ° 16/06/1941 Koningsbosch, vanaf 21/04 (#10)

28. Hugo SCRAYEN (BEL), ° 19/04/1942 Wintershoven
29. Miel SEVEREYNS (BEL), ° 19/08/1931 Schoten
30. Roger THULL (LUX), ° 22/05/1939 Tétange
31. Jan VAN GOMPEL (BEL), ° 25/01/1933 Breendonk, (#11)
32. Samuel VAN SWEEFELT (BEL), ° 01/02/1942 Vorst (Laakdal)
33. Staf VAN VAERENBERGH (BEL), ° 19/03/1933 Schepdaal
34. Achiel VANDEWEYER (BEL), ° 22/10/1939 Geel
35. Gerard VASTIAU (BEL), ° 02/03/1940 Ukkel
36. Willy VERBRUGGEN (BEL), ° 01/11/1942 Willebroek, vanaf 31/05 (#1)
37. Roger VERHEYDEN (BEL), ° 10/08/1940 Overijse, vanaf 11/03 (#1)
38. Leon VERKINDERE (BEL), ° 21/08/1942 Roeselare, vanaf 20/01 (#1)
39. Jos WOUTERS (BEL), ° 21/02/1942 Keerbergen

Onafhankelijken:

40. René DE REY (BEL), ° 22/06/1931 Zemst
41. Marcel HERMANS (BEL)
42. Willy PEETERS (BEL), ° 30/12/1939 Noorderwijk
43. Willy PRIMO (BEL), ° 04/09/1942 Gent, vanaf 24/06 (#12)
44. Roger VAN DAEL (BEL), ° 20/11/1943 Retie
45. Paul VAN DE VYVER (BEL), ° 29/08/1941 Moerbeke, vanaf 22/04 (#12)
46. Iréné VAN HOUCKE[1] (BEL), ° 09/10/1940 Wachtebeke

(#1) Deze renners reden tot aan de opgegeven datum als onafhankelijke bij Lamot-Libertas.

(#2) Roland Aper vinden we in de eerste helft van maart terug bij Dossche Sport op de deelnemerslijsten van Omloop Het Volk, Kuurne-Brussel-Kuurne en Omloop Vlaamse Gewesten.

(#3) Ron Baensch was alleen actief op de piste, met o.a. een derde plaats op het wereldkampioenschap snelheid.

(#4) Jan Boog reed de Ronde van Nederland voor de gelegenheidsploeg Sunkist Fruits.

(#5) Daniel Carpentier vinden we bij Dossche Sport op de deelnemerslijst van de G.P. Bank van Roeselare.

(#6) Roger De Wilde reed tot 20/07 als individueel (onafhankelijke).

(#7) Sylvain Henckaerts reeds tot 14/05 als individueel. Wij vinden hem daarnaast ook terug bij Dossche Sport op de deelnemerslijst van Omloop van het Waasland op 20 maart.

(#8) Jozef Janssens reed tot 25/03 als individueel. Wij vinden hem daarnaast ook terug bij Dossche Sport op de deelnemerslijst van Omloop Vlaamse Gewesten, Omloop Midden-Vlaanderen en G.P. Bank van Roeselare.

(#9) Leo Knops reed de Ronde van Nederland voor de gelegenheidsploeg De Frites Specialist. Wij vinden hem ook terug bij Dossche Sport op de deelnemerslijst van Omloop Vlaamse Gewesten.

---

1 Was nooit beroepsrenner, wel liefhebber-veldrijder zodanig dat hij ook in die jaren bij de profs meereed (alle categorieën) Reed eerst bij K.W.C. Hombeek en later bij de Dijlespurters Mechelen. Alzo reed hij met de trui van Lamot-Metzeller. Sporadisch reed hij ook met een trui van de profs wat in die tijd soms nog door de vingers werd gezien (met dank aan Jozef Thielemans).

(#10) Jan Schröder reed tot 12/04 als individueel. Hij reed de Ronde van Nederland voor de gelegenheidsploeg De Frites Specialist. Wij vinden hem ook terug bij Dossche Sport op de deelnemerslijst van Omloop Het Volk en Omloop Vlaamse Gewesten.

(#11) Jan Van Gompel vinden we ook terug bij Dossche Sport op diverse deelnemerslijsten.

(#12) Deze renners reden tot aan de opgegeven datum als amateur.

(#13) Bernard Adams reeds tot 20/06 als onafhankelijke bij Goldor-M. Kint. Hij nam als gastrenner deel aan de Tour du Nord bij Torpedo-Fichtel & Sachs.

Renners door andere bronnen ten onrechte bij Lamot-Libertas ingedeeld:

- **Georges BALLEGEER** (bron Wekelijks Sportbulletin van de B.W.B. nr.12 van 14 mei 1965): geen enkele andere onafhankelijke bron. Omer reed in 1965 vanaf 21/04 als onafhankelijke bij Solo-Superia.
- **Guido BEHEYDT** (bron Rob Keuss): op de deelnemerslijst van Omloop Het Volk. Beheydt werd vermoedelijk aangekondigd, maar heeft nooit een koers voor Lamot-Libertas gereden. Guido reed in 1965 bij flandria-Romeo.
- **Jan BOONEN** (bron Het Nieuwsblad): ten onrechte op de deelnemerslijst van Omloop Schelde-Dender-Leie (Het Volk daarentegen heeft het over Jan Boog). Jan Boonen reed in 1965 voor flandria-Romeo.
- **Benjamin DE WILDE** (bron Rob Keuss): geen enkele andere onafhankelijke bron. Benjamin reed in 1965 als onafhankelijke voor flandria-Romeo. Mogelijks verwarring met Roger De Wilde.
- **André DURNEZ** (bron MdC / Rob Keuss / Dauchy): geen enkele andere onafhankelijke bron. André reed in 1965 voor flandria-Romeo.
- **Alfons HELLEMANS** (bron kranten): in Het Laatste Nieuws op de deelnemerslijst G.P. Flandria en in Het Belang van Limburg op de deelnemerslijst Kampioenschap van België. Vermoedelijke naamsverwarring met Alfons Hermans. Hellemans reed in 1965 voor Wiel's-Groene Leeuw.
- **Jos LEMMENS** (bron Koen De Pauw): geen enkele andere onafhankelijke bron. Jos reed in 1965 als individueel.
- **Bruno SIVILOTTI** bron MdC / Rob Keuss / Dauchy): geen enkele andere onafhankelijke bron. Bruno reed in 1965 voor Margnat-Paloma-Inuri.
- **Cees SNEPVANGERS** (bron MdC / Rob Keuss / Dauchy / Wim van Eyle): geen enkele andere onafhankelijke bron. Cees reed in 1965 als individueel en de Ronde van Nederland voor Sunkist. We vinden hem ook bij Dossche Sport op de deelnemerslijst Omloop van het Waasland.
- **Noël VANCLOOSTER** (bron MdC / Rob Keuss / Dauchy / BWB-Cyclosprint): er bestaan ook foto's van Noël in Lamot-kledij. Noël rijdt in 1965 echter alleen wedstrijden voor flandria-Romeo. Verderop in dit artikel wordt hier dieper op ingegaan.
- **Willy VANDEN BERGHEN** zie WAAIERS 4-2 pagina 241.

Sportbestuurder(s):

Willy RIEM

Jef VAN DER ELST[2]

2 Jef Van der Elst verving Willy Riem in de Belgische koersen, wanneer die laatste met andere renners in het buitenland vertoefde.

Opmerkingen:

- De ploeg Lamot-Libertas 1965 werd uitgebreid besproken in WAAIERS 1-1 pagina 11 en volgende. Hierbij dienen we op te merken dat de ploegsamenstelling in dat artikel enigszins afwijkt van de lijst zoals we die nu publiceren. Sindsdien hebben we via bijkomende informatie de nodige aanpassingen gedaan.
- Lamot-Libertas eindigde 10de in de Wereldbeker Intermerken.

Goldor-M. Kint

Goldor: pilsbier van de Brouwerij Breda uit Leuven, opgericht in 1627. In 1976 overgenomen door Stella Artois, maar sinds 2018 weer actief met merken als Goldor, Blondor en Peeterman.

M. Kint[3]: fietsenfabrikant uit Kortrijk, opgericht in 1954 door Marcel Kint. Vandaag de dag geleid door de derde generatie, Marniek Kint.

Beroepsrenners:

1. Leo STERCKX (BEL), ° 16/07/1936 Hulshout
2. Antoine VAN NESTE (BEL), ° 16/10/1938 Beernem

Onafhankelijken:

3. Bernard ADAMS (BEL), ° 04/01/1941 Gelrode, tot 20/06 (#1)
4. Bertrand BETTENS (BEL), ° 03/10/1933 Mater
5. Jos CLAESEN (BEL), ° 22/06/1943 Munsterbilzen, vanaf 30/06, (#2)
6. Frans CROON (BEL), ° 22/11/1938 Leest
7. Julien DE LOCHT (BEL), ° 21/02/1942 Mol
8. Maurice DE SUTTER (BEL), ° 27/07/1943 Zottegem, vanaf 16/08, (#2)
9. Romain FURNIÈRE (BEL), ° 11/11/1943 Ingooigem, vanaf 25/08, (#2)
10. René HUYSMANS (BEL), ° 15/03/1944 Rotselaar, vanaf 23/06, (#2)
11. André MAES (BEL), ° 21/10/1942 Zwevegem, vanaf 23/06, (#2)
12. Joseph MATHEUSSEN (BEL), ° 29/07/1934 Lier
13. Etienne MATTHEUS (BEL), ° 31/03/1940 Ichtegem
14. Luc NOYEN (BEL), ° 03/07/1944 Turnhout
15. Henri OMLOOP (BEL), ° 28/05/1945 Westerlo
16. Leon SCHEIRS (BEL), ° 03/09/1938 Heist-op-den-Berg
17. Roger SEGHERS (BEL), ° 26/09/1941 Laarne
18. Hugo STEYAERT (BEL), ° 02/07/1941 Vinkt
19. Noël UVIJN (BEL), ° 24/02/1942 Heusden (Destelbergen)
20. Albert VAN DAMME (BEL), ° 01/12/1940 Laarne
21. Daniel VAN DAMME (BEL), ° 25/12/1939 Laarne
22. Frans VAN DE WALLE (BEL), ° 10/05/1944 Rupelmonde
23. Lodewijk VAN DEN BOSCH (BEL), ° 29/11/1934 Koningshooikt
24. Willy VAN VLASSELAER (BEL), ° 11/09/1940 Tremelo
25. Willy VEKEMANS (BEL), ° 28/04/1945 Putte, vanaf 31/08, (#2)
26. Ivan VERBIEST (BEL), ° 09/06/1942 Waarschoot, vanaf 20/06, (#2)
27. Emiel VERSCHUEREN (BEL), ° 04/10/1941 Schriek, vanaf 20/05, (#2)

3 Volgens informatie van de huidige zaakvoerder wordt de firma- en merknaam geschreven zonder spatie. Ook op het balhoofdplaatje (in museum KOERS te Roeselare) is er geen spatie te onderscheiden. Wij verkiezen om in dit artikel de versie met spatie te gebruiken (zoals op de truien).

(#1) Ondanks het feit dat Bernard Adams aangekondigd werd als beroepsrenner bij Goldor-M. Kint, stapte hij over naar Lamot-Libertas.

(#2) Deze renners reden tot aan de opgegeven datum als amateur.

Renners door andere bronnen ten onrechte bij Goldor-M. Kint ingedeeld:

- **Maurice DE SUTTER** (bron Dauchy): geen enkele andere onafhankelijke bron. Maurice staat wel op de deelnemerslijst van de Trophée Nice-Matin onder "Belgique-Bières Goldor", maar dat was als amateur.
- **Lucien WILLEKENS** (bron Dauchy): geen enkele andere onafhankelijke bron. Lucien reed in 1965 als individueel.

Sportbestuurder(s):

Florent VAN VAERENBERGH

Reno-M. Kint

Reno: kachelfabrikant uit Machelen, opgericht rond 1940. De kachelfabriek werd gaandeweg omgevormd tot de meubel- en keukenzaak die ze nu is.

M. Kint: fietsenfabrikant uit Kortrijk, opgericht in 1954 door Marcel Kint. Vandaag de dag geleid door de derde generatie, Marniek Kint.

Beroepsrenners:

1. Antoine VAN NESTE (BEL), ° 16/10/1938 Beernem

Onafhankelijken:

2. Joseph MATHEUSSEN (BEL), ° 29/07/1934 Lier
3. Leon SCHEIRS (BEL), ° 03/09/1938 Heist-op-den-Berg
4. Albert VAN DAMME (BEL), ° 01/12/1940 Laarne
5. Daniel VAN DAMME (BEL), ° 25/12/1939 Laarne
6. Frans VAN DE WALLE (BEL), ° 10/05/1944 Rupelmonde
7. Lodewijk VAN DEN BOSCH (BEL), ° 29/11/1934 Koningshooikt

Opmerkingen:

- Op 23 februari 1965 stond in de Gazet van Antwerpen dat de renners van Reno-M. Kint vanaf 1 maart overgeheveld werden naar de ploeg Goldor-M. Kint. Reno had eerder al aangekondigd de wielersponsoring te stoppen.

Okay Whisky-De Torens

Okay Whisky: merk van stokerij De Torens.

De Torens: stokerij uit Aarschot. De Torens produceerde eveneens dranken onder licentie van Geens uit het Nederlandse Schiedam.

Beroepsrenners:

1. Auguste VAN WOENSEL (BEL), ° 03/11/1937 Borgerhout

Onafhankelijken:

2. René CORTENS (BEL), ° 01/02/1935 Booischot
3. Guido LEYS (BEL), ° 29/11/1944 Heist-op-den-Berg
4. Jos OP DE BEECK (BEL), ° 17/02/1941 Keerbergen
5. Jan QUINTENS (BEL), ° 08/05/1940 Leuven
6. Roger VERMAELEN (BEL), ° 13/03/1930 Blanden

Sportbestuurder(s):

Jef DESMET

Opmerkingen:

- Begin 1965 stond de ploeg gekend als De Torens-Thompson. Dit staat zo vermeld in het Wekelijks Sportbulletin uitgegeven door de B.W.B. Voor het winterseizoen 1965-1966 werd in de Gazet van Antwerpen van 1 oktober op p. 23 de ploeg Okay Whisky-De Torens aangekondigd. Of de renners tot eind december de truien van het vorig winterseizoen droegen, of een nieuw exemplaar, is niet duidelijk.

Noël Vanclooster in 1965

De ploegen van Noël Vanclooster, in 1965 liefhebber en onafhankelijke, zijn een mysterie. Er zijn de publiciteitsfoto's van Noël Vanclooster voor Lamot-Libertas aan het begin van het jaar. Maar tijdens het seizoen veranderde een en ander.

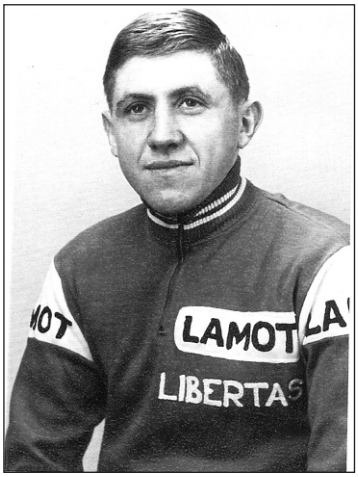

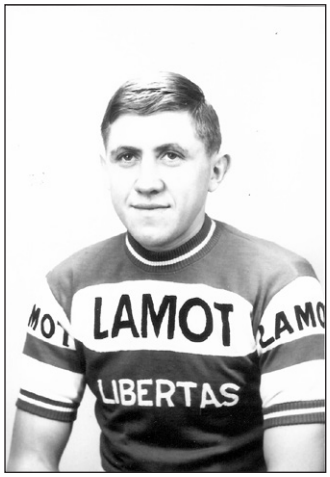

Gent-Ieper van 28 maart 1965 rijdt hij in zijn klassieke W.S.C. Torhout-trui (club die gesponsord wordt door flandria-Romeo). Op 12 april wint hij Brussel-Marke voor liefhebbers. Vanclooster draagt een clubtrui van W.S.C. Torhout met korte mouwen, met daaronder (het is slecht weer) een Lamot-trui met lange mouwen en Lamot-broek.

Noël Vanclooster in Brussel-Marke.

In de Gazet van Antwerpen van 7 april staat een foto van Noël in een trainingsvest van Lamot-Libertas boven zijn clubtrui. Voor de liefhebberswedstrijd te Eernegem op 18 april, staat een artikel in Het Volk met daarin het volgende "Morgen rijdt hij te Eernegem een van zijn laatste wedstrijden in de liefhebberscategorie. Hij werd immers door sportbestuurder Willy Riem gevraagd om over korte tijd te promoveren en zelfs deel te nemen aan de Vierdaagse van Duinkerke".

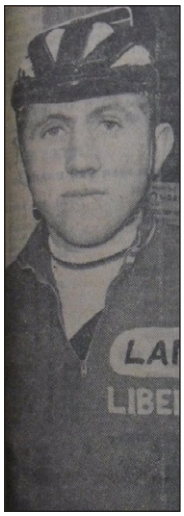

In de Gazet van Antwerpen staat iets gelijkaardig. Noël zou overstappen naar de profs en de ploeg Lamot-Libertas en direct de Vierdaagse van Duinkerken (5-9 mei) rijden. Op 29 april staat in diezelfde krant dat Noël onafhankelijke wordt bij Lamot-Libertas en aanzet in de Vierdaagse van Duinkerken.

Op 1 mei wordt de ploeg Lamot-Libertas voor de Vierdaagse van Duinkerken vrijgegeven. Noël staat er bij. Maar uiteindelijk zal hij er niet starten.

Volgens de lijsten van Guy Crasset werd Noël op 29 april onafhankelijke.

Maar hij reed mee in de Ronde van België voor liefhebbers (die hij won) welke doorging van 24/4 tot 2/5. Dus hij kon nog geen onafhankelijke zijn op 29 april.

In die Ronde van België rijdt hij met een clubtrui van W.S.C.-Torhout-flandria-Romeo. Hij draagt daar regelmatig een petje van flandria-Romeo en een broek van flandria-Romeo.

Op 14 mei verschijnt in de B.W.B.-bijlage van Cyclosprint nr. 14 dat hij onafhankelijke wordt bij Lamot-Libertas.

Hij wint op 22 mei de eerste G.P. van Puivelde voor onafhankelijken. Winnaar Noël Vanclooster staat op de foto in flandria-Romeo-trui.

Winst in Puivelde

Na winst bij de onafhankelijken te Oordegem op 27 mei staat winnaar Noël Vanclooster in flandria-Romeo-trui op de foto.

In de deelnemerslijst van Brussel-Luik voor onafhankelijken (12 juni) staat Noël Vanclooster opgesomd bij de ploeg van Willy Riem (Lamot-Libertas dus).

Na het Oost-Vlaams kampioenschap voor onafhankelijken te Zomergem op 22 juni staat winnaar Noël Vanclooster in flandria-Romeo-trui op de foto.

Noël Vanclooster na winst in Zomergem

Op 5 juli ter gelegenheid van zijn overwinning bij de onafhankelijken te Ingelmunster staat er een foto van Noël Vanclooster in Lamot trainingsvest en met Lamot-broek.

Noël Vanclooster na winst in Ingelmunster.

Op 10 juli verscheen er een actiefoto van hem in flandria-Romeo-trui als voorbeschouwing op het Belgisch kampioenschap voor onafhankelijken. De titelstrijd bij de onafhankelijken reed hij voor flandria-Romeo.

Noël Vanclooster wint het Belgisch kampioenschap bij de onafhankelijken.

Het vermoeden is dat Noël, van zodra hij onafhankelijke geworden is, voor flandria-Romeo reed. Misschien was er een voorakkoord met Lamot-Libertas/Willy Riem. Vandaar dat er hier en daar al een deelnemerslijst doorgegeven werd, maar was dat voorbarig. Misschien was er vanuit flandria morele druk, zeker na de overwinning in Ronde van België voor amateurs?

Werd het spel hard gespeeld en moest Noël rond de periode van de wedstrijd in Ingelmunster (tijdelijk) plooien? Of is dit een foto van tijdens zijn liefhebbersperiode, die door de krant gerecupereerd werd? Trok Pol Claeys uiteindelijk aan het langste eind na overleg of financieel akkoord met Willy Riem? Of waren er andere problemen met Lamot-Libertas/Willy Riem?

Eenzelfde situatie gold voor Omer Ballegeer die eveneens als onafhankelijke aangekondigd werd bij Lamot-Libertas in de B.W.B.-bijlage van Cyclosprint. Hij rijdt echter het Belgisch kampioenschap voor onafhankelijken voor Solo-Superia.

In het volgende deel zullen wij de ploegen Terrot-Leroux, Dossche Sport, de individuelen en de Belgische selecties bespreken.

Factcheck

door de redactieraad van WAAIERS

Factcheck: Tour de France 2024

In WAAIERS 4-2 p. 14 schreven we dat de 18de rit van de Tour de France 1963 doorging op 10 juli. De bron hiervoor was Velo 64 (palmares Frans Brands in de roze bladzijden). In werkelijkheid ging de rit door op 11 juli. Tot zover onze fout. Maar Renaat Schotte maakte tijdens de rechtstreekse reportage van de Tour de France 2024 op 11 juli een nog grotere fout. Hij sprak over Frans Brands als winnaar op de Vlaamse feestdag van 1963 in de bolletjestrui.

Het is een veel voorkomende fout bij jongere journalisten, maar Renaat Schotte, geboren op 27 juni 1968, zou toch moeten weten dat de bolletjestrui pas ingevoerd werd in 1975 (eerste drager was Joop Zoetemelk, eerste winnaar was Lucien Van Impe).

Dacht Renaat dat Frans Brands leider was in het bergklassement? In elk geval stond Frans Brands op 10 juli niet eens in de top tien van het bergklassement. Dus dat is geen verklaring. Frans Brands werd wel in 1965 tweede in het bergklassement op 60 punten van Julio Jiménez (133 t.o.v. 73 punten). Toen stond hij na de 2de rit ex aequo eerste in het bergklassement met Georges Vandenberghe. Hij kwam alleen aan de leiding na de derde rit en bleef dat tot en met de negende rit. Natuurlijk steeds zonder een bolletjestrui.

Daarnaast vertelde Renaat ook dat Frans Brands in 1963 voor FAEMA reed hetgeen opnieuw maar een halve waarheid is. Frans reed voor FAEMA-flandria.

En tot slot kunnen we ook melden dat in 1963 er nog geen sprake was (sprake misschien wel maar niet officieel) van een Vlaamse feestdag want deze is pas sinds 1973 ingevoerd.

Factcheck: de jongste Olympische kampioen op de weg

We komen hier nog even terug op de Olympische Spelen en op Remco Evenepoel. Bij zijn zegevierende aankomst van de wegrit claimde het duo Karl Vannieuwkerke-José De Cauwer dat Remco, 24 jaar oud, de jongste overwinnaar ooit van de Olympische wegrit was en dat zijn voorganger Jan Ullrich (26 jaar) was.

Ooit? Ja, als je de Olympische Spelen laat beginnen in 1996 en niet in 1896, het is maar honderd jaar verschil. Vooraleer in 1996 ook de beroepsrenners mochten deelnemen waren er al 19 edities geweest, voorbehouden aan liefhebbers (19, want in 1900, 1904 en 1908 was er geen wedstrijd).

En van die 19 gouden medaillewinnaars waren er heel veel jonger dan Remco, oordeel zelf maar.

Naam	Geboortedatum	Datum wedstrijd
Aristides Konstantinides[1] [2]	onbekend	12/04/1896
Rudolph Lewis	*12/07/1887*	*07/07/1912*
Harry Stenqvist	*25/12/1883*	*12/08/1920*
Armand Blanchonnet	*23/12/1903*	*23/07/1924*
Henry Peter Hansen	*16/03/1902*	*04/08/1928*

1 Race met gangmakers.
2 In het Grieks Αριστείδης Κωνσταντινίδης.

Naam	Geboortedatum	Datum wedstrijd
Attilio Pavesi	*01/10/1910*	*04/08/1932*
Robert Charpentier	04/04/1916	10/08/1936
José Beyaert	01/10/1925	13/08/1948
André Noyelle	29/11/1931	02/08/1952
Ercole Baldini	26/01/1933	07/12/1956
Viktor Arsenevich Kapitonov[3]	25/10/1933	30/08/1960
Mario Zanin	03/07/1940	22/10/1964
Pierfranco Vianelli	20/10/1946	23/10/1968
Hennie Kuiper	03/02/1949	07/09/1972
Bernt Johansson	18/04/1953	26/07/1976
Sergei Nikolayevich Sukhoruchenkov[4]	10/08/1956	28/07/1980
Alexi Grewal	08/09/1960	29/07/1984
Olaf Ludwig	13/04/1960	27/09/1988
Fabio Casartelli	16/08/1970	02/08/1992

Om de interpretatie van de tabel te helpen hebben we:

- De winnaars in de jaren dat de wedstrijd tegen het uurwerk betwist werd, cursief geschreven. Naar analogie wat gebruikelijk is voor de wereldkampioenschappen beschouwen we dit als equivalent aan een rit in lijn en niet als behorende tot de kampioenschappen tegen de chrono.
- De renners die zeker ouder waren dan Evenepoel staan in het rood.

Conclusie: liefst dertien[5] renners waren op het moment van hun zege jonger dan Remco Evenepoel, die bij zijn overwinning exact 24 jaar, 6 maanden en 9 dagen oud was. Van alle naoorlogse winnaars in de "liefhebbersperiode" waren enkel twee "staatsamateurs" uit het Oostblok ouder. Natuurlijk is dat een voor de hand liggend gevolg van de toenmalige formule, maar de commentatoren hadden minstens moeten vermelden dat de term "de jongste ooit" slechts acht Olympische wegritten en kampioenen dekt.

3 In het Cyrillisch schrift Виктор Арсеньевич Капитонов. Omzetting naar het westers schrift verschilt al naargelang de taal. Wij gebruiken in de tabel systematisch de Engelstalige versie, die ook in Rusland de meest gangbare is. Voor Kapitonov zijn de verschillen beperkt tot het middelste deel (patroniem) van de naam, Arsenjevitsj in het Nederlands, Arsenievitch in het Frans.

4 Сергей Николаевич Сухорученков in het Cyrillisch. Hier zijn de schrijfwijzen van de naam sterker afhankelijk van de taal waarnaar omgezet. We krijgen Sergej Nikolajevitsj Soechoroetsjenkov in het Nederlands en Sergueï Nikolaïevitch Soukhoroutchenkov in het Frans.

5 De geboortedatum van Aristides Konstantinides is onbekend en bijgevolg ook zijn leeftijd op het moment van de wegrit. We kunnen dus niet met zekerheid stellen dat hij ouder is dan Remco, maar we vermoeden van wel. We hebben hem in ieder geval niet meegeteld in de categorie "jonger".

Posters in Miroir du Cyclisme (4)

door Jan De Smet

Vanaf februari 1972 tot en met september 1983 zat er in Miroir du Cyclisme een bijlage genaamd Miroir du Cyclisme encyclopédie – Le cyclisme de A à Z par Robert Descamps[1].

Op de achterkant van deze bijlage stond iedere keer een grote foto. Er zijn daar heel mooie exemplaren bij, alleen hebben wielerverzamelaars onvoldoende vrije muren om deze posters op te hangen. Vandaar dat ze meestal opgevouwen ergens op een boekenplank blijven liggen.

Om er toch te kunnen van genieten heb ik telkens een foto genomen van de poster zodat die hier in WAAIERS kan gepubliceerd worden. Perfect is de foto niet, het is niet evident om loodrecht op de poster te fotograferen en ik heb niet de professionele uitrusting om dit alsnog te kunnen realiseren.

Maar hopelijk is voor jullie, lezers, de kwaliteit voldoende. Het is de bedoeling om in elk nummer een aantal van die posters te publiceren. Hoeveel iedere keer zal een beetje afhankelijk zijn van het aantal bladzijden dat het WAAIERS-nummer dan al omvat.

Hier een volgende lading.

Nr. 177 (september 1973): Herman Vanspringel

Nr. 178 (oktober 1973): Felice Gimondi

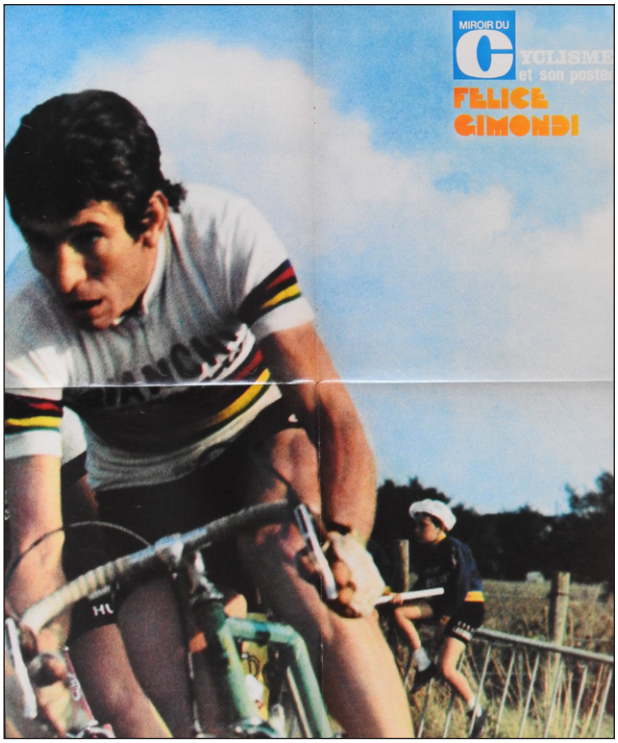

1 Een overzicht van de Encyclopédie is terug te vinden in Coups de Pédales nr. 158 p. 30.

Nr. 179 (november 1973): Jean-Pierre Danguillaume

Nr. 180 (december 1973): Paris-Roubaix 1973 (Eddy Merckx aan kop)

Nr. 181 (januari 1974): José Catieau

Nr. 182 (februari 1974): Régis Ovion

Nr. 183 (maart/april 1974): Frans Verbeeck

Wereldbeker Intermerken 1962

door Jan De Smet

Na het verwarrende jaar 1961 waarbij de pers zeker niet achter de opvolger van Desgrange-Colombo stond, kwam er alsnog een tweede editie van de Wereldbeker Intermerken. Zo te zien waren de koersorganisatoren wel gewonnen voor de formule want het aantal deelnemende wedstrijden steeg van acht naar dertien.

Waarschijnlijk hadden de inrichters van de betrokken koersen ook wel wat toegegeven want de limiet van 10 renners per ploeg werd blijkbaar niet meer gevolgd.

Blijvers waren: Milano-Sanremo, Ronde van Vlaanderen, Paris-Roubaix, Paris-Bruxelles, Flèche Wallonne, Giro dell'Emilia en Paris-Tours.

De G.P. Parisien en de Giro di Lombardia die het jaar ervoor aangekondigd waren maar uiteindelijk niet meetelden, waren er dit jaar wel officieel bij.

Enkel de Tre Valli Varesine deed niet meer mee. De Italiaanse Giro di Campania nam de plaats in. Andere nieuwkomers waren de G.P. Stan Ockers, Liège-Bastogne-Liège en Bayonne-Bilbao.

De puntenverdeling was dezelfde als het jaar ervoor: 40, 35, 33, 31, 29, 27, 25, ... En opnieuw telden enkel de punten van de eerste drie renners van de ploeg mee.

Onafhankelijken werden wel niet meer toegelaten in de wedstrijden tellende voor de Wereldbeker.

Een paar opmerkingen op voorhand. Ignis startte het seizoen als de Moschettieri. De ploeg wordt echter voor de gehele Wereldbeker als Ignis benoemd.

Een aantal renners veranderden in de loop van het jaar van ploeg. Ludo Janssens bijvoorbeeld switchte ergens rond 7 of 8 augustus van Solo-Van Steenbergen naar FAEMA-flandria. Het heeft echter geen invloed op de Wereldbeker, behalve de diskwalificatie van Carpano in de G.P. Parisien (zie verder).

Carpano mocht het seizoen starten met het U.C.I.-schild op de trui en de U.C.I.-regenboogbanden op hun petje, als winnaar van de Wereldbeker 1961.

In Velo '63 staat er geen einduitslag van de Wereldbeker Intermerken. Wim van Eyle geeft in zijn boekje 'Zegestanden Profploegen 1954-1997' wel een eindstand, maar die is volgens mij fout want die is identiek aan de eindstand van Wisselbeker Laurens zoals ook aangegeven in Velo '63 p. 94.

Milano-Sanremo 19 maart 1962

Geen Franse ploegen aan de start van Milano-Sanremo in 1962. De reden, Vicente Torriani, inrichter van o.a. Milano-Sanremo en de Giro di Lombardia en tevens ondervoorzitter van de A.I.O.C.C. (Association Internationale des Organisateurs de Courses Cyclistes), weigert de overeenkomsten te eerbiedigen. Die omvatten o.a. dat de buitenlandse ploegen hun verplaatsingskosten werden betaald[1]. De Franse wielerploegen zijn solidair en nemen dus niet deel aan Milano-Sanremo.

Uitslag[2]:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	40
2.	Yvo MOLENAERS (BEL)	Carpano	35
3.	Louis PROOST (BEL)	Carpano	33
4.	Willy SCHROEDERS (BEL)	FAEMA-flandria	31
5.	Diego RONCHINI (ITA)	Ghigi	29
6.	Carlo BRUGNAMI (ITA)	Philco	27
7.	Guido CARLESI (ITA)	Philco	25
8.	Robert SENECA (BEL)	Solo-Van Steenbergen	23
9.	Bruno MEALLI (ITA)	Ignis	22
10.	Antonio BAILETTI (ITA)	Carpano	21
11.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	20
12.	Rino BENEDETTI (ITA)	Ignis	19
13.	Dino BRUNI (ITA)	Gazzola	18
14.	Rik VAN LOOY (BEL)	FAEMA-flandria	17
15.	Robert DE MIDDELEIR (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	16
16.	Silvano CIAMPI (ITA)	Philco	15
17.	Armando PELLEGRINI (ITA)	Molteni	14
18.	Michel VAN AERDE (BEL)	Carpano	13
19.	Giuseppe FALLARINI (ITA)	Molteni	12
20.	Jos HOEVENAERS (BEL)	Philco	11
21.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	Carpano	10
22.	Severino ANGELLA (ITA)	San Pellegrino	9
23.	Angelo CONTERNO (FRA)	Carpano	8
24.	Roberto FALASCHI (ITA)	Philco	7
25.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA-flandria	6
26.	Jef PLANCKAERT (BEL)	FAEMA-flandria	5
27.	Guillaume VAN TONGERLOO (BEL)	FAEMA-flandria	4

1 Het eigenaardige is dat Paris-Roubaix en Paris-Bruxelles evenmin verplaatsingskosten uitbetaalden.

2 Benoni Beheyt werd 36ste. In de Gazet van Antwerpen was er op 14 maart nog twijfel of Beheyt wel mocht deelnemen aan Milano-Sanremo gezien hij nog onafhankelijke was. Maar uit het naslagwerk van Guy Crasset 'Le liste des professionels Belges de 1945 à nos jours' werd Beheyt op 14/03/1962 beroepsrenner.

	Naam	Ploeg	Punten
28.	Aurelio CESTARI (ITA)	Gazzola	3
29.	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Van Steenbergen	2
30.	Vincenzo MECO (ITA)	San Pellegrino	1

Tussenstand:

In deze tabellen staat in de tweede kolom het aantal renners van de ploeg die in de top dertig reden.

Vervolgens het aantal punten dat de 1ste, 2de en 3de renner behaalde en dan het totaal aantal punten. Vanaf de Giro di Campania staat in de laatste kolom de tussenstand.

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten
1.	Philco	6	40	27	25	**92**
2.	Carpano	6	35	33	21	**89**
3.	FAEMA-flandria	5	31	17	6	**54**
4.	Ignis	2	22	19	0	**41**
5.	Wiel's-Groene Leeuw	2	20	16	0	**36**
6.	Ghigi	1	29	0	0	**29**
7.	Molteni	2	14	12	0	**26**
8.	Solo-Van Steenbergen	2	23	2	0	**25**
9.	Gazzola	2	18	3	0	**21**
10.	San Pellegrino	2	9	1	0	**10**

Miel Daems, winnaar van Milano-Sanremo.

Giro di Campania 29 maart 1962

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Silvano CIAMPI (ITA)	Philco	40
2.	Jos HOEVENAERS (BEL)	Philco	35
3.	Vincenzo MECO (ITA)	San Pellegrino	33
4.	Arnaldo PAMBIANCO (ITA)	Ignis	31
5.	Giovanni GARAU (ITA)	Ignis	29
6.	Noè CONTI (ITA)	Philco	27
7.	Vito FAVERO (ITA)	Torpado	25
8.	Antonio BAILETTI (ITA)	Carpano	23
9.	Adriano ZAMBONI (ITA)	Molteni	22
10.	Gaudenzio TONOLI (ITA)	Philco	21
11.	Gaetano SARAZIN (ITA)	S.C. Vignolese	20
12.	Bruno MEALLI (ITA)	Ignis	19
13.	Armando PELLEGRINI (ITA)	Molteni	18
14.	Giovanni PETTINATTI (ITA)	Torpado	17
15.	Vendramino BARIVIERA (ITA)	Ghigi	16
16.	Alberto MARZAIOLI (ITA)	San Pellegrino	15
17.	Armando PELLEGRINI (ITA)	Molteni	14
18.	Angelo CONTERNO (FRA)	Carpano	13
19.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	12
20.	Diego RONCHINI (ITA)	Ghigi	11
21.	Guido CARLESI (ITA)	Philco	10
22.	Gastone NENCINI (ITA)	Ignis	9
23.	Franco CRIBIORI (ITA)	San Pellegrino	8
24.	Vito TACCONE (ITA)	Atala	7
25.	Giuseppe FALLARINI (ITA)	Molteni	6
26.	Ercole BALDINI (ITA)	Ignis	5
27.	Antonio SUÁREZ (ESP)	Ghigi	4
28.	Ernesto MINETTO (ITA)	Carpano	3
29.	Erwin LUTZ (SUI)	San Pellegrino	2
30.	Carlo BRUGNAMI (ITA)	Philco	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Philco	7	40	35	27	102	**194**
2.	Carpano	4	23	14	13	50	**139**
3.	Ignis	5	31	29	19	79	**120**
4.	Molteni	3	22	18	6	46	**72**
5.	San Pellegrino	4	33	15	8	56	**66**
6.	Ghigi	3	16	11	4	31	**60**
7.	FAEMA-flandria						**54**
8.	Torpado	2	25	17	0	42	**42**
9.	Wiel's-Groene Leeuw						**36**
10.	Solo-Van Steenbergen						**25**
11.	Gazzola						**21**
12.	S.C. Vignolese	1	20	0	0	20	**20**
13.	Atala	1	7	0	0	7	**7**

Silvano Ciampi, winnaar de Giro di Campania, tweede zege op rij voor Philco.

Ronde van Vlaanderen 1 april 1962

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Rik VAN LOOY (BEL)	FAEMA-flandria	40
2.	Michel VAN AERDE (BEL)	Carpano	35
3.	Norbert Kerckhove (BEL)	Mann	33
4.	Noël FORÉ (BEL)	FAEMA-flandria	31
5.	Tom SIMPSON (GBR)	Gitane-Leroux	29
6.	Jef PLANCKAERT (BEL)	FAEMA-flandria	27
7.	Willy VANNITSEN (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	25
8.	Mies STOLKER (NED)	Helyett-St Raphaël	23
9.	Edgard SORGELOOS (BEL)	FAEMA-flandria	22
10.	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Van Steenbergen	21
11.	Jo DE HAAN (NED)	Gitane-Leroux	20
12.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	19
13.	Henri DE WOLF (BEL)	Gitane-Leroux	18
14.	Marcel JANSSENS (BEL)	Helyett-St Raphaël	17
15.	Jos HOEVENAERS (BEL)	Philco	16
16.	Robert DE MIDDELEIR (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	15
17.	Ludo JANSSENS (BEL)	Solo-Van Steenbergen	14
18.	Marcel SEYNAEVE (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	13
19.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA-flandria	12
20.	Yvo MOLENAERS (BEL)	Carpano	11
21.	Pino CERAMI (BEL)	Peugeot-BP	10
22.	Piet DAMEN (NED)	Libertas	9
23.	Raymond IMPANIS (BEL)	FAEMA-flandria	8
24.	Piet OELLIBRANDT (BEL)	Mann	7
25.	André DARRIGADE (FRA)	Gitane-Leroux	6
26.	René VAN MEENEN (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	5
27.	Jos BOSMANS (BEL)	Verveer-Vedette	4
28.	Raymond VRANCKEN (BEL)	Libertas	3
29.	André LE DISSEZ (FRA)	Mercier-BP	2
30.	Jaap KERSTEN (NED)	Libertas	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Philco	1	16	0	0	16	**210**
2.	Carpano	2	35	11	0	46	**185**
3.	FAEMA-flandria	6	40	31	27	98	**152**
4.	Ignis						**120**
5.	Wiel's-Groene Leeuw	5	25	19	15	59	**95**
6.	Molteni						**72**
7.	Gitane-Leroux	4	29	20	18	67	**67**
8.	San Pellegrino						**66**
9.	Solo-Van Steenbergen	2	21	14	0	35	**60**
	Ghigi						**60**
11.	Torpado						**42**
12.	Helyett-St Raphaël	2	23	17	0	40	**40**
	Mann	2	33	7	0	40	**40**
14.	Gazzola						**21**
15.	S.C. Vignolese						**20**
16.	Libertas	3	9	3	1	13	**13**
17.	Peugeot-BP	1	10	0	0	10	**10**
18.	Atala						**7**
19.	Verveer-Vedette	1	4	0	0	4	**4**
20.	Mercier-BP	1	2	0	0	2	**2**

Wereldkampioen Rik Van Looy wint de Ronde van Vlaanderen.

Paris-Roubaix 8 april 1962

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Rik VAN LOOY (BEL)	FAEMA-flandria	40
2.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	35
3.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot-BP	33
4.	Jef PLANCKAERT (BEL)	FAEMA-flandria	31
5.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	29
6.	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Van Steenbergen	27
7.	Frans AERENHOUTS (BEL)	Mercier-BP	25
8.	Jean FORESTIER (FRA)	Gitane-Leroux	23
9.	Raymond IMPANIS (BEL)	FAEMA-flandria	22
10.	Guido CARLESI (ITA)	Philco	21
11.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	Carpano	20
12.	Guillaume VAN TONGERLOO (BEL)	FAEMA-flandria	19
13.	Mies STOLKER (NED)	Helyett-St Raphaël	18
14.	Pino CERAMI (BEL)	Peugeot-BP	17
15.	Bas MALIEPAARD (NED)	Gitane-Leroux	16
16.	André DARRIGADE (FRA)	Gitane-Leroux	15
17.	Piet RENTMEESTER (NED)	Gitane-Leroux	14
18.	Camille LE MENN (FRA)	Peugeot-BP	13
19.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Libéria-Grammont-Wolber	12
20.	Pierre BEUFFEUIL (FRA)	Mercier-BP	11
21.	Robert DUCARD (FRA)	Margnat-Paloma-d'Alessandro	10
22.	Michel VAN AERDE (BEL)	Carpano	9
23.	François MAHÉ (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	8
24.	Ludo JANSSENS (BEL)	Solo-Van Steenbergen	7
25.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA-flandria	6
26.	Georges GROUSSARD (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	5
27.	Aurelio CESTARI (ITA)	Gazzola	4
28.	Edouard DELBERGHE (FRA)	Libéria-Grammont-Wolber	3
29.	Yvo MOLENAERS (BEL)	Carpano	2
30.	Anatole NOVAK (FRA)	Gitane-Leroux	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Philco	2	35	21	0	56	**266**
2.	FAEMA-flandria	5	40	31	22	93	**245**
3.	Carpano	3	20	9	2	31	**216**
4.	Gitane-Leroux	5	23	16	15	54	**121**
5.	Ignis						**120**
6.	Wiel's-Groene Leeuw						**95**
7.	Solo-Van Steenbergen	2	27	7	0	34	**94**
8.	Peugeot-BP	3	33	17	13	63	**73**
9.	Molteni						**72**
10.	Mercier-BP	3	29	25	11	65	**67**
11.	San Pellegrino						**66**
12.	Ghigi						**60**
13.	Helyett-St Raphaël	1	18	0	0	18	**58**
14.	Torpado						**42**
15.	Mann						**40**
16.	Gazzola	1	4	0	0	4	**25**
17.	S.C. Vignolese						**20**
18.	Libéria-Grammont-Wolber	2	12	3	0	15	**15**
19.	Libertas						**13**
	Pelforth-Sauvage-Lejeune	2	8	5	0	13	**13**
21.	Margnat-Paloma-d'Alessandro	1	10	0	0	10	**10**
22.	Atala						**7**
23.	Verveer-Vedette						**4**

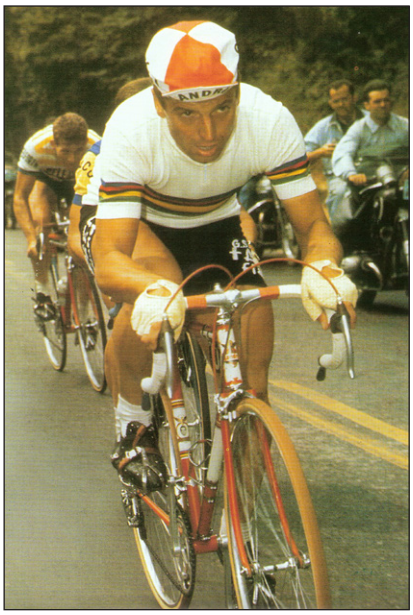

Wereldkampioen Rik Van Looy wint nu ook Paris-Roubaix. (Foto Miroir Sprint)

Paris-Bruxelles 29 april 1962

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Van Steenbergen	40
2.	Noël FORÉ (BEL)	FAEMA-flandria	35
3.	Martin VANGENEUGDEN (BEL)	FAEMA-flandria	33
4.	Jan ZAGERS (BEL)	Libertas	31
5.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA-flandria	29
6.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot-BP	27
7.	Henri DE WOLF (BEL)	Gitane-Leroux	25
8.	Piet RENTMEESTER (NED)	Gitane-Leroux	23
9.	Staf VAN VAERENBERGH (BEL)	Libéria-Grammont-Wolber	22
10.	André NOYELLE (BEL)	Bertin-Porter 39-Milremo	21
11.	Lode TROONBEECKX (BEL)	Mann	20
12.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	19
13.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Libéria-Grammont-Wolber	18
14.	Bas MALIEPAARD (NED)	Gitane-Leroux	17
15.	Frans AERENHOUTS (BEL)	Mercier-BP	16
16.	Jaap KERSTEN (NED)	Libertas	15
17.	Jef PLANCKAERT (BEL)	FAEMA-flandria	14
18.	René VANDERVEKEN (BEL)	Solo-Van Steenbergen	13
19.	Robert DE MIDDELEIR (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	12
20.	Silvano CIAMPI (ITA)	Philco	11
21.	Gilbert DESMET (BEL)	Carpano	10
22.	Romain VAN WYNSBERGHE (BEL)	Bertin-Porter 39-Milremo	9
23.	Roland LACOMBE (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	8
24.	Willy BUTZEN (BEL)	Mann	7
25.	Louis PROOST (BEL)	Carpano	6
26.	Leopold ROSSEEL (BEL)	Bertin-Porter 39-Milremo	5
27.	Piet STEENVOORDEN (NED)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	4
28.	Roberto FALASCHI (ITA)	Philco	3
29.	Pierre BEUFFEUIL (FRA)	Mercier-BP	2
30.	Jean-Claude LEFEBVRE (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	FAEMA-flandria	4	35	33	29	97	**342**
2.	Philco	2	11	3	0	14	**280**
3.	Carpano	2	10	6	0	16	**232**
4.	Gitane-Leroux	3	25	23	17	65	**186**
5.	Solo-Van Steenbergen	2	40	13	0	53	**147**
6.	Ignis						**120**
7.	Wiel's-Groene Leeuw	1	12	0	0	12	**107**
8.	Peugeot-BP	1	27	0	0	27	**100**
9.	Mann	3	20	19	7	46	**86**
10.	Mercier-BP	2	16	2	0	18	**85**
11.	Molteni						**72**
12.	San Pellegrino						**66**
13.	Ghigi						**60**
14.	Libertas	2	31	15	0	46	**59**
15.	Helyett-St Raphaël						**58**
16.	Libéria-Grammont-Wolber	2	22	18	0	40	**55**
17.	Torpado						**42**
18.	Bertin-Porter 39-Milremo	3	21	9	5	35	**35**
19.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	3	8	4	1	13	**26**
20.	Gazzola						**25**
21.	S.C. Vignolese						**20**
22.	Margnat-Paloma-d'Alessandro						**10**
22.	Atala						**7**
23.	Verveer-Vedette						**4**

Jos Wouters wint Paris-Bruxelles.

G.P. Stan Ockers 1 mei 1962

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Jo VELLY (FRA)	Margnat-Paloma-d'Alessandro	40
2.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	Gitane-Leroux	35
3.	Raymond ELENA (FRA)	Margnat-Paloma-d'Alessandro	33
4.	Henry ANGLADE (FRA)	Libéria-Grammont-Wolber	31
5.	Louis ROSTOLLAN (FRA)	Helyett-St Raphaël	29
6.	Raymond MASTROTTO (FRA)	Gitane-Leroux	27
7.	Francesco MIELE (ITA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	25
8.	Hans JUNKERMANN (GER)	Wiel's-Groene Leeuw	23
9.	François MAHÉ (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	22
10.	Piet VAN EST (NED)	FAEMA-flandria	21
11.	Willy VANNITSEN (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	20
12.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot-BP	19
13.	Pierre RUBY (FRA)	Peugeot-BP	18
14.	Joseph GROUSSARD (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	17
15.	Jean-Claude LEFEBVRE (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	4
	Karl-Heinz KUNDE (GER)	Bertin-Porter 39-Milremo	4
	Walter MARTIN (ITA)	Carpano	4
	Raymond IMPANIS (BEL)	FAEMA-flandria	4
	Robert VANDECAVEYE (BEL)	FAEMA-flandria	4
	André FOUCHER (FRA)	Libéria-Grammont-Wolber	4
	Guy CLAUD (FRA)	Helyett-St Raphaël	4
	Carlo BRUGNAMI (ITA)	Philco	4
	Henri DUEZ (FRA)	Peugeot-BP	4
	Jean DOTTO (FRA)	Libéria-Grammont-Wolber	
	Piet DAMEN (NED)	Libertas	4
	Noè CONTI (ITA)	Philco	4
	Gilbert SALVADOR (FRA)	Libéria-Grammont-Wolber	4
	Benoni BEHEYT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	4
	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	4
	Jaime ALOMAR (ESP)	Peugeot-BP	4
	Jan ZAGERS (BEL)	Libertas	4
	Claude COLETTE (FRA)	Peugeot-BP	4
	Daniel BEAUMONT (FRA)	Helyett-St Raphaël	4
	Claude MATTIO (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	4
	Brian ROBINSON (GBR)	Helyett-St Raphaël	4
	Valentin HUOT (FRA)	Mercier-BP	4

	Naam	Ploeg	Punten
	Gérard THIÉLIN (FRA)	Gitane-Leroux	4
	Marcel ROHRBACH (FRA)	Peugeot-BP	4
	Federico BAHAMONTES (ESP)	Margnat-Paloma-d'Alessandro	4
	Jacques GESTRAUD (FRA)	Mercier-BP	4
	Robert CAZALA (FRA)	Mercier-BP	4
	René PRIVAT (FRA)	Mercier-BP	4
	Camille LE MENN (FRA)	Peugeot-BP	4
	Fernand PICOT (FRA)	Peugeot-BP	4
	Jean-Claude LEBAUBE (FRA)	Gitane-Leroux	4
	François LE HER (FRA)	Helyett-St Raphaël	4
	Jo DE ROO (NED)	Helyett-St Raphaël	4
	Anatole NOVAK (FRA)	Gitane-Leroux	4
	Roberto FALASCHI (ITA)	Philco	4
	Louis BERGAUD (FRA)	Gitane-Leroux	4
	Angelo CONTERNO (ITA)	Carpano	4

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	FAEMA-flandria	3	21	4	4	29	**371**
2.	Philco	3	4	4	4	12	**292**
3.	Gitane-Leroux	6	35	27	4	66	**252**
4.	Carpano	2	4	4	0	8	**240**
5.	Wiel's-Groene Leeuw	3	23	20	4	47	**154**
5.	Solo-Van Steenbergen						**147**
7.	Peugeot-BP	8	19	18	4	41	**141**
8.	Ignis						**120**
9.	Mercier-BP	5	4	4	4	12	**97**
10.	Helyett-St Raphaël	6	29	4	4	37	**95**
11.	Libéria-Grammont-Wolber	4	31	4	4	39	**94**
12.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	5	25	22	17	64	**90**
13.	Margnat-Paloma-d'Alessandro	3	40	33	4	77	**87**
14.	Mann						**86**
15.	Molteni						**72**
16.	Libertas	2	4	4	0	8	**67**
17.	San Pellegrino						**66**
18.	Ghigi						**60**
19.	Torpado						**42**
20.	Bertin-Porter 39-Milremo	1	4	0	0	4	**39**

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
21.	Gazzola						**25**
22.	S.C. Vignolese						**20**
23.	Atala						**7**
24.	Verveer-Vedette						**4**

Opmerking:

De renners van plaats 15 tot en met 51 werden ex aequo geplaatst. Zoals het jaar ervoor al gebeurd was werden de punten van plaats 15 tot en met 30 samengeteld (136 punten) en gedeeld door het aantal renners dat ex aequo eindigde (37) wat 3,67 punten gaf, afgerond 4. Alle renners krijgen dus 4 punten.

Jo Velly wint de G.P. Stan Ockers.

Liège-Bastogne-Liège 6 mei 1962

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Jef PLANCKAERT (BEL)	FAEMA-flandria	40
2.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	Gitane-Leroux	35
3.	Claude COLETTE (FRA)	Peugeot-BP	33
4.	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Van Steenbergen	31
5.	André DARRIGADE (FRA)	Gitane-Leroux	29
6.	Noël FORÉ (BEL)	FAEMA-flandria	27
7.	Willy VANDEN BERGHEN (BEL)	Mercier-BP	25
8.	Rik VAN LOOY (BEL)	FAEMA-flandria	23
9.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot-BP	22
10.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	21
11.	Jos HOEVENAERS (BEL)	Philco	20
12.	Henri DE WOLF (BEL)	Gitane-Leroux	19
13.	Daniel DOOM (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	18
14.	Piet RENTMEESTER (NED)	Gitane-Leroux	17
15.	Laurent CHRISTIAENS (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	16
16.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	15
17.	Huub ZILVERBERG (NED)	FAEMA-flandria	14
18.	Guillaume DEMAER (BEL)	Solo-Van Steenbergen	13
19.	Gérard THIÉLIN (FRA)	Gitane-Leroux	12
20.	Guillaume VAN TONGERLOO (BEL)	FAEMA-flandria	11
21.	Roland LACOMBE (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	10
22.	André BAR (BEL)	Peugeot-BP	9
23.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA-flandria	8
24.	Jean-Claude LEFEBVRE (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	7
25.	Jos VLOEBERGS (BEL)	Mann	6
26.	Roger BAENS (BEL)	FAEMA-flandria	5
27.	Marcel ROHRBACH (FRA)	Peugeot-BP	4
28.	Elio GERUSSI (ITA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	3
29.	Wim VAN EST (NED)	Mann	2
30.	Jean-Claude LEFEBVRE (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	FAEMA-flandria	7	40	27	23	90	**461**
2.	Gitane-Leroux	5	35	29	19	83	**335**
3.	Philco	1	20	0	0	20	**312**
4.	Carpano						**240**
5.	Peugeot-BP	4	33	22	9	64	**205**
6.	Solo-Van Steenbergen	2	31	13	0	44	**191**
7.	Wiel's-Groene Leeuw	2	18	15	0	33	**187**
8.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	5	16	10	7	33	**123**
9.	Mercier-BP	1	25	0	0	25	**122**
10.	Ignis						**120**
11.	Mann	3	21	6	2	29	**115**
12.	Helyett-St Raphaël						**95**
13.	Libéria-Grammont-Wolber						**94**
14.	Margnat-Paloma-d'Alessandro						**87**
15.	Molteni						**72**
16.	Libertas						**67**
17.	San Pellegrino						**66**
18.	Ghigi						**60**
19.	Torpado						**42**
20.	Bertin-Porter 39-Milremo						**39**
21.	Gazzola						**25**
22.	S.C. Vignolese						**20**
23.	Atala						**7**
24.	Verveer-Vedette						**4**

Jef Planckaert wint Liège-Bastogne-Liège.

Flèche Wallonne 7 mei 1962

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Henri DE WOLF (BEL)	Gitane-Leroux	40
2.	Pino CERAMI (ITA)	Peugeot-BP	35
3.	Hans JUNKERMANN (GER)	Wiel's-Groene Leeuw	33
4.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA-flandria	31
5.	Martin VANGENEUGDEN (BEL)	FAEMA-flandria	29
6.	Jean FORESTIER (FRA)	Gitane-Leroux	27
7.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	Gitane-Leroux	25
8.	Jo DE HAAN (NED)	Gitane-Leroux	23
9.	Piet VAN EST (NED)	FAEMA-flandria	22
10.	Jef SCHILS (BEL)	Mercier-BP	21
11.	Willy RAES (BEL)	Mann	20
12.	Piet DAMEN (NED)	Libertas	19
13.	Raymond IMPANIS (BEL)	FAEMA-flandria	18
14.	Louis PROOST (BEL)	Carpano	17
15.	Romain VAN WYNSBERGHE (BEL)	Bertin-Porter 39-Milremo	16
16.	Jos HOEVENAERS (BEL)	Philco	15
17.	Jean SIMON (BEL)	Peugeot-BP	14
18.	Ludo JANSSENS (BEL)	Solo-Van Steenbergen	13
19.	Frans AERENHOUTS (BEL)	Mercier-BP	12
20.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	11
21.	Lode TROONBEECKX (BEL)	Mann	10
22.	Gérard THIÉLIN (FRA)	Gitane-Leroux	9
23.	Jean-Claude LEFEBVRE (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	8
24.	Willy VANNITSEN (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	7
25.	Guillaume VAN TONGERLOO (BEL)	FAEMA-flandria	6
26.	Rik VAN LOOY (BEL)	FAEMA-flandria	5
27.	Bernard VIOT (FRA)	Peugeot-BP	4
28.	Victor DESMETH (BEL)	Mann	3
29.	André DARRIGADE (FRA)	Gitane-Leroux	2
30.	Edgard SORGELOOS (FRA)	FAEMA-flandria	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	FAEMA-flandria	7	31	29	22	82	**543**
2.	Gitane-Leroux	6	40	27	25	92	**427**
3.	Philco	1	15	0	0	15	**327**
4.	Peugeot-BP	3	35	14	4	53	**258**
5.	Carpano	1	17	0	0	17	**257**
6.	Wiel's-Groene Leeuw	3	33	11	7	51	**238**
7.	Solo-Van Steenbergen	1	13	0	0	13	**204**
8.	Mercier-BP	2	21	12	0	33	**155**
9.	Mann	3	20	10	3	33	**148**
10.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	1	8	0	0	8	**131**
11.	Ignis						**120**
12.	Helyett-St Raphaël						**95**
13.	Libéria-Grammont-Wolber						**94**
14.	Margnat-Paloma-d'Alessandro						**87**
15.	Libertas	1	19	0	0	19	**86**
16.	Molteni						**72**
17.	San Pellegrino						**66**
18.	Ghigi						**60**
19.	Bertin-Porter 39-Milremo	1	16	0	0	16	**55**
20.	Torpado						**42**
21.	Gazzola						**25**
22.	S.C. Vignolese						**20**
23.	Atala						**7**
24.	Verveer-Vedette						**4**

Henri De Wolf wint de Flèche Wallonne.

G.P. Parisien 30 september 1962

Uitslag:

1. Carpano (Antonio Bailetti, Franco Balmamion, Gilbert Desmet, Louis Proost, Rolf Graf, Italo Zilioli) in 2h58'58" (Gem. 44,284 km/h) Carpano werd achteraf gediskwalificeerd.
2. FAEMA-flandria (Rik Van Looy, Huub Zilverberg, Guillaume Van Tongerloo, Edgard Sorgeloos, Peter Post, Jef Planckaert) in 3h00'31" (Gem. 43,907 km/h)
3. Peugeot-BP (Ferdinand Bracke, François Hamon, Claude Valdois, Claude Colette, Pierre Ruby, Henri Duez) in 3h01'14" (Gem. 43,734 km/h)
4. Margnat-Paloma (José Luis Bernardo 'Joseph' Novales Perez, Luis Otaño Arcelus, Jacques Bachelot, Jo Velly, Albert Bouvet, Ramón Mendiburu Itarburu) in 3h01'34" (Gem. 43,734 km/h)
5. Helyett-St Raphaël (Rudi Altig, Séamus Elliott, Mies Stolker, Jean Stablinski, Ab Geldermans, Jo de Roo) in 3h03'07" (Gem. 43,284 km/h)
6. Gitane-Leroux (André Darrigade, Jan Hugens, Jacques Simon, Jean-Claude Lebaube, Bas Maliepaard, Rolf Wolfshohl) in 3h03'32" (Gem. 43,186 km/h)
7. Mercier-BP (Alfons Hellemans, Raymond Poulidor, Jacques Gestraud, Jean Gainche, Frans Melckenbeeck, Vic Van Schil) in 3h03'46" 7/10 (Gem. 43,128 km/h)
8. Ignis (Arnaldo Pambianco, Giuseppe Tonucci, Nello Fabbri, Ercole Baldini, Gastone Nencini, Nevio Vitali) in 3h03'54" 3/10 (Gem. 43,098 km/h)
9. Pelforth-Sauvage-Lejeune (Joseph Groussard, Laurent Christiaens, François Mahé, Francesco Miele, Roland Lacombe, José Thumas) in 3h04'33" 9/10 (Gem. 42,944 km/h)
10.

FAEMA-flandria wint met Van Looy, Zilverberg, Van Tongerloo, Sorgeloos, Post en Planckaert, na de diskwalificatie van Carpano de G.P. Parisien.

Uitslag en tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	FAEMA-flandria					40	**583**
2.	Gitane-Leroux					29	**456**
3.	Philco						**327**
4.	Peugeot-BP					35	**293**
5.	Carpano						**257**
6.	Wiel's-Groene Leeuw						**238**
7.	Solo-Van Steenbergen						**204**
8.	Mercier-BP					27	**182**
9.	Pelforth-Sauvage-Lejeune					23	**154**
10.	Mann						**148**
11.	Ignis					25	**145**
12.	Helyett-St Raphaël					31	**126**
13.	Margnat-Paloma-d'Alessandro					33	**120**
14.	Libéria-Grammont-Wolber						**94**
15.	Libertas						**86**
16.	Molteni						**72**
17.	San Pellegrino						**66**
18.	Ghigi						**60**
19.	Bertin-Porter 39-Milremo						**55**
20.	Torpado						**42**
21.	Gazzola						**25**
22.	S.C. Vignolese						**20**
23.	Atala						**7**
24.	Verveer-Vedette						**4**

Opmerking:

De G.P. Parisien was het officieuze wereldkampioenschap tijdrijden voor teams. De wedstrijd werd gewonnen door Carpano met Toni Bailetti, Franco Balmamion, Gilbert Desmet, Louis Proost, Rolf Graf en Italo Zilioli die de 132,1 km aflegden in 2h58'58"2/10 voor FAEMA-flandria met Rik Van Looy, Huub Zilverberg, Guillaume Van Tongerloo, Edgard Sorgeloos, Peter Post en Jef Planckaert in 3h00'31". Lomme Driessens diende echter klacht in omdat Rolf Graf in 1962 oorspronkelijk deel uitmaakte van een andere ploeg nl. Molteni. Na een paar dagen overleg, waarin Carpano zijn 'overwinning' publicitair kon uitbuiten, gezien zij een goede sponsor waren van allerhande wieleractiviteiten, werd FAEMA-flandria tot overwinnaar uitgeroepen. Dit leverde de ploegkas een extra 100 000 BEF op, plus de overwinningspremies van de sponsors.

Giro dell'Emilia 4 oktober 1962

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Bruno MEALLI (ITA)	Ignis	40
2.	Walter MARTIN (ITA)	Carpano	35
3.	Antonio SUÁREZ (ESP)	Ghigi	33
4.	Vittorio ADORNI (ITA)	Philco	31
5.	Arnaldo PAMBIANCO (ITA)	Ignis	29
6.	Angelino SOLER (ESP)	Ghigi	27
7.	Guido DE ROSSO (ITA)	Molteni	25
8.	Franco CRIBIORI (ITA)	San Pellegrino	23
9.	Giuseppe DANTE (ITA)	Legnano	22
10.	Giorgio ZANCANARO (ITA)	Philco	21
11.	Franco BALMAMION (ITA)	Carpano	20
12.	Idrio BUI (ITA)	Ignis	19
13.	Aldo MOSER (ITA)	San Pellegrino	18
14.	Italo ZILIOLI (ITA)	Carpano	17
15.	Luigi MELE (ITA)	Gazzola	16
16.	Dino BRUNI (ITA)	Gazzola	15
17.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	14
18.	Italo MAZZACURATI (ITA)	Ignis	13
19.	Alcide CERATO (ITA)	Molteni	12
20.	Mario MINIERI (ITA)	Ghigi	11
21.	Livio TRAPÈ (ITA)	Ghigi	10
22.	Olimpio PAOLINELLI (ITA)	Torpado	9
23.	Carlo BRUGNAMI (ITA)	Philco	8
24.	Romano PIANCASTELLI (ITA)	Ghigi	7
25.	Luigi MASERATI (ITA)	Gazzola	6
26.	Aldo BERALDO (ITA)	Torpado	5
27.	Alfredo SABBADIN (ITA)	Gazzola	4
28.	Vittorio CHIARINI (ITA)	Philco	3
29.	Gaudenzio TONOLI (ITA)	Philco	2
30.	Federico GALAEZ (ITA)	Molteni	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	FAEMA-flandria						**543**
2.	Gitane-Leroux						**427**
3.	Philco	6	31	21	14	66	**393**
4.	Carpano	3	35	20	17	72	**329**
5.	Peugeot-BP						**258**
6.	Wiel's-Groene Leeuw						**238**
7	Ignis	4	40	29	19	88	**233**
8.	Solo-Van Steenbergen						**204**
9.	Mercier-BP						**182**
10.	Pelforth-Sauvage-Lejeune						**154**
11.	Mann						**148**
12.	Ghigi	5	33	27	11	71	**131**
13.	Helyett-St Raphaël						**126**
14.	Margnat-Paloma-d'Alessandro						**120**
15.	Molteni	3	25	12	1	38	**110**
16.	San Pellegrino	2	23	18	0	41	**107**
17.	Libéria-Grammont-Wolber						**94**
18.	Libertas						**86**
19.	Gazzola	4	16	15	6	37	**62**
20.	Torpado	2	9	5	0	14	**56**
21.	Bertin-Porter 39-Milremo						**55**
22.	Legnano	1	22	0	0	22	**22**
23.	S.C. Vignolese						**20**
24.	Atala						**7**
25.	Verveer-Vedette						**4**

Bruno Mealli wint de Giro dell'Emilia.

Paris-Tours 7 oktober 1962

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Jo DE ROO (NED)	Helyett-St Raphaël	40
2.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	Mercier-BP	35
3.	Benoni BEHEYT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	33
4.	Piet DAMEN (NED)	Libertas	31
5.	Staf DE SMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	29
6.	Willy BOCKLANT (BEL)	FAEMA-flandria	27
7.	Fernand DELORT (FRA)	Gitane-Leroux	25
8.	Bernard VIOT (FRA)	Peugeot-BP	23
9.	Etienne VERCAUTEREN (BEL)	Libertas	22
10.	Piet RENTMEESTER (NED)	Gitane-Leroux	21
11.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	20
12.	Laurent CHRISTIAENS (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	19
13.	Jean GRACZYK (FRA)	Helyett-St Raphaël	18
14.	Jef PLANCKAERT (BEL)	FAEMA-flandria	17
15.	André NOYELLE (BEL)	Bertin-Porter 39-Milremo	16
16.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	15
17.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	14
18.	Karel DE LAET (BEL)	Mann	13
19.	Robert DE MIDDELEIR (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	12
20.	Joseph GROUSSARD (FRA)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	11
21.	Jean STABLINSKI (FRA)	Helyett-St Raphaël	10
22.	Alfons HERMANS (BEL)	Mann	9
23.	Jan LAUWERS (BEL)	FAEMA-flandria	8
24.	Jacques ANQUETIL (FRA)	Helyett-St Raphaël	7
25.	Jacques GESTRAUD (FRA)	Mercier-BP	6
26.	Pierre RUBY (FRA)	Peugeot-BP	5
27.	Arnould FLECY (BEL)	Pelforth-Sauvage-Lejeune	4
28.	Jean GAINCHE (FRA)	Mercier-BP	3
29.	Jos HOEVENAERS (BEL)	Philco	2
30.	Wim VAN EST (NED)	Mann	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	FAEMA-flandria	3	27	17	8	52	**635**
2.	Gitane-Leroux	2	25	21	0	46	**502**
3.	Philco	2	15	2	0	17	**410**
4.	Carpano						**329**
5.	Peugeot-BP	2	23	5	0	28	**321**
6.	Wiel's-Groene Leeuw	3	33	29	12	74	**312**
7	Ignis						**233**
8.	Mercier-BP	3	35	6	3	44	**226**
9.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	4	20	19	11	50	**204**
	Solo-Van Steenbergen						**204**
11.	Helyett-St Raphaël	4	40	18	10	68	**194**
12.	Mann	4	14	13	9	36	**184**
13.	Libertas	2	31	22	0	53	**139**
14.	Ghigi						**131**
15.	Margnat-Paloma-d'Alessandro						**120**
16.	Molteni						**110**
17.	San Pellegrino						**107**
18.	Libéria-Grammont-Wolber						**94**
19.	Bertin-Porter 39-Milremo	1	16	0	0	16	**71**
20.	Gazzola						**62**
21.	Torpado						**56**
22.	Legnano						**22**
23.	S.C. Vignolese						**20**
24.	Atala						**7**
25.	Verveer-Vedette						**4**

Opmerking:

De discussies en beslissingen na de G.P. Parisien zorgden ervoor dat de organisatoren nauw toekeken bij de inschrijving van de ploegen. Er mocht zeker geen enkele renner ingeschreven worden die in de loop van het jaar 1962 voor een andere ploeg was uitgekomen.

Mann werd daarbij het meest getroffen omdat zij oorspronkelijk Richard Everaerts en Roger De Coninck, die van Carpano waren overgekomen en Jos De Wolf die van Bertin-Porter 39-Milremo kwam op hun lijstje hadden.

Lucien De Munster die van Wiel's-Groene Leeuw naar Solo-Van Steenbergen ging in de loop van het jaar en Jos De Wit die van Bertin naar Pelforth-Sauvage-Lejeune trok waren eveneens slachtoffer.

Jan Janssen die van Locomotief naar Pelforth-Sauvage-Lejeune trok mocht dan weer wel vertrekken omdat Nederlanders van de dubbele aanhorigheid mochten gebruik maken.

En Driessens die de oorspronkelijke klacht tegen Carpano, Rolf Graf en Giacotto indiende kreeg van hetzelfde laken een broek. Ludo Janssens, in augustus overgekomen van Solo-Van Steenbergen naar FAEMA-flandria, mocht ook thuisblijven.

Willy Bocklant mocht dan wel weer starten. Waarom hierover discussie was is niet geheel duidelijk. Willy was begin 1962 nog onafhankelijke bij FAEMA-flandria en nu prof bij dezelfde groep. Tenzij het feit dat hij als onafhankelijke in 1962 ook voor Gritzner-Veith[3] gereden had hier een rol speelde.

Gilbert Desmet, in 1961 nog tweede in Paris-Tours kon niet deelnemen omdat Carpano (uit protest?) niet deelnam. Er was even sprake van dat hij als 'individueel' zou deelnemen, maar de organisatoren waren er nog niet uit of dit reglementair wel kon. In elk geval werden er wel drie De Smet's of Desmet's in de einduitslag opgenomen. Staf De Smet werd 5de, Armand Desmet werd 45ste en Gilbert De Smet werd 82ste.[4]

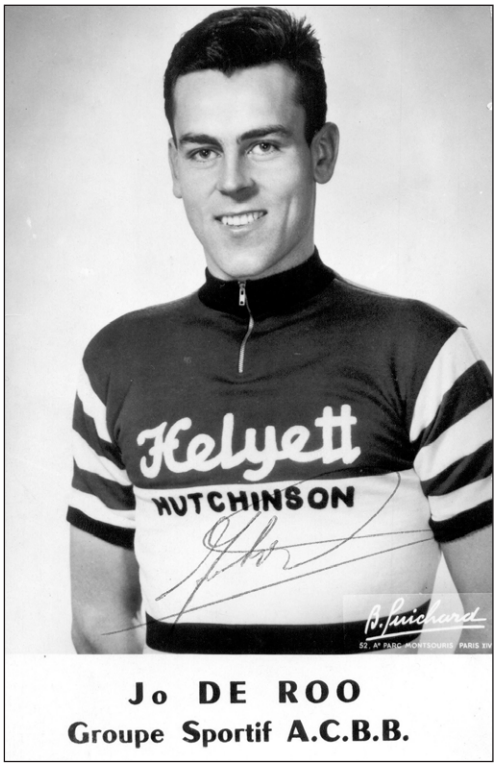

Jo de Roo wint Paris-Tours.

3 De auteur kon echter geen bron meer terugvinden waarin staat dat Bocklant voor Gritzner-Veith reed.

4 Gezien de naam van de auteur is het een beetje een gevoelig onderwerp de juiste schrijfwijze van de namen te gebruiken. Armand Desmet en Gilbert Desmet (1 of I uit Lichtervelde/Roeselare) is in een woord geschreven. Staf De Smet en Gilbert De Smet (2 of II uit Nazareth/Astene) is in twee woorden geschreven. En om het helemaal moeilijk te maken, uit stamboomonderzoek blijkt dat de auteur en Armand Desmet eenzelfde voorvader hadden eind 16de – begin 17de eeuw en dat de naam toen in twee woorden geschreven werd.

Bayonne-Bilbao 12 oktober 1962

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Guillaume VAN TONGERLOO (BEL)	FAEMA-flandria	40
2.	Bernard VIOT (FRA)	Peugeot-BP	35
3.	Roger BAENS (BEL)	FAEMA-flandria	33
4.	Bas MALIEPAARD (NED)	Gitane-Leroux	31
5.	Antonio BARRUTIA (ESP)	KAS	29
6.	Piet RENTMEESTER (NED)	Gitane-Leroux	27
7.	Jan LAUWERS (BEL)	FAEMA-flandria	25
8.	Valentin URIONA (ESP)	S.C. Munguia-Funcor	23
9.	Manuel MARTÍN PINERA (ESP)	KAS	22
10.	Piet VAN EST (NED)	FAEMA-flandria	21
11.	Eusebio VÉLEZ (ESP)	KAS	20
12.	Willy BOCKLANT (BEL)	FAEMA-flandria	19
13.	François HAMON (FRA)	Peugeot-BP	18
14.	José SOUSA (ESP)	Espumosos Gorbea	17
15.	Alain LE GRÈVES (FRA)	Bertin-Porter 39-Milremo	16
16.	Huub ZILVERBERG (NED)	FAEMA-flandria	15
17.	Bernard BEAUFRÈRE (FRA)	Peugeot-BP	14
18.	Angel ASCASIBAR (ESP)[5]	Espumosos Gorbea	13
19.	Francisco GABICA (ESP)	KAS	12
20.	Raymond MASTROTTO (FRA)	Gitane-Leroux	11
21.	Jesus LOROÑO (ESP)	S.C. Munguia-Funcor	10
22.	Marcel ROHRBACH (FRA)	Peugeot-BP	9
23.	José María LÓPEZ CANO (ESP)	KAS	8
24.	Angel GÓMEZ (ESP)	Espumosos Gorbea	7
25.	Juan José ZABALA (ESP)	Espumosos Gorbea	6
26.	Claude VALDOIS (FRA)	Peugeot-BP	5
27.	Pierre RUBY (FRA)	Peugeot-BP	4

5 Op de site van Mémoire du Cyclisme staat José Ignacio Ascasibar (Esp). Deze renner werd echter pas Aficionado 1a Especial vanaf 1969 en is geboren op 28/11/1943, dus nog geen 19 jaar op 12 oktober 1962. Het gaat hier echter over Angel Ascasibar die in 1962 onafhankelijke was. Hij reed in elk geval de Vuelta a la Rioja voor Espumosos Gorbea. Er werd dan ook aangenomen dat hij Bayonne-Bilbao voor dezelfde ploeg reed. Blijkbaar waren nu op zijn minst de Spaanse onafhankelijken wel toegelaten.

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	FAEMA-flandria	6	40	33	25	98	**733**
2.	Gitane-Leroux	3	31	27	11	69	**571**
3.	Philco						**410**
4.	Peugeot-BP	6	35	18	14	67	**388**
5.	Carpano						**329**
6.	Wiel's-Groene Leeuw						**312**
7	Ignis						**233**
8.	Mercier-BP						**226**
9.	Pelforth-Sauvage-Lejeune						**204**
	Solo-Van Steenbergen						**204**
11.	Helyett-St Raphaël						**194**
12.	Mann						**184**
13.	Libertas						**139**
14.	Ghigi						**131**
15.	Margnat-Paloma-d'Alessandro						**120**
16.	Molteni						**110**
17.	San Pellegrino						**107**
18.	Libéria-Grammont-Wolber						**94**
19.	Bertin-Porter 39-Milremo	1	16	0	0	16	**87**
20.	KAS	5	29	22	20	71	**71**
21.	Gazzola						**62**
22.	Torpado						**56**
23.	Espumosos Gorbea	3	17	13	7	37	**37**
24.	S.C. Munguia-Funcor	2	23	10	0	33	**33**
25.	Legnano						**22**
26.	S.C. Vignolese						**20**
27.	Atala						**7**
28.	Verveer-Vedette						**4**

Opmerking

Slechts 27 renners bereikten de aankomstlijn. Aan de start waren er al veel afzeggingen en dus een slecht begin voor deze Frans-Spaanse ‘klassieker’ in wording. Het zou echter bij één editie blijven.

Guillaume van Tongerloo wint Bayonne-Bilbao.

Giro di Lombardia 21 oktober 1962

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Jo DE ROO (NED)	Helyett-St Raphaël	40
2.	Livio TRAPÈ (ITA)	Ghigi	35
3.	Alcide CERATO (ITA)	Molteni	33
4.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	31
5.	Vito TACCONE (ITA)	Atala	29
6.	Angelo CONTERNO (ITA)	Carpano	27
7.	Ercole BALDINI (ITA)	Ignis	25
8.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA-flandria	23
9.	Jos HOEVENAERS (BEL)	Philco	22
10.	Idrio BUI (ITA)	Ignis	21
11.	Enzo MOSER (ITA)	San Pellegrino	20
12.	Franco CRIBIORI (ITA)	San Pellegrino	19
13.	Marino FONTANA (ITA)	San Pellegrino	18
14.	Italo ZILIOLI (ITA)	Carpano	17
15.	Enrico MASSIGNAN (ITA)	Legnano	16
16.	Franco BALMAMION (ITA)	Carpano	15
17.	Vittorio ADORNI (ITA)	Philco	14
18.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	Legnano	13
19.	Guillaume VAN TONGERLOO (BEL)	FAEMA-flandria	12
20.	Federico BAHAMONTES (ESP)	Margnat-Paloma-d'Alessandro	11
21.	Gérard THIÉLIN (FRA)	Gitane-Leroux	10
22.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	Gitane-Leroux	9
23.	Antonio SUÁREZ (ESP)	Ghigi	8
24.	Graziano BATTISTINI (ITA)	Legnano	7
25.	Guido CARLESI (ITA)	Philco	6
26.	Giuseppe DANTE (ITA)	Legnano	5
27.	Federico GALAEZ (ITA)	Molteni	4
28.	Gaudenzio TONOLI (ITA)	Philco	3
29.	Raymond MASTROTTO (FRA)	Gitane-Leroux	2
30.	Carlo CHIAPPANO (ITA)	Legnano	1

Opmerking:

Deze keer geen complete boycot van de Franse ploegen, maar wel opnieuw een Torriani die dwarslag en geen verplaatsingskosten wilde uitbetalen.

Jo de Roo wint nu ook de Giro di Lombardia, zijn tweede zege in de Wereldbeker Intermerken. (Fotobron onbekend)

Eindstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	FAEMA-flandria	2	23	12	0	43	**768**
2.	Gitane-Leroux	3	10	9	2	21	**592**
3.	Philco	5	31	22	14	67	**477**
4.	Carpano	3	27	17	15	59	**388**
	Peugeot-BP						**388**
6.	Wiel's-Groene Leeuw						**312**
7.	Ignis	2	25	21	0	46	**279**
8.	Helyett-St Raphaël	1	40	0	0	19	**234**
9.	Mercier-BP						**226**
10.	Pelforth-Sauvage-Lejeune						**204**
	Solo-Van Steenbergen						**204**
12.	Mann						**184**
13.	Ghigi	2	35	8	0	43	**174**
14.	San Pellegrino	3	20	19	18	57	**164**
15.	Molteni	2	33	4	0	37	**147**
16.	Libertas						**139**
17.	Margnat-Paloma-d'Alessandro	1	11	0	0	11	**131**
18.	Libéria-Grammont-Wolber						**94**
19.	Bertin-Porter 39-Milremo						**87**
20.	KAS						**71**
21.	Gazzola						**62**
22.	Legnano	5	16	13	7	36	**58**
23.	Torpado						**56**
24.	Espumosos Gorbea						**37**
25.	Atala	1	29	0	0	29	**36**
26.	S.C. Munguia-Funcor						**33**
27.	S.C. Vignolese						**20**
28.	Verveer-Vedette						**4**

Eindstand Gazet van Antwerpen

	Ploeg	Tussenstand
1.	FAEMA-flandria	**813**
2.	Gitane-Leroux	**609**
3.	Philco	**477**
4.	Peugeot-BP	**427**
5.	Carpano	**384**
6.	Wiel's-Groene Leeuw	**311**
7.	Ignis	**289**
8.	Helyett-St Raphaël	**256**
9.	Mercier-BP	**243**
10.	Pelforth-Sauvage-Lejeune	**218**

Er zitten enkele wezenlijke verschillen tussen beide eindstanden. Voor de meeste verschillen kon geen verklaring gevonden worden. Enkel bij FAEMA-flandria geeft de Gazet van Antwerpen Antonio Suárez (Esp) meegerekend alhoewel die in 1962 voor Ghigi reed. De winnaar is echter wel FAEMA-flandria met 768 punten.

Aan deze Wereldbeker zit er nog een verhaal. Aanvankelijk was door de A.I.O.C.C. een beker aangeboden die door de overwinnaar een jaar mocht bewaard worden, een wisselbeker dus. Het geschil met Giacotto en Carpano na de G.P. Parisien zorgde er echter voor dat Giacotto/Carpano de wisselbeker niet meer wilde teruggeven. De organisatoren besloten dan maar om ieder jaar een nieuwe beker te maken die door de overwinnaar mocht behouden worden. Of hoe een wisselbeker een beker werd.

Renners

Bekijken we eens de ploegen intern en dus de renners zelf. In de linkse kolom staan per ploeg de renners die in de topdertig eindigden en de punten die ze behaalden. In de rechtse kolom staat hetzelfde, maar dan enkel voor de renners waarvan de punten effectief meetelden voor de Wereldbeker (dus de eerste drie per proef).

Ploegcodes	**ATA: Atala**	**MNN: Mann**
	BER: Bertin-Porter 39-Milremo	**MAR: Margnat-Paloma-d'Alessandro**
	CAR: Carpano	**MER: Mercier-BP**
	EPM: Espumosos Gorbea	**MTN: Molteni**
	FLA: FAEMA-flandria	**PEL: Pelforth-Sauvage-Lejeune**
	GAZ: Gazzola	**PEU: Peugeot-BP**
	GHI: Ghigi	**PCO: Philco**
	GIT: Gitane-Leroux	**FCR: S.C. Munguia-Funcor**
	SRP: Helyett-St Raphaël	**VIG: S.C. Vignolese**
	IGN: Ignis	**SPL: San Pellegrino**
	KAS: KAS	**SOL: Solo-Van Steenbergen**
	LNN: Legnano	**TPD: Torpado**
	LIB: Libéria-Grammont-Wolber	**VVR: Verveer-Vedette**
	LBT: Libertas	**WEL: Wiel's-Groene Leeuw**

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden					**Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden**			
	Naam	**# top 30**	**Punten**	**Ploeg**		**Naam**	**# top 30**	**Punten**
1.	Vito TACCONE (ITA)	2	36	ATA	1.	Vito TACCONE (ITA)	2	36
1.	André NOYELLE (FRA)	2	37	BER	1.	André NOYELLE (FRA)	2	37
2.	Romain VAN WYNSBERGHE (BEL)	2	25		2.	Romain VAN WYNSBERGHE (BEL)	2	25
3.	Alain LE GRÈVES (FRA)	1	16		3.	Alain LE GRÈVES (FRA)	1	16
4.	Leopold ROSSEEL (BEL)	1	5		4.	Leopold ROSSEEL (BEL)	1	5
5.	Karl-Heinz KUNDE (GER)	1	4		5.	Karl-Heinz KUNDE (GER)	1	4
1.	Michel VAN AERDE (BEL)	3	57	CAR	1.	Louis PROOST (BEL)	3	56
2.	Louis PROOST (BEL)	3	56		2.	Yvo MOLENAERS (BEL)	3	48
3.	Angelo CONTERNO (ITA)	4	53		3.	Angelo CONTERNO (ITA)	3	45
4.	Yvo MOLENAERS (BEL)	3	48		4.	Antonio BAILETTI (ITA)	2	44
5.	Antonio BAILETTI (ITA)	2	44		5.	Michel VAN AERDE (BEL)	2	44
6.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	3	43		6.	Walter MARTIN (ITA)	2	39
7.	Walter MARTIN (ITA)	2	39		7.	Franco BALMAMION (ITA)	2	35
8.	Franco BALMAMION (ITA)	2	35		8.	Italo ZILIOLI (ITA)	2	34
9.	Italo ZILIOLI (ITA)	2	34		9.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	2	33
10.	Gilbert DESMET (BEL)	1	10		10.	Gilbert DESMET (BEL)	1	10
11.	Ernesto MINETTO (ITA)	1	3		11.	Ernesto MINETTO (ITA)	1	3
1.	José SOUSA (ESP)	1	17	EPM	1.	José SOUSA (ESP)	1	17
2.	Angel ASCASIBAR (ESP)	1	13		2.	Angel ASCASIBAR (ESP)	1	13
3.	Angel GÓMEZ (ESP)	1	7		3.	Angel GÓMEZ (ESP)	1	7
4.	Juan José ZABALA (ESP)	1	6		4.	Juan José ZABALA (ESP)	1	6
1.	Jef PLANCKAERT (BEL)	6	134	FLA	1.	Rik VAN LOOY (BEL)	4	120
2.	Rik VAN LOOY (BEL)	5	125		2.	Jef PLANCKAERT (BEL)	4	115
3.	Armand DESMET (BEL)	7	115		3.	Noël FORÉ (BEL)	3	93
4.	Noël FORÉ (BEL)	3	93		4.	Armand DESMET (BEL)	4	89
5.	Guillaume VAN TONGERLOO (BEL)	6	92		5.	Martin VANGENEUGDEN (BEL)	2	62
6.	Piet VAN EST (NED)	3	64		6.	Guillaume VAN TONGERLOO (BEL)	2	52

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	# top 30	Punten			Naam	# top 30	Punten
7.	Martin VANGENEUGDEN (BEL)	2	62	FLA	7.	Piet VAN EST (NED)	2	43
8.	Raymond IMPANIS (BEL)	4	52		8.	Roger BAENS (BEL)	1	33
9.	Willy BOCKLANT (BEL)	2	46		9.	Jan LAUWERS (BEL)	2	33
10.	Roger BAENS (BEL)	2	38		10.	Willy SCHROEDERS (BEL)	1	31
11.	Jan LAUWERS (BEL)	2	33		11.	Willy BOCKLANT (BEL)	1	27
12.	Willy SCHROEDERS (BEL)	1	31		12.	Raymond IMPANIS (BEL)	2	26
13.	Huub ZILVERBERG (NED)	2	29		13.	Robert VANDECAVEYE (BEL)	1	4
14.	Edgard SORGELOOS (BEL)	2	23					
15.	Robert VANDECAVEYE (BEL)	1	4					
1.	Dino BRUNI (ITA)	2	33	GAZ	1.	Dino BRUNI (ITA)	2	33
2.	Luigi MELE (ITA)	1	16		2.	Luigi MELE (ITA)	1	16
3.	Aurelio CESTARI (ITA)	2	7		3.	Aurelio CESTARI (ITA)	2	7
4.	Luigi MASERATI (ITA)	1	6		4.	Luigi MASERATI (ITA)	1	6
5.	Alfredo SABBADIN (ITA)	1	4					
1.	Livio TRAPÈ (ITA)	2	45	GHI	1.	Antonio SUÁREZ (ESP)	3	45
2.	Antonio SUÁREZ (ESP)	3	45		2.	Diego RONCHINI (ITA)	2	40
3.	Diego RONCHINI (ITA)	2	40		3.	Livio TRAPÈ (ITA)	1	35
4.	Angelino SOLER (ESP)	1	27		4.	Angelino SOLER (ESP)	1	27
5.	Vendramino BARIVIERA (ITA)	1	16		5.	Vendramino BARIVIERA (ITA)	1	16
6.	Mario MINIERI (ITA)	1	11		6.	Mario MINIERI (ITA)	1	11
1.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	4	104	GIT	1.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	4	104
2.	Henri DE WOLF (BEL)	4	102		2.	Henri DE WOLF (BEL)	4	102
3.	Piet RENTMEESTER (NED)	5	102		3.	Piet RENTMEESTER (NED)	3	71
4.	Bas MALIEPAARD (NED)	3	64		4.	Bas MALIEPAARD (NED)	3	64
5.	André DARRIGADE (FRA)	4	52		5.	Jean FORESTIER (FRA)	2	50
6.	Jean FORESTIER (FRA)	2	50		6.	André DARRIGADE (FRA)	2	44
7.	Jo DE HAAN (FRA)	2	43		7.	Raymond MASTROTTO (FRA)	3	40
8.	Raymond MASTROTTO (FRA)	3	40		8.	Tom SIMPSON (GBR)	1	29
9.	Gérard THIÉLIN (FRA)	4	35		9.	Fernand DELORT (FRA)	1	25
10.	Tom SIMPSON (GBR)	1	29		10.	Jo DE HAAN (FRA)	1	20
11.	Fernand DELORT (FRA)	1	25		11.	Gérard THIÉLIN (FRA)	1	10
12.	Anatole NOVAK (FRA)	2	5		12.	Louis BERGAUD (FRA)	1	4
13.	Jean-Claude LEBAUBE (FRA)	1	4		13.	Anatole NOVAK (FRA)	1	4
14.	Louis BERGAUD (FRA)	1	4					
1.	Jo DE ROO (NED)	3	84	SRP	1.	Jo DE ROO (NED)	2	80
2.	Mies STOLKER (NED)	2	41		2.	Mies STOLKER (NED)	2	41
3.	Louis ROSTOLLAN (FRA)	1	29		3.	Louis ROSTOLLAN (FRA)	1	29
4.	Jean GRACZYK (FRA)	1	18		4.	Jean GRACZYK (FRA)	1	18
5.	Marcel JANSSENS (BEL)	1	17		5.	Marcel JANSSENS (BEL)	1	17
6.	Jean STABLINSKI (FRA)	1	10		6.	Jean STABLINSKI (FRA)	1	10

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	# top 30	Punten			Naam	# top 30	Punten
7.	Jacques ANQUETIL (FRA)	1	7	SRP	7.	Daniel BEAUMONT (FRA)	1	4
8.	Brian ROBINSON (GBR)	1	4		8.	Guy CLAUD (FRA)	1	4
9.	Daniel BEAUMONT (FRA)	1	4					
10.	François LE HER (FRA)	1	4					
11.	Guy CLAUD (FRA)	1	4					
1.	Bruno MEALLI (ITA)	3	81	IGN	1.	Bruno MEALLI (ITA)	3	81
2.	Arnaldo PAMBIANCO (ITA)	2	60		2.	Arnaldo PAMBIANCO (ITA)	2	60
3.	Idrio BUI (ITA)	2	40		3.	Idrio BUI (ITA)	2	40
4.	Ercole BALDINI (ITA)	2	30		4.	Giovanni GARAU (ITA)	1	29
5.	Giovanni GARAU (ITA)	1	29		5.	Ercole BALDINI (ITA)	1	25
6.	Rino BENEDETTI (ITA)	1	19		6.	Rino BENEDETTI (ITA)	1	19
7.	Italo MAZZACURATI (ITA)	1	13					
8.	Gastone NENCINI (ITA)	1	9					
1.	Antonio BARRUTIA (ESP)	1	29	KAS	1.	Antonio BARRUTIA (ESP)	1	29
2.	Manuel MARTÍN PINERA (ESP)	1	22		2.	Manuel MARTÍN PINERA (ESP)	1	22
3.	Eusebio VÉLEZ (ESP)	1	20		3.	Eusebio VÉLEZ (ESP)	1	20
4.	Francisco GABICA (ESP)	1	12					
5.	José Maria LÓPEZ CANO (ESP)	1	8					
1.	Giuseppe DANTE (ITA)	2	27	LNN	1.	Giuseppe DANTE (ITA)	1	22
2.	Enrico MASSIGNAN (ITA)	1	16		2.	Enrico MASSIGNAN (ITA)	1	16
3.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	1	13		3.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	1	13
4.	Graziano BATTISTINI (ITA)	1	7		4.	Graziano BATTISTINI (ITA)	1	7
5.	Carlo CHIAPPANO (ITA)	1	1					
1.	Henry ANGLADE (FRA)	1	31	LIB	1.	Henry ANGLADE (FRA)	1	31
2.	Arthur DECABOOTER (BEL)	2	30		2.	Arthur DECABOOTER (BEL)	2	30
3.	Staf VAN VAERENBERGH (BEL)	1	22		3.	Staf VAN VAERENBERGH (BEL)	1	22
4.	André FOUCHER (FRA)	1	4		4.	André FOUCHER (FRA)	1	4
5.	Gilbert SALVADOR (FRA)	1	4		5.	Jean DOTTO (FRA)	1	4
6.	Jean DOTTO (FRA)	1	4		6.	Edouard DELBERGHE (FRA)	1	4
7.	Edouard DELBERGHE (FRA)	1	4					
1.	Piet DAMEN (NED)	4	63	LBT	1.	Piet DAMEN (NED)	4	63
2.	Jan ZAGERS (BEL)	2	35		2.	Jan ZAGERS (BEL)	2	35
3.	Etienne VERCAUTEREN (BEL)	1	22		3.	Etienne VERCAUTEREN (BEL)	1	22
4.	Jaap KERSTEN (NED)	2	16		4.	Jaap KERSTEN (NED)	2	16
5.	Raymond VRANCKEN (BEL)	1	3		5.	Raymond VRANCKEN (BEL)	1	3
1.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	4	87	MNN	1.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	4	87
2.	Lode TROONBEECKX (BEL)	2	30		2.	Lode TROONBEECKX (BEL)	2	30
3.	Willy RAES (BEL)	1	20		3.	Willy RAES (BEL)	1	20
4.	Karel DE LAET (BEL)	1	13		4.	Karel DE LAET (BEL)	1	13
5.	Alfons HERMANS (BEL)	1	9		5.	Alfons HERMANS (BEL)	1	9

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	# top 30	Punten			Naam	# top 30	Punten
6.	Piet OELLIBRANDT (BEL)	1	7	MNN	6.	Piet OELLIBRANDT (BEL)	1	7
7.	Willy BUTZEN (BEL)	1	7		7.	Willy BUTZEN (BEL)	1	7
8.	Jos VLOEBERGS (BEL)	1	6		8.	Jos VLOEBERGS (BEL)	1	6
9.	Victor DESMETH (BEL)	1	3		9.	Victor DESMETH (BEL)	1	3
10.	Wim VAN EST (NED)	2	3		10.	Wim VAN EST (NED)	2	3
1.	Jo VELLY (FRA)	1	40	MAR	1.	Jo VELLY (FRA)	1	40
2.	Raymond ELENA (FRA)	1	33		2.	Raymond ELENA (FRA)	1	33
3.	Federico BAHAMONTES	2	15		3.	Federico BAHAMONTES	2	15
4.	Robert DUCARD (FRA)	1	10		4.	Robert DUCARD (FRA)	1	10
1.	Frans AERENHOUTS (BEL)	3	53	MER	1.	Frans AERENHOUTS (BEL)	3	53
2.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	1	35		2.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	1	35
3.	Raymond POULIDOR (FRA)	2	33		3.	Raymond POULIDOR (FRA)	1	29
4.	Willy VANDEN BERGHEN (BEL)	1	25		4.	Willy VANDEN BERGHEN (BEL)	1	25
5.	Jef SCHILS (BEL)	1	21		5.	Jef SCHILS (BEL)	1	21
6.	Pierre BEUFFEUIL (FRA)	2	13		6.	Pierre BEUFFEUIL (FRA)	2	13
7.	Jacques GESTRAUD (FRA)	2	10		7.	Jacques GESTRAUD (FRA)	1	6
8.	René PRIVAT (FRA)	1	4		8.	Valentin HUOT (FRA)	1	4
9.	Robert CAZALA (FRA)	1	4		9.	René PRIVAT (FRA)	1	4
10.	Valentin HUOT (FRA)	1	4		10.	Robert CAZALA (FRA)	1	4
11.	Jean GAINCHE (FRA)	1	3		11.	Jean GAINCHE (FRA)	1	3
12.	André LE DISSEZ (FRA)	1	2		12.	André LE DISSEZ (FRA)	1	2
1.	Alcide CERATO (ITA)	2	45	MTN	1.	Alcide CERATO (ITA)	2	45
2.	Armando PELLEGRINI (ITA)	2	32		2.	Armando PELLEGRINI (ITA)	2	32
3.	Guido DE ROSSO (ITA)	1	25		3.	Guido DE ROSSO (ITA)	1	25
4.	Adriano ZAMBONI (ITA)	1	22		4.	Adriano ZAMBONI (ITA)	1	22
5.	Giuseppe FALLARINI (ITA)	2	18		5.	Giuseppe FALLARINI (ITA)	2	18
6.	Federico GALAEZ (ITA)	2	5		6.	Federico GALAEZ (ITA)	2	5
1.	Laurent CHRISTIAENS (BEL)	2	35	PEL	1.	Laurent CHRISTIAENS (BEL)	2	35
2.	François MAHÉ (FRA)	2	30		2.	François MAHÉ (FRA)	2	30
3.	Joseph GROUSSARD (FRA)	2	28		3.	Joseph GROUSSARD (FRA)	2	28
4.	Francesco MIELE (ITA)	1	25		4.	Francesco MIELE (ITA)	1	25
5.	Jan JANSSEN (NED)	1	20		5.	Jan JANSSEN (NED)	1	20
6.	Jean-Claude LEFEBVRE (FRA)	4	20		6.	Roland LACOMBE (FRA)	2	18
7.	Roland LACOMBE (FRA)	2	18		7.	Jean-Claude LEFEBVRE (FRA)	3	16
8.	Georges GROUSSARD (FRA)	1	5		8.	Georges GROUSSARD (FRA)	1	5
9.	Arnould FLECY (BEL)	1	4		9.	Piet STEENVOORDEN (NED)	1	4
10.	Claude MATTIO (FRA)	1	4					
11.	Piet STEENVOORDEN (NED)	1	4					
12.	Elio GERUSSI (ITA)	1	3					
13.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	1	1					

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	# top 30	Punten			Naam	# top 30	Punten
1.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	4	101	PEU	1.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	4	101
2.	Bernard VIOT (FRA)	3	62		2.	Bernard VIOT (FRA)	3	62
3.	Pino CERAMI (BEL)	3	62		3.	Pino CERAMI (BEL)	3	62
4.	Claude COLETTE (FRA)	2	37		4.	Claude COLETTE (FRA)	1	33
5.	Pierre RUBY (FRA)	3	27		5.	Pierre RUBY (FRA)	2	23
6.	François HAMON (FRA)	1	18		6.	François HAMON (FRA)	1	18
7.	Camille LE MENN (FRA)	2	17		7.	Bernard BEAUFRÈRE (FRA)	1	14
8.	Marcel ROHRBACH (FRA)	3	17		8.	Jean SIMON (BEL)	1	14
9.	Bernard BEAUFRÈRE (FRA)	1	14		9.	Camille LE MENN (FRA)	1	13
10.	Jean SIMON (BEL)	1	14		10.	André BAR (BEL)	1	9
11.	André BAR (BEL)	1	9		11.	Henri DUEZ (FRA)	1	4
12.	Claude VALDOIS (FRA)	1	5					
13.	Fernand PICOT (FRA)	1	4					
14.	Henri DUEZ (FRA)	1	4					
15.	Jaime ALOMAR (ESP)	1	4					
1.	Emile DAEMS (BEL)	6	147	PCO	1.	Emile DAEMS (BEL)	5	135
2.	Jos HOEVENAERS (BEL)	7	121		2.	Jos HOEVENAERS (BEL)	6	110
3.	Silvano CIAMPI (ITA)	3	66		3.	Silvano CIAMPI (ITA)	2	51
4.	Guido CARLESI (ITA)	4	62		4.	Guido CARLESI (ITA)	2	46
5.	Vittorio ADORNI (ITA)	2	45		5.	Vittorio ADORNI (ITA)	2	45
6.	Carlo BRUGNAMI (ITA)	4	40		6.	Carlo BRUGNAMI (ITA)	2	31
7.	Noè CONTI (ITA)	2	31		7.	Noè CONTI (ITA)	2	31
8.	Gaudenzio TONOLI (ITA)	3	26		8.	Giorgio ZANCANARO (ITA)	1	21
9.	Giorgio ZANCANARO (ITA)	1	21		9.	Roberto FALASCHI (ITA)	2	7
10.	Roberto FALASCHI (ITA)	3	14					
11.	Vittorio CHIARINI (ITA)	1	3					
1.	Valentin URIONA (ESP)	1	23	FCR	1.	Valentin URIONA (ESP)	1	23
2.	Jesus LOROÑO (ESP)	1	10		2.	Jesus LOROÑO (ESP)	1	10
1.	Gaetano SARAZIN (ITA)	1	20	VIG	1.	Gaetano SARAZIN (ITA)	1	20
1.	Franco CRIBIORI (ITA)	3	50	SPL	1.	Franco CRIBIORI (ITA)	3	50
2.	Vincenzo MECO (ITA)	2	34		2.	Vincenzo MECO (ITA)	2	34
3.	Enzo MOSER (ITA)	1	20		3.	Enzo MOSER (ITA)	1	20
4.	Aldo MOSER (ITA)	1	18		4.	Aldo MOSER (ITA)	1	18
5.	Marino FONTANA (ITA)	1	18		5.	Marino FONTANA (ITA)	1	18
6.	Alberto MARZAIOLI (ITA)	1	15		6.	Alberto MARZAIOLI (ITA)	1	15
7.	Severino ANGELLA (ITA)	1	9		7.	Severino ANGELLA (ITA)	1	9
8.	Erwin LUTZ (SUI)	1	2					
1.	Jos WOUTERS (BEL)	5	121	SOL	1.	Jos WOUTERS (BEL)	5	121
2.	Ludo JANSSENS (BEL)	3	34		2.	Ludo JANSSENS (BEL)	3	34
3.	Robert SENECA (BEL)	1	23		3.	Robert SENECA (BEL)	1	23

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	**# top 30**	**Punten**			**Naam**	**# top 30**	**Punten**
4.	Guillaume DEMAER (BEL)	1	13	SOL	4.	Guillaume DEMAER (BEL)	1	13
5.	René VANDERVEKEN (BEL)	1	13		5.	René VANDERVEKEN (BEL)	1	13
1.	Vito FAVERO (ITA)	1	25	TPD	1.	Vito FAVERO (ITA)	1	25
2.	Giovanni PETTINATI (ITA)	1	17		2.	Giovanni PETTINATI (ITA)	1	17
3.	Olimpio PAOLINELLI (ITA)	1	9		3.	Olimpio PAOLINELLI (ITA)	1	9
4.	Aldo BERALDO (ITA)	1	5		4.	Aldo BERALDO (ITA)	1	5
1.	Jos BOSMANS (BEL)	1	4	VVR	1.	Jos BOSMANS (BEL)	1	4
1.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	4	65	WEL	1.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	4	65
2.	Hans JUNKERMANN (GER)	2	56		2.	Hans JUNKERMANN (GER)	2	56
3.	Robert DE MIDDELEIR (BEL)	4	55		3.	Robert DE MIDDELEIR (BEL)	4	55
4.	Willy VANNITSEN (BEL)	3	52		4.	Willy VANNITSEN (BEL)	3	52
5.	Benoni BEHEYT (BEL)	2	37		5.	Benoni BEHEYT (BEL)	2	37
6.	Staf DE SMET (BEL)	1	29		6.	Staf DE SMET (BEL)	1	29
7.	Daniel DOOM (BEL)	1	18		7.	Daniel DOOM (BEL)	1	18
8.	Marcel SEYNAEVE (BEL)	1	13					
9.	René VAN MEENEN (BEL)	1	5					

Top twintig van best presterende renners in 1962				
1.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	6	147
2.	Jef PLANCKAERT (BEL)	FAEMA-flandria	6	134
3.	Rik VAN LOOY (BEL)	FAEMA-flandria	5	125
4.	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Van Steenbergen	5	121
	Jos HOEVENAERS (BEL)	Philco	7	121
6.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA-flandria	7	115
7.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	Gitane-Leroux	4	104
8.	Henri DE WOLF (BEL)	Gitane-Leroux	4	102
	Piet RENTMEESTER (NED)	Gitane-Leroux	5	102
10.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot-BP	4	101
11.	Noël FORÉ (BEL)	FAEMA-flandria	3	93
12.	Guillaume VAN TONGERLOO (BEL)	FAEMA-flandria	6	92
13.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	4	87
14.	Jo DE ROO (NED)	Helyett-St Raphaël	3	84
15.	Bruno MEALLI (ITA)	Ignis	3	81
16.	Silvano CIAMPI (ITA)	Philco	3	66
17.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	4	65
18.	Piet VAN EST (NED)	FAEMA-flandria	3	64
	Bas MALIEPAARD (NED)	Gitane-Leroux	3	64
20.	Piet DAMEN (NED)	Libertas	4	63

Top twintig van beslissende[6] renners in 1962				
1.	Emile DAEMS (BEL)	Philco	5	135
2.	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Van Steenbergen	5	121
3.	Rik VAN LOOY (BEL)	FAEMA-flandria	4	120
4.	Jef PLANCKAERT (BEL)	FAEMA-flandria	4	115
5.	Jos HOEVENAERS (BEL)	Philco	6	110
6.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	Gitane-Leroux	4	104
7.	Henri DE WOLF (BEL)	Gitane-Leroux	4	102
8.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot-BP	4	101
9.	Noël FORÉ (BEL)	FAEMA-flandria	3	93
10.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA-flandria	4	89
11.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	4	87
12.	Bruno MEALLI (ITA)	Ignis	3	81
13.	Jo DE ROO (NED)	Helyett-St Raphaël	2	80
14.	Piet RENTMEESTER (NED)	Gitane-Leroux	3	71
15.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	4	65
16.	Bas MALIEPAARD (NED)	Gitane-Leroux	3	64
17.	Piet DAMEN (NED)	Libertas	4	63
18.	Martin VANGENEUGDEN (BEL)	FAEMA-flandria	2	62

6 Met beslissend wordt hier bedoeld, de renners wiens punten effectief meetelden in het eindresultaat.

Top twintig van beslissende[6] renners in 1962				
	Bernard VIOT (FRA)	Peugeot-BP	3	62
	Pino CERAMI (BEL)	Peugeot-BP	3	62

Daaruit blijkt dat Armand Desmet (FAEMA-flandria)[7] en Jos Hoevenaers (Philco) in 7 van de 12 wedstrijden topdertig reed. En dat Emile Daems (Philco) met 147 punten, behaald in 6 van de 12 wedstrijden, het hoogst aantal punten behaalde.

Jos Hoevenaers (Philco) was in 6 van de 13 wedstrijden bepalend voor het totaal aantal punten van zijn ploeg.

Van Emile Daems (Philco) telden 135 punten van de 147 effectief mee voor Philco waardoor zijn aandeel in het totaal 28,48% is.

FAEMA-flandria behaalde 4 individuele overwinningen (2x Van Looy, 1x Planckaert en 1x Van Tongerloo). Philco behaalde twee individuele overwinningen (1x Daems en 1x Ciampi) idem voor Helyett-St Raphaël (2x De Roo). Solo-Van Steenbergen (Wouters), Margnat-Paloma-d'Alessandro (Velly), Gitane-Leroux (De Wolf) en Ignis (Mealli) behaalden elk een overwinning.

FAEMA-flandria had in de 12 wedstrijden 15 verschillende renners in de topdertig waarvan 13 een aandeel hadden in de punten voor de Wereldbeker[8].

Jos Hoevenaers was in 6 van de 13 wedstrijden bepalend voor het totaal aantal punten van zijn ploeg.

7 Voor FAEMA-flandria reden Rik Van Looy, Huub Zilverberg, Guillaume Van Tongerloo, Edgard Sorgeloos, Peter Post en Jef Planckaert de G.P. Parisien. Als er dus naar de 13 wedstrijden gekeken wordt, dan hebben ook Planckaert en Van Tongerloo in 7 wedstrijden hun steentje bijgedragen.

8 De G.P. Parisien meegerekend waren er 17 verschillende renners in de topdertig waarvan 15 een aandeel hadden in de punten voor de Wereldbeker daar Peter Post de ploegentijdrit meereed.

Gazettenpraat

Zoveel jaren later
Reacties na het lezen van enkele artikelen in Sport ’67

door Jan De Smet

Het is een plezier om een oude Sport ’67-krant nog eens ter hand te nemen en door te lezen. Het brengt me terug naar mijn jonge jaren, mijn idolen van vroeger en de start van mijn sportinteresse.

Naast wielrennen staan ook andere sporten vermeld in dit weekblad. Zo is er natuurlijk voetbal, maar ook boksen, atletiek enz … Gezien echter dit artikel, of misschien beter, reeks artikelen, in WAAIERS zullen verschijnen, zal ik mij beperken tot het wielrennen.

Want terwijl ik sommige artikels lees stel ik mij soms vragen zoals:

- Wat is er uiteindelijk gekomen van die uitspraak van deze of gene renner?
- Wat is er geworden van die renner die bij de liefhebbers zoveel zeges behaalde?
- Wat zat er achter bepaalde uitspraken of grote koppen?

Het is de bedoeling dat ik nu en dan een artikel eruit pik en daar dan, met de ogen en kennis van nu, wat commentaar op geef. Eigenlijk een beetje in de trend van het artikel dat al in WAAIERS 2-1 verscheen i.v.m. de uitspraken van Rik Van Looy over Eddy Merckx. Gazettenpraat dus.

In het nr. 6 van 1967 (19-25 februari) staat op pp. 6-7 een verslag van de Vuelta a Andalucía. De journalisten volgden het flandria-De Clerck-duo Walter Godefroot-Ward Sels die tijdens de winter voor nogal wat ophef gezorgd hadden met hun wel, dan weer niet transfer van of naar Groene Leeuw[1]. Ward Sels deed het er heel goed want hij won vier van de acht ritten. Er waren twee Spaanse zeges, Ramón Mendiburu en Gabino Ereñozaga en de twee resterende ritten waren ook voor flandria-De Clerck met Emiel Coppens.

Er stond een klein artikel op p. 7 met de titel: Miel Coppens: de wedergeboorte van een vergeten belofte. En dat intrigeerde mij. Wie was Miel Coppens en waarom werd hij geen ‘grote’ bij de profs?

Miel Coppens: de wedergeboorte van een vergeten belofte

“MIEL COPPENS heeft tijdens de voorbije week in Andaloesië de harten van de Spanjaarden binnengepalmd. Zijn manier van renfietsen is immers zoals de warmbloedige zuiderlingen het vooral wensen. De 21-jarige bonkige kerel uit Mere bij Aalst (8 oktober 1945) gaat er immers vooral met de macht op los. Veel schoonheid moet men niet bij hem gaan zoeken, maar zijn krachtsontplooiingen zijn verdelgend. Hij is daarom een jongen die tot het hart spreekt. De supportersschare van de jongen was trouwens altijd overtalrijk.

In 1963 werd hij de grote uitblinker van het kampioenschap van België der nieuwelingen, te St.-Genesius Rode gereden. Miel Coppens deed toen een lange solo-aanval, werd vlak bij de eindstreep door de groep gevat, maar spurtte nog naar de vierde plaats. In 1965 werd hij de Belgische liefhebber met de meeste overwinningen; 20 in totaal. Hij won toen ook de klassieke Grote Prijs Bodson te Laken en de vierde rit van de Ronde van Anjou. Vorig jaar reed hij zijn beste wedstrijd

1 Voor details verwijs ik naar de het boek ‘Groene Leeuw, de wielerploeg die de Keizer uitdaagde’ door Jan De Smet en Patrick Feyaerts, de Eecloonaar (2008).

in de liefhebbersklassieker, Kortrijk-Galmaarden. Hij ontsnapte met zijn kameraad Notaers[2]*. Miel Coppens werd hierdoor aangeduid voor de Ronde van de Toekomst. Dit betekende een nadelig keerpunt in zijn loopbaan. Coppens was nergens tijdens de Toekomstronde. Hij kreeg veel kritiek te horen. Hij werd nagewezen en men beweerde zelfs dat hij met wielrennen zou stoppen. Vroegtijdig versleten …*

Antwoord: Miel Coppens heeft voor de twee ritoverwinningen in Andaloesië reeds onmiddellijk sensatie gemaakt bij de aanvang van het huidig wielerseizoen. Zijn macht is ongeschonden gebleven. In zijn spoor zullen spurters Sels en Godefroot hun finish lanceren tijdens de komende klassiekers. Fred DAMAN"

Miel Coppens (08-10-1945 Mere) bleek dus op zijn minst een degelijk jeugdrenner te zijn en was in zijn eerste jaar als prof blijkbaar tot ontbolstering gekomen. Tijd om eens wat opzoekingswerk te doen.

Miel Coppens bij de onderbeginnelingen (Fotobron: Facebook)

Miel startte bij de onderbeginnelingen in 1960 en 1961 en behaalde er in totaal 4 en 15, dus 19 zeges. In de kranten vinden we Miel Coppens in de uitslagen bij de nieuwelingen terug vanaf 1962, rijdend voor de Koninklijke Sportklub Denderstreek. In een overzicht aan de vooravond van het Belgisch kampioenschap, waarvoor hij niet geselecteerd werd, staat hij met 7 overwinningen genoteerd. Er zouden er op het einde van het seizoen 19 zijn[3].

In 1963, aanvankelijk nog altijd bij de nieuwelingen, behaalde hij tot aan het Belgisch kampioenschap 15 zeges en erna nog vier. Het geeft een totaal van 38 eerste plaatsen behaald bij de nieuwelingen.

Op dat kampioenschap werd hij inderdaad 4de na Robert Legein, Gerard Dhondt en Leopold Heuvelmans.

Ergens in juli stapte hij over naar de liefhebbers. Tot het eind van het seizoen behaalde hij nog zes zeges in die categorie.

In 1964 behaalde hij bij de liefhebbers 12 overwinningen, en in 1965 werd hij zegekoning met 20 zeges waaronder Brussel-Opwijk, de G.P. Bodson en een rit in de Tour d'Anjou. In het Belgisch kampioenschap der militairen werd hij tweede na Fernand Hermie. Hij was niet geselecteerd voor het wereldkampioenschap. Op het einde van het seizoen werd aangekondigd dat Miel in 1966 in de loop van het seizoen zou debuteren bij de profs, meer bepaald bij Mann.

Miel, ondertussen nog dienstplichtige, startte het wegseizoen 1966 als liefhebber en behaalde nog 15 bloementuilen, waaronder Kortrijk-Galmaarden alvorens op 6 oktober een proflicentie te krijgen. Maar ondertussen had Miel toch een zware ontgoocheling opgelopen. Hij werd geselecteerd voor de Tour de l'Avenir samen met Albert Buyl, Alfons Cools, Romain Furnière, Gilbert Notaerts, Victor Nuelant, André Van Espen en Willy Van Neste, achteraf bekeken niet de sterkste selectie. Miel kwam in het stuk niet voor[4] en gaf op tijdens de 9de rit. Beste Belg werd Willy Van Neste, 6de op 7'04" van de Italiaan Mino Denti. Verder reden enkel Van Espen, Cools en Furnière de wedstrijd uit.

2 Dit is waarschijnlijk Gilbert Notaerts (04-05-1943 Sint-Kwintens-Lennik). Hij was onafhankelijke in 1965 en 1966 en werd op 25 augustus 1966 prof bij Pelforth-Sauvage-Lejeune-Wolber. Het jaar erop reed hij voor Groene Leeuw-Tibetan/Tibetan-Pull Over Centrale en na de moeilijkheden bij die ploeg opnieuw voor Pelforth-Sauvage-Lejeune-Wolber. In 1968 reed hij voor Peugeot-BP-Michelin. Hij behaalde geen enkele overwinning tijdens zijn profcarrière.

3 Niet alle uitslagen van de nieuwelingen kwamen in de kranten.

4 Zijn beste resultaat was een 17de plaats in de 6de rit.

Miel Coppens als winnaar in Nederhasselt in 1965. (Fotobron: Facebook)

Miel Coppens met Johan De Backer en Lucien Van Impe. (Fotobron: Facebook)

Miel werd dus beroepsrenner maar reed nooit voor Mann en reed zelfs geen enkele wedstrijd in 1966. Miel kreeg wel een uitrusting van Mann, er werd zelfs een foto gemaakt, maar Miel bedacht zich[5]. In november werd wel bekend gemaakt dat Miel zou overstappen naar de flandria-ploeg van Brik Schotte.

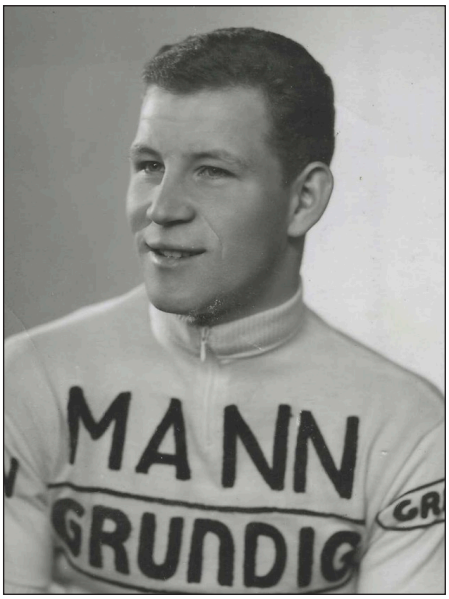

Miel Coppens in Mann outfit. Ploeg waar hij nooit voor reed.

5 Volgens Miel Coppens bedacht hij zich in de laatste twee weken van 1966. Maar op 23 november stond er wel al een aankondiging in de Gazet van Antwerpen op p. 21 dat Miel deel zou uitmaken van de flandria-ploeg van 1967. Een gelijkaardig bericht verscheen in Het Belang van Limburg van 25 november 1966 op p.14.

Miel Coppens, bij de onderbeginnelingen, in een trui van Michel Van Aerde. (Fotobron: Facebook)

Miel Coppens in een trui van G.B.C.-Libertas na aankoop van een fiets te Niel. (Fotobron: Facebook)

28 maart 1965 in Oetingen voor de start van het Circuit Trois Provinces met Eddy Merckx. (Fotobron: Facebook)

1967 startte hij dus met twee ritoverwinningen in de Vuelta a Andalucía en Miel leek gelanceerd. Hij won op 15 maart al een derde wedstrijd, de Omloop van Zuid-West-Vlaanderen (Hulste-Ingelmunster). Drie dagen later werd hij 15de in Milano-Sanremo als derde van de ploeg. Nog eens 5 dagen later werd hij 3de in de Flèche Brabançonne. Kortom het was een mooi begin van het seizoen. Vooral omdat er in de flandria-ploeg kleppers rondreden zoals Ward Sels, Walter Godefroot, Willy Bocklant, Tony Houbrechts, Patrick Sercu en Noël Vanclooster.

In de maand april werd hij 5de in de Tour de Belgique en 20ste in Paris-Roubaix. In de Tour de Belgique had hij, volgens eigen zeggen, uitzicht op de eindwinst toen hij alleen ontsnapte maar zijn ploeg niet in hem geloofde en niet afstopte[6]

Chris Van de Guchte, Miel Coppens, Gilbert Notaerts en Victor Nuelant. (Fotobron: Facebook)

6 Miel Coppens reed een sterke Tour de Belgique. Hij werd 5de in de eerste rit, 11de in de tweede rit, 6de in de derde rit en nog eens 5de in de 4de rit. Het was in de 4de, en laatste, rit dat Miel een poging deed de blauwe leiderstrui te veroveren. Hij stond 4de op 45" van leider Preziosi. Aan de aankomst lagen 30" en 15" bonificatie te winnen voor de eerste twee. Miel trok in de aanval maar werd uiteindelijk weer ingelopen.

En toen … was het gedaan. Hij werd nog wel tweede in Burst op 11 juni, Erembodegem op 17 juni, Wortegem op 16 juli en de G.P. Isbergues op 24 september naast een 4de plaats in Dworp op 15 augustus. Maar dat waren toch hoofdzakelijk wedstrijden van tweede garnituur.

Miel stond eventjes op de shortlist voor de B-ploeg voor de Tour de France maar viel op het einde af[7]. Zoeken in de kranten op Coppens-val, Coppens-ziek of Coppens-gekwetst, leverde niks op.

In 1968 reed Miel nog altijd voor flandria-De Clerck. Ward Sels was weliswaar vertrokken naar BIC en Patrick Sercu naar FAEMA, met Wilfried David en Eric Leman en ook wel Noël Foré erbij was de concurrentie zeker niet minder.

Hij startte minder sterk dan het vorige seizoen, maar behaalde wel een mooie overwinning in Roubaix-Cassel-Roubaix en in de Zuid-Vlaamse Pijl in Nederbrakel waar hij ook Oost-Vlaams kampioen werd. Maar verder waren er alleen een 5de plaats in de G.P. d'Orchies en een 18de ex aequo plaats in de Züri Metzgete met verder een 2de plaats in Wezembeek en een 3de plaats in Ninove. Miel kreeg namelijk tijdens het seizoen te maken met een niercrisis wat zijn resultaten zeker niet ten goede kwam.

Miel Coppens is Kampioen van Oost-Vlaanderen voor Willy Donie. (Fotobron: Facebook)

Ook in 1969 reed Miel voor flandria-De Clerck-Krüger waar ondertussen Jaak De Boever, Noël De Pauw, Eric en Roger De Vlaeminck en Jean-Pierre Monseré deel uitmaakten van de ploeg. En dat betekende dus knechten. Het was te zien in de uitslagen. 5de in Hoeilaart en 4de in de wedstrijd voor individueel ingeschrevenen in Harelbeke.

Tijd om andere oorden op te zoeken of gewoon vriendelijk naar de uitgang begeleid? Miel ging op zoek naar een andere ploeg en kwam bij Hertekamp-Magniflex-Novy terecht. Een ploeg rond Willy Vekemans, de kopman, en verder niet echt grote namen of het moesten vedetten op hun retour zijn zoals Raymond Steegmans en Noël Vanclooster en hier en daar een youngster zoals Willy De Geest. Kortom, een ploeg die niet direct de top in België was, maar eerder een met outsiders die voor een verrassing konden zorgen. Tijdens een trainingsrit in Welden werd Miel echter door een collega in de gracht gereden en kwam op een duiker terecht. Het was het teken voor Miel om de fiets aan de haak te hangen. Miel Coppens kon in de kranten wel nog teruggevonden worden in de deelnemerslijst van Gent-Gent, de Omloop der Fruitstreek, de Elfstedenronde, de Omloop van Zuid West-Vlaanderen, de Flèche Brabançonne, maar dat was eerder wishful thinking van de ploeg.

7 Miel Coppens werd gekoppeld aan ploegmaat Walter Godefroot. Aanvankelijk zouden ze deel uitmaken van het B-team. De selectie van de A- en B-ploeg voor de Tour de France had in 1967 nogal wat voeten in de aarde. Op het einde viel Miel af (al of niet op basis van de medische keuring of op vraag van flandria dat liever Noël Vanclooster in de selectie zag).

Miel Coppens ging eerst aan het werk bij zijn schoonouders en werd later zelfstandig vrachtwagenchauffeur tot zijn 67 jaar.

De fietsmicrobe was echter niet helemaal verdwenen en Miel Coppens ging weer fietsen bij de corpo's vanaf 1973. Een keer haalde Miel Coppens nog eens de koppen van de kranten, toen hij in 1974 Belgisch kampioen bij de corpo's[8] werd voor Etienne Sonck en Joseph Henikenne.

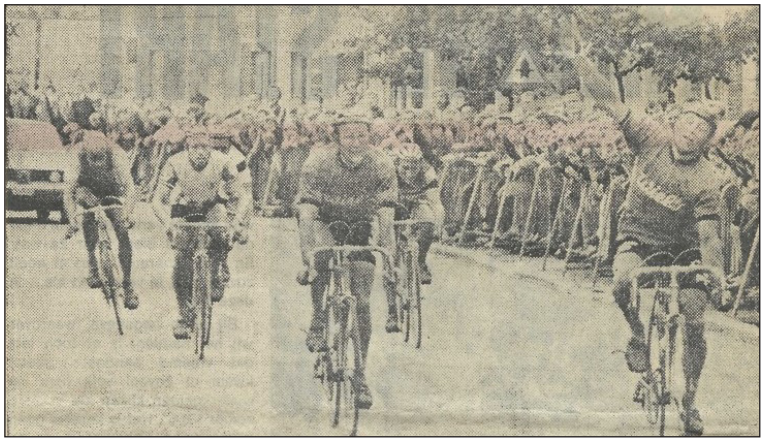

Miel Coppens wordt Belgisch kampioen bij de corpo's. (Fotobron onbekend)

Alle facebookfoto's werden teruggevonden op

https://www.facebook.com/groups/284318749267439/user/100000205856637

Er werd contact opgenomen met de eigenaar, maar die reageerde niet.

8 De 'Corporatieven' (of corpo's) kan beschouwd worden als een categorie waarin o.a. ex-profrenners, ex-onafhankelijken en ex-liefhebbers (wegens overschrijden leeftijdsgrens), die geen licentie meer als liefhebber konden krijgen, reden.
Elke verdere toelichting over deze categorie mag steeds, met het oog op een uitgebreider artikel in de toekomst, doorgestuurd worden naar redactie@waaierstijdschrift.be

Reacties

Enkele rechtzettingen i.v.m. de pubkaarten 1969 verschenen in WAAIERS 4-2:

Griss 2000: Amelio Bianchi en Tomasso Giroli waren nooit profrenners. Dus het is eerder onwaarschijnlijk dat zij een pubkaart zouden hebben.

Kas: José Maria Basualdo was nog amateur in 1969 (en ook in 1970). Dus het is eerder onwaarschijnlijk dat hij een pubkaart zou hebben.

Mann: Hugo Van Buynder werd prof op 1/8/69 maar dat was niet bij Mann. Hij reed pas bij Mann-Grundig in 1970.

Goldor-Hertekamp: Frans Maes was in 1969 nog geen prof, werd het wel op 21 mei 1970, maar had wel al een pubkaart in 1969.

Johnny Pieters werd prof op 14/8. Er wordt betwijfeld of hij effectief voor Goldor zou gereden hebben (de bronnen spreken elkaar tegen).

Rik Marien werd prof op 20/8. Er wordt betwijfeld of hij effectief voor Goldor zou gereden hebben (de bronnen spreken elkaar tegen).

Willy Van den Eynde. Er wordt betwijfeld of hij effectief voor Goldor zou gereden hebben (de bronnen spreken elkaar tegen).

ROKADO (deel 5a: 1975) verschenen in WAAIERS 4-2.

In tegenstelling tot wat eerder vermeld werd in het artikel over ROKADO 1975, reed Jean Becker nooit voor ROKADO. Hij werd gecontacteerd om met ROKADO eventueel de Vuelta a España te rijden maar gezien ROKADO niet aan de start kwam, ging dit niet door.

Jean Becker bevestigde ons dat hij nooit in een ROKADO-trui aan de start kwam van een wegwedstrijd of veldrit.

Belangrijke mededeling: Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op om het even welke manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs. © 2024

Belangrijke mededeling: Indien op een of meerdere foto's het zogenaamde copyright rust en plaatsing daarvan niet op prijs wordt gesteld, wordt u vriendelijk verzocht dit kenbaar te maken via redactie@waaierstijdschrift.be, zodat de bewuste foto uit dit tijdschrift kan worden verwijderd. In veel gevallen is het niet mogelijk te achterhalen bij wie het auteursrecht berust en of deze persoon of instelling instemt met plaatsing in dit tijdschrift. De makers van dit tijdschrift benadrukken dat met dit gratis tijdschrift geen commerciële bedoelingen worden beoogd en dat desgewenst een bronvermelding kan worden opgenomen.